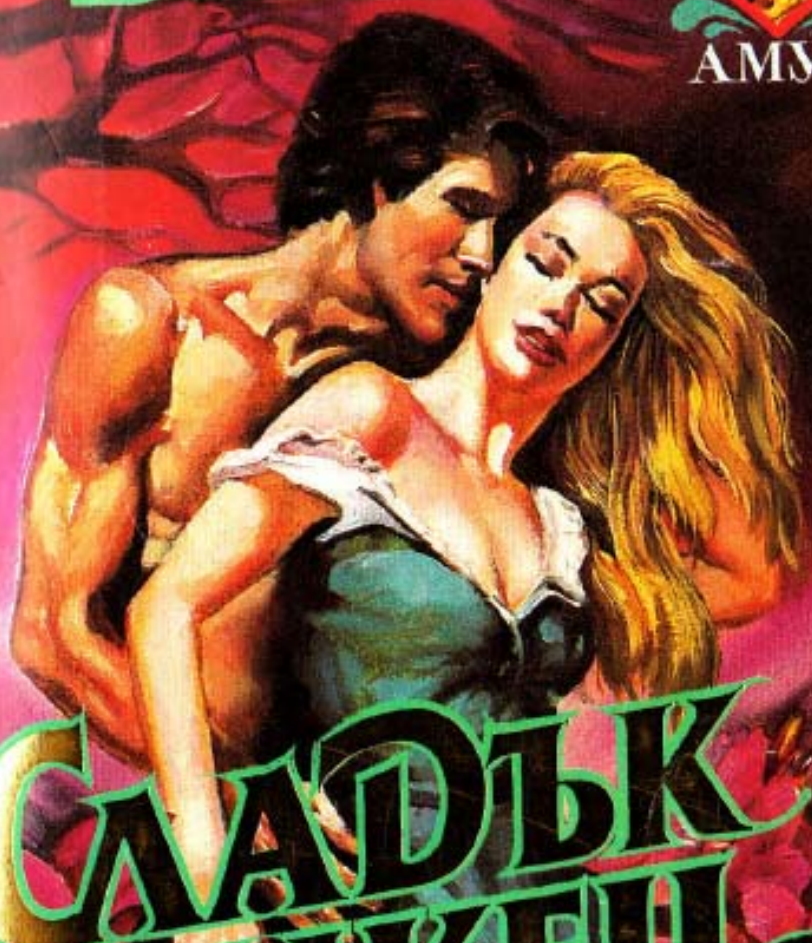

ДЖИМ ДЕБЕРО

библиотека

АМУР

СЛАДЬК ЛЪЖЕЦ

FLAMINGO

Джуд Деверо

Сладък лъжец

ПРОЛОГ

**Луизвил, Кентъки,
Януари 1991 година**

– Но защо баща ми постъпва така с мен? Мислех, че ме обича – попита Саманта Елиът мъжа, който, откакто се помнеше, беше адвокат и приятел на баща ѝ. Мисълта, че този благ човек бе заговорничил с баща ѝ, усилваше болката и усещането, че е изоставена.

Болката и без това бе достатъчно голяма. Преди три часа тя стоеше пред гроба на баща си и гледаше с трескави сухи очи как пускаха ковчег му в земята. Бе само на двайсет и осем години, а бе видяла много повече смърт, отколкото мнозина не са срещали през целия си живот. Остана единствена от рода им – родителите ѝ починаха, баба ѝ и дядо ѝ – също. Съпругът ѝ Ричард – също можеше да се каже, че е мъртъв, защото получи последните документи по развода в деня, в който почина баща ѝ.

– Саманта – каза адвокатът с мек умоляващ глас. – Баща ти наистина те обичаше. Обичаше те твърде много и затова те моли да направиш това – гледаше я внимателно. Жена му бе казала, че се страхува, че Саманта не е проронила нито една сълза, откакто почина баща ѝ.

– Това е добре – бе отвърнал той. – Значи има волята и силата на баща си.

– Но той не бе силен – тросна се жена му. – Винаги Саманта е била силната. И сега стоеше отстрани, гледайки как баща ѝ се съсухря и умира, без да пророни и една сълза.

– Дейв винаги е казал, че Саманта е неговата скала – адвокатът затвори куфарчето си и напусна къщата, преди жена му да успее да каже още нещо, тъй като се опасяваше от реакцията ѝ, когато излязат наяве подробностите около завещанието на Дейв Елиът.

Сега, докато наблюдаваше Саманта да стои в библиотеката на баща ѝ, усещаше как потта се стича по врата му, спомняйки си как се опитваше да разубеди Дейв да отмени условието в завещанието си, но не успя.

– Дълга ѝ този шанс – прошепна Дейв. – Отнех ѝ личния живот и сега искам да ѝ го върна. Дълга ѝ това.

– Саманта е млада, зряла жена, която може сама да се справя – бе отвърнал адвокатът, но думите му бяха глас в пустиня. Дейв бе решил.

– Само за една година. Това е всичко, за което те моля. Една

година. Тя ще хареса Ню Йорк.

Ще намрази Ню Йорк, помисли си адвокатът, но си замълча. Познаваше Саманта от рождението ѝ. Бе я носил на гръб като дете, бе я виждал да играе с другите деца. Бе я виждал да участва в състезания и да се шегува с родителите си. Виждал я бе доволна от оценките си на някой тест и разплакана, когато не се е представила добре. Бе свидетел на споровете с майка ѝ пред огледалото за някоя рокля или дали да носи червило или не. До дванадесет години тя беше нормално, обикновено дете.

Гледайки я сега, няколко часа след погребението на баща ѝ, той виждаше колко се е променила. Бе станала възрастна жена в младо тяло, криеща красотата си зад строг тъмносин костюм, който би отивал на жена три пъти по-възрастна от нея. Всъщност, изглежда, тя правеше всичко възможно да прикрие женствеността си – прибираше косата си, не носеше никакъв грим, дрехите ѝ бяха безформени, твърде дълги и невзрачни. Но по-лошото бе, че зад външния ѝ вид се криеше един тъжен човек. Саманта не се бе усмихвала от години, а и той не можеше да си спомни кога за последен път я бе видял да се смее. Спомни си преди години, Саманта още не бе напуснала Луизвил, двамата с Дейв бяха у тях. Саманта се върна от гимнастическия салон. Дейв бе в кабинета си и говореше по телефона и тя не знаеше, че в къщата има още някой. Адвокатът стоеше до плъзгащата се врата и пиеше чай с лед. Тъкмо се канеше да ѝ каже „здравей“, когато тя махна роклята си и започна да прави упражнения във всекидневната. Красивият ѝ крак с дълго бедро и извит прасец бе опрян на края на кушетката. Забрави, че тя бе дъщеря на приятеля му и гледаше с възхищение и отворена уста младата жена, която от години мислеше за невзрачна. Косата ѝ бе развързана и малки къдрици от тъмно злато се спускаха около лицето ѝ, кожата ѝ бе почервеняла от упражненията, а очите ѝ бяха с дебели мигли и блестящо сини. Никога досега не бе забелязвал, че устните ѝ са толкова сочни и изглеждаха леко нацупени, или че носят ѝ има малка безсрамна извивка. Нито пък че има тяло, което трябва да бъде увековечено на кориците на някое модно списание?

– Растат, нали? – каза зад него Дейв, стряскайки го. Адвокатът се изчерви, че е хванат да зяпа момиче, което би могло да му бъде дъщеря. Вероятно това, което си мислеше, бе изписано на лицето му. Объркан, той се обърна и излезе с Дейв.

Години по-късно, когато подготвяше завещанието си, Дейв бе казал, че е изтискал всички жизнени сокове от Саманта.

– Постъпих така, както не би трябвало да постъпва един баща с

дъщеря си – каза той, и адвокатът, все още спомняйки си извиващото се младо тяло на Саманта, бързо остави документите и си тръгна. Много добре си спомняше следобедата, когато изпита непозволената страст към дъщерята на приятел. Дори когато Дейв бе на смъртно легло, той не желаше да слуша признания от този сорт, които Дейв, изглежда, бе почти готов да направи. Не искаше да слуша признание за нещо, което не би трябвало да се случва, но често се случваше. Сега адвокатът се чудеше какво ли е направил Дейв на Саманта, дали въобще ѝ е направил нещо, но не възнамеряваше да я пита, тъй като не бе достатъчно смел да навлезе в свят, за който не би желал и да чува.

– Не искам да правя това – каза Саманта, гледайки ръцете си. – Имам други планове.

– Само една година – отвърна адвокатът, повтаряйки думите на Дейв. – След това ще наследиш много пари.

Саманта отиде до прозореца и докосна брокатените завеси. Едно от последните неща, които тя и майка ѝ свършиха заедно, бе да купят тези завеси. Спомни си колко много мостри разглеждаха, за да изберат най-добрия цвят и плат. В задния двор имаше едно дърво, което Саманта и дядо ѝ посадиха, когато тя бе дете. Когато беше на десет години, дядо ѝ Кал издълба на ствола му К + С, като ѝ каза, че ще бъдат заедно, докато е живо дървото.

Обърна се и огледа стаята. Стаята, която бе убежище на баща ѝ, мястото, където тя седеше на коленете му, където тя и родителите ѝ играеха заедно и се смееха. В тази стая Ричард ѝ поиска ръката.

Бавно се приближи до голямото бюро на баща си и взе парчето скала, което той използваше за преспание. На гладката му повърхност тя бе написала със синя боя, с детския си необработен почерк. „Обичам те, татко“. Направи преспанието, когато беше трети клас.

Две седмици преди баща ѝ да почине, Саманта бе непрекъснато с него. Тогава си помисли, че са станали, много по-близки, отколкото някога са били. И сега не можеше да си представи, че той тайно е продал къщата и цялото ѝ обзавеждане. Докато се грижеше за него не мислеше много за себе си, но той непрекъснато я питаше какво ще прави след смъртта му. Отвърщаше му, неохотно, че може би ще остане да живее в къщата, ще посещава някои лекции в колежа, а отделно ще се обучава на компютър – ще прави това, което правят обикновено хората, които не работят шест дни от седмицата, а тя живееше така от две години. Баща ѝ не каза нито дума, но вероятно не хареса отговора ѝ.

Саманта остави преспанието и се обърна към адвоката.

– Посочи ли някаква причина, за да продаде къщата?

– Каза само, че иска да прекараш една година в Ню Йорк и да търсиш баба си. Не мисля, че вярваше, че тя е жива. Мисля, че имаше предвид да се опиташ да откриеш къде е отишла, след като е напуснала семейството си. Баща ти имаше намерение сам да изследва различните документи и да разбере какво се е случило с нея, но...

– Той не успя да свърши много неща, които искаше да направи – отвърна Саманта, като накара адвокатата да се намръщи от горчивия ѝ тон. – Значи аз трябва да я търся вместо него?

Адвокатът прочисти нервно гърлото си, чудейки се как да се изви ни и да си тръгне по-бързо.

– Не мисля, че е имал предвид да търсиш в буквалния смисъл на думата. Мисля, че той се страхуваше да, не останеш тук в къщата и да живееш сама. Мисля, че тъй като майка ти нямаше роднини, а след като и той си отиде, няма да има нито един жив от роднините ти освен баба ти. И ако тя е жива, е мислил, че... – той спря.

Саманта се обърна, за да не види лицето ѝ. Не искаше да издава пред никого това, което чувстваше. Болка и предателство – това бяха чувствата, които не искаше да споделя с никого. Точно сега искаше да е сама. Искаше този мъж да напусне къщата, да затвори външната врата след себе си и никога да не я отваря отново. А когато къщата останеше празна, искаше да се свие в едно топло и тъмно място, да затвори очи и никога повече да не ги отваря. Колко ли ужасни неща можеше да преживее човек и въпреки това да оцелее?

Адвокатът извади връзка ключове и ги остави на бюрото.

– Това са ключовете от апартамента на баща ти. Дейв бе уредил всичко. Смяташе да се оттегли малко по-рано и да се премести в Ню Йорк, за да може да търси майка си. Нае един апартамент и дори го обзаведе. Всичко бе готово, когато реши да се прегледа и... тогава откриха, че има рак.

Саманта не се обърна и адвокатът тръгна към вратата.

– Саманта, наистина съжалявам за Дейв. Обичах го, знам, че и ти също го обичаше. А и както изглежда сега, той също те е обичал. Обичаше те много и ти желаше само доброто, и уверен съм, че каквото и да е направил, го е направил от любов към теб – говореше твърде бързо. Може би трябваше да ѝ предложи нещо. Ако не друго, поне можеше да ѝ предложи рамото си, за да поплаче, но истината бе, че той не искаше и да чуе за болката, която тя изпитваше. Беше му жал за детето – твърде много смърт бе видяла, но не ѝ предложи рамото си. Искаше да отиде у

дома при отвратителната си, усмихваща се съпруга и да напусне завинаги тази къща. Може би Дейв бе прав да продаде къщата. Може би в нея имаше твърде много лоши спомени, които човек би могъл да забрави само ако я напусне завинаги.

– Оставям документите за апартамента на бюрото – каза той през рамо. – Хазяинът ще ти даде ключове за външната врата, когато пристигнеш. А на пода съм оставил кутията, в която са нещата на баба ти.

Когато хвана дръжката на вратата, той се почувства като спринтьор, който чака началния сигнал, за да побегне.

– Саманта, ако имаш нужда от нещо, моля те, обади се.

Тя кимна, но не се обърна, когато го чу да си тръгва. Продължи да гледа навън към голите дървета в задния двор на къщата на баща си. Но тя вече не бе негова. Нито пък нейна. Като малка си представяше как някой ден ще отглежда децата си в тази къща...

Премигна няколко пъти, за да вижда по-добре. Осъзна, че има десет дни да освободи родния си дом. Обърна се и видя пакета с документи на бюрото на баща ѝ. Бюрото, което вече принадлежеше на друг човек. Изкушаваше се да се откаже от сделката. Можеше да се издържа сама, ако се наложи. Знаеше, че би могла да издържа и още един човек, но ако не направеше това, което баща ѝ искаше, щеше да изгуби парите, които ѝ бе оставил – от продажбата на къщата, спестяванията му, както и наследството от дядо ѝ. Знаеше, че ако бъде разумна, парите, които щеше да получи, щяха да я направят финансово независима до края на живота ѝ и ще може да живее, където поиска и да се занимава с каквото пожелае.

Но по някаква причина баща ѝ бе решил, че преди да получи наследството, тя трябва да отиде да живее в голям, мръсен град и да се рови из прашните стари документи с надеждата да открие следа от жената, която бе напуснала семейството ѝ, когато Саманта бе осеммесечно бебе. Жената, която бе изоставила съпруга си, който я обожаваше, сина си, който я обичаше, снаха, на която липсваше, и внучка, която след време щеше да я търси безнадеждно.

Саманта взе каменното преспание и за миг се замисли дали да не го хвърли през прозореца. Но това бе моментен импулс. Сложи го внимателно на мястото му.

Ако баща ѝ желаше тя да се опита да открие майка му, трябваше да го направи. Не бе ли правила винаги това, което той искаше?

Тръгна да излиза, но се спря на вратата и взе старата кутия за шапки, която баща ѝ бе оставил, и я занесе в стаята си. Не изпитваше

никакво любопитство, нито пък желаше да види какво има в нея. Всъщност Саманта бе сигурна, че е по-добре да не мисли за нищо, да не си спомня нищо. По-добре да свърши нещо, отколкото да мисли. А и трябваше да опакова багажа си, който не беше малко.

ГЛАВА 1

Ню Йорк**Април 1991**

Петнадесет минути след като Саманта Елиът кацна в Ню Йорк, ѝ откраднаха портмонето. Всъщност вината бе нейна, понеже, бръкна в чантата си за книжна кърпичка и забрави да затвори ципа. Така крадецът е трябвало само да бръкне в чантата и да извади портмонето. В него бяха почти всичките ѝ пари и двете кредитни карти „Мастъркард“ и „Америкън експрес“. Добре че все пак се бе сетила да отдели сто и петдесет долара в сака си и не беше съвсем без пари.

След като откри кражбата, трябваше да ликвидира кредитните си карти. Всичко, което ставаше, я травмирираше: пристигайки за пръв път в големия, отвратителен град Ню Йорк, за „добре дошла“ я ограбиха и трябваше да ликвидира кредитните си карти. За отегчената жена зад гишето „Загубени вещи“ това бе нещо обикновено. Случваше се по петдесетина пъти на ден. Тя даде на Саманта да попълни формулярите и ѝ посочи едно табло на стената, където бяха изписани телефонните номера на кредитните компании, като ѝ каза да се обади. Докато Саманта телефонираше, жената успя да си лакира ноктите, да поговори с приятеля си по телефона и да каже на колежката си какво иска за обяд. И свърши всичко това едновременно. Саманта се опита да ѝ обясни, че откраднатото портмоне е било на майка ѝ и е имало кожена подплата с психоделична украса, както казваше баща ѝ. Но жената я погледна празно и каза:

– Да, разбира се.

Ако малко преди това не бе демонстрирала, че е достатъчно интелигентна да върши няколко неща едновременно, Саманта би си помислила, че е абсолютно тъпа, съдейки по празния ѝ поглед.

Когато излезе от отдела за загубени вещи, откри, че куфарът ѝ е заключен в една остъклена стая и трябва да намери човек от охраната да ѝ отключи. Това се оказа един малък подвиг, тъй като нито един от хората, които пита, не знаеше кой има ключ, нещо повече, изглежда, никой не знаеше, че тази заключена стая съществува. Когато накрая успя да го вземе и го буташе с количката към изхода, цялата се тресеше от изтощение и отвращение.

Трябваше да вземе такси, първото такси в живота ѝ, и да отиде в

града.

След тридесет минути седеше в най-мръсната кола, която бе виждала някога. Вътре вонеше на цигари толкова силно и тя помисли, че ще припадне. Но когато се опита да отвори прозореца, откри, че всички ръчки липсваха. Искаше да поговори с шофьора, но в името му, написано над брояча, преобладаваха Х и К и явно той не знаеше много добре английски.

Таксито мина по един мост, който изглеждаше готов за бракуване, после продължи по улици, отрупани с малки магазинчета с мръсни витрини. Когато шофьорът за трети път я попита за адреса, тя му подаде листа, старайки се да не излее отвращението си върху него. На листа, даден ѝ от адвокатата на баща ѝ, пишеше, че апартаментът се намира в операция на Източна Шестдесета улица между Парк и Лексингтън Авеню.

Когато шофьорът намали, за да открие номера, тя видя, че се намират на улица, която изглеждаше малко по-спокойна и по-тиха от тези, през които бяха минали. Таксито спря, тя плати на шофьора, пресмятайки бързо бакшиша, и взе куфарите си сама.

Къщата пред нея бе пететажна, само с два големи прозореца. Бе доста приятна градинска къща с малко стълбище, водещо към врата с прозорец над нея. От лявата ѝ страна растеше глициния, която бе стигнала до покрива и бе покрита с лилави пъпки, готови всеки миг да разцъфнат.

Саманта натисна звънеца и зачака. Никой не отвори. Позвъни още три пъти, изчака петнадесетина минути, но пак никой не се появи.

– Разбира се – каза си тя, сядайки на куфарите. Какво трябваше да очаква? Че хазяинът ще е тук, за да ѝ даде ключ за външната врата? И то само защото го бе известила за пристигането си, той би трябвало да се тормози и да я чака, за да ѝ отвори? Какво го интересуваше него, че тя иска да се изкъпе и да седне някъде на спокойствие?

Докато чакаше, чудейки се дали мъжът изобщо ще се появи, се замисли какво би могла да прави в огромен град като Ню Йорк, ако няма къде да отседне. Би могла да вземе такси и да отиде в хотел. Би могла да накара адвокатата на баща си да ѝ изпрати пари, докато си открие собствена банкова сметка в Ню Йорк.

Изминаха още няколко минути, но никой не се появи. Минувачите също не ѝ обръщаха внимание. Няколко мъже ѝ се усмигнаха, но тя рязко се извърна.

Огледа се и видя, че под стълбата има друга врата. Може би това е

входната врата и трябва да почука на нея.

Без да е сигурна дали е безопасно да остави куфарите си на площадката, тя реши да ги зареже и да слезе, като се молеше да не ги откраднат. Слезе по стълбите, мина покрай красива ограда от ковано желязо със заострени върхове и почука. Отново никой не отвори.

Въздъхна и стисна юмруци. Погледна към куфарите. Все още бяха на мястото си. До вратата имаше саксия с червено мушкато и когато я видя, тя се усмихна. Поне цветята изглеждаха щастливи: грижеха се добре за тях, нямаше увехнали листа, пръстта бе влажна, но не и мокра, а те бяха натежали от цвят.

Все още усмихвайки се, тя тръгна към стълбите, но тъкмо се бе изкачила, една футболна топка профуча толкова близо до главата ѝ, че трябваше да се наведе, за да не я удари. Веднага след нея се появи огромен мъж, облечен в дочени шорти и потна фланелка, разпрана от раменете до кръста. Саманта се прилепи плътно до стената, опитвайки се да се отдръпне от пътя на мъжа, но не бе достатъчно бърза. Той хвана топката точно когато тя минаваше над главата ѝ. Видя Саманта едва когато щеше да падне върху нея. Пусна топката и я хвана точно преди да падне върху заострените колове на оградата. Ръцете му я сграбчиха и притиснаха до тялото му, за да я защитят.

Известно време стоя в прегръдката му. Той бе доста по-висок от нея, но начина, по който я държеше, позволяваше да се гледат очи в очи. Саманта понечи да каже „благодаря“, но когато го погледна, забрави всичко.

Той бе изключително красив мъж, с черна, къдрава коса, големи черни вежди, тъмни очи, а на миглите му би завидяла всяка жена. Устните му също бяха много красиви. Изглеждаше като скулптура на Микеланджело. Сигурно щеше да изглежда женствен, ако не прачеше от мускули. Не, той въобще не изглеждаше женствен. Никакви мигли не биха могли да го направят да изглежда по-малко мъжествен. Всъщност мъжествеността струеше от него и караше Саманта да се чувства малка и беззащитна. Той дори миришеше на мъж, но не изкуствения мирис, който можеш да усетиш във всеки магазин. Този мъж миришеше на мъжка пот, малко на бира, а кожата му имаше бронзов оттенък.

Най-много я впечатли устата му. Имаше най-красивата уста, която бе виждала. Тя бе сочна и изваяна, изглеждаше едновременно нежна и мъжествена, и тя не можеше да отдели очите си от нея и когато видя тези устни да се приближават към нейните, не се отдръпна. Той докосна устните ѝ нежно, сякаш искаше разрешение. Саманта реагира

инстинктивно, водена от някаква нужда и от нещо много по-дълбоко. Отвори устните си и той я притисна. Ако животът ѝ зависеше от това, не би ги отделила от топлата му сладка уста. Когато сложи ръка на гърдите му, за да го спре, усети кожата му. Никога не бе докосвала толкова мъжко рамо – твърдо, силно, мускулесто. Ръката ѝ се плъзна по мускулите му, а пръстите ѝ се забиха в якото му тяло.

Когато ръката ѝ го прегърна, той се наведе и голямото му, силно, тежко тяло я притисна към стената. Ръката ѝ се плъзна по гърба му под отворената отстрани риза и докосна очертаните му мускули.

С въздишка, отронила се от устните ѝ, тялото ѝ започна да потъва в неговото.

Като сложи голямата си ръка зад главата ѝ, обърна я настрана и започна да я целува с цялата страст, която бе пропуснала в живота си. Целуваше я така, както винаги бе мечтала и искала да я целуват. Целуваше я така, както свършват приказките, както пише в книгите, че трябва да почувстваш целувката, целуваше я както никой досега не я бе целувал.

Когато той промуши крака си между нейните, Саманта го прегърна през врата, като го притисна колко то може по-близо.

Той отдръпна устните си от нейните и започна да я целува по врата, по ухото, а ръцете му галеха гърба ѝ. Обхвана с ръце задните ѝ части и я повдигна така, че тя се опря на бедрото му, после повдигна крака ѝ и го сложи на кръста си.

– Хей, Майк, събираш тълпата.

Отначало Саманта не чу гласа. Тя не чуваше нищо, само усещаше.

Мъжът се отдръпна. Отдръпна устните си от лицето ѝ, сложи ръка на бузата ѝ, като я галеше с палеца си, усмихвайки се.

– Хей, Майк, това да не е някоя отдавна изчезнала братовчедка или я забърса на улицата?

Навеждайки се, мъжът целуна нежно Саманта и свали крака ѝ от кръста си.

Когато той се отдръпна, Саманта започна отново да разсъждава. Отначало се почувства ужасена от това, което бе направила. Опита се да си измъкне ръката, но той веднага я хвана.

Пред тях стояха трима потни мъже, които изглеждаха сякаш носят цигарите си в ръкавите на фланелките и пият бира за закуска. И тримата имаха цинично и самодоволно изражение на лицата, сякаш знаеха нещо, което не би трябвало да знаят.

– Ще ни представиш ли?

– Разбира се – отвърна мъжът и избута Саманта напред. – Бих

желал да ви представя... – той се обърна към нея въпросително.

– Саманта Елиът – едва успя да прошепне тя.

– О, така ли? – каза мъжът, после отново погледна тримата мъже, които се побутваха, след като разбраха, че Майк не познава жената, която преди малко целуваше така, сякаш възнамеряваше да я изяде.

– Искам да ви представя моята наемателка – каза мъжът, усмихвайки се. – Тя ще живее с мен в къщата.

Гордостта и удоволствието прозираха в гласа му.

С рязко движение Саманта се освободи от прегръдката му. Тъкмо се бе успокоила, че унижението ѝ няма да бъде толкова голямо, когато разбра кой е мъжът, се ужаси. Ужас, унижение, паника, погнуса – това бяха чувствата, които се бореха в нея и ѝ се искаше да избяга или да умре. Дори и двете.

– Съквартирантка, а? – смеейки се вулгарно, единият от мъжете я огледа.

– Ако искаш да живееш с мен, гадже, само ми кажи – каза вторият мъж.

– С теб и с жена ти – каза третият, като удари другия в ребрата. – Скъпа, аз не съм женен. Наистина ще се грижа добре за теб. По-добре от Майк.

– Разкарайте се оттук! – изкрещя Майк, но без злоба или яд, просто весело и им хвърли топката.

Единият от мъжете хвана топката и тримата продължиха по улицата, побутвайки се и смеейки се.

Мъжът се обърна към нея.

– Аз съм Майк – подаде ръката си, но Саманта само го изгледа. – Майкъл Тагърт – след като тя отново не реагира, той започна да обяснява. – Вашият хазяин. Вие ми писахте, спомняте ли си?

Без да каже и дума, Саманта мина покрай него, внимавайки да не го докосне, и се качи по стълбите. Взе си багажа, преди той да я настигне.

– Изчакайте за момент да отключо. Надявам се, че апартаментът ще ви хареса. Наех хора да го почистят и да сложат чисти чаршафи. Съжалявам, че не бях тук да ви посрещна, но бях загубил представа за времето и... Хей! Къде отивате?

Хванала двата си куфара, Саманта си бе тръгнала и вече бе подминала три къщи, когато той успя да отключи.

Вземайки по две стъпала наведнъж, Майк я настигна и застана пред нея. Посегна да вземе куфарите ѝ, тя се отдръпна и се опита да го заобиколи, но той я спря.

– Не сте ядосана от закъснението ми, нали?

Саманта го погледна студено и отново се опита да го заобиколи. След три нейни опита да мине, а той все я спираше, тя се обърна и тръгна в друга посока. Но той отново застана пред нея. Тя спря и го погледна.

– Ще ме пуснете ли да мина?

– Не разбирам – каза той. – Къде отивате?

Интелигентни, но тъпи хора, помисли си тя. Целият град е пълен с подобни хора. Все още втрънчена в него, каза:

– Отивам да си търся хотел, мистър Тагърт.

– Хотел? Но апартаментът е готов. Не сте го видели още, така че не можете да кажете, че не го харесвате. Аз ли съм причината? Казах ви, съжалявам, че закъснях. Обикновено не закъснявам, но часовникът ми се намокри миналата седмица и сега е на поправка. Затова не знаех колко е часът. А и тези шемети, с които бях, сигурно не биха ми казали колко е часът, ако имаха часовник, или пък щяха да се пошегуват.

Като го погледна смразяващо, Саманта мина покрай него, но той не се оставяше така лесно. Застана пред нея и завървя гърбом.

– Заради момчетата е, нали? Доста са груби, нали? Извинявам се заради тях. Виждам се с тях само когато играем футбол и в гимнастическия салон. Искам да кажа, че не са ми постоянни приятели, ако това ви тревожи. Няма да ги видите в нашата къща, обещавам.

Саманта спря за момент учудена. Как може да е толкова красив и да не разбира нищо? Насили се да отвърне поглед от него. Точно красотата му я накара да извърши тази глупост.

Продължи, а той вървеше до нея.

– Ако не е закъснението ми, не са момчетата, тогава къде е проблемът? – попита той.

В края на блока тя спря. Зачуди се какво ще прави сега. Нямахше представа къде отива, но край тях минаваха доста такситата. Във филмите хората заставаха на бордюра и махваха с ръка на такситата. Така че тя праметна чантата си през рамо и вдигна ръка. След секунда едно такси спря пред нея. Тя хвана дръжката.

– Почакайте – каза Майк, когато тя отвори вратата. – Не можете да си тръгнете. Вие никога не сте била тук и не знаете къде да отидете.

– Искам да се махна далеч от вас, и то колкото се може по-бързо – отвърна тя, без да го погледне.

На лицето му се изписа изненада.

– Мислех, че ме харесваш.

С въздишка на отвращение Саманта понечи да влезе в таксито. Но Майк я спря, като ѝ взе куфара, после я хвана за ръката.

– Няма да си тръгнеш – каза той, после се обърна към шофьора. – Изчезвай.

Шофьорът го погледна и без да задава въпроси, потегли, без дори да дочака Майк да затвори вратата.

– Добре – каза тихо Майк, сякаш говореше на уплашен кон. – Не знам какво става, но мисля, че трябва да поговорим.

– Къде? Във вашата къща? Къщата, където аз трябва да живея с вас?

– Затова ли е цялата работа? Ядосана сте ми, защото ви целунах? – той се усмихна нежно и понижи многозначително глас. – А аз си мислех, че целувката ми ти хареса – и се приближи до нея.

– Махнете се – тя отстъпи назад. – Разбрах, че в този град на никого не му пука за нищо, но мисля, че все някой ще ми обърне внимание, ако се разкрещя.

При тези думи Майк се обърна и я огледа. Бе облечена в строга рокля в морскосиньо – това бе единственото, което можеше да каже за облеклото ѝ. Беше в обикновена рокля, стигаща до коленете ѝ, и жакет с бяла яка и маншети. И тази малка невзрачна рокля успяваше изцяло да скрие всяка извивка на тялото ѝ. Ако Майк не я бе докосвал и опипвал, никога не би могъл да повярва, че тя има великолепно тяло. Щеше да си мисли, че е плоска като дъска. Когато я целуваше, той прокара ръка по гърба ѝ, по плешките, доста приятно изпъкнали, после надолу по хубавите ѝ задни части, после по гърдите ѝ и перфектните бедра до глезена и малкото ѝ стъпало. Би се обзаложил, че е невъзможно подобно тяло да се скрие под каквито и да е дрехи, но тя по някакъв начин бе успяла да го направи.

Когато погледна лицето ѝ, откри, че е на границата между красива и симпатична, но пък носеше много малко грим, сякаш за да притъпи красотата си, вместо да я подчертае, а косата ѝ бе дръпната силно назад. Предполагаше, че косата ѝ е дълга и така както я носеше, изглеждаше абсолютно права, но един кичур се бе освободил и къдрица се спускаше по бузата ѝ. Спомни си как си играеше с този кичур и му се прииска отново да го докосне.

Гледайки я сега, му бе трудно да повярва, че това е жената, която бе целувал преди малко. Липсваше всякаква сексапилност в лицето и тялото ѝ. Всъщност, както бе облечена в семплата си рокля, със здраво завързаната отзад коса, би си помислил, че е омъжена, има няколко деца и

е учителка в неделно училище. Ако я срещнеш на улицата, не би се обърнал след нея. Но твърде ясно си спомни, че само преди минути тя бе коренно различна. Страстната, привлекателна, жадна красота се криеше някъде в нея.

Когато скочи зад стълбите, за да хване топката, той едва не я стъпка, а после инстинктивно я хвана да не падне на желязната ограда. Отвори уста да я попита дали е добре, но когато погледна очите ѝ, не можа да каже и дума. Тя го гледаше, сякаш го приемаше за най-красивия, най-сексапилния и желан мъж в света. Майк знаеше още от дете, че е привлекателен за момичетата и използваше това си предимство, когато бе възможно. Но никога досега жена не го бе гледала така.

Допускаше, че може би и той я е гледал по същия начин. Големите ѝ сини очи бяха пълни с изненада и желание. Устните ѝ бяха толкова сочни и прелъстителни, че умираше от желание да ги докосне.

Отначало я целуна, без да е сигурен дали трябва да го прави, тъй като не искаше да я уплаши. Но в момента, когато устните му докоснаха нейните, разбра, че не може да спре. Никога досега жена не го бе целувала като нея. Не беше само желанието, което извираше от нея, но и глад. Целуваше го, сякаш е била в затвор десет години и след като са я освободили, той е мъжът, който желаеше повече от всичко на света.

Затова в момента Майк не можеше да разбере какво става. Как можеше да го целува така, а десет минути по-късно да го гледа, сякаш го презира? Как можеше тази порядъчна млада жена да е същата чаровница, която обви крака си около кръста му?

Майк не знаеше отговорите, нито разбираше нещо от това, което ставаше в момента, но бе сигурен в едно – нямаше да я пусне да си отиде. Той трябваше да разбере какво я кара да иска да се махне от него. Що се отнася до него, той би желал да я вдигне и да я занесе в къщата, и да я задържи може би завинаги. Но ако тя пожелаеше, би направил всичко преди това – да се изкачи на небето, да събере дужина звезди, да ги наниже на гирлянди и да ги закачи в спалнята ѝ. Все пак, помисли си, би трябвало да го знае, за да се подготви.

– Извинявам се за всяка постъпка, с която съм ви обидил – каза той, без, разбира се, да го мисли. Всичко, което си спомняше, бе крака ѝ около кръста му.

Саманта присви очи.

– И предполагаш, че това ще ме накара да ти повярвам? – тя си пое дълбоко дъх и се опита да се успокои, тъй като забеляза, че вече привличат вниманието на минувачите.

– Не можем ли да отидем някъде и да поговорим? – попита той.

– В твоята къща може би?

Майк реши, че това не е толкова лоша идея въпреки сарказма в гласа ѝ.

– Няма за какво да говорим.

Този път не можеше да не отбележи убеждението ѝ, че къщата му е свърталище на греха. Майк пое дълбоко дъх.

– Ще се върнем в къщата, ще седнем на верандата с изглед към Ню Йорк и ще поговорим за всичко. После, ако все още искаш да си тръгнеш, ще ти помогна да си намериш хотел.

Саманта знаеше, че не трябва да го слуша. Трябваше да спре друго такси и да намери къде да прекара нощта.

– Виж, ти дори не знаеш къде отиваш, нали? Не можеш просто да спреш такси и да кажеш: „Закарайте ме в някой хотел.“ И нищо повече. Ти не знаеш дори къде ще се озовеш. Така че позволи ми поне да ти направя резервация.

Виждайки колебанието ѝ, Майк реши да тръгне към къщата, надявайки се, че тя ще го последва заради багажа си. Тъй като не желаше да насилва късмета си с успеха, който бе постигнал, не каза нищо повече. Но вървеше бавно, спирайки от време на време, за да се увери, че тя го следва.

– Сега искаш ли да ми кажеш къде е проблемът?

Саманта гледаше ръцете си. Беше изморена от дългия, изтощителен ден. Всъщност така се чувстваше от години насам.

– Мисля, че е очевидно – отвърна тя, опитвайки се да не го гледа, тъй като бе много леко облечен. Докато стоеше облеганат на оградата, той бръкна под фланелката си без ръкави, за да се почеше по гърдите, и тя видя здравите му коремни мускули. След като той не отговори, тя поясни. – Нямам намерение да живея в къща с мъж, който ще ме преследва през цялото време и навсякъде. Жалей баща си, току-що се разведох и не желая никакви усложнения повече.

Може би Майк би приел обидата в думите ѝ, но тя го накара да се чувства като стар мръсник, който не може да се спре да гони всяко младо и красиво момиче. Потискайки изкушението си да ѝ отвърне, че въобще не се е натрапвал, се изкушаваше също да ѝ каже, че просто се бяха целували и нищо повече. Затова няма нужда да се държи, сякаш той със сигурност е насилник, който току-що я е задал.

– Добре – каза той студено. – Какви са правилата?

– Не разбирам за какво говориш?

– Много добре разбираш. Човек, който се облича като теб, трябва да живее по определени правила. Сега ми кажи какви са твоите.

При тези думи Саманта взе ръчната си чанта и посегна към куфара, но той сложи ръка върху него.

– Добре – каза той, този път примирено. – Извинявам се отново. Не можем ли да опитаме отначало?

– Не. Невъзможно е. Би ли ми дал куфара, искам да си тръгна.

Майк нямаше такова намерение. Освен, че я желаше толкова много, че се бе изпотил целия въпреки студения ден, той бе дал обещание на баща ѝ. Бе наясно, че тя не знае колко близки бяха с Дейв, не знаеше, че двамата бяха прекарвали доста време заедно, преди Дейв да му каже, че Саманта се прибира у дома. След това си пишеха, като Майк изпращаше писмата си до адвоката. По някаква причина Дейв не желаше Майк и Саманта да се срещнат, поне докато той е жив. Два дни преди да умре, Дейв се обади на Майк и въпреки че бе твърде слаб и едва говореше, Майк разбра основното, което искаше да му каже. Дейв каза, че изпраща Саманта в Ню Йорк и го помоли да се грижи за нея. Тогава Майк мислеше, че няма друг избор и му обеща, че ще я пази и ще се грижи за нея. Но едва сега разбра какво е имал предвид Дейв.

Погледна двете ѝ чанти.

– В коя са нощниците ти?

Саманта си помисли, че това е доста странен въпрос, но пък и последните няколко минути бяха най-странните в живота ѝ.

Без да чака отговор, той взе ръчната ѝ чанта и отвори вратата.

– Пет минути. Не повече. Дай ми пет минути и позвъни.

– Би ли ми върнал чантата?

– Колко е часът?

– Четири и петнайсет – отвърна тя автоматично, като погледна часовника си.

– О'кей, в и двамайсет звънни.

Затвори вратата и я остави на стълбището без половината ѝ багаж. Тя натисна звънеца, но никой не отговори. Изкушаваше се да вземе големия куфар и да си тръгне, но скритите пари бяха в ръчната ѝ чанта. Затова седна на куфара и зачака.

Опита се да не мисли за баща си, да не се пита защо постъпи така с нея и най-вече да не мисли за съпруга си, по-точно бившия си съпруг, и се насили да разгледа тротоарите и улицата пред нея. Насили се да гледа хората, мъже, облечени в джинси, жени с невероятно къси поли. Дори въздухът в Ню Йорк сякаш бе пълен с ленивостта на неделния следобед.

Този мъж, Майкъл Тагърт, каза, че иска да започне отначало. Ако бе възможно, и тя би желала да започне живота си отначало. Да започне от сутринта в деня, когато почина майка ѝ, защото след този ден всичко в живота ѝ се промени. Дори и това, което се случи днес, бе част от болката и раната, която се отвори в този ден.

Когато погледна часовника си отново, си помисли, че би могла да го заложил. Но той струваше тридесет долара като нов и се съмняваше, че би могла да вземе нещо повече за него. Забеляза, че е четири и двадесет и пет. Помисли, че ако позвъни, Майкъл Тагърт ще ѝ отвори и ще ѝ даде чантата. А тя ще намери къде да отседне. Колкото по-бързо започне изпълнението на тази едногодишна присъда, толкова по-бързо ще успее да се махне от този ужасяващ град.

Пое дълбоко дъх, пооправи си роклята, провери дали косата и е вързана и позвъни.

ГЛАВА 2

Той отвори веднага след позвъняването. Саманта примигна няколко пъти – бе се променил изцяло. Носеше чиста синя риза, леко разкопчана, разхлабена копринена вратовръзка, тъмносин вълнен панталон и чудесно лъснати мокасини. Дебелата неколкодневна брада бе изчезнала, а черната му къдрава коса бе грижливо сресана на път. За минути той се бе променил – от сексапилен, доста опасен водач на банда хулигани, в проспериращ млад banker в края на работния си ден.

– Здравейте, вие трябва да сте мис Елиът – каза той, подавайки ѝ ръка. – Аз съм Майкъл Тагърт. Добре дошла в Ню Йорк.

– Моля те, дай ми чантата – Саманта пренебрегна протегнатата му ръка. – Искам да си тръгна.

Усмихвайки се и реагирайки, сякаш не бе казала нищо, Майк отстъпи встрани.

– Няма ли да влезете? Апартаментът ви е готов.

Саманта не желаше да влиза в къщата му. Това, което я смущаваше, бе, че той можеше да промени външния си вид толкова бързо и съвършено, че за минути да се превърне от мускулест играч, който не може да направи нищо по-умно от това да запомни нещо повече от няколко футболни игри, в млад професор. Ако го бе срещнала облечен така отначало, никога не би предположила какъв е всъщност. А в момента не бе сигурна кой от двамата бе истинският.

Видя ръчната си чанта на стълбището и влезе да я вземе. Когато хвана дръжката ѝ, чу как вратата се затвори зад нея. Обърна се ядосана, с присвити устни, но избягна погледа му.

– Искате ли да разгледате първо къщата, или само вашия апартамент?

Тя не желаше нито едното, нито другото, но той стоеше на изхода, препречил го като каменен блок на входа на пещера.

– Искам да си отида. Искам...

– Тогава да разгледаме къщата – каза той ведро, сякаш тя се бе съгласила. – Къщата е строена през двайсетте години, не знам точно коя година, но можете да видите, че сте с оригинални корнизни.

Отказвайки да мръдне, тя стоеше при чантата си.

Но Майк я принуди да участва, дори неохотно, като я хвана за лакътя и полудърпайки, полупобутвайки я, я поведе от фойето към

гостната. Стаята бе широка с големи, удобни кресла с черна кожа, огромен диван и ръчно тъкан килим на пода. Навсякъде имаше различни произведения на народното творчество, както и две огромни палми в ъглите до прозорците. Имаше няколко маски по стените, както и китайски гоблен и рисунки от остров Бали. Това бе мъжка стая в тъмни цветове, кожа и дървени предмети – стая на мъж с вкус и ум.

Стаята не изглеждаше като бордей, както си мислеше, че ще бъде, под влияние на първото си впечатление от него. Наистина мъжът до нея, облечен в скъпи дрехи, стоеше много по-добре в тази стая, отколкото този, когото срещна преди малко.

Знаеше, че Майк я гледа и бе доволен от реакцията ѝ, защото отпусна малко ръката ѝ. Неохотно, но вече не толкова ядосана, тя го следваше от стая в стая. Разгледа трапезарията с голяма маса от Индия и един изключителен яркочервен тапет на едната стена.

Саманта се успокояваше с всяка изминала минута. Влязоха в библиотеката, облицована с дъб, с огромни, издигащи се от пода до тавана рафтове с книги. Бе впечатлена от огромния брой книги, докато не откри, че, доколкото можеше да види, всички те са за американски гангстери: произхода им, биографии, дори книги за уменията да бъдеш гангстер. Тя се обърна с отвращение и тогава забеляза в ъгъла, близо до голямо бюро покрити с хартия, огромни бели картонени кутии с етикета на Компак и Хюлет Пакард. Погледна го учудена.

– Наемът ти – отвърна той на мълчаливия ѝ въпрос. Целият ти наем за една година е в тези кутии, а аз не знам какво да правя с това проклето нещо.

– Аз бих могла... – Саманта се спря. Като гледаше как един такъв мощен компютър седи в кутията си; изпита онази прочувствена тръпка на човек, отдаден всецяло на компютрите. Може би по същия начин се чувстваше и колекционерът на кукли, ако видеше на тавана кутии с надпис „Великите кукли на баба“ и да не му разрешават да ги отвори.

– Да не би случайно да знаете да работите с компютър? – попита невинно Майк, въпреки че знаеше много добре, че тя е цар на компютрите. Той купи това, което Дейв Елиът му каза, че Саманта е пожелала да си купи.

– Разбирам малко – отвърна тя едва-едва, бавно извъръщайки поглед от кутиите.

Той я заведе на горния етаж и ѝ показа двете спални. И двете бяха отрупани с цветя и произведения на изкуството от целия свят, а едната бе обзаведена с плетени столове с възглавници с бродиран по тях

бръшлян.

– Харесва ли ви? – попита той, без да се опитва да скрие любопитството в гласа си.

– Да, харесва ми – Саманта се усмихна, преди да се усети.

Когато той се усмихна в отговор на одобрението, тя остана без дъх. Той изглеждаше много по-добре, когато се усмихваше така, от удоволствие, без усмивката да е обременена от някакво друго чувство. Изведнъж ѝ стана горещо в тази стая и тръгна към вратата.

– Искаш ли да разгледаш апартамента?

Отвърщайки поглед от него, тя кимна. Последва го на третия етаж. Когато Майкъл отвори вратата на първата стая, Саманта забрави въобще, че се намира в Ню Йорк. Навсякъде личеше почеркът на баща ѝ. Той винаги казваше, че ако трябва да започне отначало, ще обзаведне стаята си в зелено и бургундско червено. А тази стая бе обзаведена за баща ѝ. Канапе, облицовано в тъмнозелено, бе разположено под тъгъл срещу камина от зелен мрамор и два големи удобни, облечени в зелено стола от двете му страни. Те бяха разположени върху ориенталски ръчно плетен килим в зелено и кремаво. Наоколо имаше махагонови мебели, направени така, че да могат да се местят лесно.

Саманта се приближи до рафта на камината и видя снимки на семейството си: майка ѝ, родителите ѝ заедно, дядо ѝ, нейни снимки от детството допреди една година. Взе една снимка на майка си в сребърна рамка и докато я държеше, се огледа наоколо, после затвори очи. Присъствието на баща ѝ бе така силно, че почти очакваше, като се обърне, да го види.

Вместо това, когато се обърна, видя един чужд човек да стои при вратата и при това намръщен.

– Не ти харесва – каза Майк. – Тази стая не е за теб.

– Чудесна е – отвърна тя меко. – Усещам баща си.

Майк се намръщи още повече.

– Нали? – сега той погледна на апартамента с други очи. Това не бе жилище за една красива руса жена. Това бе мъжка стая. По-точно стаята на Дейв Елиът.

– Спалнята е тук – докато вървеше след Саманта, Майк гледеше всяко кътче с други очи.

Сестра му бе обзавела всички стаи в къщата. Майк бе обяснил на Дейв, че просто трябва да каже на сестра си как иска да изглежда неговата стая и тя ще го направи. Дейв каза, че желае апартаментът му да прилича на английска аристократична къща – и той изглеждаше точно

така. Саманта му изглеждаше не на място сред тези тъмни цветове.

В спалнята стените бяха боядисани в тъмнозелено, а пердетата на прозорците към балкона бяха от кадифе на зелени и черни райета. Майк наблюдаваше как Саманта галеше покривката с любов.

– Бил ли е някога баща ми тук?

– Не. Обзаведе го с поръчки по телефона и с писма – имаше чувството, че баща ѝ не бе мъртъв, а все още жив.

Показа ѝ стаята за отдых до спалнята, после двете бани, облицовани в тъмнозелен мрамор. Всекидневната бе със столове на червени и зелени райета и рафтове, пълни с биографични книги, които баща ѝ така много обичаше. На четвъртия етаж бе спалнята за гости и кабинет с тежко дъбово бюро и френска врата, водеща към балкона. Когато отвори вратата и излезе на балкона, видя, че отдолу има градина.

Не бе очаквала да види градина в Ню Йорк – поне не такава. Всъщност като гледаше сочната трева, двете високи дървета, храстите, които всеки момент щяха да разцъфнат и лехите с току-що посадени цветя, тя почти забрави, че се намира в град.

Когато се обърна към Майк, лицето ѝ сияеше и не забеляза, че той е мрачен.

– Кой се грижи за градината?

– Аз.

– Мога ли да помагам? Ако остана тук, бих желала да помагам в градината.

Той се усмихна едва-едва.

– Ще бъде чест за мен – би трябвало да е доволен от думите ѝ, но нещо го тревожеше, без да може да разбере какво. Преди малко наистина искаше тя да остане, но сега се надяваше да не го направи. Противоречивите чувства, които го разкъсваха, бяха породени от начина, по който тя се държеше в стаите – стаите на Дейв. Нещо в начина, по който притисна снимката на майка си до гърдите си, го караше да иска тя да си замине.

– Искаш ли да видиш кухнята?

Тя кимна. Той отвори една врата в задния край на стаята и тръгна по тясно, тъмно стълбище, водещо на долу.

– Това е стълбището за слугите – обясни той. – Тъй като къщата не е била преустроена на отделни апартаменти, ще трябва да ползваме обща кухня.

Тя го погледна остро.

– Не трябва да се тревожиш за мен – каза той раздражен, че отново

трябва да се защитава. Може би трябваше да ѝ донесе декларация от полицията, че няма досие, че не е насилник или убиец, и единственото му провинение е глоба за превишена скорост. – Умея да готвя толкова, колкото разбирам от компютри, така че няма да се срещаме често. Използвам само хладилника. Дори тостера не ползвам.

Тя продължаваше да го гледа мълчаливо, показвайки му, че далеч не е убедена в добрите му намерения.

– Виж, Сам, може би двамата не се разбрахме, но мога те уверя, че аз не съм... не съм това, което си мислиш за мен. Ти си на абсолютно сигурно място тук. Няма да те безпокоя. Всичките врати имат здрави ключалки, а аз нямам ключове. Баща ти имаше само един оригинал. Що се отнася до кухнята, можем да си направим график. Можем да си направим разписание за всеки ден, така че да не се виждаме въобще. Баща ти ми предплати наема и мисля, че би трябвало да живееш тук. Освен това вече го изхарчих и не съм в състояние да го възстановя.

Тя не знаеше какво да отговори – дали да му каже, че смята да остане, или не. Разбираще, че не би трябвало да остава, заради начина, по който се запознаха, но усещаше присъствието на баща си по-силно, отколкото спомена за допира с този мъж. Може би не би трябвало да остава тук с него, но би ли могла да напусне втория дом, който баща ѝ бе създал? Бе загубила дома си в Луизвил с всички онези спомени и духове, които витаеха там, а тук би могла да усети началото на нови спомени.

Неохотно остави снимката на майка си и тръгна надолу по стълбите, чак до приземния етаж, където беше кухнята. Въпреки че той ѝ бе казал, че нищо не разбира от готвене, все пак някой умееше да готви, защото, както изглеждаше, тази красива, просторна, в синьо ѝ бяло кухня беше добре оборудвана и удобна за ползване.

Понечи да попита нещо, но тогава погледът ѝ се насочи към дъното на кухнята, през очарователната малка стая за закуска, където видя двойни стъклени врати, които водеха към градината. Подобно на всички градини в заден двор – и тази не беше голяма, но бе заобиколена от солидна дървена ограда, висока девет фута. Така дворът бе уединен и усамотен.

Когато я разгледа по-отблизо, тя забеляза, че градината е по-красива отколкото изглеждаше от четвъртия етаж. Около оградата, имаше розови пълзящи рози, току-що напъпили. Имаше и старомодни цъфнали ароматни рози, които тя много обичаше.

Обърна се и се усмихна на Майк.

– Справили сте се чудесно.

– Благодаря – отвърна той, наистина доволен от думите й.

Докато миришеше розите и си мислеше за стаите горе, стаите на баща й, тя прошепна.

– Ще остана.

– Добре. Може би утре ще мога да ти покажа някое място, откъдето можеш да купиш мебели. Сигурен съм, че ще искаш да промениш нещо, тъй като не са много удобни за една жена. Сестра ми е дизайнер по вътрешно обзавеждане и аз бих могъл да осигуря всичко чрез нея, така че...

Тя се обърна към него с каменно лице.

– Мистър Тагърт, благодаря ви много за предложението, но искам да сме наясно още отначало. Не търся нито приятел, нито любовник или пък екскурзовод. Имам работа, която трябва да свърша в този град и когато го направя, си тръгвам. И в този период от време нямам намерение да започвам каквото и да е. Разбирате ли?

От погледа му й стана ясно, че наистина я е разбрал.

– Разбрах ви отлично. Не искате да имате нищо общо с мен. Чудесно. Ключовете ви са в кухнята. Един за външната врата, друг за апартамента ви. Баща ви искаше всички брави да са еднакви, така че ключът е само един.

– Благодаря ви – отвърна тя, като отиваше към кухнята.

– Саманта – каза той, докато тя минаваше край него. – Имам една молба.

Тя не се обърна.

– Какво? – попита.

– Ще се виждаме от време на време, особено в кухнята, и бих искал да ви помоля... – той понижи глас. – Ако трябва да слизате долу нощем или рано сутрин, не носете от онези бели дантелени неща. Виждате какви са предпочитанията ми. Червено и черно е добре. Мога да приема червено или черно, синьо също, но не мога да се оправя с тези бели дантели.

Без да го погледне, Саманта побягна в кухнята, грабна ключовете и изтича нагоре.

ГЛАВА 3

През своята първа нощ в Ню Йорк Саманта спа в леглото, избрано от баща ѝ, и нервността ѝ изчезна. Но когато се събуди, се чувстваше още по-зле, защото истината за положението, в което се намираше, я удари в лицето. В Луизвил, в къщата на баща ѝ и бе добре, но сега тя се намираше на чуждо място, заобиколена от непознати хора. Никога досега не е била толкова сама. Никога не е била истински сама, защото бе имала родителите си, дядо си, съпруга си.

Чу шум навън, стана от леглото и отиде до прозореца. Погледна в градината. Нейният хазяин поливаше растенията. В момента, когато Саманта дръпна пердето, той се обърна и ѝ махна, сякаш я бе чул. Това накара Саманта да отскочи от прозореца, дърпайки пердето.

Не само че е сама, помисли си тя, но е заобиколена от хищници. Сякаш бе изоставена в морето, само с един спасителен пояс на кръста, и гледа как един океански лайнер се отдалечава, пълен със смеещи се, щастливи хора, които се забавляват доста добре и не чуват виковете ѝ за помощ, а акулите кръжат около нея. В настоящия момент акулите се събираха в образа на някой си Майкъл Тагърт.

След като се изкъпа и облече, тя си прибра косата, изчака да чуе затварянето на входната врата и слезе долу. Спря за миг нерешително пред входната врата, страхувайки се да излезе навън. Всъщност тя би желала въобще да не напуска къщата, но трябваше да си купи храна, да си открие банкова сметка, да получи пари от Кентъки.

Ню Йорк наистина я ужасяваше. В момента, в който дръпна завесата пред вратата, всички истории, които бе чувала за този град, нахлуха в главата ѝ. Из целия свят Ню Йорк бе като страшилище за възрастните. Когато нещо лошо се случеше в който и да е град в Америка, хората казваха: „Този град става толкова опасен, колкото Ню Йорк“, или „Все пак това не е Ню Йорк“. Но това бе Ню Йорк и тя трябваше да излезе в него сама.

Какво може да се случи на човек, когато се разхожда сам в Ню Йорк, питаше се тя. От прозореца виждаше жени, които се движеха по улиците, някои с кучета, някои в дълги стегнати черни сака и къси поли. И нито една от тях не изглеждаше ужасена.

Като си пое дълбоко дъх, накрая отвори вратата, излезе, заключи, слезе по стълбите, стигна до края на блока и зави наляво. Прочете

зеления надпис и разбра, че се намира на Лексингтън Авеню. Продължи на север по тротоара и видя зеленчуков магазин с изнесени отпред сергии с плодове и зеленчуци, магазин за химическо чистене, клон на Банк ъф Ню Йорк, малък магазин за видеокасети под наем, деликатесен магазин, където имаше прясно изпечен хляб и сладкиши на витрините, и една книжарница.

За два часа тя успя да си открие сметка в банката, да си купи продукти, цветя и един булеварден роман. И направи всичко това, без да обикаля много. Върна се на своята улица, отключи вратата, влезе, затвори и се облегна на нея, изпусвайки една дълбока въздишка на облекчение. Току-що бе обикаляла в град Ню Йорк съвсем сама и се бе завърнала здрава и читава. Никой не я бе заплашвал с нож на гърлото, не ѝ откраднаха чантата, нито пък някой се бе опитвал да ѝ продаде наркотици. Чувстваше се, сякаш бе изкачила някакъв връх, бе забила знаме на него и се бе върнала у дома, за да разкаже за приключението си.

Остави продуктите, направи си една купа овесени ядки и чаша билков чай, взе една кифла със сладко от боровинки от торбата, сложи всичко на един поднос и излезе в градината.

Опъна се в един от шезлонгите и започна да свива и отпуска пръстите на краката си. Сигурно би трябвало да се чувства самотна, но вместо това си мислеше колко е чудесно, че няма никакви задължения и отговорности. Понякога ѝ се струваше, че цял живот ще се грижи за другите. Когато се омъжи, никога нямаше време за себе си, тъй като съпругът ѝ винаги се нуждаеше от нещо. Ако не бе заета с домакинската работа, той я караше да му намери нещо или се нуждаеше някой да почисти дрехите му, или пък да слуша разказите за нещастния му живот.

При спомена за него Саманта присви устни. По-добре щеше да бъде да не мисли за бившия си съпруг и „писанията“ му.

– Виждам, че си ходила на покупки.

При тези думи Саманта почти подскочи, после веднага се изправи на стола, свали крака на земята и сложи ръце в скута си. Не го погледна.

– Имаше ли някакви неприятности? – попита Майк раздражено, че тя реагира, сякаш бе убедена, че той е убиец с брадва, с непреодолими сексуални желания.

– Не, никакви – отвърна тя, докато ставаше и се отправяше към къщата.

– Не е нужно да си тръгваш, защото аз съм тук – раздразненото му бе очевидно.

Тя не го погледна.

– Разбира се, че не трябва. Имам да свърша някои неща. Това е всичко.

Майк гледаше намръщено след нея, знаейки, че тя си тръгва, за да не бъде близо до него.

Саманта се върна в стаята, които баща ѝ бе обзавел, стаята, където всичко ѝ напомняше за него, стаята, в които се чувстваше сигурна. Седна в един стол, облечен в тъмнозелено и се зачете в романа. Имаше цял ден, през който можеше да прави точно това, което желаше, всъщност имаше пред себе си целия си живот, в който да прави това, което иска. Всичко, което тя наистина желаше, бе да изпълни присъдата си в Ню Йорк и да е свободна.

* * *

Следващите няколко седмици Саманта се наслаждаваше на свободата си с такава радост, с каквата само човек, който не е бил свободен, може. Откакто майка ѝ почина, тя не бе имала време да седне и да чете или просто да стои неподвижно и да не прави нищо. Когато беше дете, обичаше да се къпе дълго във ваната, но след смъртта на майка си имаше време да вземе само един душ. Замисли се за бъдещето си и разбра, че най-после има време да прочете всички книги, които бе искала, и да си намери някакво хоби. Щеше да има време да не прави нищо и да прави всичко.

Всяка сутрин се събуждаше, оглеждаше стаята на баща си и се усмихваше, изпълнена с усещането, че той е толкова близо до нея, че ѝ предстои един дълъг свободен ден. Направи списък на книгите, които искаше да прочете. Имаше много биографии в библиотеката на баща ѝ и тя започна с тази на кралица Виктория, която тежеше около четири паунда.

Не напускаше къщата, освен когато ходеше на покупки, тъй като имаше всичко в къщата. Имаше пералня и сушилни до кухнята, имаше градина, видеокасетофон и учебни филми, книги, кабелна телевизия, имаше и време. Нямаше причина да напуска къщата, освен ако не бе наложително.

Единствено присъствието на хазяина ѝ нарушаваше красотата и спокойствието на живота ѝ. Той бе удържал на думата си да не я безпокои. Всъщност би могло да се каже, че първите две седмици тя живееше сама в къщата, но полагаше големи усилия да го избягва. Искаше ѝ се да знае навигите му, за да не го вижда въобще, но изглежда, той бе човек, който нямаше точно разписание за деня. Понякога излизаше рано

сутрин, понякога седеше до следобед, а понякога въобще не излизаше. В дните, когато си стоеше къщи, ѝ бе трудно да го избягва, защото той, изглежда, решаваше да отиде в кухнята, когато тя слизаше да си вземе храна, и ѝ се налагаше да тича по стълбите, за да не го срещне.

В дните, когато той бе навън, тя обикаляше стаите му, тъй като не бяха отделени с врата от нейните. Не докосваше нищо негово, просто гледаше, четеше имената на книгите му за гангстери, но нищо не я заинтересува. Не беше много подреден – оставяше дрехите си на пода, където ги бе свалил. Но всяка сряда една доста красива жена идваше да чисти. Вземаше дрехите му, изпираше ги и ги прибираще.

Една сряда Саманта чу, че телефонът извънтя, а малко след това външната врата се тръшна. Разбра, че жената си е тръгнала по-рано. Слезе долу и видя, че сушилнята е пълна с дрехи, а масата бе отрупана с мръсни чинии. Без да се замисля какво прави, тя започна да чисти стаята. Когато дрехите му бяха готови, тя ги сгъна, отнесе ги в спалнята и ги прибра, казвайки си, че все пак е свободна да прави каквото поиска и ако иска да свърши тази работа, може да го направи. Освен това хазиянът ѝ никога нямаше да узнае кой е прибрал.

В началото на третата седмица Саманта откри доставките по домовете. Докато изнасяше три чанти с продукти от магазина, един от работниците ѝ предложи да ѝ ги доставят у тях. Доставките бяха безплатни. Трябваше просто да даде два долара бакшиш на момчето. Така че, ако бе заета, може да се обади в магазина, да поръча каквото иска и те ще ѝ го доставят. Саманта си помисли, че това е чудесна идея, защото вече нямаше да ѝ се налага да излиза от апартамента. Първото, което направи на следващата сутрин, бе да отиде до банката и да изтегли петстотин долара, които щяха да ѝ позволят да остане къщи дълго време.

Прибра се в къщата, откри, че няма никой, въздъхна с облекчение и се замисли какво ѝ се прави. Спомни си, че е свободна и реши, че може да прави всичко. Направи си пуканки, върна се в леглото и пусна видеото. Но филмите на баща ѝ бяха до един интелектуални трактати за живота на различни буболечки и птици и тя скоро заспа. Колко е хубаво да се спи следобед, помисли си тя, и сигурно следобедната дрямка е едно от най-хубавите неща в живота.

Събуди се от смеха, идващ отвън. Стана и отиде до прозореца. Погледна надолу към градината, където хазиянът ѝ явно имаше парти. Той пържеше пържоли на външния грил. Саманта отбеляза, че го прави не както трябва, бодейки месото, докато го обръщаше. Пиеше бира с около шестима красиво облечени мъже и жени.

Както винаги, изглежда, той усещаше, когато тя го гледа, обърна се и ѝ махна с ръка, канейки я да се присъедини към тях. Но Саманта се отдръпна от прозореца и дръпна пердето. Пусна един от компактдискете на баща си и взе книгата си – сега четеше биографията на Екатерина Велика. Когато смехът долу се усили, тя усили музиката. Всичките компактдискове на баща ѝ бяха на блус-певци като Беси Смит и Робърт Джексън. Това не бе музиката, която би си избрала, но започваше да ѝ харесва, тъй като бе нещо, което баща ѝ бе харесвал.

В края на третата седмица Саманта откри, че най-много желае да спи. Винаги ѝ се бе струвало, че от дванадесетгодишна възраст, когато майка ѝ почина, никога не бе имала достатъчно време да спи. Винаги имаше работа – училището, къщната работа, както и грижите за другите около нея. После, когато се омъжи, трябваше три пъти на ден да готви, шест пъти в седмицата. Сега изглеждаше напълно нормално, че умората я бе надвила и тя би се радвала да си почине известно време.

Когато бе в Луизвил, не бе в състояние да изхвърли всичките дрехи на баща си, така че опакова някои от тях и ги изпрати до Ню Йорк. Сега откри, че да носи дрехите му, ѝ помага да се чувства по-близо до него. Да носи дрехите му, да спи с неговите пижами, а най-много обичаше тежкия му хавлиен халат.

Към края на четвъртата ѝ седмица в Ню Йорк, Саманта се чувстваше много отпочинала. Беше забавно как може да спи толкова много. Понякога не се събуждаше преди десет сутринта и слизаше да си направи закуска или пък не ядеше нищо. Откри, че вместо да чисти, може да оставя мръсните чинии в мивката, а младата жена, която идваше в сряда почистваше. Доволна бе от това, защото наистина се чувстваше много уморена, за да се занимава с чистене.

Всеки следобед отново ѝ се доспиваше, така че често въобще не сваляше пижамата. Всъщност започна да ѝ се струва голямо усилие да се къпе и слага чисти дрехи. Все пак не можеше да е много мръсна, тъй като не правеше нищо повече, освен да спи. Когато се опита да чете книгата за Елизабет I, едва държеше очите си отворени.

Няколко пъти през седмицата чуваше смях в градината, но вече не ставаше да види какво става. А и хазяинът ѝ вече не я безпокоеше. Няколко пъти го видя в кухнята, но просто му се усмихваше сънено и се качваше горе, без да бърза да излезне.

Сложи книгата на нощната масичка и загаси светлината. Беше само седем вечерта, навън бе още светло, но на нея ѝ се спеше твърде много, за да може да стои будна. Заспивайки, си помисли, че като си почине,

ще прочете книгата, както и всички останали в апартамента, но точно сега искаше да спи.

* * *

Гледайки Майк през масата, Дафни Ламорш не трябваше да е гадал, за да разбере, че нещо го тормози. Обикновено той беше ведър, винаги се шегуваше, а и винаги ядеше с голям апетит. Но тази вечер побутваше пържолата в чинията, сякаш не беше гладен.

Дафни не знаеше защо я покани. А може би защото тя се самопокани, тъй като бе в период „между две работни места“, както казваха учтиво. В последния клуб, където работеше, наеха нов мениджър – мазно, малко влечуго, което смяташе, че за Дафни ще е чест да ѝ разреши да се занимае с някои части на тялото му. Когато тя отклони предложението му, бе уволнена. Имаше малко спестени пари и знаеше, че ще се оправи, докато си намери друга работа, но с Майк беше приятно да се вечеря.

– Добре ли си? – попита тя.

– Разбира се, чувствам се чудесно – измърмори той.

Дафни не го бе виждала такъв. Обикновено той бе душата на компаниите, винаги се смееше, винаги бе готов за веселба. Външният му вид караше жените да си падат по него и да се карат за него, въпреки че в повечето случаи той не се интересуваше от тях. Дафни се чудеше дали си има скрита приятелка в друг град или пък има сериозна приятелка в града. Като гледаше как момичетата от клуба се нахвърлят върху му, ѝ се искаше да им каже да не си губят времето, защото никога не биха могли да го спечелят.

Тя знаеше много добре, че всички момичета мислят, че тя спи с Майк, а и не се опитваше да го отрича. Но двамата бяха само приятели.

Дафни имаше проблем, който всъщност бе проблем на доста жени. Тя отчаяно се нуждаеше от мъж, който да я обича, но всички мъже, които, изглежда, бяха влюбени в нея, не я вълнуваха. И така използваше цялото си време и енергия, а често и парите си, опитвайки се да накара непукисти и дръпнати типове да се влюбят в нея. А когато те я обиждаха, тя изплакваше мъката си на хората, които я обичаха, обикновено мъже. Всички мъже бяха отрепки, точно като баща ѝ. Що се отнасяше до Майк, той бе красив и винаги се грижеше за нея, когато гаджетата ѝ я оставяха, но тя не го възприемаше като мъж. Не както другите мъже, защото Майк никога не се отнасяше с пренебрежение към нея, както тези, които я привличаха.

Когато Дафни бе трезва, тя се надсмиваше на огромния списък от

загуби в живота си, когато бе пияна, плачеше за това. Но пияна или трезва, разбираше чудесно, че тя единствена от момичетата в клуба бе канена в тази богатска къща, защото никога не се бе сваляла на Майк.

– Как върви книгата ти? – попита тя.

Майк повдигна рамене.

– Добре. Не съм работил върху нея в последно време.

Дафни замълча. За нея бе някаква магия да пишеш думи на листа, така че написаното да има някаква идея, затова се опита да смени темата. Усещаше, че трябва да се опита да го разведри, а това бе нещо ново. Обикновено тя плачеше, а Майк се смееше и ѝ казваше, че е по-добре да приключи с това.

– Как е квартирантката ти?

– Предполагам, че е добре. Не я виждам – той си играеше с храната.

– Не мисля, че ме харесва.

Дафни се засмя.

– Теб ли, Майк? Има ли едно момиче на тази планета, което да не те харесва? – когато Майк не отговори, Дафни продължи да се смее. – А ти какво мислиш за нея?

Майк я погледна с такива горещи очи, очи, изразяващи такова желание, че Дафни, която си мислеше, че е виждала всичко, което един мъж може да изпита, се наведе напред и отпи една голяма глътка, преди да проговори.

– Не знам дали трябва да ме е яд на нея или да ме е страх за нея – прошепна тя държейки студената бутилка до бузата си. Майк се загледа в шишето.

– Покани ли я да излезете?

– Опитах, но тя бяга всеки път, когато я доближа. Ако ме чуе, че идвам, бяга по стълбите и през цялото време стои в апартамента си и не излиза, освен когато се храни.

– Какво прави по цял ден?

– Доколкото разбирам, спи – каза Майк с отвращение.

Дафни взе една хапка от пържолата си.

– Горкото момиче. Не ми ли каза, че баща ѝ починал скоро и се е развела?

– Да, и от това, което чух, явно съпругът ѝ не е бил много стока.

– Сигурно си прав, но да загубиш човека до тебе, те кара да се чувстваш много тъпо. Спомням си, когато ме оставиха за първи път. Господи, но аз бях влюбена в този мъж. Той ми бе първият и живеех живота си заради него. Каквото и да поискаше, му го давах – тя изсумтя при

спомена. – Тогава започнах да играя стриптийз. Той ми каза, че съм много добра, когато го направих за него, и че трябва да печеля пари от това. Но въпреки че правех всичко, което поискаше, един ден, когато се прибрах, го нямаше. Нито писмо, нищо. Разбира се, като се върна назад, се съмнявам дали този нехранимайко въобще можеше да чете и пише. Боже, как бях потисната. Не мислех, че има защо да живея, щом той ме е напуснал. Хванах се здраво за работа, но само след няколко дни се отказах. Просто стоях в апартамента и спях. По дяволите, сигурно щях да спя, ако друг не ме бе накарал да разбера какво влечуго е, че не си заслужава да се погубвам заради него.

Майк я слушаше с половин ухо, защото историите ѝ го потискаха. Бе ѝ казал веднъж, че ако влезе в тълпа от стотици чудесни мъже и между тях скрит една отрепка, способен да бие жена си, за тридесет секунди тя ще открие и ще избере тази измет. Дафни се бе засмяла и бе отвърнала, че ако той не беше достатъчно гаден, тя щеше да го прибере в апартамента си и да го свали за три минути.

Майк мислеше за Саманта. Може би с годините се бе разглезил от факта, че жените го харесваха, и знаеше, че лесно може да си намери момиче. Саманта бе предизвикателство. Откакто бе дошла в Ню Йорк, бе опитал всичко, за да привлече вниманието ѝ, включително и пускайки покани под вратата ѝ. „Случайно“ я срещаше няколко пъти в кухнята. Дори намекваше непрекъснато, че би желал да се научи да работи с компютър, но тя го гледаше, сякаш никога не бе чувала тази дума.

Не можеше да си я обясни. Тя бе и малката дребна „дама“, която не желаше да остане сама в къщата с един мъж, бе горещата жена, която го бе целувала както никога досега, и накрая бе мърлявият малък зомби, който се движеше безшумно из кухнята в пижамата и халата на баща си. Рядко чуваше стъпките ѝ над главата си, а когато я видеше, тя винаги се прозяваше, независимо че изглеждаше като току-що станала.

Майк рязко вдигна глава.

– Какво каза?

– Казах, че ми липсваше толкова много, че носех само неговите дрехи. Не можех да закопчея ризата му на гърдите си, но това нямаше значение, защото, когато носех дрехите му, се чувствах по-близо до него. Ако този мъж...

Майк стана.

– Кой мъж?

Дафни го изгледа учудено.

– Мъжът в болницата. Не ме ли слушаш какво ти говоря? Исках да

заспя завинаги и реших да го направя. Взех една опаковка приспивателно и се събудих в болницата. И там този мъж говори с мен и ми каза, че трябва да продължа да живея.

Майк стоеше и я гледаше. Но не я виждаше, защото бе започнал да оценява какво му бе казала.

„Саманта имаше труден живот, Майк“, чу той гласа на Дейв по телефона, хриптящ, слаб и немошен от приближаващата се смърт. – „Имаше труден живот и когато аз си отида, не знам какво ще прави. Бих искал да познавам по-добре дъщеря си, но не успях. Не знам какво става вътре в нея, но искам да напусна този свят, когато съм сигурен, че ще има кой да се грижи за нея. Искан това да си ти, Майк, и желая да поправа някои от нещастията, които ѝ причиних. Грижи се за нея вместо мен. Нищо повече не искам.“

Майк бе преживял смъртта на близък човек – когато чичо му Майк почина, но това бе всичко. Той не можеше да си представи някой друг да умре или да загуби толкова много близки хора, както се бе случило, със Саманта. Просто не можеше да си представи как ще се почувства, ако баща му умре, или както при Саманта, последният му приятел и роднина почине.

Гледайки към прозорците на Саманта, видя, че пердетата, както винаги, бяха дръпнати. Тя без съмнение спеше. Вечен сън, както каза Дафни.

– Ти си един нещастен настойник, Тагърт – каза на себе си той, после се обърна към Дафни.

– Искаш ли да си тръгвам, Майк? – попита тя, докато вземаше чантата си и тръгна към къщата. На вратата спря и се обърна. – Ако се нуждаеш от нещо Майк, скъпи, обади ми се. Дължа ти услуга.

Майк кимна разсеяно, гледайки към прозорците на Саманта. Всичките му мисли се бяха събрали около наемателката му. Две минути покъсно той поръчваше храна от LA COTE BASQUE.

ГЛАВА 4

Майк застана пред вратата на Саманта, пое дълбоко дъх и почука. Не знаеше дали постъпва правилно в момента, но смяташе да го направи по най-добрия начин.

Тя не отговори на почукването, а и той не очакваше да го стори. Балансирайки с подноса в едната ръка, той бръкна в джоба си и отключи. Отвори леко и видя, че лампите бяха загасени. Поглеждайки нагоре, той промърмори, като влизаше в стаята.

– Моля те, не й разрешавай да носи бяло.

* * *

Саманта се събуждаше бавно. Неохотно отвори очи срещу ярката светлина, опитвайки се да привикне. Известно време тя лежа в леглото, мигайки срещу светлината, достатъчно разсънена, за да разбере, че вижда хазяина си да стои до нея с поднос в ръце.

– Какво правиш тук? – попита тя намръщено, докато седнаше в леглото. Но в гласа ѝ нямаше страх, нито дори интерес. Истината бе, че бе толкова уморена, кокалите ѝ боляха и нещо можеше да я стресне.

– Донесох ти нещо за ядене – отвърна той, оставяйки подноса на бюрото до прозореца. – Това е храна от един от най-добрите ресторанти в Ню Йорк.

Саманта разтърка очи.

– Не искам да ям нищо – каза, като се разсънваше все повече и повече и погледна към затворената врата на апартамента. – Как влезе тук?

Усмихвайки се, сякаш ставаше дума за голяма шега, Майк извади ключа.

Саманта придърпа завивките си до гърдите. С разбудянето ѝ се надигаше и гневът.

– Ти ме излъга! Каза, че нямаш ключ. Каза, че... – очите ѝ се разшириха, когато се притисна до таблата. – Ако се приближиш още повече, ще закрещя.

В този момент една линейка зави по Лексингтън Авеню и пронизителният ѝ вой навлезе през полуотворения прозорец. Звукът бе толкова силен, че картините потрепераха.

– Мислиш ли, че някой ще те чуе? – попита Майк, все още усмихвайки се.

Саманта започна да се усеща и паниката, която я обзе, се изписа на лицето ѝ. Опитвайки се да остане спокойна, тя дръпна одеялото и поне-чи да стане, но Майк я хвана за рамото.

– Виж, Сам – каза той умоляващо. – Съжалявам, че по някакъв начин съм те накарал да мислиш, че съм сексуално извратен. Не съм та-къв. Целунах те, защото... – с момчешка усмивка той се спря. – Може би е по-добре да не се задълбочаваме в това. Това, което искам от теб, е много по-важно от секса. Може би не толкова хубаво, но в края на краи-щата много по-важно. Дойдох, за да говоря с теб за Тони Барет. Искам да ми помогнеш да се срещна с него.

Внезапно Саманта спря да се дърпа и го погледна, сякаш е луд.

– Би ли си махнал ръката от рамото ми?

– О, разбира се – каза той.

Искаше просто да я задържи да не избяга от стаята, както изглежда-ше, имаше намерение да направи. Но вместо това бе разперил пръсти и я галеше по рамото. Тя бе без съмнение най-привлекателната жена, коя-то бе виждал някога. Изглеждаше, сякаш не се бе къпала с дни, косата ѝ бе мазна и разпусната, а устните ѝ отпуснати. Но независимо от външ-ния ѝ вид, Майк никога до този момент не бе желал да бъде в леглото с жена така, както желаше да го направи с нея. Може би му трябваше да прекара един приятен уикенд с приятелките на Дафни. А може би се нуждаеше от Саманта.

Пусна я и отстъпи.

– Мисля, че трябва да поговорим.

Саманта погледна часовника си и видя, че е единадесет и десет. Въздъхна тежко.

– Когато те срещнах за първи път, ти почти ме нападна. Днес из-ползва ключ, който се кълнеш, че не притежаваш. Нелегално, да не ка-жа незаконно, влезе в апартамента ми посред нощ. Сега ме питаш за чо-век, за когото никога не съм чувала. И ме питаш защо съм разтревоже-на. Мистър Тагърт, чували ли сте някога думата частна собственост?

– Чувал съм много думи – отвърна той, пропускайки забележката ѝ, сякаш фактът, че се намираще в собствения ѝ апартамент, не означава-ше нищо. Вместо да се съобрази с правата ѝ, той седна на ръба на леглото.

Саманта отново понечи да стане.

– Това е некоректно.

– Радвам се, че си ядосана. Все пак е по-добре, отколкото да си проспеш живота.

– Какво правя с живота си не е твоя работа – тросна му се тя, докато ставаше и взе халата на баща си.

Майк се обърна към подноса, вдигна салфетката, която покриваше хляба, и си взе една питка. Захапа вкусния хляб и каза с пълна уста:

– Не слагай този халат. Твърде е голям за теб. Нямах ли нещо момичешко?

Тя го погледна невярващо и предизвикателно облече халата. Този мъж бе наистина трудно поносим.

– Предлагам ти, ако искаш нещо... момичешко, каква старомодна дума, да отидеш някъде другаде.

Нито тонът ѝ, нито враждебността ѝ, нито директната ѝ молба да си тръгне имаха някакъв ефект. Той спокойно си дояде питката.

– Аз съм старомоден човек. Ако бях на твоето място, не бих постъпвал така.

Саманта бе хванала дръжката на вратата, но предупреждението му наистина я уплаши. Остана с гръб към него, ръката ѝ почти трепереше.

– Сам – каза той с раздражение и яд в гласа. – Няма защо да се страхуваш от мен. Няма да ти причиня зло.

– Как да ти вярвам? – прошепна тя, опитвайки се безуспешно да бъде спокойна и да прикрие страха си. – Ти ме излъга за ключа.

Майк усети страха в гласа ѝ, а не искаше да се страхува от него. Това бе нещо, което най-малко желаше. Стана бавно, без резки движения и се приближи до нея. Тя продължаваше да гледа вратата. Много внимателно той сложи ръце на раменете ѝ и се намръщи, когато тя се сви, сякаш да се предпази от удар. Нежно, като че тя бе ранено животно, той я заведе до леглото, вдигна завивките и я накара да легне, усмихвайки се по начин, който си мислеше, че е успокояващ.

– Не – прошепна тя, а гласът ѝ почти трепереше от страх.

Явно бе, че си мислеше, че той иска да я да сложи в леглото, за да може по-лесно да я нападне и дори нещо по-лошо. Никога досега жена не го бе възприемала като насилник. Никога досега жена не се бе страхувала от него, а и той не го желаше, още повече, че не заслужаваше такова отношение.

– По дяволите! – каза Майк, като я бутна в леглото и тя падна в разхвърляните завивки. Чувстваше се изморен да бъде възприеман като някакъв сексуално извратен тип, който редовно напада квартирантките си.

Отдръпна се от леглото, обърна се и я погледна.

– О'кей Сам, нека говорим направо. Така, аз те целунах. Може би според твоите разбирания би трябвало да бъда обесен за тази постъпка

или най-малкото кастриран, но ние живеем в свободно общество. Какво мога да кажа? Има хора, които продават наркотици на децата, убийци, рецидивисти, изнасилвачи на деца и такива като мен. Аз целувам красиви момичета, които ме гледат така, сякаш искат да ги целуна. За съжаление законът не наказва такива нещастници като мен.

Слагайки ръце пред гърдите си, сякаш да се защити, Саманта попита със свити устни.

– Какво искаш да кажеш?

– Това, че ти и аз трябва да работим и че се уморих да те чакам да дойдеш на себе си.

– Работа? Не разбирам за какво говориш.

Отне му минута, за да разбере, че тя говори истината.

– Прочете ли завещанието на баща си?

Гняв и болка я обзеха, но тя потисна болката.

– Разбира се, че го прочетох. Знам поне съдържанието му.

– Значи не си го чела – отвращението му се засилваше.

– Наистина бих желала да си тръгнеш.

– Няма да отида никъде, така че успокой се. Уморих се да те гледам как се мотаеш, без да ядеш, без да се интересуваш от нищо. Откога не си излизала от тази къща?

– Какво правя или не, не е твоя работа. Аз дори не те познавам.

– Може би, но аз съм твой настойник.

Саманта го погледна, отвори уста да каже нещо, но я затвори. Пак я отвори и затвори. Този човек беше луд. Настойниците съществуваха в готическите романи, не в реалния живот, но дори и в романите те не се занимаваха с двадесет и осем годишни разведени жени. Ако можеше да го изгони от стаята, щеше да си опакова багажа и да напусне завинаги тази къща.

За Майк бе лесно да разбере какво си мисли тя и това го ядоса още повече. Щеше да я накара да го изслуша дори ако трябваше да я завърже за леглото. Но вместо да я завърже, нещо, за което тя без съмнение би го осъдила, той взе подноса и го сложи в скута ѝ.

– Яж – заповяда ѝ.

Саманта искаше да откаже, но се страхуваше твърде много от него. Когато тя се поколеба, той намаза нещо на парче месо и го поднесе към устата ѝ. Изражението му бе на човек, който бе способен да я хване за носа и да ѝ отвори устата насила. Така че Саманта неохотно отвори уста. Това бе *pate de foie gras*, едно от най-божествените неща, които бе вкусвала през живота си. Когато го изяде, тя се поотпусна и взе другото

парче, което той ѝ поднесе.

– Сега – каза Майк. – Аз ще говоря, а ти ще ме слушаш.

– Имам ли избор – тя ядеше вече трето парче. Може би все пак бе малко гладна.

– Не. Никакъв. Не умееш да слушаш, нали? Явно не си послушала адвокатата си, когато ти е казал да прочетеш завещанието на баща си.

– Аз съм добър слушател и имах намерение да го прочета – той мажеше rate на месото толкова бързо, колкото ядеше.

– Кога имаш намерение да се изкъпеш?

Искаше да я обиди и да се убеди, че тя не е най-сексапилното женско същество, което бе виждал някога. Но дори сега, когато бе така непривлекателна, в главата му се въртяха най-различни мисли за това какво би правил с вкусното (може би това не бе най-точната дума в момента) малко тяло. Ако можеше да разбере какво си мисли той, тя наистина щеше да се уплаши. Искаше да види този език на друго място освен на парчето rate, което бе паднало на китката ѝ.

– Ако не искаш да стоиш близо до мен, винаги можеш да си отидеш. Разрешавам ти – отвърна тя.

Сега вече се бе събудила напълно, страхът ѝ намаля и го разглеждаше. Носеше тъмнокафява памучна риза и джинси и би изглеждал представителен, но тя виждаше контурите на гръдните му мускули под ризата. Мажеше rate и ѝ го поднасяше и едновременно ядеше толкова много, колкото и тя. Гледаше как се движеха красивите му устни, докато дъвчеше. Отвърна поглед от него.

– Няма да си тръгна, докато не чуеш всичко. Кога възнамеряваш да започнеш да търсиш баба си?

Саманта се стресна и се обърна към него. Как бе могъл да знае това?

– Аз съм достатъчно голяма и...

Майк изсумтя.

– Така си и мислех. Нямах никакво намерение да я търсиш, нали?

– Не е твоя работа.

– Това е изцяло моя работа. Идвало ли ти е наум дали някой ще следи за работата ти? Мислила ли си кой ще потвърди, че си направила каквото трябва, ще каже, че си се постарала достатъчно, за да можеш да получиш парите, оставени от баща ти?

Саманта замръзна, както поднасяше поредното месо към устата си. Не, разбира се, подобен въпрос не ѝ бе идвал наум.

Знаейки, че е възбудил интереса ѝ, Майк стана, отиде до шкафа за

напитки и извади бутилка студено вино. Знаеше, че има няколко бутилки, тъй като бе заредил за пристигането на Саманта. И сега правилно предположи, че всяка една ще е на мястото си. Тя може да си има проблеми, помисли си, но не е пияница. Отвори бутилката, занесе я в стаята и наля две чаши. Намръщи се, като видя погледа ѝ.

– Това не е прелюдия към прелъстяване, така че спри да ме гледаш, като че съм някакъв развратник. Ако искаш, пий, ако не искаш, недей. Сигурен съм, че човек толкова напрегнат като теб е вероятно твърде срамежлив, за да извърши нещо толкова диво, като да изпие една чаша вино.

Тя присви устни и го погледна – според нея – с презрение. Взе чашата, пресуши я на един дъх и му я подаде да я напълни отново.

Майк се засмя.

– Истински морски вълк! Имаш ли татуировки?

Саманта не му отговори, но ѝ се искаше да не бе пила това вино. Не бе яла достатъчно и алкохолът постепенно я хващаше. А точно сега най-много се нуждаеше да е бдителна, а не със замаяна глава и отпусната, както я караше да се чувства виното.

– Нямам татуировки и ще ти покажа – чу се да казва и после се намръщи, защото винаги много бързо се отпускате от алкохола. Само половин чаша вино и вече тантуваше по масите, или най-малкото си мислеше за това. Това бе нещо в нея, което винаги отвърщаваше Ричард, но той по някакъв начин успяваше да се справи с проблема. И както винаги, посочваше разрешение на всички „проблеми“ на Саманта – тъй като не може да носи, не ѝ разрешаваше да пие.

Тя погледна подноса, когато Майк дръпна покривката и взе дебела сочна пържола в пикантен сос.

– Не ям месо – отвърна тя, гледайки настрана.

– Защо? Не ти ли харесва?

– Къде си живял в последните години? Не си ли чел докладите за месото? Съдържа мазнини. Стяга артериите с холестерол.

– Това ли е всичко. Въздухът, който дишаш, е по-лош от всякакво месо. Изяж го, Сам.

– Името ми е Саманта, не... – не можа да каже нищо повече, защото той сложи парче месо в устата ѝ. Когато го съдвкна, усети вкуса му, който бе божествен, наистина божествен. Продължи да дъвче и си спомни, че за пръв път се отказа да яде месо, за да намали сметката за хранителни продукти.

– Неприятно е, нали? – каза той самодоволно, като я гледаше.

Тя пренебрегна забележката му.

– Мисля, че искаше да те слушам? Би ли ми казал това, което имаш да ми кажеш, и да се разкараш?

Той отрязва друго парче пържола и започна да я храни сякаш е дете, или сякаш бяха в по-интимни отношения. Затова тя взе вилицата от ръката му и започна сама да се храни. Той, изглежда, не забеляза как го погледна тя, когато взе вилицата ѝ за салатата и започна да хапва от пържолата. Саманта се опита да не мисли за положението, в което бяха: тя седи в леглото, той се изтегнал в средата на леглото, главата му до коленете ѝ и двамата ядат от една чиния.

– Чувала ли си някога за Лари Леонард?

– Още един човек, когото не познавам – отвърна тя наперено, сочейки го с вилицата. Със сигурност не трябваше да пие тази чаша вино.

– Лари Леонард е... беше автор на романи за мистериозни убийства. Много от идеите си не реализира, а написаните книги не се продаваха добре, но получиха някои хвалебствия от критиката, защото бяха добре изпипани... Всички бяха за гангстери.

Устата ѝ бе пълна и пиеше втората чаша.

– Вие двамата щяхте да се разбирате чудесно, тъй като ти четеш само такива – щом изрече това, тя се изчерви.

Майк се усмихна с разбиране.

– Душила си наоколо, нали? Между другото, благодаря ти, че ми прибра дрехите в деня, когато Тами трябваше да си тръгне.

Саманта се втренчи в чашата си, за да не се вижда, че се е изчервила.

– Както и да е – продължи Майк. – Лари Леонард всъщност се казваше Майкъл Ренсъм и той бе моят многоуважаван чичо, приятел на дядо ми, а аз съм кръстен на него. Чичо Майк живееше в къщата за гости, в имението на баща ми в Колорадо. И аз прекарвах много време с него като дете. Бяхме приятели – каза той меко.

Саманта спря да яде, когато усети болката в гласа му. Много добре знаеше как се чувства човек, когато хората, които обича, умрат. Протегна ръка към него, но се спря, преди да го докосне.

Майк, изглежда, не забеляза, а продължи да яде и говори.

– Чичо Майк почина преди три години и ми завеща всичко, което имаше. Нямахте пари, а библиотека с книги за гангстери – усмихна се закачливо. – Книгите, които си видяла.

– Сигурна съм, че пасват на вкуса ти – взе си едно парче домати преди него.

– Той също ми завеща това, върху което работеше – биографията на един от най-големите гангстери в миналото, наречен Доктор Антъни Барет.

– Човекът, когото мислеше, че познавам.

Той повдигна вежди като похвала за паметта ѝ. Не ѝ отговори веднага, а набучи последното парче пържола и вместо да го изяде, ѝ го предложи.

Саманта бе почти готова да го изяде, но поклати глава.

– Наистина искам да свършиш разказа си и да си тръгнеш – интимността на тази вечер бе нещо, което тя не желаше да продължава.

Майк махна последната покривка на подноса и откри голяма чиния с шоколадов мус. Саманта понечи да откаже, но десертът бе толкова сочен, апетитен, че преди да се усети, взе лъжицата си едновременно с него.

– Докъде бях стигнал? – попита той, облягайки се назад, ближейки лъжицата си, докато Саманта го гледаше и се питаше дали винаги се държеше така свободно. – О, да. Биографията. Прочетох това, което чичо Майк бе написал, и се заинтересувах от Тони Барет. Току-що бях завършил курсовата си работа в училище и бях в почивка. Така че реших, че мога да продължа да търся. Когато премествах книгата на чичо Майк, открих папката с книга.

Тъй като той не продължи, Саманта го погледна.

– Това би трябвало да ме заинтригува, така ли? И аз би трябвало да попитам: Каква папка с книга?

– Ако те заинтригувам поне малко, ще се радвам. Но виждам, че няма да успея – той си взе още десерт. – Папката бе озаглавена просто „Макси“, а вътре имаше снимки от вестник – на теб, баба ти и твоето куче.

Саманта остави лъжицата си в чинията.

– Баба ми избяга, когато бях осеммесечна. Ние нямаме снимка заедно.

Той се облегна на лакът и я загледа напрегнато, без да мигне, сякаш се стареше да ѝ каже нещо.

– О! – каза Саманта. – Тази ли снимка – трябваше ѝ време, за да си спомни. Не че си спомняше инцидента, но дядо ѝ бе разказал какво се бе случило. – Брауни – каза тя накрая. – Аз бях с баба ми и се проврях в тръба в канавката в задния двор.

– И си се заклешила, и баба ти повикала пожарникарите.

– Точно този ден някакъв отегчен репортер търсел нещо интересно

в пожарната и дошъл с тях. Но мен ме спаси Брауни.

– Кучето ти се е пъкнало в тръбата, захапало мократа ти рокличка и те издърпало. Репортерът направил снимка на теб, баба ти и кучето, а телеграфните агенции разпратили снимката и историята до вестниците из цялата страна. Чичо ми я видял, изрязал я и написал в полето „Макси“ – той я погледна, изучавайки я. – Макси е била любовница на Барет – когато Саманта не подскочи при тази новина, както той се надяваше, той се облегна назад и сложи ръце на тила си. – Мисля, че Макси и баба ти са един и същ човек.

Саманта пак не каза нищо, само обираше останалия в чинията мус. Все едно че той не бе казал нищо. Майк я погледна. Отново изглеждаше сънена.

– Е? – попита той нетърпеливо.

Тя остави празната чиния.

– Свърши ли? Каза ли каквото имаш да ми казваш? Ти мислиш, че баба ми е била любовница на гангстер. О'кей, каза ми го, сега си тръгвай.

Той успя само да премигне.

– Нямах ли някакво мнение по въпроса?

– Имам мнение за теб – каза тя тежко. – Явно си твърде много повлиян от тези гангстерски книжки. Не познавам баба ми, но тя бе нормална баба, готвеше, чистеше, нещо такова. А името ѝ бе Гертруд. Тя не е била метреса на гангстер, нали това е точна дума? – тя вдигна ръка, когато той се опита да я прекъсне. – А освен това какво значение има? А сега ще си тръгнеш ли?

Той се намръщи и се обърна на една страна.

– Има значение, защото мисля, че баба ти е била влюбена в Барет и е носила негово дете. Просто Тони Барет може да е твоят дядо.

При тези думи Саманта стана много бавно и внимателно и отиде до вратата.

– Вън – каза тя, сякаш говореше на човек, който не разбира английски. – Махай се. Утре ще си намеря друга квартира.

Майк легна по гръб и се загледа в тавана, сякаш тя не бе казала нищо.

– Баща ти мислеше, че Барет е истинският му баща.

– Не желая да слушам нищо повече – каза тя по-силно. – Искам да си тръгнеш.

– Няма да си тръгна – каза той, без да я гледа.

Саманта не каза нито дума, но ако той не си тръгнеше, тя щеше да

го направи. Излезе от спалнята и тръгна по стълбите.

Майк я хвана, преди да е стигнала долния етаж. Тя се бореше, но той я държеше здраво в прегръдките си, като тя бе с гръб към него. Майк усещаше, че желанието му да бъде с нея расте. Той усещаше тялото ѝ, хълбоците ѝ, гърдите ѝ, бедрата ѝ, които го докосваха.

– Успокой се, Сам – прошепна той отчаяно. – Моля те, моля те, успокой се.

Нещо странно в гласа му накара Саманта да спре да се бори и да замре в прегръдката му.

– Няма да те нараня – каза той пресипнало, а устните му бяха близо до темето ѝ. – Няма защо да страхуваш от мен. Всичко това бе идея на баща ти, не моя. Казах му, че би трябвало да те помоля да ми помогнеш да намеря Макси, да не те насилвам да го правиш – все още държейки я, той се наведе и докосна с лице врата ѝ, без да я целува. Усещаше нежността и аромата на кожата ѝ.

С рязко движение тя се измъкна и се облегна на перилата. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите, дишането ѝ бе учестено. Когато го погледна, видя, че и той бе развълнуван, а кожата му бе почервеняла.

– Искаш ли да слезем долу и да поговорим за това?

– Не – отвърна тя. – Не искам да ходя, където и да е и да говоря за каквото и да е. Нито искам да чуя какво ще ми кажеш. Не желая да слушам измислените ти истории за баща ми и баба ми или каквото и да е по този въпрос. Всичко, което искам, е да напусна тази къща и да не те виждам повече.

– Не – каза той умоляващо, но в очите му имаше нещо друго. – Не мога да ти позволя да напуснеш. Баща ти ми повери грижата за теб и смятам да бъда достоен за доверието му.

Саманта премигна няколко пъти, преди да успее да проговори.

– Повери ти грижата за мен? Искаш да оправдаеш доверието му? – тя не знаеше дали да се смее или да побегне. – Това ми звучи като нещо от миналото, като нещо от средновековието. Аз съм възрастна жена и аз...

Лицето на Майк се промени.

– О, по дяволите. Ти си права. Кой съм аз, че да приемам това на сериозно. Казах на Дейв, че е глупаво. Казах му, че трябва да получиш наследството си без допълнителни условия, но той настоя да стане по този начин. Искаше да откриеш истината – Майк вдигна ръце, сякаш се предаваше. – Предавам се. Не съм добър надзирател. Първо, оставих те да стоиш сама в една стая, докато, доколкото мога да преценя, бе на

прага на самоубийство, после се направих на важен и се опитах да те накарам да правиш нещо, което не желаш. Ти си голяма жена и можеш сама да решаваш. Не те интересува нищо от това, което ти казах, така че лягай си. Сложи един стол през вратата, ако искаш. Това ще те предпази дори от такъв страстен развратник като мен. Сутринта ще извикам хора от агенцията за недвижими имоти и ще ти помогна да си намериш жилище. Ще ти върна и парите. Защо не си вземеш компютъра с цялото му оборудване, защото не знам какво, по дяволите, да правя с него. Лека нощ, мис Елиът – каза той, слезе по стълбите и влезе във всекидневната.

Саманта тръгна бавно нагоре по стълбите, трепереща от борбата с него, разтреперана от всичко, което се случи.

ГЛАВА 5

Когато Саманта се прибра в апартамента си, първата ѝ мисъл бе да си опакова багажа, но не го направи. Чувстваше се много уморена. Затвори вратата, сложи един стол под дръжката, после го дръпна и легна.

Не можа да заспи. Направи всичко възможно да не мисли за баща си и завещанието му, но напразно.

В три сутринта стана и започна да търси завещанието. Нарочно не го бе прочела, тъй като не искаше да знае подробно неговите посмъртни заръки, нито пък как е планирал живота ѝ.

Откри го сред другите книжа, седна и го прочете. Адвокатът ѝ бе казал всичко освен едно. Едно изречение гласеше, че тя трябва да се отчита за своите изследвания пред някой си Майкъл Тагърт и въз основа на неговите твърдения, че си е свършила работата, щеше да получи парите си. Парите, които трябваше да бъдат нейни без никакви ограничения.

Отначало ѝ се прииска да скъса документа на парчета, но се спря, сгъна го и го остави при другите книжа. Баща ѝ беше мъртъв. Никога не му се бе ядосвала, когато беше жив, нямаше да го направи, когато е мъртъв. Фактът, че желаше някой да се грижи за нея след смъртта му, означаваше, че я е обичал. Нямаше значение, че Саманта не познаваше този човек – баща ѝ го познаваше и гарантираше за него, също както гарантира за Ричард да ѝ стане съпруг.

Стана, отиде в банята и си взе една гореща вана. Изми си и косата. Почувства се по-добре. Облече сиви памучни панталони и розов пуловер, който отиваше на косата ѝ. Завърза си косата и дори си сложи малко грим. Навън бе все още тъмно, но се усещаше приближаването на зората. Отвори балконската врата и вдъхна аромата на розите в градината.

Чу шум, който не успя да определи. Заслуша се. Беше звук от пишеща машина, по която удряха доста силно. Звукът накара Саманта да се усмихне – от години не бе чувала пишеща машина.

Знаеше, че трябва да остане в стаята си и да си опакова багажа, но не го направи. Отвори вратата и слезе долу.

Беше лесно да открие откъде идва звукът. Майкъл беше в библиотеката. Цялата стая бе тъмна освен бюрото, на което печаташе. Той удряше по една антична пишеща машина, която приличаше на тези на военните кореспонденти от Втората световна война. Печаташе с два

пръста и удряше като бесен.

Почувствала се изведнъж неловко, Саманта понечи да излезе.

– Ако имаш да ми казваш нещо, казвай – каза той, без да се обръща.

– Дядо ми Кал е бащата на баща ми. Той бе чудесен човек и не вярвам, че не му е бил баща – изстреля тя.

Той се обърна и я погледна. Тя откри с учудване, че той също изглеждаше уморен. Явно не бе спал.

– Вярвай каквото искаш? – извади листа и сложи нов.

– Защо печаташ? – Саманта пристъпи към него.

Погледна я през рамо, сякаш нямаше капка ум, и каза:

– Защото искам да напечатам нещо.

Тя се приближи до ръчната машина.

– Защо не използваш каменна плоча и длето? Няма да има разлика.

Той не отговори, а продължи да печата. Би трябвало да се върне в стаята си и да подремне малко, но вече не й се спеше. Много й се искаше да го попита какво пише, но не можеше да си го позволи.

– Смятам да си лягам – каза тя и тръгна към вратата, но се спря. – Ще ми освободиш ли парите, ако не търся баба си?

– Не – отвърна той твърдо.

Саманта понечи да се възпротиви, но не го направи. Все пак тя трябваше да реши какво да прави, а и парите не бяха толкова важни за нея. Щеше да се справи чудесно и без тях, защото добре знаеше, че може сама да се издържа. Ако реши да не изпълни бащиното завещание, можеше да напусне Ню Йорк още днес и да отиде... Можеше да отиде...

Не можа да довърши мисълта си, защото знаеше, че няма къде да отиде. Нямаше при кого да отиде. Тръгна бавно към стълбите.

– Дядо ти Кал е бил стерилен – каза високо Майк в настъпилата тишина. – Боледувал е от заушка, когато е бил войник. Две години преди да срещне баба ти. И е бил стерилен. Не е можел да има деца.

Саманта се отпусна тежко на стола до вратата. Затворен кръг, помисли си тя. Въртеше се в затворен кръг. Загуби баба си, майка си, баща си, съпруга си, а сега разбра, че и дядо й не й е истински дядо.

Не чу Майк да се движи, но той изведнъж застана пред нея.

– Искаш ли да отидем да хапнем нещо и да поговорим за това – гласът му бе загрижен.

– Не – отвърна тя тихо. Всичко, което искаше, бе да се върне в стаята, където се чувстваше сигурна.

Майк я сграбчи за раменете и я вдигна пред себе си. Беше бесен,

защото мислеше, че нежеланието ѝ да дойде с него е породено от убеждението ѝ, че е насилник и убиец.

– Докато си в тази къща, съм отговорен за теб. Каквото и да си мислиш за мен, аз рядко нападам жените на публични места, така че няма да ти стане нищо, ако дойдеш с мен.

Саманта бе изненадана.

– Нямах това предвид – тя извърна поглед, тъй като не желаше да бъде толкова близо до него. Изпитваше огромна нужда да потъне в прегръдките му, знаейки, че в такива моменти е хубаво да си в обятията на друго човешко същество. Последният човек, който я бе прегръщал, освен този мъж, в деня, когато се срещнаха за първи път, бе баща ѝ. Би било чудесно да усети здрави и силни ръце около себе си. Но Саманта не обичаше да проси каквото и да е от другите. Никога не бе молила съпруга си да я прегърне и нямаше да моли един непознат да ѝ помогне да се чувства по-добре. Затова се дръпна от него.

Тъй като не можа да разбере реакцията ѝ, Майк я освободи, а устните му се свиха от отвращение.

– Добре, няма да те докосвам, но ще дойдеш да хапнеш с мен.

Саманта понечи да откаже, но вместо това каза, че трябва да си вземе чантата.

– Защо? – попита той.

– Да си платя за...

Той не ѝ позволи да си довърши изречението, а я хвана за лакътя и я поведе към външната врата.

– Казах ти, че съм старомоден. Аз ще платя. Когато съм с жена, аз плащам. Независимо дали е майка ми, сестра ми или приятелката ми, плащам аз. Нито пък ѝ позволявам да пипа сметката. Разбра ли?

Саманта не отвърна. Имаше твърде много други неща, които я тормозеха, за да спори кой да плати.

Той я поведе в ранната утрин. Имаше малко хора на Лексингтън Авеню и това създаваше някакво тайнствено усещане, сякаш бяха сами в града. Тя вървеше до него мълчаливо към денонощното кафе.

Усмиввайки се фамилиарно, сервитьорката донесе на Майк чаша кафе.

– Майк, пак ли не си спал цяла нощ? – попита тя.

Той ѝ се усмихна.

– Да – отвърна и се обърна към Саманта. – Бъркани яйца и кифла, нали? И чай също?

Тя кимна, без да пита откъде знае, че тя не обича кафе. Истината

бе, че въобще не я интересуваше какво яде.

Майк се облегна назад и отпи от кафето.

– Бих желал баща ти да ти бе казал повече. А не да остави на мен да обяснявам всичко.

– Баща ми обичаше да... ръководи нещата – каза тя меко.

– Баща ти обичаше да контролира живота на другите.

Тези думи я измъкнаха от летаргията.

– Мисля, че каза, че харесваш баща ми.

– Да. Няколко пъти си поговорихме доста приятно и станахме приятели. Но аз не съм сляп. Той обичаше да кара другите да правят това, което той иска.

Саманта го гледаше втренчено.

– Добре – каза Майк. – Да поговорим по въпроса. Никакви коментари повече около светия ти баща. Искаш ли да чуеш теорията му, не моята, какво се е случило с баба ти?

Тя и искаше, и не искаше да чуе. Бе в ситуация, като че плаща да гледа филм на ужасите, който едновременно иска и не иска да гледа.

– Баща ти смяташе, че през 1928 година Макси е била бременна от Барет, но нещо е попречило да се оженият. Може би му е казала, че е бременна, а той е отказал да се ожени за нея, не знам. Знам, че е напуснала Ню Йорк, отишла е в Луизвил, срещнала е Кал и се омъжила за него. Живяла е с него тридесет и пет години, после снимката ѝ се появила във вестниците. Баща ти предполагаше, че Барет я е видял и така е открил Макси.

Майк продължаваше да пие спокойно кафето си, но я наблюдаваше, както змия наблюдава жертвата си. Тя не реагира и му бе трудно да разбере какво мисли.

– Дейв каза, че две седмици преди да замине, Макси е говорила дълго по телефона и изглеждала доста разтревожена. До миналата година той се тормозеше, че не я е попитал какво не е наред, но тогава бил толкова очарован от дъщеря си и не мислел за никой друг. После ни в клин, ни в ръкав, Макси казала, че леля и е болна и се нуждае от нея. Заминала и никой от семейството не я видял повече. Тогава Дейв искал да тръгне да я търси, но дядо ти Кал се противопоставил, и то доста ожесточено. Баща ти предполагаше, че когато Барет е видял снимката, ѝ се е обадил и я помолил да се върне при него – и тя го е направила.

Саманта мълча още няколко минути, за да може да осмисли това, което ѝ каза Майк.

– Ако е така, защо, по дяволите, баща ми иска да търся една

прелюбодейка? Прелюбодейка! Отрепка!

Майк я погледна.

– Интересно. Такова категорично отрицателно отношение към прелюбодейството. Имаш ли лични причини за това?

Не му отговори, а наблюдаваше сервитьорката, докато слагаше храната пред тях.

– Баща ти не е сигурен какво се е случило с баба ти – продължи Майк. – Мислеше, че е жертва на грабеж. Взели са ѝ чантата, после са я убили, нещо подобно. Но една година след като изчезнала, изпратила картичка на Кал от Ню Йорк, в която пишела, че е на сигурно място.

– Каква загриженост от нейна страна – отбеляза саркастично Саманта.

Майк изчака малко да не би да каже още нещо, но тя замълча и той продължи.

– Макси е написала, че е на сигурно място. Не, че е щастлива или пък да ѝ изпратят дрехите, или нещо подобно. Тя казала, че е на сигурно място.

– На сигурно място в прегръдките на любовника си?

– Горчивина ли усещам в гласа ти?

– Какво мисля аз, не е твоя работа. Това, което искам да знам, е – какво трябва да направя, за да изпълня условията на завещанието.

– Заведи ме да видя Барет и това е всичко. Искам да се срещна с този човек. Никой не го е виждал от двадесет години. Той е отшелник, който живее в едно имение в Кънектикът с високи огради, кучета и въоръжена охрана.

– Идвало ли ти е наум, че баба ми, ако все още е жива, може да живее с него?

Майк се усмихна.

– И това ми е минавало през главата.

Саманта се замисли за възможността да види баба си отново. Тя бе изоставила семейството си, бе напуснала хората, които е обичала, заради друг мъж. Саманта не бе сигурна, че може да ѝ прости. От друга страна, се замисли за този Барет, човек, когото не познаваше, но който може да е всъщност истинският ѝ дядо.

– Искам да го видя – каза тя и бързо добави, – но не и нея.

Майк поклати глава.

– Ти можеш да простиш на един мъж, че е бил гангстер, но не можеш да простиш на една жена прелюбодейнието ѝ? Убийството е нещо по-незначително за теб, отколкото да преспиш с някой друг освен с твоя

съпруг?

Тя пренебрегна забележката му.

– Какво искаш да направя?

– Не много. Ще пиша на Барет, че внучката на Макси иска да се срещне с него. Предполагам, ще ти отговори веднага и след това ще отидем да го видим.

– А ако иска да ме види сама?

– Помислил съм и за това. Нуждаеш се от солидна, убедителна причина да те придружавам. Не би искала да се омъжиш този следобед, нали?

– По-добре да бъде опечена жива – отвърна искрено тя.

Майк се засмя.

– Не ти харесва да си омъжена, нали?

Тя присви очи.

– Знаеш ли, за всички разводи в тази страна има една единствена причина.

Дейв му бе разказал малко за брака на Саманта. Бе споменал, че подкрепил идеята ѝ за развода и ѝ бе помогнал да го получи. Но въпреки това Майк бе стреснат от нейната враждебност. Погледна ръката ѝ на масата и изпита огромно желание да я докосне, въпреки че знаеше, че не трябва да го прави, защото, както изглеждаше, тя изпитваше огромно отвращение да бъде докосвана от него.

Взе ръката ѝ, погледна я – толкова малка и нежна в сравнение с неговата, и целуна пръстите ѝ.

– Бих могъл да ти предложа една великолепно брачна нощ.

Тя дръпна рязко и ядосано ръката си.

Той въздъхна.

– Мен ли мразиш, или всички мъже? – учуди се на себе си, съзнавайки колко много желае да му каже, че не го мрази лично.

Но Саманта не му отговори, а загледала в чинията си, го попита.

– Защо не му кажеш истината?

Трябваше му малко време да си спомни за какво са говорили.

– Да кажа на Барет, че искам да пиша за него?

– Напълно разбирам антипатията му към писателите – каза тя, като думата „писатели“ бе изречена с отвращение.

– Значи това, че пиша, е още една черна точка за мен? – въздъхна той. – Ще ми кажеш ли защо?

Не очакваше да му отговори.

– О'кей, пази си тайните. Чувала ли си за Ал Капоне? Разбира се, и

причината, че си чувала, не е, че е бил най-големият или най-жестокият гангстер, а просто е обичал публичността. Мъкнел е тъпши с репортери със себе си, когато е ходел за риба. Смятал е, че всичко, което прави, трябва да се запомни. Всъщност по времето, когато е живеел в Ню Йорк, Барет е бил по-голям от Капоне. Но Барет мрази публичността. Дори не е позволявал да му направят снимка и никога не е давал интервю.

– Значи ти мислиш, че ако му кажеш истината и му пишеш, че жена, която вероятно е негова внучка, и един любопитен писател искат да го видят, ще откаже?

– Сигурен съм. Затова трябва да съм ти някакъв много близък човек. Съпруг със сигурност отпада. Какво ще кажеш за годеник?

– А доведен брат?

– Ако Барет се е видял с Макси, ще знае, че е лъжа.

Тя се опита да измисли нещо друго, тъй като не желаше тази лъжлива интимност, която трябваше да демонстрират дори за един следобед.

Той много добре разбираше терзанията ѝ, сякаш четеше мислите ѝ.

– Какво толкова имаш срещу мен?

Тя присви очи.

– Наистина ли искаш да се ожениш за мен? Да се установим някъде, да имаме деца?

– Не съм планирал да се женя тази седмица.

– Тогава ти не си влюбен в мен? Дълбоко и истински влюбен?

– Та ние досега не сме провели един разговор, в който да няма враждебност.

– О... тогава това, което наистина искаш, е да спиш с мен и това е всичко – тя се наведе напред. – Нека ви кажа нещо, мистър Тагърт. Също както ти си старомоден мъж, аз съм старомодна жена. Не съм съвременна жена, която се чуди дали да легне или не с един мъж при първата им среща. Аз съм от този тип жени, които се питат дали да целунат или не един мъж при третата им среща. Не желая да легна с теб и, Господ да ми е на помощ, не искам да се омъжвам при каквито и да е обстоятелства. Една кардинална грешка в живота е достатъчна. Това е девизът ми. А аз я направих и съм се поучила от това. Ясна ли съм?

Майк се облегна назад. Гледаше я и се опитваше да си обясни откъде идваше враждебността ѝ. Дейв му бе разказал доста неща, но все пак бе неподготвен за подобна враждебност.

– Мисля, че бях. Сега сме наясно, нали? Искам да изпълня

изискванията в завещанието на баща ми и да напусна този град и ще направя каквото е нужно, но нищо повече. Разбра ли ме?

– Малко по-добре – отвърна той меко.

– Добре. Значи можем да действаме. Ти можеш да пишеш на Барет, че ще отида да го видя с годеника си. След срещата ще се преместя от твоята къща, а ти ще ми дадеш документ, че съм изпълнила завещанието. Съгласен ли си?

– Почти. Имам една забележка. Между написването на писмото и получаването на отговора ще има един период от няколко дни. През това време не искам да се отделяш от мен.

– Какво?

– Не искам да стоиш сама в апартамента на баща си. Докато изпълняваш завещанието на баща си, съм отговорен за теб.

– Всичко... О, да, разбирам. Ти каза преди малко, че мислиш, че съм пред самоубийство. Мога да ви уверя, мистър Тагърт, че аз...

– Аз мога да ви уверя, мис Елиът, че съм го решил. Можем да ходим където поискате, на пазар, да посетим Статуята на Свободата, където и да е, но ще го правим заедно.

– Аз няма да...

Той понечи да стане.

– Този разговор завърши. Да си отиваме у нас и да ти помогна да се приготвиш.

– Да се приготвя?

– Да заминеш.

– Но... – знаеше много добре какво има предвид. Или ще изпълни всичко, което той иска и както го иска, или ще напусне къщата. Той държеше козопете. Ако искаше да получи парите на баща си, трябваше да направи това, което той искаше.

– Добре – каза тя с отвращение и стана. – Но си дръж ръцете далеч от мен.

Той я гледаше странно.

– Този твой съпруг трябва да е бил голямо копеле.

– Не е точно така. Покажи ми една жена, омъжена повече от две години, и аз ще ти докажа, че тя е жена с голяма търпимост към болката.

– Предполагам, че твоята търпимост не е толкова голяма, иначе все още щеше да си омъжена за него.

Тя отвърна поглед.

– Тук много грешаш – отвърна тежко тя. – Моята способност да издържам на болката е безгранична.

ГЛАВА 6

Огледалото на стената потрепери, когато Саманта тръшна вратата. За какъв се мисли той? Какво право има да ѝ дава ултиматуми? В момента, когато си зададе тези въпроси, знаеше отговорите. Баща ѝ му бе дал правото да решава дали е изпълнила или не изискванията на завещанието. Но баща ѝ не му беше дал правото да контролира всяка минута от живота ѝ.

Отвори вратата на гардероба. Статуята на свободата, помисли си с отвращение. Винаги бе мразила изключително много всичко, което би могло да се нарече туристическа атракция. През четирите години, когато живя в Санта Фе, не посети нито едно от местата, посочени в рекламните брошури и посещавани от автобуси с туристи.

Погледна дрехите си и се усмихна. Вероятно можеше да я принуди да прави това, което той иска, но не можеше да я накара да харесва това, което прави. Може би, ако беше достатъчно капризна, щеше да я остави на мира. Ровейки се из двете кутии с дрехи, най-после откри това, което търсеше.

* * *

Майк написа писмото до Барет, обади се на експресната пощенска служба и въздъхна облекчено, когато взеха плика. Сега всичко зависеше от Барет, но се надяваше, че той ще разреши на Саманта да го посети. Предполагаше, че старецът много би желал да види внучката си или поне така би трябвало да бъде. Но кой можеше да каже как щеше да постъпи един деветдесетгодишен човек?

Докато гледеше как тръгва колата на пощенската служба, мислите му се върнаха при Саманта. Въпреки всичкото ѝ противопоставяне и враждебност, той смяташе да прекара деня с нея. Не защото бе най-сексапилната жена, която бе срещал или защото искаше да я вкара в леглото си, а просто нещо в нея го заинтригува. Чудеше се какво ли представлява, когато не е ядосана. От време на време той успяваше да види нещо по-различно, което го караше да се замисля за истинската Саманта. Видя истинската Саманта, когато я срещна първия ден, и снощи, след като изпи чашата с вино и се поотпусна и се шегуваше. Тогава успя да я погледне по-отблизо. Тези няколко случая го караха да мисли, че има друга Саманта, скрита зад тази, за която се представяше, или пък,

помисли си той с усмивка, тя се представяше така само пред него.

А сега, чудеше се той, как трябва да постъпи човек с млада дама, която изглежда така, сякаш носи шапка и ръкавици винаги, когато отива на църква. Не можеше да я заведе в любимите му нийоркски дупки, някои бяха барове, нито пък мислеше, че ще ѝ е приятно да се запознае с Дафни и нейните приятелки.

Взе телефона и потърси сестра си Джени. Тя можеше да му помогне как да забавлява човек като Саманта. Това си мислеше, като набираще номера на родителите си в Колорадо. Telefona вдигна майка му.

– Мамо, Джени там ли е?

– Не, Майкъл, мили, няма я – Патриша Тагърт познаваше гласовете на всяко едно от децата си и винаги усещаше, ако се нуждаеха от нещо. – Мога ли да ти помогна?

На Майк му беше неловко да споделя с майка си такива лични проблеми и се молеше тя да не започне да задава нелепи въпроси. Но все пак се нуждаеше от съвет на жена.

– Срещнах една жена... Сега, почакай малко, преди да започнеш да чертаеш розови планове.

– Не съм казала нищо такова, Майкъл, ти го каза – отвърна приятно Пат.

Майкъл прочисти гърлото си.

– Както и да е. Срещнах тази жена. Всъщност тя е дъщеря на мой приятел и...

– Това да не е младата дама, която живее при теб?

Майкъл се намръщи. Майка му бе в Чандлър, Колорадо, на около две хиляди мили, но все пак знаеше какво прави той в Ню Йорк.

– Не искам дори и да знам как си разбрала кой е наел апартамента – каза той.

Пат се засмя.

– Тами чисти апартамента и на братовчед ти Рейни. Спомняш ли си?

Майк присви очи. Голямата уста на братовчедите Монтгомъри. Трябваше да се досети.

– Мамо, искаш ли да отговориш на въпросите ми, или предпочиташ да научаваш и най-малките подробности от живота ми от други хора?

– Бих се радвала да научавам всичко директно от теб.

– Тя никога не е била в Ню Йорк и градът я ужасява. Къде да я заведа, за да го хареса?

Умът на Пат заработи трескаво. Защо тази млада жена живее в Ню

Йорк, щом го мрази. За да е близо до сина й? А ако те двамата са влюбени, как ли изглеждат?

– Мамо, имам предвид трябва ли да я заведа на върха на Емпайър Стейт Билдинг? Или на Рокфелер сентър? А Статуята на свободата? Или пък Алис Айлънд?

Пат си пое дъх. Знаеше, че Майк мрази туристическите атракции. За съжаление синът й се чувстваше у дома си повече в един задимен бар, отколкото с група шумни туристи, но явно приемаше това, което става, доста сериозно, щом се бе решил да заведе момичето на Статуята на свободата.

– Тя нормално момиче ли е?

– Не – отвърна Майк. – Има три ръце, вярва в няколко странни религии, говори на черната си котка. Какво искаш да кажеш с това дали е нормално момиче?

– Знаеш много добре какво искам да кажа – тросна се Пат. – Да не е като тази стриптизърка, която те посещава, или като ония мускулести момичета от гимнастическия салон? Доколкото те познавам, Майк, може да е някоя нещастна проститутка.

Майк се усмихна.

– А как би реагирала, ако ти кажа, че не е, и възнамерявам да се ожена за нея?

Пат се замисли.

– Ще ти попитам какво искаш за сватбен подарък.

Майк се засмя.

– Добре, тя е нормална. Много нормална, ако под това разбираш изрядна и прибрана. Сам може спокойно да се омъжи за проповедник.

Пат сложи ръка на слушалката, погледна към небето и прошепна.

– Благодаря ти, Господи.

После каза в слушалката.

– Заведи я на покупки – препоръча му тя с ентузиазъм. – Покажи й магазините на Пето Авеню. Заведи я в Saks. Братовчедката ти Вики работи там.

– О! – каза Майк отегчено. Имаше твърде много роднини, за да ги помни. – И коя е тя.

– Много добре, че е Дж. Т. и е най-малката дъщеря на Ариа. Ако твоята млада дама все още не харесва Ню Йорк след Saks, разходете се по Медисън Авеню. Започнете от Шестдесет и първа и продължете по Осемдесета, за да разгледате всички магазини.

Майк се засмя.

– Особено витрините на бижутерийните магазини? Може да й купя един-два диаманта? Диаманти, които се слагат на годежните пръстени? Кажете ми, мамо, за колко жени си ме женила наум?

– Най-малко шест – отвърна Пат, също смеейки се.

Гласът на Майк стана сериозен.

– Мамо, ти и татко сте щастливо женени, нали?

Тонът му накара сърцето й да се свие, тъй като явно нещо тревожеше детето й.

– Разбира се, скъпи.

– Саманта, това е името й, каза, че всяка жена, която е омъжена повече от две години, има много висока поносимост към болката. Не мислиш, че е вярно, нали?

След неуспешен опит да се спре, Пат се разсмя. Дори когато Майк повтаряше: „Мамо, мамо“, тя продължи да се смее. Дори когато разбра, че той е затворил телефона с отвращение, тя не можеше да спре да се смее.

Майк затвори телефона, раздразнен и ядосан на майка си. Всъщност бе ядосан на всички жени. Ако намираха женитбата за ужасно нещо, защо всички се чудеха как да се омъжат? Всички освен Саманта, помисли си той. Или пък неохотата й бе просто поза.

Усмиввайки се, той отиде в спалнята да се облече. Щеше да облече костюм и вратовръзка за Саманта. Може би трябваше да сложи онзи италиански костюм, който сестра му му купи.

След четиридесет и пет минути той излезе от стаята, изкъпан, избръснат и облечен. Огледа се в огледалото и затегна вратовръзката си. Не е лошо, помисли си. Не изглеждам добре.

– Сам – извика той. – Готова ли си?

Трябваше да изчака няколко минути, преди тя да слезе. Когато я видя, той се усмихна и й предложи ръката си.

* * *

Като видя как бе облечен Майк, на Саманта й се прииска да умре. Просто да седне и умре. Мечтаеше да го обърка, като го накара да признае, че не желае да го виждат с нея, ако е облечена по такъв начин. Така както би казал бившият й съпруг, ако му се бе появила в работните си дрехи. Затова облече един стар розов костюм, износен, избелял на места. На блузата й пишеше: „Отначало ме постави на пиедестал, а сега ме кара да го почитам“.

Когато се появи на стълбите и видя Майк в красивия му тъмен

костюм, призна пред себе си, че не бе виждала по-красив мъж в живота си. Този път мъжът, избран от баща ѝ, поне изглеждаше добре. С Ричард не беше така.

Само един поглед ѝ показа, че Майк няма да се стресне и обърка. Всъщност тя не бе сигурна, че му пука, че е облечена неподходящо. Усмивайки се, той ѝ подаде ръка.

– Не мога – започна Саманта. – Трябва да...

– Саманта, единадесет часът е. Ако се забавиш още малко, ще затворят магазините.

– Магазините – повтори тя ужасена и се опита да се измъкне, но той я държеше здраво.

– Не мога да отида на покупки облечена така.

Майк я огледа отгоре до долу, като че ли четеше надпис.

– Според мен изглеждаш чудесно. Обичам да те виждам в розово. Освен това можем да купим нови дрехи, ако искаш, разбира се.

Тя се дърпаше, но не можеше да се освободи.

– Трябва да се преоблека.

Той ѝ хвърли един смразяващ поглед и каза адски спокойно.

– Щом не харесваш това, което си облякла, тогава защо го носиш?

Не му отговори, понеже не можеше да му каже, че искаше да го на кара да се откаже да излиза с нея. А нямаше особено желание да му казва каквото и да е, тъй като, изглежда, облеклото ѝ не му направи никакво впечатление.

Чувствайки се като наказано дете, тя го последва навън с наведена глава. Не би излизала по-далеч от Лексингтън Авеню, сега вървяха към Медисън Авеню, а след това продължиха към Пето. Колкото повече приближаваха Пето Авеню, толкова повече Саманта се притесняваше за отвратителните си дрехи. В списанията можеше да се видят модели, облечени в блестящи дрехи, и обикновеният човек от средните щати се чудеше кой би носил подобни неща. Повечето американци се обличаха спортно в светли цветове и изглеждаха, сякаш прекарват живота си, катерейки се по планините или участвайки в маратони. Но в Ню Йорк мъжете и жените, особено жените, изглеждаха, поне за нея, сякаш току-що се излезли от някое модно ревю.

Докато вървеше до Майк, хванала го здраво за ръката, Саманта болезнено усещаше отношението на жените наоколо. Косите им измити сякаш с приказен нектар, ноктите им бяха перфектно изрязани, сякаш не бяха пипвали домакинска работа, а дрехите им бяха божествени.

Един от недостатъците на нюйоркските жени е техният снобизъм.

Повече от тях поглеждаха Саманта със съжаление, виждайки как е облечена, а някои дори се подсмиваха по начин, който накара Саманта да се притисне до Майк, сякаш за да се защити. Когато тя се притисна до него, той се обърна към нея, погледна я, погали ръката ѝ и ѝ се усмихна, сякаш не разбираше какво става между жената, хванала го под ръка, и другите жени на улицата. Саманта си помисли, че би било чудесно, ако го разбере.

Когато стигнаха Пето Авеню ѝ се прииска да се завре в някоя дупка. Изглежда, Майк я водеше на точно определено място, защото минаха бързо край няколко магазина с красиви дрехи на витрините. Минаха край Tiffani's, Gucci, Christian Dior, Mark Cross. След време Саманта спря да разглежда витрините, защото, колкото повече ги гледаше, толкова по-зле се чувстваше.

Стигнаха до голям магазин с тъмносин навес на Петнадесета улица и за неин ужас, Майк се отправи към въртящите се врати. Саманта се отдръпна от него. Първо, въртящите врати я стреснаха – явно нямаше да се справи. Веднъж трябваше да се завърти три пъти през такива врати, преди да успее да излезе. Второ, от надписа на входа видя, че това е Saks. Не можеше да си позволи да влезе в един световноизвестен магазин с износени дрехи.

Майк мина през вратите, откри, че тя не е с него, върна се, завъртя се, протегна ръка и я притегли. После я измъкна точно навреме.

Когато влязоха вътре, Саманта се вкамени. Стоя така известно време объркана от това, което видя. За всеки, който е прекарал четири години в град като Санта Фе, Saks бе земен рай. Липсваха стоките с нарисувани по тях виещи койоти, нито дрехи, направени от платове, тип одеяло Панделтън. Продавачите не бяха облечени в дрехи от мексикански памучни платове, а наоколо бе пълно с купища тюркоазени и сребърни накити. Хората се движеха по-бързо от напекъл се на слънцето гущер и носеха обувки, които нямаха нищо общо с каубойските. Но най-хубавото бе, че нямаше нито един човек, облечен в дрехи с ресни.

– Харесва ли ти? – попита Майк. Наблюдаваше лицето ѝ, което изразяваше страхопочитанието ѝ, когато гледаше блестящите чанти на Judith Lieber на щанда пред нея.

Тя успя само да го погледне. Бе твърде впечатлена, за да говори.

– Какво ще кажеш да направим някои покупки? – той едва се съдържаше да не се засмее, когато зададе този реторичен въпрос. – Мисля, че асансьорът е тук отзад.

Саманта се измъкна от трансa, в който бе изпаднала, и си даде

сметка, че жените наоколо я оглеждаха. Знаеше много добре, че се е провалила във всяко едно отношение. Вероятно би могла да се прибере, да се преоблече и пак да се върне тук. С парите, които бе спестила, би могла да си позволи да си купи нова рокля. Но знаеше, че няма рокля, която да е на нивото на модерните дрехи, които носеха жените в този красив магазин.

– Не мога да пазарувам облечена така – прошепна тя.

От погледа му разбра, че не му е ясно какво иска да каже. Понякога ѝ се струваше, че мъжете и жените говорят на толкова различни езици, колкото различни са английският и китайският. Как би могла да обясни на един мъж, че продавачите няма да се занимават с жена, която изглежда да, сякаш се нуждае от техните стоки?

– Изглеждаш великолепно – каза Майк и я повлече към задната врата.

Млади, красиви, стройни жени предлагаха на клиентите мостри от парфюми, но когато видяха Саманта с нейната плътно дръпната назад коса, с отблъскващия, стар костюм, не ѝ предложиха нищо. Всички жени поглеждаха първо Майк, после Саманта, а след това отново Майк с изражение на лицето, което казваше: „Как може един такъв великолепен мъж като теб да се движи е такава жена?“

Когато Майк буквално я натика в асансьора, Саманта почти се скри зад него, старайки се никога да не я забележи.

Майк слезе на деветия етаж, дърпайки я след себе си и я поведе през детския отдел.

– Къде ме водиш? – попита тя, опитвайки се да измъкне от хватката му.

– Да се видим с една моя приятелка. Не точно приятелка, повече братовчедка.

Минаха край офисите и стигнаха до една остъклена стая. Зад едно бюро седеше красива млада жена, която не бе толкова красива, колкото впечатляваща. Косата ѝ изглеждаше, сякаш никога не е била разрошвана, дрехите ѝ явно бяха шити специално за нея. Видът ѝ накара Саманта да поиска да се скрие, за да не я види.

Когато жената видя Майк, се усмихна и стана. Но Майк остана сериозен. Застана мирно, чукна токове, взе ръката ѝ и я целуна.

– Ваше кралско височество – каза той с глас на придворен компаньон.

Оглеждайки се нервно, жената каза.

– Майк, престани.

Майк се усмихна, прегърна я и завъртя, имитирайки Фред Астер, и я целуна по врата.

– Така по-добре ли е? – попита, като я остави на земята.

– Много по-добре – отвърна тя, изчервявайки се, опитвайки се да изглежда ядосана, но бе явно очарована от него. Измъкна се от прегръдката му.

– Как сте у вас? – попита Майк, усмихвайки се, сякаш бе много доволен от себе си.

– Всички сме добре. Щеше да го разбереш, ако бе решил да ни посетиш. Майк, колкото и да съм щастлива, че ме посети, имам работа. Какво мога да направя за теб?

– Помогни ни с покупките – той измъкна Саманта от скривалището ѝ и я представи като нещо, което трябва да се поправи, като часовник или по-точно като хранещ се с катерички въоръжен селяк.

Жената погледна въпросително Майк, отчитайки начина, по който той държеше Саманта.

Саманта се опита да обясни.

– Не е точно така, както изглежда. Той ми е настойник – още щом изрече тези думи, усети колко тъпо прозвучаха и че развали всичко с обаяването си.

– Като Тинкърбел – каза усмихнат Майк.

– По-скоро като капитан Хук – бързо реагира Саманта.

Жената се разсмя и тръгна към нея с протегната ръка.

– Виждам, че го усещате. Казвам се Виктория Монтгомъри и с Майк сме братовчеди – огледа Саманта с професионално око, оцени лицето, фигурата ѝ и отворотелните ѝ дрехи. – Какво мога да направя за вас?

Саманта се усмихна изкривено и опитвайки се да поправи грешката си, каза.

– Направете ме да изглеждам като тези жени на улицата.

С усмивка на пълно разбиране Вики отвърна.

– Мисля, че имам нещо предвид – обърна се към Майк. – Искаш ли да се срещнем след около три часа?

– В никакъв случай – отвърна той. – Ще бъда с вас през цялото време. Ако оставя на нея сама да избира, ще се облече като Ребека от Сънбрук Фарм. Ще можеш ли да я оправяш?

Думите му накараха Саманта да се чувства като кола, чиято трансмисия се е разбила и не знаеше дали ще успеят да я оправят или не. След като погледна Саманта, чието лице бе придобило същия цвят като

окавания ѝ костюм, Вики се обърна към братовчед си.

– Майк, изглежда, използваш повече мускулите си, отколкото мозъка си. Дръж се културно.

В гласа ѝ имаше и авторитетност, но и раздразнение от държането на братовчед ѝ.

Саманта се усмихна с благодарност на Вики, обърна се и тръгна към асансьора. Вече се чувстваше по-добре.

– Колко? – прошепна Вики на Майк, когато Саманта се отдалечи.

– Няма значение – той повдигна рамене.

Вики го погледна, повдигайки вежди.

– Кристиан Диор или Лиз Клейборн?

– Предполагам, че това означава скъпо или евтино. Искам да има от двете. Всичко. Но моля те, не ѝ позволявай да види цените и изпрати сметката на мен – той се замисли за миг. – И обувки, всичко което носи една жена.

– А косата? – Вики погледна братовчед си. Знаеше, че той можеше да си позволи да купи каквото поиска, но също така знаеше, че не харчи парите си безразборно.

Майк гледаше умоляващо Вики. Беше му омръзнало да гледа хубавата коса на Саманта събрана отзад, стегната в грозна опашка.

– Знаеш ли – каза той замислено. – Мисля, че когато е пусната, косата ѝ е къдрава.

– Не знаеш ли със сигурност? – попита дяволито Вики, опитвайки се да разбере какво означава тази жена за него.

– Все още не – каза той поверително и намигна на красивата си братовчедка.

* * *

Саманта не бе прекарвала така божествено нито един ден от живота си, както днес в Saks. Като дете ходеше с майка си на покупки и ѝ беше много интересно, но след смъртта на майка ѝ нямаше много време, нито пък влечение да се облича в нови дрехи. След като се омъжи и отиде в Санта Фе, нямаше нито пари, нито желание да купува дрехи.

Но дори и когато беше с майка се, не се бе чувствала толкова добре както днес. Вкусът на Вики за дрехите и съответните им аксесоари беше безупречен, а тактичността ѝ и умението да насочва Саманта към най-добрите за нея дрехи бе нещо, което човек трябва да преживее, за да повярва, че съществува. Отначало Саманта наслуки и колебливо избра някои нови костюми от шандовете, но след като ги облече и се огледа в

тройните огледала, откри, че изглежда по същия начин – отегчително. Тогава Вики, много тактично, сладко и между другото, я попита дали ще ѝ позволи да избере някои неща. Саманта, разбира се, се съгласи. Коя жена не би желала елегантна и изглеждаща великолепно жена като Виктория да ѝ помогне да избере дрехи?

Двадесетина минути след като Вики подаде на Саманта първата рокля, тя започна да се вижда в съвсем друга светлина. Когато отново влезе в огромната, луксозна пробна на третия етаж, облечена в идеално пасващия ѝ костюм на St. John и се погледна в огледалото, видя човек, когото не познаваше. Костюмът беше великолепен – елегантен, но малко секси, удобен, но изискан, моден, но класически.

– Може ли? – попита Вики, докато махаше ластика от опашката ѝ и остави косата ѝ да се спуска свободно.

Саманта се погледна в огледалото и си спомни, че започна да прибира косата си, когато започна да работи с компютри, но също така откри, че я приемат по на сериозно, когато нямаше къдрици около лицето.

Вики я огледа от всяка една страна, както художник гледа картина.

– Можем ли да ти подстрижем косата? Просто да я оформим, за да пада свободно? Имаш ли нещо против?

Дали има нещо против, помисли си Саманта. Сякаш я питаха дали има нещо против да отиде в рая.

– Мисля, че ще е добре – отвърна, старайки се да скрие, че вътрешно кипи от радост и крещи: „Ю-пи-и!“

Вики се усмихна вежливо, преструвайки се, че не забелязва какво чувства Саманта. Щастие то ѝ бе заразително. Вики рядко имаше работа с клиенти, които така искрено се радваха на обикновени неща като дрехи и прически.

– Сега трябва да покажеш костюма си на Майк.

Саманта неволно се намръщи, тъй като не желаше да показва на Майк каквото и да е. Всъщност тя почти бе забравила, че той съществува. Вики ѝ бе обяснила, че дрехите могат да се купят на кредит и че тя ще уреди сумата да бъде разпределена по месеци. Саманта щеше да ги получи на сметка на Вики и така можеше да си позволи да си подмени целия гардероб. Ако щеше да си плаща сама, защо трябваше да показва дрехите си на този мъж?

Виждайки неохотата ѝ да демонстрира дрехите си на Майк, Вики не можа да си обясни защо, когато ги видя заедно, Саманта се бе хванала за Майк, сякаш той бе спасителна сламка.

– Мисля, че той би искал да те види в новите ти дрехи – настоя

Вики, чувствайки се малко виновна, че трябва да измисля лъжи, за да скрие, че всъщност плаща Майк.

Колебливо, с нежелание Саманта излезе от пробната и тръгна към салона, където Майк се бе разположил в красиво розово канапе. До него имаше кафе, а той четеше вестник. Явно се чувстваше много добре, сякаш притежаваше магазина, чувстваше се у дома си сред женски тела и дрехи. Изглеждаше по същия начин, както когато се срещнаха за първи път, когато носеше шорти и скъсана тениска.

Саманта не искаше да му демонстрира дрехите си, защото си спомняше безразличието на баща ѝ и съпруга ѝ по отношение на дрехите. Съпругът ѝ искаше да е облечена, спретната и не го интересуваше нищо повече. Баща ѝ не забелязваше разликата, ако беше с къси панталони, боса или с джинси и риза на цвета.

Но Майк не пренебрегна Саманта и въобще не бе безразличен към нея. Когато я видя да върви към него, остави вестника, стана бавно, завъртя я, огледа я, като оценяваше кройката, цвета и как ѝ стои костюма.

– Да – каза той след размисъл. – Това подчертава фигурата ѝ.

Саманта положи огромно усилие да скрие усмивката си. Не ставаше дума за това, че ѝ направи комплимент, а защото се държеше така, сякаш тя бе красива и той гледаше дали дрехите ѝ отиват. Когато тя се обърна да последва Вики към пробната, той я хвана за ръката и за неин ужас се наведе и я целуна по ухото.

– Ако още веднъж си вдигнеш косата, мисли му.

Саманта се отдръпна, но я обляха вълни от удоволствие.

След час свикна да му демонстрира дрехите си. Противно на първоначалното ѝ мнение, че Майк е разсеян, откри, че той се интересува от женските дрехи, и тя скоро започна да му се доверява.

– Но този жакет е твърде дълъг за теб – каза той много сериозно.

– Това не е причина да не харесвам роклята – тросна му се тя, но Майк само се усмихна. Саманта реши да купи жакета и да го носи често, но в пробната, когато Вики я попита ще го вземе ли, тя се поколеба и каза: „Не“.

Много скоро тя започна да се съобразява с това, което харесва или не Майк.

За да ѝ донесе дрехи от други етажи освен от отдела за модно облекло на третия, Вики прибягна до услугите на две продавачки, като им каза какво ѝ трябва и къде да го намерят. Жените донесоха кутии с дантелено бельо, нощници, дори обувки, чанти, ръкавици, трикотаж от първия етаж.

Когато пробваше една чудесна рокля на Carolyn Roehme, разбра, че Майк одобряваше и бельото ѝ.

– Този цвят не е за нея – чу го да казва. – Не, не черно. Искам бяла нощница – чу го да казва два пъти.

Усети как лицето ѝ почервенява, тъй като си спомни, че ѝ бе казал, че не може да се контролира при вида на нещо бяло и дантели.

– Имате ли сини нощници? – попита тя Вики.

Вики се усмихна и след миг една приятна синя нощница бе донесена.

– Майк не я харесва – каза Вики.

– Добре – отвърна Саманта. – Ще взема две.

Саманта накупи доста неща. За около четири часа тя купи огромен брой костюми, обувки, рокли и други дрехи, които ѝ харесаха и само няколко, от които щяха да отидат на нейна сметка.

– Това ще е твърде скъпо – каза тя на Вики. – Сигурно неколкостотин долара.

Вики бе с гръб към Саманта, затова тя не я видя как повдигна вежди. Неколкостотин? Вики разбра, че Майк е бил прав. Бе ѝ казал, че Саманта не може да си представи, че само една рокля може да струва седемстотин долара, така че цената на всички стоки трябваше да се маха, преди тя да ги пробва. Снемането на етикетите доста изтормози Вики и асистентките ѝ, но парите, които Майк похарчи, си струваха тормоза. А Саманта, понеже имаше усет за качеството, бе похарчила няколко хиляди. Ако ѝ бяха показали два чифта обувки – едните шестстотин, другите двеста и петдесет долара, тя без съмнение би избрала по-скъпите.

Вики се изправи и погледна Саманта.

– Чакат те в козметичния салон.

Саманта се зачуди какво ли ще каже Майк за косата ѝ. Надяваше се да не е от мъжете, които казват.

– Отрежете четвърт инч, не повече.

Когато ставаше дума за женската коса, баща ѝ и съпругът ѝ смятаха, че тя трябва да се носи само по един начин – жената трябва да може да седи на косата си.

Готова за приближаващия спор, Саманта реши, че трябва да се пребори да направи косата си така, както тя иска, но още преди да опита, знаеше, че е обречена на неуспех. Майк влезе в салона, без да се стресне от крещящата женственост наоколо – дори намигна на една жена, чиято коса бе покрита с навити парчета алуминиево фолио. Веднага започна да обяснява на фризьорката как иска да бъде подстригана Саманта.

– Искам къдриците ѝ да изпъкват – каза той. – Не искам прическа, която да я кара да използва лак за коса. Не понасям твърди кичури коса, които да дращят лицето на мъжа.

– Ще си направя каквато прическа пожелаея – каза Саманта.

И Майк, и фризьорката се обърнаха към нея с празни погледи, сякаш бяха изненадани и въобще не се интересуваха от мнението ѝ. Такъв бе принципът: ставаше това, което кажеше Майк, нямаше значение какво иска тя.

Докато ѝ правеха маникюра, фризьорката отрязва доста от косата ѝ, подстригвайки я на пластове с различна дължина. С всеки кичур, който падаше, Саманта се чувстваше по-лека и по-млада. Още преди да заработи сешоара, тя виждаше къдриците около лицето си. Когато бе напълно готова, тя разтърси глава и се засмя.

Майк бе до нея, гледайки я в огледалото.

– Не мислех, че можеш да бъдеш по-красива, но ти си – каза нежно, карайки Саманта да се изчерви.

Хвана я под ръка и я заведе на друг стол, където ѝ предадоха урок по гримиране и ѝ дадоха малка чанта с козметика. Сигурно би била шокирана, ако разбереше, че само козметиката струва над триста долара.

Бе вече късно следобед, когато Саманта, облечена в черен костюм на Christian LaCroix, с къса, къдрава коса, идеално гримирана, напусна Saks, хванала Майк под ръка. Този път, когато минаваха покрай щандовете с козметика, много от стройните, млади жени се втурнаха към тях да ѝ предлагат мостри от парфюмите, но тя ги отпрати. Майк спря пред щанда на Lancome и въпреки неискрените протести на Саманта ѝ купи Tresor, плащайки в брой.

Като държеше здраво малката торбичка с парфюма, сякаш бе нещо много ценно, тя погледна Майк.

– Благодаря ти – каза. – Благодаря ти за днес.

Той се усмихна. Усмивка на гордост и удоволствие.

– Искаш ли да хапнеш нещо?

– Да – отвърна тя. – Умирам от глад.

Излязоха от магазина хванати под ръка. Саманта забеляза, че Майк бе също толкова горд, че го виждат с нея, както и когато носеше стария си костюм. Наистина не го интересуваше как е облечена.

ГЛАВА 7

Докато се прибираха, Саманта непрекъснато попипваше косата си, усещайки къдриците около лицето си.

– Харесва ли ти? – попита Майк и тя кимна.

Не се интересуваше много от косата си, но вървеше изправена и правеше по-широки крачки отколкото когато тръгнаха към магазина. Майк малко съжаляваше, че тя вече не се притиска до него, но бе доволен да я види усмихната, щастлива и толкова красива.

Когато приближиха къщата, тя първа видя жените на стълбите. Бяха четири и не бе трудно да се разбере, че са от тези, които майка ѝ наричаше „приятни“ момичета. Дрехите им бяха твърде тесни, твърде къси, бяха твърде ярко гримирани и очите и устните им изпъкваха твърде много. Две от тях пушеха, а другите седяха на железния парапет и нито една не се и опитваше да придърпа полата си надолу, за да прикрие голотата си.

– Мисля, че имаш гости – Саманта усети, че се мръщи, тъй като възнамеряваше да си поръча храна от деликатесния магазин и да седне на прохлада в градината, но сега трябваше да се качи в стаята на баща си.

Майк забеляза реакцията ѝ и взе ръката ѝ.

– Ще бъдеш моя домакиня.

– Не мога... – започна тя, защото не желаше да се обвързва с този мъж повече, отколкото беше.

– Това е просто Дафни с някои от момичетата, които искат да ги нахраня. Ще си тръгнат, преди да се мръкне.

– О! – каза тя меко. – Те работят през нощта? – опита се да говори изискано и спокойно, сякаш не бе шокирана от дрехите и маниерите на тези крещящо облечени жени.

– Те са стриптизърки.

– О! – каза Саманта, отдъхвайки си, че не са това, което си помисли отначало.

Усети, че една от жените я наблюдава с много по-голям интерес отколкото останалите три, и разбра, че това е Дафни. Жената стана. Беше висока около шест фута. Може би без грим лицето ѝ би било красиво, но в момента бе много трудно да се съди за красотата на лицето. А тялото ѝ бе направо подлудяващо.

– Това ли е Дафни?

– Цялата – отвърна Майк, гледайки я внимателно с надеждата да открие поне малък знак на ревност.

Навеждайки се към него, тя прошепна.

– Някои части от тялото ѝ не са ли преувеличени?

– Доколкото знам, цялата е фалшива – отвърна той с ентузиазъм. – Нещо е увеличено, друго – допълнено, трето – махнато от едно място и добавено на друго. Когато я докоснеш, всички балони, които е поставила под кожата си, се извиват под невероятни ъгли – колкото и внимателно да я наблюдаваше, не забелязваше дори и намек за ревност.

– Дафни... екзотична танцьорка ли е?

– Не. Тя е най-обикновена стриптизьорка от старите градински забави. В нея няма нищо екзотично.

Майк спря, обърна се към Саманта и сложи ръце на раменете ѝ.

– Сам, момичето ми, ти не трябва да се срещаш с тези жени и разбирам много добре, че не искаш. Мога да ги отпратя, а ние двамата да отидем някъде и да вечеряме спокойно. Ще те заведа в La Cirque.

– Как можа да кажеш такава глупост? – отвърна тя остро, усетила, че той не разбира, че го разпитва от просто любопитство. Изглежда я мислеше за пуритан – сноб, който не би седнал на една маса със стриптизьорка. – Разбира се, че искам да се запозная с тях. И би ли бил така любезен да престанеш да ме докосваш? – отдръпна се от него и тръгна напред. В следващата минута се представяше на жените, които я гледаха уморено.

Дафни слезе по стълбите.

– Вие ли сте... наемателката на Майк? – попита тя.

Когато осъзна какво я пита жената, Саманта разбра защо жените я гледаха по този начин.

– Негова наемателка и нищо повече – отвърна тя, натъртвайки на всяка дума. Виждайки ясните усмивки на облекчение по лицата на жените, разбра, че те смятаха Майк за своя собственост, а нея – за напращница.

Майк отключи и след миг влязоха в къщата и се разпръснаха из нея. Пуснаха стереоуредбата, отидоха в кухнята и започнаха да вадят чинии, а едната вдигна телефона и поръча храна, достатъчна за една дузина хора. Друга каза на Майк, че имала нов номер в клуба и поиска мнението му за танца, но той отклони предложението ѝ за друга среща. Саманта бе любопитна да разбере какво всъщност правят стриптизьорките, но не можеше да си позволи да помоли жената да изиграе номера си само заради нея.

Храната пристигна и преди да се усети, Саманта влезе в ролята на домашна прислужница. През останалата част от вечерта беше почти през цялото време в кухнята, слагаше храна в чиниите, наливаше бира в стъклените чаши и носеше подносите в градината.

Майк я хвана веднъж, когато влизаше в градината, прегърна я, като притисна гърба ѝ до себе си, а силните му ръце бяха обвинили кръста ѝ. Ухапа я по ухото.

– Пусни ме! – изсъска тя. Ръцете ѝ бяха заети с подноса и не можеше да го ръгне в ребрата с лакът, както ѝ се искаше.

– Бих искал да те държа така вечно – каза той в ухото ѝ, гъделичкайки я.

– Ти си пиан – извъртя се рязко, за да се освободи от него, обърна се и го погледна сурово, което не му попречи да се засмее. Когато се върна в кухнята, Дафни стоеше да стъклените врати и ги гледаше.

– Ти не си влюбена в него – каза равно Дафни.

Саманта бе изненадана.

– Не, не съм. Това странно ли е? – погледна трите жени в градината, които се редуваха да танцуват с Майк. – Изглежда, има достатъчно жени, влюбени в него.

Дафни се усмихна.

– Така е. Лесно е да се влюбиш в него. Той е сладък, великолепен и приятен на външен вид. А и се грижи за ранените птички.

Саманта спря за миг, после остави купата със салата на масата.

– Ранени птички?

– Да – отвърна Дафни. – Като скаут, предполагам, въпреки че не съм срещала такъв досега. Майк обича да спасява хората.

– И какво прави, като ги спаси?

Дафни се усмихна.

– Отървава се от тях по най-бързия начин – кимна към жените в градината. Всяка една гледаше Майк с възхищение. – Погледни ги. Всяка си мисли, че ще може да го хване. Но знаеш ли какво? Следващата година по това време нито една от тях няма дори да бъде поканена в тази къща. Погледни ме, познавам Майк от две години, виждала съм жени да идват и си отиват и всички го гледаха по този начин, но доколкото знам, нито една не е спала с него.

– Но ти все още си тук.

Дафни взе купата, която Саманта бе напълнила.

– Но аз никога не съм била влюбена в него – погледна Саманта, сякаш искаше да я предпази. – Внимавай, скъпа, Майк е разбивач на

сърца, истински разбивач на сърца.

След този разговор Саманта остана за известно време сама в кухнята. Той бе толкова красив, че понякога ѝ бе трудно да мисли, когато е около нея. През целия ден, докато ѝ говореше, тя се интересуваше само от това как се движат устните му.

Майк се приближи до нея.

– Гледаш ме странно. Искаш ли да им кажа да си тръгват?

Тя му се усмихна студено.

– Не, моля те, недей – обърна се. – Доста се уморих и мисля да си лягам.

Майк застана до нея, наведе се, гледайки я напрегнато. После я хвана за брадичката и я накара да го погледне.

– Нещо те тревожи. Да не би Дафни да ти е разказала нещо? Не ти е разказала някои от нейните истории за нейните мъже, нали? Мога да ти кажа, че Дафни има много странен поглед върху живота.

– Не – излъга Саманта и се отдръпна. – Днес бе доста дълъг ден и искам да си легна.

Майк я погледна. Без да помръдне, без да я докосва, на лицето му се изписа такава топлина, такова желание, че Саманта усети как цялата се стопля.

– Аз също искам да си легна – каза той меко.

Тя се отдръпна от него.

Лицето му рязко се промени от желание в гняв.

– Кой е потиснал женското в теб, Саманта – каза той така, че името ѝ прозвуча като символ на самодоволство.

Това накара Саманта да се разсмее и изкушението, което почувства преди миг, изчезна.

– Мъжете сте толкова предсказуеми – каза тя. – Независимо дали сте висшисти или работите в бензиностанция сте едни и същи. Защото не искам да легна с теб, ти започваш да мислиш, че съм фригидна, жертва на кръвосмешение или пък ми се е случило нещо ужасно. За твое сведение, мистър Тагърт, никой не е потискал женското у мен. Но с твоите постоянни опипвания и вулгарни намеци си на път да го сториш. Защо не накараш някоя от тези жени навън да легне с теб? – тя кимна към жените навън. – Или желаеш само жени, които ти казват „не“? Предизвикателството ли те интересува? Когато добавяш по някоя нова жена към списъка на тези, с които си спал, дали жените, които са ти повтаряли „не“, получават по една звездичка до резката?

Майк я гледаше объркано.

– Какво, по дяволите, те кара да имаш такова лошо мнение за мен?

Саманта се обърна. Знаеше, че не е искрена, тъй като той бе толкова мил с нея през целия ден. Бе отделил толкова много време за нея през този ден, повече, отколкото всеки друг човек в живота ѝ, откакто майка ѝ почина. А сега тя му говореше ужасни неща само защото той флиртуваше с нея. Но не трябваше ли мъжете да правят точно това – да опитват?

Може би именно добротата му и постоянното му внимание я тревожеха. Може би тя не желаше никой повече да ѝ обръща внимание.

– Извинявай – каза тя. – Благодаря ти за днес, за това, че ме заведе в магазина, че ме представи на братовчедка си, че...

– Не ми трябва проклетите ти благодарности – каза той гневно, обърна се и излезе.

Саманта остана за миг на мястото си, после се качи в апартамента. Съблече се бавно, като внимателно закачи новия си костюм, и за миг се облегна на вратата на гардероба. Понякога ѝ се искаше да може да седне и да поплаче, като другите жени, но колкото и да го желаше, знаеше, че сълзите няма да се появят.

Изми лицето си, намаза го с крем, сложи си нощницата и легна. Благодарение на светлината, идваща от градината, виждаше очертанията на мебелите на баща ѝ. Пое си дълбоко дъх и се усмихна леко. Бе добре да има нещата на баща си наоколо, наистина много добре.

Заспа, но някъде около полунощ се събуди от някакъв проблясък на светлина в стаята. Сред шумовете идващи отвън, откри един, който ѝ бе станал познат. Майк печаташе. Успокоена, заспа отново.

ГЛАВА 8

Саманта се събуди в седем часа, но лекият дъжд, който ромонеше навън, я накара да остане в леглото. Сгуши се в завивките и заспа отново. Все пак бе събота, защо да става?

Събуди се отново в девет и половина и първата ѝ мисъл бе за това, което ѝ каза Дафни. Че Майк е разбивач на женски сърца. Точно това не искаше да ѝ се случва отново. Огледа стаята на баща си за кураж и усмихвайки се, заспа отново.

В единадесет я стресна едно леко почукване на вратата, а след това вратата се отвори. Все още сънena, отвори очи и видя Майк с поднос в ръка.

– Махай се – промърмори и се скри под завивките.

Той, разбира се, не се подчини. Доколкото можеше да го определи, Майкъл Тагърт бе комбинация между куче-пазач, войнстваща медицинска сестра и развратник.

Остави подноса на ръба на леглото и седна до него.

– Донесох ти закуска. Дрехите от Saks пристигнаха, а Барет ни покани на чай вдругиден. Ще ни изпрати кола.

– О! – каза тя и го погледна. Вече ѝ се струваше почти нормално да седи до нея в леглото.

– Кое те интересува повече? Храната, Барет или дрехите?

– Мислиш ли, че онзи малък син жакет е там? Онзи с големите копчета?

Той взе една кифла.

– Значи дрехите. Не мога да те виня, че не се интересуваш от човек, който вероятно ти е роднина. И на мен роднините ми причиняват неприятности.

Бавно, прозявайки се, Саманта седна в леглото и се облегна на таблата.

– Не знаеш какво говориш. Не знаеш колко си щастлив, че имаш роднини. Братовчедката ти Вики се държа така мило с мен и бе толкова толерантна с теб.

Той ѝ подаде кифла и голяма пластмасова чаша с прясно изстискан портокалов сок и каза:

– Тя е една от малкото Монтгомъри, които са дори толерантни. Но в такъв случай не е от Монтгомъри от Мейн.

Майк вече бе натъпкал устата си и бе поръсил трохи по леглото, но изглежда, му беше добре така, плюснат до нея. Гъстата му тъмна коса бе все още мокра от банята, току-що се бе обръснал и бе облечен в мека стара дочена блуза, която подчертаваше всеки мускул по тялото му. По-добре ще е да поддържа разговора, помисли си тя, защото, ако разговарят, той няма да се опитва да я докосва. Пое си дълбоко дъх.

– Кои са Монтгомъри?

– Братовчеди. Никога не съм срещал по-голяма тълпа от префърцунени типове.

– Префърцунени типове?

– Кокони, фръцльовци, превзети типове – тросна се той. – Пиячи на чай. Всеки един от тях би припаднал, ако им сервира бира в бутилка без чаша.

– И всички те живеят в Мейн? – попита тя, като захапа кифлата.

– Да – имаше враждебност в гласа му. Тя се зачуди какво толкова са направили братовчедите му, че заслужават неприязънта му. Забелявайки учудването ѝ, той започна да обяснява. – В нашия род е традиция децата на Монтгомъри да прекарват половината лято в Колорадо, а Тагърт – в Мейн. Не знам кой е измислил това, но съм сигурен, че сега се пече в ада.

– О! И какво се случи, когато бяхте в Мейн?

– Тези копелета се опитаха да ни убият.

– Шегуваш се.

– Съвсем не. Правеха всичко, което им дойде наум, само и само да не преживеем лятото. Повечето от тях живеят в морето и са полуриби. Брат ми казваше, че имат люспи вместо кожа. Обикновено ни водеха в океана, после обръщаха лодката и плуваха до брега. Знаеха, че нито един от нас не може да плува.

– А как се добирахте до брега?

Майк се усмихна самодоволно.

– С гробане. Не можем да плуваме, но имаме мускули.

Саманта се усмихна когато той изду бицепсите си, казвайки това.

– А какво ставаше, когато те идваха в Колорадо?

– Е, ние бяхме малко сърдити заради отношението им, докато бяхме в Мейн.

– Разбира се.

– А и трябва да познаваш Монтгомъри, за да ги разбереш. Те са най-досадната тайфа в света. Винаги благодаряха на майка ми и никога не забравяха да използват салфетките. На всичко отгоре подреждаха и

сгъваха дрехите си.

– А това е лошо, така ли? – попита Саманта, криейки усмивката си зад чашата.

Но Майк, изглежда, не забеляза иронията ѝ.

– И затова смятахме, че имаме право да вършим с тях това, което правехме. Качвахме ги на най-дивите коне, които можехме да намерим. Завеждахме ги в Скалистите планини и ги оставяхме сами през нощта, без храна и вода, без никакви завивки.

– Не е ли опасно.

– Не, по дяволите, не и за един Монтгомъри. Мисля, че те не могат да бъдат убити. Единият от братята ми изведе един Монтгомъри в планините, завързал кучия син на едно въже, спуснал го от една скала и го оставил да виси – Майк се усмихна при спомена. – Отдолу бяха двеста фута.

– И какво направи братовчед ти?

– Не знам. По някакъв начин бе успял да се изкачи. Тя дори не закъсна за вечеря.

Думата „ТЯ“ накара Саманта да се разсмее. Остави портокаловия сок на нощното шкафче, хвана се с две ръце за корема и се разся.

– Майк, ти се ужасен – каза, след като разбра, че през цялото време се е шегувал, измисляйки цялата тази история (или най-малкото, преувеличайки я), за да я забавлява.

– Радвам се да те видя да се смееш – каза той, пресегна се и взе една кифла, миришеща доста апетитно. – Измислих я специално за теб.

Подаде ѝ кифлата. Саманта я взе и си помисли – храни ме, размива ме.

– Какво е това?

– Шоколадова кифла?

Тя му я върна със съжаление.

– Има твърде много калории. Не мога да я ям.

Той се изпъна на леглото, но не взе кифлата.

– Както си и мислих.

– Какво искаш да кажеш?

– Нищо. Просто се обзаложих със себе си. Не пиеш алкохол, а ако те оставят да решаваш сама, се обличаш като стара мома. Никога не ядеш храна, която не е добра според теб. Сигурен съм, че никога не си се изкушавала да опиташ наркотици.

Тя го погледна.

– Подай ми онази бучка масло. Или не, подай ми две.

Усмивайки се неприлично, той ѝ подаде маслото и пластмасовия нож.

– Ако се тревожиш как да изразходваш тези калории, знам едно великолепно упражнение.

Саманта бе изцяло съсредоточена в изключително вкусната кифла, за да му обърне внимание. Шоколадови пръчици. Меко бяло тесто. Разтопено масло.

– По дяволите, Саманта. Престани да гледаш храната по този начин – каза той наистина разгневен. Грабна ръката ѝ, дръпна я към устата си, отхапа от кифлата, после захапа единия ѝ пръст и облиза маслото. След това я погледна с горещи очи.

Тя дръпна ръката си.

– Има ли нещо, каквото и да е, което да те обезкуражи?

– Не – каза той, без много-много да се замисля, облизвайки пръстите си. После стана и се протегна мързеливо.

Саманта се загледа в него и спря да яде. Имаше широки рамене и тесен кръст. Гледката на изложеното му на показ тяло бе достатъчна да я накара да забрави дори шоколада.

Когато той спря да се протяга, тя се обърна бързо настрани, преди да забележи, че се е заплеснала по него. Той се наведе и прибра остатъците от храната.

– Защо... Искам да кажа – Саманта прочисти гърлото си. – Защо изглеждаш така?

– Какво искаш да кажеш? – попита той адски невинно.

Знаеше, че той иска тя да му направи комплименти, искаше тя да го попита: „Защо си само мускули? Защо изглеждаш като гръцки бог? Защо имаш тяло, достойно за скулптура на Микеланджело?“

Вместо да изрече думите, които той би желал да чуе, думите, които се въртяха в главата ѝ, тя го погледна, сякаш искаше да каже: „Знаеш какво имам предвид!“

– Вдигане на тежести – отвърна той, като остави подноса на бюрото на баща ѝ.

– Като културистите?

Майк изсумтя презрително.

– Красивите момчета. Това, което правят културистите и Шварценегер, е бодибилдинг. Аз тренирах вдигане на тежести в колежа. Сега само си поддържам формата.

Саманта не успя да потисне усмивката си.

– Мисля, че вдигането на тежести е работа за „истински мъже“.

Той се усмихна, сякаш разбрал, че тя му се подиграва, после изведнъж с рязко движение я грабна заедно с одеялата и докато тя му каже да я пусне, я изнесе на балкона.

Саманта притисна ръце до тялото си.

– Пусни ме – каза тя, правейки всичко възможно да не го докосва.

Майк я прехвърли през парапета, сякаш не тежеше нищо, и леко отпусна ръце. Тя с писък го сграбчи за врата и се притисна до него.

– Така ми харесва – каза той, отгърквайки се във врата ѝ, а когато тя отпусна прегръдката си, той пак леко отпусна ръце, докато тя не започна да се хлъзга и отново го сграбчи.

Харесваше ѝ да е в прегръдката му, наистина много ѝ харесваше. Той бе голям, топъл и силен. Когато докосна с устни врата ѝ, тя притвори за миг очи.

– Саманта – прошепна той.

Тя имаше твърде добра самодисциплина, за да отговори на молбата му и на собствените си желания.

– Пусни ме – каза тя сериозно.

Той неохотно я остави на балкона и за миг задържа ръката си върху бузата ѝ.

– Искам да ми кажеш какво те тревожи – попита той меко.

За миг тя отвори уста да му каже, но се спря.

– Нямам представа за какво говориш. Ако ти се струва необичайно как се държа, уверена съм, че проблемът е, че съвсем скоро погребях баща си и се разведох. Съмнявам се, че човек, преживял като мен две подобни травми, може да е нормален.

– Кога успя да напишеш тази реч и да я изрепетираш? – попита той. Тя понечи да му отвърне, но той вдигна ръка и я спря. – Не желая да слушам повече лъжи и банални фрази. Защо не се облечеш и не слезеш да пуснеш този компютър. Или по-добре не се обличай.

Въпреки че въздъхна с привидно отвращение, Саманта бе доволна, че той вече не бе сериозен. За един безгрижен веселяк като него, той бе понякога смущаващо схватлив, което бе още една причина да напусне Ню Йорк и да се отдели от него.

Усмихвайки се, тя каза:

– Ще сложа един бял халат с дантели и...

– Недей – отвърна той сериозно.

– Просто се шегувам.

Майк отиде до вратата.

– Давам ти двадесет минути. Чакам те долу. Не можеш да стоиш

тук, в този мавзолей – огледа намръщено тъмните завеси и мебели. – Не можеш да стоиш в тази гробница на баща ти – и излезе, преди Саманта да измисли какво да му отговори.

* * *

Саманта прекара целия ден с Майк. Господи, мислеше си, толкова бе лесно да се живее с него. Той бе толкова различен от Ричард и баща ѝ. Те двамата бяха членове на СРА (Гилдията на заклетите счетоводители) и може би това предопределяше изключителното им чувство за ред – и двамата искаха всичко да е на мястото си, на мястото, избрано от тях. Начинът, по който Ричард нареждаше нещата в хладилника, караше Саманта да крещи понякога. За нея бе нещо ужасно да сложи хляба в купата за мляко. Веднъж, когато той отсъстваше цяла нощ, тя извади всичко от хладилника и го подреди по различен начин. Тя слагаше хляба на три различни места, нещо, което би накарало Ричард да побеснее. Разбира се, преди той да се върне, тя връщаше нещата на старите им места.

Майк не беше като тях. Той явно нямаше твърди навици за каквото и да е. Не ядеше в определен час, а когато огладнееше. И можеше да си готви сам! За Саманта това бе някакво чудо. Когато майка ѝ почина, тя пое задължението да готви на баща си. Готвеше в осем сутринта, а след като се омъжи, разписанието остана същото. Веднъж на една вечеря в Санта Фе, след като бе изпила две чаши, някой попита какво означава да си богат. Саманта се чувстваше твърде трезва, за да си знае мястото и да контролира езика си. Но преди някой да успее да отвори уста, тя каза:

– Богата е тази жена, която живее с един мъж, и когато той каже, че е гладен, тя да няма задължението да го нахрани. Това е наистина богата жена.

Всички на масата се смяха гръмогласно, но Ричард бе бесен и след това ѝ говори за склонността ѝ към алкохолизъм и ѝ „предложи“ да спре да пие.

Майк не бе като двамата мъже, които бе познавала. При него нямаше правила. Освен може би едно – ако ти е добре да правиш нещо, прави го. Когато видя Саманта да вдига две от ризите му, които бе хвърлил на земята и да ги слага на закачалката, той взе третата от ръцете ѝ, хвърли я зад дивана и каза:

– Имам си прислужница.

Объркана, че без да се усети, е започнала да върши домакинската работа, Саманта отиде при кутиите и ги отвори. Вдигна капака и вдиша

аромата на съвремението – на нова пластмаса. Майк се разсмя, когато видя изражението на лицето ѝ и това я обърка. Но вече знаеше, че Майк носи майтап и обича да се шегува, за разлика от бившия ѝ съпруг, който се смяташе за неприкосновен.

– Ароматът на новия компютър със сигурност е по-приятен от този на евтиния парфюм, който, изглежда, предпочиташ – тросна му се тя, което отново го разсмя.

Той явно възнамеряваше да седи и да я гледа как включва компютъра, но тя му каза, че трябва да ѝ помогне. Той, разбира се, нямаше и представа колко ново бе за нея това, което ставаше. Баща ѝ и Ричард смятаха, че има женски и мъжки задължения и те не трябва да се месят. Когато живееше в Санта Фе със съпруга си, тя отговаряше за компютрите и не бе нещо необичайно да се върне от следобедната си работа и да открие, че Ричард си е легнал и заспал, като е оставил компютъра пуснат, за да запише тя материалите, които е работил през деня, и да го изключи.

Не ѝ отне много време да скачи компютъра с монитора и лазерния принтер. Повече време ѝ бе нужно да въведе редакторската програма и създаде аутокзек бат и да въведе някои други бач файлове.

След като свърши всичко това, каза на Майк, че е готова да го учи да работи с компютър.

През последните четири години бе учила твърде много хора да работят на компютър, бе се справяла с някои доста особени случаи. Имаше една жена, която закачаше дискетите към разпечатките с кламер, а един мъж разби флопито, опитвайки се да сложи фината вътрешна мембрана върху дискетата. Но въпреки това през тези четири години не бе срещала толкова трудности да научи някой да работи с компютър, каквито срещна с Майк. Той не можеше да запомни нищо от това, което му обясняваше. От опит знаеше, че за да научи някой да работи с компютър, е нужно преди всичко търпение, но след като работи два часа с него, започна да се нервирва.

Усети, че започва да крещи.

– F7, не седем – каза му тя, но Майк отново натисна клавиш седем и я погледна с широко отворени очи.

След десет минути вече не можеше да се сдържа. Стискайки го с две ръце за врата, започна да го душил.

– Клавиш F7! Чуваш ли? Клавиш F7!

Смеейки се, Майк я придържа в прегръдката си и двамата се затъркаляха по пода. Едва тогава разбра, че той нарочно се правеше на

глупак, за да разбере колко време ще издържи и няма да загуби самообладание.

Когато се отдръпна от него, бе много ядосана. Защо винаги се стараше да я докара до бяс?

– Хайде, Сам – каза той. – Не ме гледай така. Не се превръщай отново в малкото послушно момиченце.

Какво трябваше да направи? Да се качи горе и да прочете една книга! Вместо това се обърна, погледна го седнал на килима и се усмихна.

– Наистина можеш да подлудиш човек, знаеш ли?

Преди да се усети, той я целуна по врата.

– Защо да не ти дам някои от записките ми да ги вкараш в машината? – попита той.

– Ясно, аз да свърша цялата работа, а ти да прибереш парите.

– Ще дяля наравно с теб, всичко, което сме заработили заедно – каза той меко, показвайки, че наистина го мисли.

Саманта го блъсна.

– Остави ме да кача основните данни и ще започна да вкарвам информацията в компютъра.

Когато той се усмихна самодоволно, тя разбра, че той се бе сдобил с това, което искаше – собствена секретарка.

След около час тя въобще не се интересуваше от него, защото това, което ѝ даде да печата, бе много интересно. Той бе събрал стотици страници информация за различни гангстери, които са имали нещо общо с Барет. Четеше с интерес за Ноктите, Подскачащата Жаба, Бяското Куче, Келнера, Сакатия Джо, Джип Кървавия.

Колкото повече четеше, толкова повече се замисляше за Тони Барет, който можеше да ѝ е дядо. Но за него имаше твърде малко информация в бележките, които печаташе. Когато попита Майк защо има толкова малко неща за Барет, който бе обект на биографията му, той мълчаливо ѝ подаде страниците, в които ставаше дума за клането на 12 май 1928 година.

Не ѝ бе приятно да пише за този ден на 1928-а. Най-силният гангстер в Ню Йорк се страхувал от Барет, от растящата му мощ, и решил да убие него и хората му. Изглежда, за него не е имало голямо значение, че по време на престъплението Барет е бил в нелегална кръчма и че освен гангстерите са загинали и много невинни хора.

Саманта четеше с растящо отвращение за кръвопролитие през онази нощ.

– Не ми харесва – каза тя, побутвайки записките настрани.

Майк повдигна вежди.

– Макси е изчезнала през тази нощ. Не си ли любопитна защо?

Тя го погледна невярващо.

– Много е лесно да се обясни защо е избягала. Колкото и да е обичала Барет, не е искала да има нищо общо с такова ужасно престъпление, като тази кървава баня.

Майк я гледа известно време, после я попита дали иска да хапне. Когато тя каза „да“, той се обади в деликатесния и поръча сандвичи. Когато храната пристигна, те излязоха в градината.

– Как умря майка ти? – попита ненадейно Майк.

– Аз я убих – отвърна Саманта, без да се замисля. После се изчерви и отвърна поглед. Дразнеше се, че той я караше да говори неща, които не желаше да казва. Ядосваше се, че му се доверяваше. – Нямам предвид в буквалния смисъл, разбира се. Така се чувствах тогава. Детски фантазии – опита се да омаловажи страха, който я преследваше през целия ѝ живот. – Бях дванадесетгодишна, когато ме поканиха на партито на Джени Майлс. Беше важно парти, защото Джени бе най-известното момиче в училище и щеше да има и момчета. Но майка ми не ме пускаше. Когато ми каза, че съм твърде малка, за да се занимавам с момчета, ѝ се ядосах и ѝ казах, че тя не желае да порасна. Отвърна ми, че съм права и ако зависело от нея, щяла съм да остана на дванадесет години – Саманта правеше всичко възможно да представи историята по-забавна, тъй като не желаше Майк да разбере какво е чувствала и какво чувстваше относно смъртта на майка си. Всъщност не желаше никой да знае, нито да разбере как се преобърна животът ѝ онзи следобед.

Пое дълбоко дъх и продължи.

– Както и да е. Майка ми закъсна да ме вземе от училище и да ме заведе на рождения ден. Бях почервеняла от гняв. Обикалях из училищния двор, кълнейки се никога повече да не ѝ проговоря, когато дойде директорът да ме заведе у нас – тя стисна толкова силно рибния сандвич, че той потече през пръстите ѝ. Забеляза погледа на Майк, погледна ръката си и видя смачкания сандвич. Хвърли го, взе една салфетка и се избърса. – Майка ми се била разбързала толкова много да ме заведе на партито, че минала пред една кола, без да се огледа. Беше убита на място.

– Сам – каза Майк, пресягайки се към нея, но тя се дръпна.

– Майка ми е бързала толкова много, че си е изгорила ръцете на печката. Но нещо толкова маловажно като изгаряне трета степен не я е накарало да отиде на лекар. Единствената ѝ мисъл е била да заведе

дъщеря си на рождения ден, защото той е... – Саманта замълча за миг, после каза горчиво: – Едно много важно парти.

– А човекът, който я удари, избяга ли? – попита бързо Майк. Не искаше да я кара да дълбае в спомените си, но пък желаше да научи всичко.

– Не, за Бога – тя се опита да се усмихне. – Човекът, който я удари, живееше в Охайо. И беше доста разстроен от случилото се. Остана две седмици в Луизвил след... смъртта на мама и ни посещаваше редовно. Дори ми показа снимка на децата си.

– Саманта! – прошепна Майк. – Съжалявам.

– Благодаря – измърмори тя. – Това се случи много отдавна и вече го преодолях. Човек може да преживее много неща.

– Дори и съпрузи? – попита Майк, опитвайки се да се пошегува.

Саманта не се усмихна.

– Човек може да преживее съпруг, който го е предал, майка и баща, които са умрели, баба, която го е изоставила. Човек може да преживее дори и баща, който има толкова малко доверие в дъщеря си, че да постави условия в завещанието си. Мисля, че човек може да преживее всичко – тя стана от масата и понечи да влезе в къщата, но Майк я хвана.

– Сам – каза той, сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. – Ако някога искаш да поговориш с някого, аз съм насреща.

Тя се насили да се усмихне.

– Наистина няма за какво да говорим. Нямам какво да казвам. Или поне нищо повече, отколкото би казал един обикновен човек. Имаше наистина изключително много смърт в живота ми, един развод и ще ми трябва известно време да се възстановя, но ще го направя – тя се обърна. – Защо да не попечатам още малко.

Майк я гледаше намръщено как отива в библиотеката. Каквото и да правеше, изглежда, никога нямаше да успее да проникне в черупката, в която се беше свила. Въпреки че от време на време виждаше другата Саманта, която се криеше зад студената, спокойна, владееща се млада жена, както се представяше за околните. Когато я целуваше, виждаше една страстна жена. Когато тя се смееше, виждаше жена с чувство за хумор. Когато си пийнеше, виждаше жена, която може да се закача и да пуска неприлични шеги. Но тя никога не сваляше гарда за дълго. След всяко отпускане отново се свиваше в себе си. Беше като костенурка, която е била атакувана и се крие в черупката си, но от време на време подава глава навън, оглежда се и пак се прибира.

Баща ѝ му бе казал, че като дете Саманта е била коренно различна

от младата дама, в която се е превърнала. Дейв разказваше, че като дете е била доста буйна, често се е заплитала в различни истории и е докарвала майка си до лудост. Катерила се по дърветата, имала остър език и била една безстрашна малка палавница. А майка ѝ казвала, че трябва да напруга всичките си сили, да използва всичките си умения, за да се справя с непокорното дете.

От време на време Майк виждаше това малко момиче, но това бе твърде рядко. Искаше му се да направи всичко, което е по силите му, за да влезе под кожата ѝ и да види малкото дяволче, което баща ѝ му бе описал. Усмихна се, като си спомни как се опитваше да го удуши, когато не възприемаше уроците за работа с компютър, защото, ако го направеше, щеше да има една причина по-малко да бъде с нея. Сега най-важната му задача бе да я опознае. Да бъде около нея, бе като да наблюдаваш разцъфнала розова пъпка. Тя се променяше с дни и разцъфваше все повече. Сега трябваше да направи така, че да е сигурен, че тя няма да си тръгне след посещението при Барет. Оставаха му още два дни и знаеше, че ако след това тя си замине, няма да я види повече. А мисълта за това, бе нещо, с което не желаше да се тормози.

– Сам – извика той, докато влизаше в библиотеката. – Знаеш ли, че Макси е била певица? Пеела блус.

ГЛАВА 9

– Имам среща довечера – обяви Майк. Гледаше я много настойчиво и тя разбра, че трябва да реагира по някакъв начин. Но не знаеше как.

– Чудесно. С някоя от компанията на Дафни?

– Не, не я познаваш – леко примигна, докато отговаряше. – Певица, танцьорка, крака, такива неща.

– Радвам се да чуя, че има крака. Особено щом е танцьорка.

От погледа му разбра, че е разочарован.

– Какво ще правиш, докато ме няма? Ще спиш ли?

– Ти май продължаваш да си мислиш, че съм на ръба на нервна криза и трябва непрекъснато да си около мен. Бъди спокоен, не е така. Вероятно ще си измия косата и ще гледам телевизия. Ако настойникът ми, разбира се, се съгласи – отвърна тя, имитирайки го. Подиграваше му се, защото разбра, че му се иска да го ревнува. А истината бе, че бе просто любопитна каква е тази негова среща с дълги крака. Не беше ревнива, в никакъв случай, просто любопитна. Знаеше, че не харесва жените, които бяха с Дафни, но какви жени харесваше? Стройни, с големи гърди, помисли си, големи гърди, дълги крака, без мозък.

– Добре, чудесно – измънка той. – Не мисля, че трябва да излизаш тази нощ.

– Разбира се. И няма да пускам никакви непознати, без значение колко шекер ще ми предложат или шоколадови бонбони. Но ако ми предложат карамел? Аз принадлежа на мъжа, който ми предложи карамел.

От изражението на лицето му разбра, че не намира лекомислието ѝ за забавно, а освен това искаше да го ревнува.

– Майк – каза тя усмихната, поласкана от загрижеността и желанието му тя да се чувства също така ангажирана с него, както той с нея. – Отивай на срещата си. Аз ще се оправя. Нищо лошо няма да ми се случи, а и няма да направя издънка. Така че не се тревожи. Отивай. Приятно прекарване.

Той се поколеба, тъй като не ѝ вярваше напълно. Ако този ангажимент не бе толкова важен, той нямаше да излезе.

– Добре, тръгвам, но заключи зад мен.

Саманта поклати глава, но когато той излезе, тя пусна резетата и се обърна към къщата. Изглеждаше голяма и малко зловеща без Майк.

Дръпна пердетата. Подскочи, когато една сирена зави по Лексингтън Авеню. Когато на вратата се позвъни, тя едва не умря от страх. Изчака минута да се успокои, слезе долу, отвори малкото прозорче и погледна.

Отпред стоеше висок, широкоплещест, тъмнокос, изключително красив мъж.

– Да? – каза тя през вратичката.

– Майк у дома ли е? – попита той.

– Да, но е зает в момента – отвърна тя внимателно. Ако този мъж бе престъпник, можеше да си обясни високата престъпност в Ню Йорк.

– Бихте ли му казали тогава, че Рейни иска да го види? – когато Саманта не отговори, добави: – Рейни Монтгомъри, братовчед му.

– О, имате ли документ за самоличност? – той извади портфейла от самото си и ѝ показа шофьорската си книжка. Рейни Монтгомъри, тридесетгодишен, шест фута, коса черна, очи сини. Беше доста атлетичен, наистина великолепен. Тя отвори вратата.

– Всъщност Майк не е тук – каза тя, докато отваряше. – Имаше среща и излезе преди няколко минути.

Мъжът ѝ се усмихна, тя – също. Беше много по-различен от Майк. Общото като братовчеди беше само черната коса. Майк бе огън и движение, докато този бе тих и тайнствен.

– Всъщност дойдох да се срещна с вас. Ако вие сте Саманта.

– Аз съм, но как...?

Той се усмихна отново, а тя също отговори с усмивка.

– Майката на Майк ми се обади вчера от Колорадо и ме помоли да дойда да ви видя. Майк е споменал за вас и леля Пат искаше да е сигурна, че не сте някоя, която гони парите.

Честността му я впечатли.

– Няма ли да влезете? – каза тя и го покани с ръка.

– По-добре не. Няма да е...

– Правилно? – попита тя. Майк му бе казал, че братовчедите му Монтгомъри имат маниери и това бе доказателство. Съществуваше мъж в двадесети век, който разсъждаваше кое е и кое не правилно. А подобни проблеми явно не безпокояха Майкъл Тагърт, тъй като той прекарваше половината ден в леглото ѝ. Без да е поканен, без да е желан.

– Ще дойда, когато Майк е тук, но ще се обадя на леля Пат още тази вечер и ще я успокоя, че вие наистина сте порядъчна и изключително красива млада дама.

Саманта се изчерви от думите му.

– Сигурна съм, че Майк ще съжалява, че не сте се срещнали.

Той се спря на прага и се засмя по начин, който й даде да разбере, че е напълно наясно за отношението на Майк към братовчедите му. Обърна се към нея.

– Казахте, че Майк е на среща. Мислех... искам да кажа, разбрах, че вие двамата ходите заедно.

– Сигурна съм, че Майк е създал подобно впечатление у майка си, но всъщност аз съм просто негов наемател. Наела съм последните два етажа.

При тези думи очите на Рейни светнаха.

– В такъв случай бихте ли желали да излезете с мен утре? Може би следобед? Можем да отидем в парка, да хапнем сладолед и да гледаме как играят децата.

Саманта не бе чувала по-романтична покана в живота си. Беше толкова различна от поканите на Майк – хайде да си легнем и да дадем воля на въображението си.

– Бих се радвала да изляза с вас.

Той я погледна така, сякаш нищо друго в живота му не му бе доставяло по-голямо удоволствие, и се усмихна.

– Тогава до утре в два – и тръгна по стълбите. Тя все още стоеше на вратата и го гледаше, когато той се обърна.

– Какъв цвят балони обичаш най-много?

– Розов – отвърна тя, усмихвайки се.

Влезе и затвори вратата. Какъв приятен мъж, помисли си. Какъв сладък и приятен мъж. Усмихвайки се, се качи горе да си измие косата.

* * *

– С един Монтгомъри! – изкрещя Майк, когато Саманта спомена за срещата си. – С един проклет, надут Монтгомъри! Ти излизаш с този шут!

– Спри! – извика му тя. – Казвала съм ти хиляди пъти, че не е твоя работа какво правя. Аз съм твоя квартирантка, нищо повече. Наемателка. И това е всичко. Не ме притежаваш, нито имаш някакво право да ми казваш какво да правя.

– Но един Монтгомъри! Ти не можеш...

Тя се обърна към него.

– Доколкото имам впечатление, Рейни Монтгомъри е един приятен човек. Той...

– Не знаеш нищо за него – тросна се той, сякаш знаеше нещо

отвратително за братовчед си.

– Знам, че умее да се държи добре, нещо което не мога да кажа за теб – тя спря да крещи и пое дълбоко дъх. – Можеш ли, ако си сложиш ръка на сърцето, да ми кажеш нещо лошо за него? Да е престъпник? Вече женен? Има ли въобще лоши навици?

– Той е перфектен – отвърна Майк, присвивайки устни. Беше бесен, целият се тресеше. Никога досега не се бе чувствал така подло предаден. За да спечели Саманта, последните няколко дни бе положил пет пъти повече усилия, отколкото за която и да е друга жена, а получи много по-малко, отколкото от всяка друга. Момичето от магазина на ъгъла бе по-любезно от нея.

Виждайки гнева му, за който нямаше никакво основание, тя вдигна ръце с отращение.

– Това е най-странната ситуация, в която съм изпадала. Снощи ти беше на среща. Защо ти да можеш да ходиш на срещи, а аз не?

Той се наведе.

– Защото моята „среща“ бе с една осемдесет и шест годишна жена в старчески дом. Бяха ми казали, че е работила в клуба, където е пеела Макси. Спомняш ли си Макси? Твоята баба. В събота вечер ходих да разпитвам няколко стари жени, които не можеха да си спомнят коя е, нито пък какво се е случило през 1928 година, докато ти флиртуваше в моята къща, и то с един от тези проклети Монтгомъри.

Тя се втренчи в него.

– Ти си болен, знаеш ли? Трябва да се прегледаш – обърна се и тръгна нагоре. – Усещам, че Рейни не закъснява. Ще бъде долу точно в два.

Независимо че каза на Майк, че не е негова работа, яростта му я разстрои. Не се ли питаше дали има право да се ядосва? Тя никога не се бе ядосвала толкова много, че да трябва да си задава този въпрос. Според логиката на събитията той не би трябвало да се ядосва, че тя излиза с друг мъж. Тя беше достатъчно голяма, неангажирана, между нея и Майк нямаше нищо романтично! Тогава защо бе бесен?

Стисна зъби. Искаше ѝ се поне веднъж в живота си да разбере как-во става в главата на един мъж?

Изведнъж спря да се тормози за Майк. Беше много странно, че се ядосва за човек, който не означаваше почти нищо за нея. Не се бе вбесила, след като разбра какво бе направил съпругът ѝ, не се ядоса, след като чу завещанието на баща си. Спомни си, че ѝ се искаше да хвърли нещо през прозореца, когато чу основните точки от завещанието, но успя

да се овладее.

Но Майк можеше да я накара да хвърли нещо. Майкъл Тагърт я караше да поиска да разкъса телефонния указател на две.

Отвори вратата на гардероба и се загледа в божествените дрехи, окачени там. Докосна ръкава на мекия жакет с прасковен цвят и си спомни колко чудесен бе Майк, когато купуваха дрехите. Той бе, от една страна, най-приятният и лесен човек за живеене, когото бе срещала в живота си, а от друга – най-вбесяващият и дразнещ мъж. Понякога ѝ се искаше да се отпусне в скута му и да му каже неща, които не бе казвала на никой друг, а друг път искаше да му разцепи главата с брадва.

Все пак, помисли си тя, когато се пресягаше за чифт ленени панталони, ще е по-добре и за двамата, ако си тръгне веднага след като се срещнат с Барет. Твърде много се бе объркал живота ѝ, за да си позволи да живее в къща, където ще се бори с хазаина си.

ГЛАВА 10

Когато братовчед му позвъни, Майк отвори вратата и остана загледан в него известно време.

– Ако я докоснеш, Монтгомъри, никога повече няма да имаш възможност да имаш деца.

Без да се усмихне, Рейни кимна, давайки му да разбере, че му е ясно какво Майк има предвид. Той харесваше Саманта.

Майк се обърна и напусна стаята, тъй като мислеше, че няма да издържи да гледа как Саманта се усмихва на друг мъж. Но въпреки благодарните си намерения той все пак застана на големия прозорец, когато чу вратата да се затваря. Стоеше и гледаше как двамата вървят към Централ Парк. Помисли си, че дори и физически не си подхождат. Малкото добре оформено тяло на Саманта не пасваше на високото, слабо, мършаво тяло на братовчед му.

Майк отвърна поглед от тях с отвращение. Отвращение от самия себе си може би. Може би Сам бе права, че той е луд. Никога досега не бе разяждан от такава ревност, а и, честно казано, не обичаше това чувство. Нито пък разбираше защо ревнуваше, след като Саманта не му бе дала повод да си мисли, че му принадлежи.

Баща ѝ го бе направил, помисли си той в своя защита. Баща ѝ бе го бе помолил да се грижи за безценната му дъщеря, след като умре. Първия месец не бе направил нищо, не се бе грижил за нея, но оттогава насам бе положил огромни усилия да навакса загубеното.

Майк въздъхна при мисълта за самотния следобед, който му предстоеше. Нямахме кой да се възхищава от такова обикновено нещо като поръчките от деликатесния магазин? Кой щеше да мирише розите в градината? Кой щеше да го оглежда, когато тя си мислеше, че той не я гледа?

Тъкмо понечи да се отдръпне от прозореца, когато видя един мъж да излиза от сянката на една сграда от другата страна на улицата и да тръгва нанякъде. В Ню Йорк човек среща разни хора, но имаше нещо, което направи впечатление на Майк. Той беше на същото място и вчера. Бе го забелязал, защото обикновено хората, които тренират, забелязват мъжете, чиито трицепси опъват ръкавите на ризата. Този мъж не беше едър и широк, че ръцете му да опират тялото му, но сигурно бе доста як.

Майк отвори прозореца и погледна навън. След като погледа

известно време след мъжа, без да знае защо, бе деветдесет и девет процента сигурен, че мъжът следеше Сам и братовчед му.

Не загуби и минута и след секунди бе навън, следвайки мъжа през Парк Авеню, Медисън, после по Пето и накрая в парка. Тук той се увери, че мъжът следеше Самата, тъй като се скри зад статуята на генерал Шърмън, докато Рейни купуваше сладолед и балони на Саманта.

За секунда Майк отклони вниманието си от мъжа, защото Сам гледаше неговия скапан братовчед с поглед, пропит със сантименталност. От погледа ѝ човек можеше да помисли, че никой до сега не ѝ бе давал нещо по-прекрасно от полуразтопен сладолед и евтини балони. Неговият тъп братовчед ѝ се усмихваше, сякаш ѝ бе подарил главата на някакво чудовище.

– Дай ми малко отдиш – каза Майк с отвращение.

След това двамата продължиха да се разхождат из парка, без да се интересуват от никой около тях. Майк видя мъжа. Той въобще не се и опитваше да се скрие. Дори по едно време ги задмина, седна на една пейка и ги гледаше, докато минаваха край него.

Майк се криеше от него, защото, ако бе наблюдавал къщата, сигурно щеше да го разпознае, ако го видеше.

Следващите четиридесет и пет минути, докато следеше мъжа, Майк наблюдаваше най-вече Саманта и братовчед си. Рейни не се опитваше да докосне Саманта, но всеки път, когато тя се усмихваше на този скапаняк, му се искаше да му размаже физиономията. Когато двамата спряха в детския кът, на Майк му се стори, че ще му прилошее. Хващайки сръчно с една ръка люлката, Рейни помогна на Саманта да седне, сякаш тя беше инвалид, и я залюля. А тя се смееше от удоволствие, сякаш той бе извършил някакъв подвиг.

– Трябваше да го убия още когато бяхме дванадесетгодишни – промърмори Майк.

За миг Майк изпита удоволствие, когато Саманта след като спря да се люлее и Рейни ѝ подаде ръка, за да стане, тя не я пое.

– Не само с мен се държи така – каза доволно Майк.

Те продължиха да се разхождат по пътеки, които се виеха из гората, и всеки път, когато изчезваха от погледа му, косите на Майк настръхваха. Когато Рейни спря, за да хване една бейзболна топка и да я хвърли обратно на децата, Майк откри, че мъжът не се вижда наоколо. Беше се залисал да гледа дали мършавият му братовчед ще докосне Саманта и бе забравил истинската причина, заради която бе тръгнал след тях.

Майк се заоглежда паникьосан, усещайки, че нещо не бе наред.

Къде беше мъжът? Кой беше той?

Видя Саманта да стои в сянката на някакви дървета и да гледа сладникаво Рейни, а зад нея бавно, за да не вдига никакъв шум, вървеше мъжът.

Майк побягна. Премина през покривка с храна и хората му се разрещяха, прескочи една пейка, на която имаше хора и те го наругах. Профуча през някакви храсти и бягайки, удари мъжа и го просна на земята. Бореха се известно време, скрити в сянката на дърветата. Майк бе много по-силен от мъжа и го притисна към земята.

– Кой си ти? – попита Майк, притискайки го. – Какво искаш?

Изражението на лицето му показваше, че по-скоро ще умре, отколкото да каже и дума. Изведнъж Майк прозря истината.

– Барет те изпрати, нали?

Едно едва забележимо потрепване на очите на мъжа му показва, че е прав.

– Защо? – попита Майк, наистина объркан. – Иска да знае нещо повече за внучката си?

Не успя да получи отговор, защото мъжът се възползва от объркването му, грабна един камък и го удари по главата. Болката от удара, както и изненадата, накараха Майк да се отдръпне, а мъжът не загуби и минута и изчезна. За секунди Майк остана седнал, с ръка на главата и със замъглен поглед.

– Майкъл Тагърт! Как можа да направиш това? Как можеш да ме шпионираш?

Майк погледна нагоре и видя Саманта, с ръце на хълбоците и изглеждаше ядосана. Но погледът му бе твърде замъглен, за да вижда добре.

– Това наистина е прекалено – каза тя, като слизаше по хълма.

Майк премигна няколко пъти, опитвайки се да проясни зрението си. Една носна кърпа се появи пред очите му. Взе я и я притисна към главата си на мястото, където го болеше.

– Добре ли си?

Позна гласа на братовчед си. Когато се опита да стане, една силна ръка му помогна.

– Майк?

– Добре съм – успя да каже. Стоеше притиснал носната кърпа към челото си и усещаше как кръвта се стича по косата му.

– Ще ми кажеш ли какво се случи?

– Не – отвърна Майк, без да погледне братовчед си. – Сам добре ли

е?

Рейни погледна към огряната от слънце поляна, където Саманта гледаше как играят децата.

– Да. Има ли причина да не е добре?

– Не знам, но мисля, че някой иска да й причини зло. Няма причина за това – той погледна братовчед си. – Ще внимаваш за нея, нали?

Рейни кимна. Загледа се след Майк, който вървеше между дърветата. Видя, че залитна и се хвана за един от парапетите. Миг след това Рейни отиде при Саманта и й каза, че трябва да се обади по телефона. Познаваше добре Майк и бе сигурен, че той няма да отиде на лекар, въпреки че бе ранен. Затова реши той да се обади.

ГЛАВА 11

След около час и половина Саманта влезе в къщата побесняла. Имаше достатъчно време да размишлява за постъпката му и бе затвърдила решението си да напусне Ню Йорк колкото може по-скоро. Утре сутринта ще отиде с него да види стария гангстер и рано сутринта в четвъртък ще хване самолет за друг град.

Когато приближаваше къщата, следвана от Рейни, мислеше единствено какво ще каже на Майк. Спря се на вратата, благодари учтиво на Рейни, дори му подаде ръка за довиждане. Той се наведе и нежно и сладко я целуна. При други обстоятелства Саманта щеше да се трогне от вниманието и учтивостта му, но сега единствената ѝ мисъл бе да намери Майк и да му каже какъв лъжлив, подъл и мръсен тип е.

Когато Рейни си тръгна, тя отключи и влезе, стиснала юмруци, приготвяйки се за скандала. Бе премислила как ще му каже никога повече да не прави подобно нещо, нито че тя ще му даде възможност, тъй като напуска града след два дни. Просто искаше да му каже колко детска е постъпката му.

Къщата бе тиха, твърде тиха. А Майк не бе човек, който пази тишина. Отиде в градината, после в библиотеката, където той седеше при старата си пишеща машина, после в кухнята. Надниквайки в хола, се намръщи, тъй като не предполагаше, че той може да не е въщи.

Точно когато тръгна да излиза, ѝ се стори, че чу някакъв шум. Върна се, обходи стаята и видя Майк заспал на дивана.

– Майкъл Тагърт – започна тя. – Искам да ти кажа, че... – спря, защото разбра, че той спи. Имаше нещо странно в начина, по който се бе изтегнал на дивана – бе без риза и обувки, но с панталоните, които бяха изцапани от тревата.

– Майк – каза тя и се приближи, но той не реагира. Пристъпи към него и настъпи ризата му. По навик я вдигна и видя кръв. По яката и дясното рамо имаше тъмни, засъхнали петна от кръв.

Остави ризата на облегалката и се наведе над него.

– Майк – прошепна. Когато той не реагира, докосна голото му рамо, но той пак не помръдна. На масата до дивана имаше кафяво шише с лекарство. Взе го и след като прочете етикета, разбра, че е обезболяващо.

Хвана го за челюстта и обърна главата му към себе си. Видя на

дясната му страна голяма превръзка. Стъписана, учудена, дори малко уплашена, тя се отпусна тежко на пода и въздъхна.

– О, Майк, какво, по дяволите, си направил? – мислеше си, че докато я е преследвал, се е блъснал в някой от парапетите в парка.

Той се размърда и ръката му падна от дивана. Опита се да я сложи на гърдите му, но диванът бе твърде тесен за него. Дали има нещо потрогателно от един мъж, който е абсолютно безпомощен, зачуди се. Без да се замисля какво прави, докосна лицето му, прокара пръсти по твърдата му набола брада и почувства неконтролируема нужда да легне и се сгуши в него. Той бе заспал дълбоко под действието на лекарствата и никога нямаше да научи какво е направила. И поне за миг щеше да преживее чудесното усещане да докосне друго човешко същество.

Когато се размърда отново, той щеше да падне от дивана и Саманта го подпря. Ако тя мръднеше, той щеше да падне на пода, а ако не мръднеше, две трети от тялото ѝ след двадесет секунди щяха да изтръпнат.

– Майк – каза тя, после повтори по-силно. – Майк.

Опита се да го бутне обратно, но двестафунтовото тяло на спящия мускулест мъж бе много по-тежко, отколкото можеше да вдигне.

– Майк – изкрещя тя, бутайки го с все сила.

Той отвори леко очи, видя я и се усмихна.

– Сами – каза замечтано, докосвайки с ръка къдриците ѝ. – Добре ли си?

Не ѝ даде възможност да отговори, защото заспа отново, като половината му тяло извън дивана бе опряна на нея.

– Майкъл Тагърт – изкрещя тя. – Ще ме смажеш!

Той неохотно отвори очи и примига насреща ѝ.

– Ще ме смажеш – повтори тя.

Със съннена усмивка той я притегли върху себе си и отново заспа.

За известно време тя остана да лежи върху него, бузата ѝ опряна в голите му гърди. От колко години не бе прегръщана от друго човешко същество? Няколко месеца след като се омъжи, съпругът ѝ имаше желание да я люби, но то не трая много дълго. След четири месеца женитбата биха могли се нарекат съквартиранти, ако се съдеше по физическия контакт помежду им.

Сега тя сигурно би била доволна да лежи върху Майк вечно, ако ръцете му не я опипваха. Явно не бе толкова дълбоко заспал.

Ръгна го с лакът в ребрата.

Той се събуди, стенойки и намръщен, но когато я видя върху себе си, на лицето му се изписа радост.

– О, Сами – каза той, хващайки я за главата, за да я накара да го целуне.

Саманта извърна глава, за да избегне целувката, и пак го ръгна в ребрата. Когато той извика от болка, тя скочи от него. Майк се пресегна да я хване, не успя и падна на мода с такъв трясък, че къщата потрепери. Примига срещу нея в наркотично смущение.

– Майкъл – каза тя нежно, старайки се гласът ѝ да не издава желанието да остане с него, да продължи да го докосва. – Мисля, че трябва да легнеш в спалнята. Този диван е твърде малък за теб.

Той се отпусна на килима и затвори очи.

– Майкъл – каза тя отново. – Трябва да станеш.

Когато той не помръдна, тя понечи да тръгне, но той я хвана за глезена.

– Помогни ми да стана – каза някак слабо и отпаднало.

Бе ѝ ясно, че не се нуждае от помощта ѝ, но също така знаеше, че не може да го остави да прекара нощта на пода. Може да я бе шпионирал днес, но сигурно бе имал причини за това. Може да е мислил, че този негов братовчед може да ѝ причини зло. Както ѝ бе казвал хиляди пъти, от него се искаше да се грижи за нея, и може би да я следи в парка, е означавало да се грижи за нея.

Застана на колене, прехвърли ръката му през рамото си, после се опита да му помогне да стане. Отне ѝ доста време, докато го изправи на крака и още повече да го заведе по стълбите до спалнята му.

Обърна се, докато той се съблече и легне. Но в стаята имаше огледало и видя случайно, че той носеше сини памучни слипове. Видя също извивката на бедрото към задните му части, както и че по краката му нямаше и един косъм.

Той затвори очи още щом главата му докосна възглавницата. Саманта не можеше да съдържа възбудата си, докато го завиваше.

– Не си тръгвай – прошепна той, когато тя понечи да излезе.

– Трябва да поспиш. Тези хапчета са много силни.

Той се усмихна, но не отвори очи.

– Хареса ли ти днешната разходка? – въпросът му прозвуча, сякаш я питаше за настроението ѝ и как е прекарала следобедата. Но тонът му не можеше да я излъже.

– Изкарахме чудесно. Рейни е най-чаровният, най-прекрасният мъж, когото съм срещала. Съгласих се да му родя дете.

Майк отвори очи, погледна я ужасено за миг и се отпусна на възглавницата.

– Ти си жестока жена. Ела, седни до мен и ми разкажи някоя приказка.

Знаеше, че трябва да стои далеч от него. Все пак си заминаваше и това бе въпрос на часове. Затова не бе добре да се обвързва повече с него. От друга страна, той си бе разбил главата заради обърканите му разбирания за кавалерство.

Седна внимателно на ръба на леглото, колкото може по-далеч от топлото му отпуснато, голо тяло.

– Каква приказка искаш да ти разкажа?

Той не отвори очи.

– Разкажи ми една от твоите истории за омразата ти към жените и особено за неприязънта ти към женитбата.

Тя премига няколко пъти, после се разсмя и веднага започна да говори.

– Четох една книга, в която се поддържаше теорията, че основната причина за разводите в Америка е домакинската работа. Съпругите трябва да работят по цял ден, после се прибират и вършат цялата домакинска работа сами, без никаква помощ от страна на мъжете им. След дългогодишни изследвания авторът твърди, че съвременните жени се омъжват, раждат две или три деца и се развеждат. Съпрузите са изпълнили предназначението си и вече не са им нужни, така че жените ги разкарват. Както гонят търтеите от пчелното семейство, предполагам.

– Не желая да говоря за неща, които те отвращават, но какво ще кажеш за секса? Готови ли са жените да изкарат без секс остатъка от живота си?

– Не съм казала, че жените са се обрекли на безбрачие, а освен това какво означава секс между съпрузи? Той прехвърля ношницата през главата ти и свършва за около четири минути.

При тези думи Майк отвори очи, погледна я и се разсмя. Смя се толкова дълго, че Саманта стана, но той я хвана и я придърпа да седне. Тя седна сковано.

– Доволна съм, че те развеселих толкова много – гласът ѝ бе пълен със сарказъм.

– Наистина – каза той. – Развесели ме страшно много, но мисля, че започвам да те разбирам.

Тя се опита да издърпа ръката си, но той я държеше здраво.

– Ти трябва да спиш, а аз да си приготвя багажа.

– Защо? – прошепна той.

– Тръгвам си от този град. След като се срещнем с Барет, съм

свободна, спомняш ли си? Няма да се отречеш от думите си? Ще ми дадеш парите, нали?

Той отвори очи.

– Да, ще ти освободя парите, ако ме заведеш при Барет. Но Сам, къде ще отидеш? Имаш ли някой, който да се грижи за теб?

Тя издърпа ръката си.

– Нямам никакви роднини, ако това имаш предвид. Страхувам се, че не съм благословена като теб да имам роднини навсякъде. Аз...

– Проклятие – каза той. – Роднините са проклятие. Винаги те шпионират. Винаги...

Тя стана и го погледна яростно.

– Нямах представа какво говориш! Ти получаваш всичко наготово. Нахълтваш в магазин като Saks и очакваш своята братовчедка да спре да работи, за да ти помогне. Братовчед ти Рейни дойде, за да се увери, че не съм златотърсач и че няма да те ограбя. Твоето семейство се грижи за теб и аз бих дала всичко на света, за да имам... – спря, усетила, че се разкрива твърде много.

– Какво да имаш Сам? – попита той нежно.

– Спри да ме наричаш Сам – тросна му се тя, избягвайки отговора. – Сега заспивай. Утре ще посетим твоя гангстер – тя тръгна да излиза.

– За какво си говорихте с братовчед ми?

„За теб“, едва не се изпусна.

– О, нормално. За живота, любовта и всякакви подобни неща.

– Какво ти каза за мен? – гласът му бе слаб. Заспиваше.

– Каза, че Тагърт сте доста бедни, но сте много плодови и се размножавате много.

Майк се усмихна сънено със затвори очи.

– Прав е за плодовитостта. Мога да ти направя безплатни демонстрации, когато пожелаеш.

Саманта се опита да сдържи усмивката, но не успя.

– Заспивай – каза му и излезе.

ГЛАВА 12

Саманта бе много елегантна в красивия си италиански костюм, за който нямаше представа, че струва на Майк четири хиляди долара. Седеше на задната седалка на огромната лимузина и непрекъснато придръпваше полата, докато Майк не взе ръката ѝ и я целуна по пръстите, поглеждайки я, сякаш искаше да ѝ каже да не се притеснява. Мъжът пред тях ги погледна, но не каза нищо.

– Този човек ти е дядо – каза Майк. – Няма причина да си нервна. И освен това, скъпа, аз съм тук и ще се грижа за теб.

Саманта го погледна, сякаш искаше да му каже да пукне, и издърпа ръката си. Беше нервна не заради срещата със стареца, който можеше да ѝ е роднина. Нервността ѝ идваше от въпроса, който си задаваше непрекъснато – какво ще прави, след като напусне Ню Йорк.

Сутринта Майк я попита дали си е приготвила багажа и дали е направила резервация за самолета. Излъга го, че я е направила. За къде да си направи резервация? В Луизвил нямаше нещо, което да я влече, нямаше нищо със сигурност и в Санта Фе. Можеше да отиде в Сан Франциско. Или пък да пътува известно време и да поразгледа света. Все пак бе свободна да прави каквото иска и да ходи, където пожелае.

Седеше на меката кожена седалка на голямата лимузина и се чудеше какво ще прави със свободата си. След тази среща, след като Майк получише това, което искаше от нея, нямаше причина да стои в Ню Йорк.

Движеха се през покрайнините в дълга черна кола, която старият гангстер бе изпратил да ги вземе. Двамата почти не разговаряха тази сутрин, защото, когато Майк влезе в кухнята с измислената, както Саманта можеше да предположи, история за раната си на главата, тя го отряза.

– Ако това, което смяташ да ми кажеш, е лъжа, не искам да слушам нищо.

Виждаше го как се мъчи да намери думи, но накрая не каза нищо за нараняването си. Вместо това я попита може ли да прави кафе. Тя отвърна, че не може и няма намерение да се научава. Беше му толкова ядосана, че прекара цялата сутрин в градината, чистейки плевели.

След вкусния обяд, който тя отказа да сподели с него, започна да се приготвя за срещата с Барет. В един и половина някой позвъни и Майк

дойде да ѝ каже, че колата ще пристигне навреме.

– Защо си ми толкова ядосана? – попита той.

– Шпионира ме и се опита да ме излъжеш за това, което направи.

Мисля, че това е достатъчна причина.

Той дори не се и опита да ѝ противоречи.

– Има някои неща, които е по-добре да не знаеш.

Тези думи я вбесиха повече от постъпката му и тя реши да не му говори. Но точно когато лимузината спря пред къщата, Майк взе ръката ѝ и започна да слага някакъв пръстен. Саманта инстинктивно се отдръпна.

– Ако си ми годеница, би трябвало да имаш пръстен. Този ще свърши ли работа?

В ръката му лежеше красив диамантен пръстен. Диамантът бе светложълт, около шест карата.

– Истински ли е? – попита тя.

– Принадлежеше на баба ми и доколкото знам, е истински.

Гледаше го, докато се опитваше да го сложи на пръста, но той заседна на кокалчето ѝ. Когато на вратата се позвъни, тя понечи да се дръпне, но той сложи пръста ѝ в устата си. Очите на Сам се разшириха, тъй като досега не ѝ се бе случвало да преживее толкова прекрасно нещо – да усеща пръста си в устата на един мъж. Гледаше устните на Майк. Тези устни я възхищаваха. Той бавно извади мокрия пръст, после леко намести пръстена.

– Така е по-добре, нали?

– Да – отвърна тя, хриптейки. Прокашля се, опитвайки се да се контролира. – О... благодаря.

– За теб винаги, Сам, винаги. По всяко време, на всяко място, за всяка част на тялото ти – каза той, като сложи ръката си под нейната и я поведе към лимузината.

Наближиха къщата на Барет. Саманта погледна през прозореца със страхопочитание, тъй като това не беше къща, а имение в пълния смисъл на думата. Огромни врати в огромна тухлена стена се отвориха пред тях и колата тръгна по път, който се виеше през една горичка. Стори ѝ се, че се движиха часове, докато стигнат до къщата, която бе голяма колкото сграда на колеж.

Където и да погледнеше, се виждаха яки мъже в тесни костюми с жици, спускащи се от ушите им към гърба на костюмите им. Двама, със здрави, гледащи стръвно, кучета с намордници, се разхождаха около стените. Саманта си помисли, че сигурно така се охранява президента

на САЩ, освен че тук, изглежда, имаше много повече хора, отколкото бе виждала на снимките на президента.

Майк спря за миг, огледа се, старайки се да запомни всеки камък, всяко дърво и още по-важно, всяко лице наоколо. Той бе първият и може би единственият външен човек, който можеше да види това място, откакто Барет се бе преместил да живее тук преди много години. Смяташе да го опише в книгата си.

Туткаше се колкото може повече, дори се наведе да завърже връзката на обувката си. На пръв поглед всичко изглеждаше добре, но при по-подробен оглед, забеляза, че къщата бе занемарена: водосточните тръби не бяха почистени, една рамка на прозорец бе счупена и не бе сменена, цветята трябваше да бъдат почистени от плевели. Дали на Док вече не му пукаше как изглежда имението? От друга страна, да се поддържа подобно имение, бяха нужни много пари.

– Мърдай – каза едрият мъж, който ги бе докарал и не бе казал една дума по време на цялото пътуване, и го бутна. Майк трябваше да си насили да не го блъсне, докато следваше Саманта в къщата.

Саманта разглеждаше удивена. Стаите бяха огромни и приятни за живеене. Бяха пълни с антики и картини. Във всяка стая имаше порцеланови изделия.

Майк разглеждаше къщата с очите на човек, отраснал в къща, в сравнение с която тази изглеждаше като бедняшки приют. По-голямата част от антиките бяха фалшификати, както и картините, и порцелана. Дори не бяха добри копия. На няколко места имаше по-светли нетна на тапетите, сякаш там преди е имало картини, които са били свалени.

Нямаше и слуги наоколо освен горилите с радиопредавателите. Майк тайно прокара ръка по масата и усети, че е прашна. Телохранителят им кимна да го последват в друга стая.

Холът бе голям и светъл с прозорци, които гледаха към океана, и Саманта веднага се залепи за тях. Майк остана на мястото си и огледа стаята. В ъгъла в един инвалиден стол, седеше старецът, за който той пишеше последните години. Много му се искаше да го бе виждал някъде, въпреки че, доколкото знаеше, нямаше никакви снимки на Барет, тъй като той изпитваше отвращение от снимките, което достигаше до бяс.

На пръв поглед Барет изглеждаше много стар, стопен от годините, съсухрен, с потъмняла кожа, но очите му го издаваха. В тях прозираше целият му интелект, извел го от бордеите на Ню Йорк до върховете на престопа свят. Кожата около очите му бе стара и сбръчкана, но това, което прозираше в тях, бе живост и бдителност.

Тези очи гледаха Майк. Той бе погледнал Саманта и я бе оставил, сякаш нямаше значение. Изучаваше Майк, разглеждаше го отгоре до долу, опитвайки се да определи физическата му сила, както и какво мисли. Майк изтръпна. Чувстваше се, сякаш бе изследван от някакъв чуждоземен интелект, който може да проникне в човека и да види какво има в душата му.

– Няма ли да седнете? – прошепна старецът. Гласът му бе крехък, както и тялото му, и Майк усети, че физическите му недъзи въбесяваха Барет.

Саманта почти подскочи, когато чу гласа му, тъй като не бе разбрала, че има някой друг в стаята. Обърна се и видя дребен слаб старец в инвалиден стол. Веднага изпита умиление към него, чудейки се дали се чувства самотен в тази огромна къща. Дали имаше приятели и семейство? Усмихна му се. Той ѝ отвърна с нещо като усмивка. Поне тя реши така. Явно бе стеснителен. Отиде при него и му подаде ръка. Той я пое. Задържа я, обърна я и дълго изучава младата жена.

Пусна ръката ѝ и кимна на двамата да седнат. Саманта понечи да вземе стол, но Майк я дръпна да седне до него на канапето. Тя му се намръщи, без Барет да я види, и седна на ръба, докато Майк се облегна назад.

– Дошли сте да ме питате за Макси – каза Барет.

Саманта не бе мислила много за тази среща. Това, което я интересуваше, бе да се махне по-бързо от Ню Йорк и Майк, но сега ѝ стана интересно.

– Баба ми напусна дома ни една година след като съм се родила, и аз... Мислехме, че може би... – тя се втренчи в ръцете си.

Барет задвижи стола си и се приближи.

– Искате да ме попитате дали Макси не е напуснала семейството си, за да дойде при мен?

– Всъщност... – започна Саманта, после вдигна поглед. – Да.

Той ѝ се усмихна топло.

– Никога не съм се чувствал така поласкан – каза, стискайки ръката ѝ. После я хвана за брадичката и вдигна главата ѝ, така че слънчевата светлина играеше по бузите и косата ѝ.

При друг случай Саманта сигурно щеше да се подразни, че един непознат мъж я докосва така, но в момента мислеше само, че този мъж е може би единственият ѝ жив роднина и че няма къде да отиде, когато напусне къщата на Майк.

Барет я пусна.

– Приличаш на нея. Твърде много.

– Казвали са ми го – тя се наведе към него, като сложи ръка върху неговата, която стоеше върху пулта за управление на стола. – Знаете ли какво се е случило с баба ми?

Той поклати глава.

– На дванадесети май 1928 година тя изчезна от живота ми и не я видях никога повече.

Саманта въздъхна дълбоко, чувствайки, че е загубила нещо. През последните няколко минути бе изпълнена с надежда. Независимо че бе казала на Майк, че баба ѝ не я интересува, тъй като бе извършила прелюбодеяние, тя знаеше, че ако старата жена, която се казваше Гертруд Елиът, позната също като Макси, влезеше в стаята, тя щеше да ѝ се хвърли на врата.

– Не вярвам, че наистина... – каза тя, мъчейки се да намери думите, тъй като не знаеше какво точно да каже. „Всъщност дали вие и баба ми сте били любовници известно време и вероятно сте направили дете, което е било баща ми?“

– Елате – каза Барет, като тръгна със стола си. – Ще прием чай и ще ви разкажа каквото знам.

– Да, може – каза Саманта, ставайки бързо след него.

Майк, когото почти бе забравила, хвана ръката ѝ. Гледаше я, сякаш искаше да я предупреди за нещо, но тя нямаше нито време нито желание да разбере какво го тревожи.

Последва стареца в красива стая, боядисана в жълто и бяло, с огромен прозорец, гледащ към плажа и океана. Концентрира се в красотата, пренебрегвайки четиримата мъже, разхождащи се пред къщата, двама от тях с кучета.

На кръгла маса с два стола около нея бяха поставени красив порцеланов чайник, две чаши и чинийки. В голяма чиния имаше парчета кейк, които, изглежда, почти се бяха втвърдили.

– Ще налеете ли? – попита Барет Саманта и я накара да се почувства поласкана от молбата му. Той отказа да пие и яде, така че тя наля само на Майк и себе си, докато Барет седеше и безмълвно я наблюдаваше.

– С подходящи дрехи и прическа би могла да бъдеш Макси – прошепна той. – Дори движенията ти са като нейните. Кажи ми, мила, пееш ли?

– Малко – винаги бе обичала да пее, но само пред семейството си.

Тримата мълчаха известно време. Майк седеше на стола с изражение на проповедник, присъстващ на порнографско събиране. По някаква

причина той не одобряваше нито едно от действията и думите й. Абсурдната му ревност не би могла да се прехвърли върху този сладък старец, нали, помисли си Саманта.

– Бихте ли искали да ви разкажа за онази нощ? – попита Барет.

– Моля ви – каза Саманта. Отпи от чая и хапна кейк. – Ако вие искате. Ако не сте твърде уморен – не обърна внимание, че Майк я настъпи под масата, за да й каже, че са дошли именно за това. Нямахше намерение да тормози един деветдесетгодишен старец само за да може Майкъл Тагърт да напише отвратителната си книга за него.

– За мен ще бъде удоволствие да ви разкажа – каза той, усмихвайки й се. На слънчевата светлина изглеждаше по-възрастен и на Саманта й се прииска да го сложи да легне на дивана, за да подремне.

Барет пое дълбоко дъх и започна.

– Мисля, че вече е старомодна дума, но аз бях гангстер. Продавах уиски и бира, когато правителството бе обявило, че е незаконно да се продава или пие алкохол. Заради някои непристойни неща, които се случиха, ние, нелегалните търговци на алкохол, имахме лоша репутация – той спря и се усмихна на Саманта. – Не мога да търся извинение за това, което съм направил. Бях млад и не виждах нищо по-добро. Всичко, което знаех, бе, че беше времето на голямата депресия и докато другите се редяха на опашките за хляб, аз правех петдесет хиляди годишно. Да правиш пари, беше важно за един човек, когато е влюбен, а аз бях.

Барет спря за миг, припомняйки си миналото.

– Макси беше красива. Не крещящо красива, но нежна и елегантна, наистина великолепна – той се усмихна гордо на Саманта. – Като теб. Точно като теб – карайки я да се изчерви. – Както и да е. Двамата с Макси бяхме известно време заедно. Стотици пъти я молах да се омъжи за мен, но тя отказваше. Казваше, че няма да го направи, докато не започна да се занимавам със законен бизнес. И аз исках да е така, но правех твърде много пари и не се виждах да се занимавам с продажба на застрахователни полици. Но дойде онази събота вечер, която промени живота на много хора. Дванадесети май 1928 година.

– Когато се връщам назад, се чудя, че не съм имал предчувствие какво ще се случи, но беше точно така. Бях на върха на щастието си. Моята дясна ръка, Джо, човек, който ми беше приятел от детинство, бе донесъл приходите, а те бяха най-добрите. Така че купих на Макси обичи. Диамантени с перли. Не бяха блестящи или големи, тъй като Макси не обичаше крещящите бижута, но пък бяха наистина красиви. Отидох в клуба на Джубили, където тя пееше, на върха на щастието си. Веднага

отидох при нея и ѝ дадох обиците. Мислех, че ще е щастлива, но тя не беше. Седна на един стол и започна да плаче. Не можех да разбера какъв е проблемът и ми отне доста време, докато я накарам да ми каже.

Барет понижи глас, сякаш му бе много тежко да каже това, което следваше.

– Каза ми, че ще има дете.

Саманта рязко си пое дъх. Искеше да му зададе много въпроси, но не посмя да прекъсне разказа му.

– Макси бе доста разтревожена заради бременността си, а аз бях най-щастливият човек на света! – продължи Барет. – Защото знаех, че вече ще се съгласи да се омъжи за мен. Но пак грешах. Въпреки че беше бременна, тя все още настояваше, че няма да се омъжи за мен, ако не изоставя рекетите.

Той направи гримаса, която, ако бе млад, би минала за усмивка.

– Съгласих се да го направя. Бях готов да се съглася на всичко, ако това означаваше жената, която обичах, да се омъжи за мен. Но между нас казано, не знам дали щях да успея да стоя настрана. Може би след година или повече нямаше да ме свърта и щях да се върна, но в този момент наистина мислех да се откажа. Искях веднага да отидем и да се венчаем, но Макси отвърна, че трябва да пее тази вечер, че не може да си позволи да разочарова Джубили. Съгласих се при едно условие – че ще ми обещае, че това ще е последното ѝ излизане пред публика. През онези дни дори и дума не ставаше една жена да иска да прави кариера. Всичко, което Макси желаше, бе това, което исках и аз – собствен дом и деца.

Барет спря и погледна навън.

– Тя пъ така хубаво тази вечер, както никога до този момент. Като птичка. Около десет спря, за да почине. Станах от масата и тръгнах към нея в гримьорната. По пътя се отбих... знаеш къде, и точно когато излязах, ръката ми бе на дръжката на вратата, чух първите изстрели и писъци. Веднага разбрах какво става. По това време бях дребна риба в бизнеса. Имам предвид, че продавах само на няколко места, основно в Харлем. По-голямата част от града се контролираше от един мъж на име Скалпини. Вече ми бе ясно, че Скалпини е чул за удара ми този ден и е побеснял, но мислех, че ще изпрати няколко души да се разберат с мен. Но той не постъпи така. Изпрати осем души в клуба на Джубили с печатни машини – автоматични пушки.

– Знаех, че търсят мен, но това, което ме интересуваше в момента, бе да се добера до Макси. Отворих вратата и излязох. Клубът бе пълен с

истерично крещящи и бягащи хора и кръв. Кръв имаше навсякъде. Трябваше да отместя едно женско тяло, за да отворя вратата, после да премина през двама души, които крещяха на пода. Куршумите летяха навсякъде и един ме улучи в рамото, втори – в гърба, но продължавах да вървя. Страхувах се, че Макси ще напусне гримьорната си и ще дойде в клуба или пък хората на Скалпини ще започнат да я търсят. Макси не бе от този тип жени, които мислят първо за себе си. Тя не би избягала през задната врата, ако чуеше изстрели.

– Почти бях стигнал, когато нещо падна и ме удари по главата. Мисля, че беше полилеят. Каквото и да бе, аз изпаднах в безсъзнание. Когато се свестих, бяха минали часове, и над мен се бе надвесил мъж в бяла престилка. „Този е жив“, извика той и ме отмина. Хванах го за глезена и се опитах да го разпитам, но той ме ритна. Мисля, че отново съм изгубил съзнание, защото, когато отново се събудих на следващия ден, бях в болница, а рамото и гърдите ми бяха превързани. Мина още един ден, преди да разбере какво се е случило. Скалпини бе решил да се отърве от мен и от хората ми и изпратил да ни убият. За него нямаше значение, че в клуба имаше вероятно стотина души и повечето няхаха нищо общо с мен. Скалпини искаше да ни убие всичките и почти успя. Загубих седем души онази вечер.

Той спря за миг, а когато проговори отново, в гласа му имаше болка.

– Тази нощ загубих Джо. Той ми беше приятел от детинство и ми спаси живота, когато бяхме още деца. Той бе единственият човек в живота ми, на когото се доверявах напълно. Джо бе намерен мъртъв, с куршум в главата. Вероятно бе умрял веднага. Имаше около двадесет и пет убити и ранени. Но най-лошото бе, че Макси изчезна. Никой не знаеше какво се е случило с нея. Дълго след това я търсих, но от нея нямаше и следа. Тя си замина и бях сигурен, че грешката бе моя. Може би е знаела, че никога няма да заживея спокойно, може би не е искала бащата на детето ѝ да бъде гангстер. Не знам. Всичко, което мога да кажа, е, че повече не я видях и не чух нищо за нея.

Той спря, после пое дълбоко дъх, за да се успокои.

– Животът ми се промени след онази нощ. Загубих двамата най-скъпи за мен хора – приятеля ми и жената, която обичах. Саманта, можеш ли да разбереш колко нещастен бях след тази нощ?

– Да – прошепна тя. – Зная как се чувства човек, когато е загубил всички скъпи хора.

– По-добре е да не говоря за годините след това. Не бях приятел за

общуване. Не знам какъв бих станал, ако това не се бе случило – той сложи ръце на облегалките на стола. – След две години катастрофирах и гръбначният ми стълб бе засегнат.

Саманта сложи ръката си върху неговата, за да го успокои.

– Направих много неща в живота си, с които не мога да се гордея, но мисля, че щях да бъда друг, ако онази нощ не съществуваше. Доста съм мислил какво би се случило, ако Макси не бе останала да пее. Ако бяхме си тръгнали, преди да се появят хората на Скалпини, сигурно щяхме да сме женени, когато научехме какво се е случило. Ако тя бе тръгнала с мен, Джо щеше да дойде с нас и нямаше да умре.

Той се загледа в далечината.

– Ако Макси не държеше да остане да пее, всичко можеше да бъде различно – той се протегна и докосна Саманта по бузата. – Може би, ако бях се оженил и събуждайки се на другия ден, прочетях за клането, щях да се уплаша и да се откажа. Може би... – очите му се замъглиха. – Може би сега ти щеше да бъдеш наистина моя внучка, а не само кръвна внучка. Щеше да живееш с мен... – той се усмихна. – Може би не тук. Може би щях да живея в къща в предградията и да съм се пенсионирал като застрахователен агент – той докосна косата ѝ. – И аз, като Мидас, бих дал всичкото си злато за топлината на детето.

ГЛАВА 13

– Чудно ми е какво ли се е случило с нея? – попита Саманта.

Двамата с Майк седяха в задния двор и ядяха китайска храна, поръчана от магазина.

– С кого? – попита Майк, въпреки че много добре знаеше за кого става дума.

– Ако баба ми не е напуснала дядо ми Кал, за да отиде при мистър Барет, къде е отишла?

– Това искаше да знае и баща ти – измърмори Майк, гледайки в чинията си. Нещо го тревожеше, но не можеше да определи какво точно. Напуснаха къщата на Барет веднага след като старецът свърши дългия си разказ. През целия път до Манхатън Саманта бе тиха, гледаше през прозореца с едва забележима усмивка, сякаш бе много, много доволна от нещо. Сега не ядеше, а си играеше с храната в чинията.

– Мислиш ли, че живее сам в тази огромна къща?

– Вероятно. Изглежда, е убил абсолютно всички, които е познавал през годините.

– Защо трябва да говориш толкова лоши неща за него? Мислех, че писателите би трябвало да обичат хората, за които пишат.

– О! А какво ще кажеш за авторите, които изследват серийните убийци. Не харесвам Барет и никога няма да го харесвам, но той ме интересува. Никой досега не се е опитвал да опише какво е направил през живота си. Никой не знае на какво е способен наистина.

Саманта мълча известно време и след това проговори:

– На мен ми се струва приятен.

Майк преглътна, преди да каже нещо. Трябваше да си поеме дъх, преди да заговори.

– Не мога да разбера жените и любовта им към сърцераздирателните истории. Един мъж, който не си виждала досега, ти разказа съзливия история за загубена истинска любов и ти се побърка. На мен най-много ми хареса частта за Мидас. Чудя се дали не е изрепетирал речта си, преди да ти я каже?

Тя стана и се втренчи в него.

– А аз се уморих от твоята ревност! От първия миг, когато те срещнах, ти се държиш с мен, сякаш съм твоя собственост. Нахълтваш в собствените ми стаи, преследваш ме, унижаваш ме, или с една дума,

направи живота ми нещастен. Аз дори не те познавам. Ти не означаваш нищо за мен.

– Знача повече за теб, отколкото Барет – каза Майк, стана и се наведе през масата към нея.

– Не, не значиш – отвърна тя тихо. – Той ми е дядо, последният ми жив роднина на земята.

Майк въздъхна тежко. Вече знаеше какво го тревожеше в изражението на лицето ѝ, докато се връщаха от имението на Барет. Тя се бе усмихвала със задоволство, усмихвала се бе, сякаш бе открила нещо изгубено.

– Сам – каза той и протегна ръка да я докосне.

Тя се отдръпна. Не искаше да чуе какво ще ѝ каже. Той можеше да си позволи да говори всичко за това, че е открила жив роднина, тъй като, изглежда, имаше хиляди роднини в цяла Америка. Човек като него вероятно не би могъл да разбере какво означава да си напълно, абсолютно сам на света. Не би могъл да разбере перспективата да вечеряш сам в Деня на Благодарността, понеже няма кого да поканиш или няма на кого да купиш подаръци за Коледа. Човек, който има много роднини, може да си позволи да бъде циничен с тях, да говори с насмешка различни неща, просто не би могъл да я разбере. Барет може да е извършил много ужасни неща в младостта си, може всичко, което Майк знаеше за него, да беше истина, но сега той бе един самотен стар човек. А тя също бе сама.

Отвратена от този мъж, който ѝ беше чужд, тя понечи да влезе в къщата.

Майк застана пред нея и сложи ръце на раменете ѝ.

– Сам, къде отиваш?

– Гор е. Вярвам, че съм достатъчно свободна, за да ми позволиш да го направя.

Майк не я пусна.

– Искам да знам какво мислиш. Не ми харесва погледът ти.

– На мен не харесва как ме гледаш още от първия ден тук – тросна се тя. – Моля те, пусни ме. Трябва да си опаковам багажа.

– Няма да те пусна, докато не ми кажеш къде възнамеряваш да отидеш.

– Казах ти вече, че какво правя, какво съм направила не е твоя работа. Ще отида където поискам.

Майк се наведе да я погледне в очите, но тя се извърна.

– Отиваш при него, нали?

– Това не е твоя...

– Сам, не можеш да отидеш при този човек. Той е убиец!

Тя го погледна с отвращение.

– Той е деветдесетгодишен и е прикован на инвалиден стол. И каква причина може да има да ми причини зло? Не съм богата, така че не може да желае парите ми. Съмнявам се, че би желал секс. Може и да е измислил цялата история, за да накара внучката на Макси да прекара с него последните години от живота му. Ако е така, какво лошо има? Той е самотен стар човек, а аз... – спря, защото не желаше да продължи.

– Хайде, кажи го. Ти си самотна млада жена – гласът му стана по-мек, ръцете му се спуснаха по нейните. Той се приближи. – Кажи ми какво искаш Саманта? Кажи ми какво искаш и аз ще се опитам да ти го дам. Любов ли искаш? Тогава аз...

Тя се измъкна от прегръдките му.

– Не смей да казваш, че ще ми дадеш любов. Получила съм достатъчно от алчни млади мъже и нямам нужда от повече. Какво трябва да ти кажа, какво да направя, за да те накарам да разбереш, че говоря сериозно. Не желая да остана в тази къща с теб! Не искам и да легна с теб! Не искам да имам нищо общо с теб!

Майк я гледа втренчено известно време, а гневът му постепенно отстъпи на учудването и накрая прерасна в примирение.

– Свободна си да правиш каквото пожелаеш. Сутринта ще отида до банката и ще ти донеса парите. Чек е добре, нали?

– Да, чудесно – отвърна тя, обърна се бързо и тръгна по стълбите. Спря на първата площадка и се обърна към него. – Майк, оценявам това, което се опита да направиш за мен. Искрено вярвам, че наистина чувстваш това, което казваш. Но просто не ме познаваш. Мисля, че си бе създавал представа за мен, че съм... – тя си пое дъх. – Че съм една от твоите ранени птички. Но аз не съм такава, Знам какво искам.

– Барет – каза той стегнато. – Ти искаш да отидеш при този старец, защото той каза, че вероятно ти е роднина, Той никога... – не можа да каже нищо повече, защото Саманта побягна по стълбите.

Когато се качи горе, тя затвори вратата и заключи. Не че имаше някаква полза, помисли си с отвращение, той има собствен ключ.

Извади големия куфар от гардероба, сложи го на леглото и започна да подрежда багажа си. С всяка нова, красива дреха, която слагаше в куфара, усещаше как се увеличава тъгата ѝ, че напуска тази къща, която донякъде ѝ бе станала близка. Но направи всичко възможно да затвърди решението си и продължи да подрежда.

Когато бе подредила половината куфар, седна на ръба на леглото. Къде щеше да отиде? Мистър Барет не бе направил и намек, че я моли да живее с него, въпреки че тя бе забелязала, че той се нуждае от домакия, която да се грижи за занемарената къща. А Майкъл Тагърт не искаше нищо друго освен секс. Винаги я бе забавлявала реакцията на мъжете по този въпрос. Когато не успеят да завладеят една жена, смятат, че са се провалили. Понякога си мислеше, че когато един мъж ѝ додоява непрекъснато, просто трябва да легне на леглото и да му даде това, което иска, за да го разкара. Може би така трябваше да постъпи и с Майк. След като получише това, което искаше, той нямаше да се интересува дали тя е в къщата, или е отишла да живее с бивш гангстер, или пък какво въобще прави.

Стана и продължи да опакова. Не желаше да даде на Майк, това, което той искаше, не желаше да го чува да изрича всички думи, които мъжете говорят, когато искат да се вмъкнат под полата на жените – че я обича, че иска да прекара остатъка от живота си с нея, че тя е всичко за него. Не искаше, защото до този момент той ѝ бе приятел. Беше мил през цялото време, само на моменти деспотичен. Ако трябваше да бъде честна спрямо себе си, намираще ревността му ласкаеща. Той прекара доста време с нея. Денят, когато ходиха на покупки, бе един от най-щастливите в живота ѝ. Бе я накарал да се смее, да забрави смъртта, която я следваше през целия ѝ живот.

Понечи да сложи чифт обувки в куфара, но се спря. Щеше да помни през целия си живот времето, прекарано с Майк. Щеше да помни скандалите им, как я вбесяваше с всяко свое действие. Щеше да помни как изглеждаше, когато току-що бе излязъл изпод душа, с мокра коса, само по джинси, гол до кръста и бос. Щеше да помни всяко докосване, всеки поглед. Щеше да помни как се усмихва, леко повдигайки едната си устна, саркастично и с неверие, че въобще има за какво да се усмихва.

Хвърли обувките в куфара. Може би ще е най-добре да отиде в Сиатъл. Сигурно ще е прекрасно да живее сред влажна и гориста местност. След сушата на Санта Фе щеше да е по-добре да живее на мъгливо и влажно място.

Прибра нещата си и остави куфара на пода. На сутринта тръгваше. Какво щеше да направи? Ще вземе такси до летището, ще отиде на гишетото и ще каже, че иска билет за следващия полет?

– Не е добре обмислено, нали Сам? – каза тя и се усмихна, че се нарича Сам. Когато стана на единадесет години и половина, започна да

уеща пола си и обяви на семейството си, че не желае да бъде наричана с момчешко име. От този момент нататък трябваше да я наричат Саманта. Баща ѝ и дядо ѝ с готовност се съгласиха, но майка ѝ я вбеси, понеже се размя и продължи да я нарича Сам. След смъртта ѝ никои не я бе наричал Сам, докато не срещна Майк.

Огледа стаята, мебелите на баща ѝ и за първи път си помисли, че тя би харесвала други завеси. Може би розово и сигурно би сложила подходяща покривка на леглото.

Разкопча блузата си, съблече се, облече нощницата си и отиде да се изкъпе. На новото място, където щеше да живее, щеше да прави каквото си поиска.

* * *

Всичко стана изневиделица. Спеше спокойно, а миг по-късно нечия ръка я стискаше за гърлото и тя се бореше за живота си. Впи нокти в ръката, която я душеше, но дори и тогава човекът не отпусна хватката.

– Къде са парите на Сакатия Джо? – прошепна той.

Лунната светлина, която проникваше през прозореца, ѝ позволи да види, че той има чорап на главата си.

– Къде са парите на Сакатия Джо? – повтори той, но не намали натиска върху гърлото ѝ, за да може тя да му отговори.

Саманта се опита да го ритне, но той бе застанал така, че не можеше да го достигне. Освен това вече се задушаваше и губеше сили. Майкъл, помисли си и използва силата, която ѝ бе останала да удари с пета по стената. Един, два, три пъти. После почти загуби съзнание, тъй като натискът продължаваше.

Ръката рязко се дръпна от гърлото ѝ, но тя не можа да си поеме дъх. Сякаш някои части от дихателните ѝ органи бяха счупени и колкото и да се опитваше да диша, никакъв въздух не достигаше до дробовете ѝ. Дори, когато седна в леглото, хванала с ръка гърлото си, не можеше да диша.

Чу шум от удар, обърна се и видя сянката на Майкъл, който се биеше с мъжа, който се бе опитал да я убие. Майк бе доста по-едър от него, по-силен и когато юрукът му се заби в лицето на мъжа, той не успя да запази равновесие. Мъжът падна с трясък на пода, а Майк се хвърли към нея и я взе в ръце.

– Дишай, мило – каза той. – По дяволите! Дишай!

Удари я по гърба и я държеше, докато тя се опитваше да си поеме дъх. Силните ръце на Майк стиснаха раменете ѝ. Разтърси я леко,

гледайки я разтревожен. Сякаш я караше да прави нещо, което тя не желаеше. А тя искаше да диша. Стори й се, че минаха часове, когато въздухът влезе в гърлото й след болезнено, разкъсващо я вдишване.

Усети как Майк се обърна, когато се чу трясък. Разбра, без да поглежда, че нападателят й е дошъл в съзнание и е скочил през балкона.

– Надявам се да счупи гадния си врат – прошепна Майк, но и двамата чуха мъжа да бяга през градината и да се прехвърля през оградата. Явно бе скачал от балкон на балкон, докато стигне градината.

Държейки я, Майк се пресегна, взе телефона и набра някакъв номер.

– Блеър – каза той. – Трябваш ми. Не, душене. Ела бързо – затвори.

– Майк – опита се да каже нещо Саманта, той й каза да мълчи и продължи да я държи.

Усещаше я как трепери, усещаше страха й, когато се притискаше до него. Притискаше се като уплашено дете към баща си, докато той я утешаваше, галейки я по гърба, милвайки косите й. Тя продължаваше да трепери и той легна на леглото, обхвана я с ръце, притискайки ръцете й към гърдите си. Прехвърли крака си през нея, сякаш да я покрие в защитна обвивка.

– Тук съм, мило – прошепна, мръщейки се в тъмнината, когато тя сякаш се опитваше да се приближи до него.

Ранена птичка, му бе казала тя. Каза, че не е една от ранените му птички, и той бе уверен, че бе чула тази идиотщина от Дафни. Ако си падаше по ранени птички, би трябвало да е лудо влюбен в Дафни.

Саманта го интересуваше още от мига, в който я срещна.

Когато откри снимката на Сам и Макс в къщата на чичо си Майк, потърси Дейв Елиът. Прекара известно време с него. Нямахше намерение да остава в Луизвил, но двамата си паснаха. Дейв бе самотен, единственото му дете бе далеч на запад и както казваше, щастливо омъжена. Майк също бе донякъде самотен след смъртта на чичо Майк. Решиха да живеят заедно в Ню Йорк, в къщата на Майк. След пенсионирането си Дейв щеше да търси майка си и да помага на Майк да пише биографията на Док. Майк хареса идеята някой да му помага в работата над книгата.

Дейв упълномощи сестра му да обзаведе апартамента, както той искаше. Малко след това му се обади и му каза, че няма да дойде в Ню Йорк. Не каза каква е причината, но Майк разбра, че нещо не е наред. Хвана първия самолет за Луизвил и се появи на вратата на Дейв с куфар в ръка и поиска обяснение. Дейв му каза, че преди няколко дни са му съобщили, че е болен от рак. Майк предложи да извика дъщеря му, но

Дейв отвърна, че Саманта е видяла достатъчно смърт в краткия си живот и не е нужно да бъде свидетел на друга.

Така Майк остана да живее с Дейв за един месец. Дейв се опитваше да го убеди, че е добре, но Майк не бе в състояние да го остави, тъй като не би понесъл да го види толкова самотен, знаейки колко му остава.

По някаква причина Дейв настоя Майк да живее в стаята на Саманта, а не в тази за гости. Когато Майк видя стаята, се разсмя, защото това бе детска стая.

– Саманта и майка й избираха всичко тук – каза Дейв с усмивка, оглеждайки се гордо.

Майк щеше да се изпусне да каже, че майката на Саманта е починала, когато тя е била на дванадесет години, но замълча. Остави куфара на килима, изрисуван с бели и розови танцуващи балерини, и погледна леглото. Четириъгълно бяло легло, покрито с прозрачна розова покривка, в краищата с розови панделки. Имаше малка тоалетка до едната стена. Огледа се, очаквайки да влезе едно десетгодишно момиче.

Вече знаеше, че Саманта е живяла в тази стая, преди да замине със съпруга си. Отвори гардероба, очаквайки да види детски рокли, но имаше дрехи на възрастен човек. Безформени, максимално спретнати, но дрехи на възрастна жена.

През следващите седмици любопитството му към тази дъщеря, която бе израснала в детска стая, се увеличи. Дейв гълташе обезболяващи и спеше през повечето време, така че Майк имаше много свободно време, което използваше да изучава стаята на Саманта. Отначало беше нерешителен, защото знаеше, че не му е работа да си пъха носа в тези неща, но през следващите дни нямаше какво друго да прави и вече не бе толкова нерешителен, когато се ровеше из шкафовете в стаята.

Дейв бе описал дъщеря си като весела, своенравна и оправна. Ако беше така, защо е прекарала всичките тези години, живеейки в детска стая?

Откри един лексикон и го разгледа с интерес. Тя бе изрязвала рисунки на кинозвезди и рокпевци, имаше няколко изсушени цветя. Всичко това изглеждаше нормално за едно дванадесетгодишно дете, освен че имаше десет страници некролози за майка й. След тях нямаше нищо. Той търси усилено, но не откри други лексикони от времето след смъртта на майка й.

Намери пет дневника, които Саманта си бе водила. Всичките писани от несигурната детска ръка, всички пълни с тайни, споделени с другите момичета, в кого е била влюбена в момента и в кого са били

влюбени приятелките ѝ. Пишеше за скандалите с майка си и колко чудесен е баща ѝ. Той се усмихна, спомняйки си как като дете се караше с баща си. Майка му бе светица и не можеше да разбере защо сестрите му от време на време ѝ се ядосваха.

Към края на престоя си в къщата на Елиът Майк бе много объркан. Понякога му се струваше, че Саманта и баща ѝ са спрели да броят времето след смъртта на Алисън Елиът. Дейв разказваше случки само от първите дванадесет години от живота на Саманта. Никога не споменаваха какво е правила в горния курс или в университета.

Майк задаваше въпроси, насочени към живота ѝ след смъртта на майка ѝ, но никога не получаваше конкретен отговор. Дейв отговаряше неясно и често сменяше темата.

Майк бе този, който настоя Дейв да му разреши да каже на Саманта, че той умира. Каза му, че не е честно спрямо нея да не знае какво става с баща ѝ. Но Дейв настоя Майк да не среща със Саманта. Съгласен бе да ѝ се обадят, но не желаше да го направи Майк, а искаше той да не е там, когато тя пристигне.

Майк се почувства обиден от думите му. Сякаш го смяташе за противен тип, недостатъчно добър за безценната му дъщеря. Но направи това, което Дейв пожела – помоли един съсед да се обади на Саманта, след което се качи на самолета и се върна в Ню Йорк.

Две седмици по-късно Дейв му се обади и му каза, че иска той да се грижи за нея след смъртта му. Звучеше, сякаш говореше за някакво сираче или експресна пратка.

Майк се съгласи неохотно да даде апартамента на Дейв на Саманта. Всъщност намираше за ужасяващо да се занимава с нея. Ако съдеше по стаята ѝ, тя явно бе живяла под похлупак.

Но жената, която срещна, и момичето, което бе очаквал, бяха две различни същества. В един миг тя бе гореща и пълна със страст, бе малкото момиче от дневниците, което пишеше за своите приключения. В следващия миг се плашеше дори и от сянката си. А след това бе студена и груба, затворила се за света, недопускаща никой до себе си.

Все пак, помисли си, не беше студена и груба. Дърпаше се при всяка възможност, но понякога го гледаше с такъв копнеж, че не знаеше дали да я доближи или да побегне.

В деня, когато ѝ купи дрехите, го гледаше с такава признателност, че той се обърка. Повечето жени са щастливи да имат нови дрехи, но Саманта бе повече от щастлива. Всъщност причината не бе в дрехите, а... във вниманието. Държеше се така, сякаш бе благодарна, че някой бе

забелязал съществуването ѝ. Не бе сигурен, че ѝ е доставил толкова голямо удоволствие този ден, но явно имаше нещо.

Какво се бе случило с нея след смъртта на майка ѝ. Какво я бе променило от нормално, буйно дете с много приятели, ходещо по забави, в една млада жена, която може да прекара седмици наред, като спи?

Сега се притискаше към него по начин, по който никой друг не го бе правил. Беше уплашена, разбира се, а и имаше причина да е така, но имаше и нещо друго, за да се притиска до него. Сякаш се нуждаеше от него.

Може би желанието му да избяга от родния град бе една от причините да се премести в Ню Йорк. Желаше да живее някъде, където няма да бъде „един от Тагърт“, а човек със собствена индивидуалност. Някъде, където да бъде отделна личност, а не част от глутницата.

Усмихна се, погали я по косата и я целуна по челото. Когато човек е израснал в такова голямо семейство като неговото, чувството, че е нужен, не е нещо, което се изживява често. Твърде рано разбираш, че ако не свършиш нещо, има кой да те замести. Ако не нахраниш конете, друг ще го направи. Ако някой беше нервен, неспокоен, винаги имаше поне дузина души наоколо, които да го успокоят. Доколкото си спомняше, никой никога не бе казал: „Само Майк може да свърши тази работа“ или „Нуждая се от Майк и от никой друг“. Дори момичетата в училище бяха доволни да са с някой от тях. Явно за тях нямаше значение с кого са.

Но Саманта се нуждаеше от него. Не ѝ трябваша парите му, не се нуждаеше от тялото му, нуждаеше се от него.

Притисна я. Преди да я срещне, си мислеше за съжителството с нея като задължение, като товар, всъщност повече като постоянно съжителство с чужд човек.

После за известно време единственото му желание бе да я има в леглото си и тя доста жестоко му каза, че това не я интересува. Жестоко, помисли си, по дяволите, та тя беше гадна и отвратително долна. Отново загуби интерес към нея и я остави да стои в стаята си и да спи. Разреша ѝ да прави каквото пожелае. После Дафни го накара да разбере, че тя не само си почива.

Докосна ухото ѝ. Бе толкова нежна и самотна, а той може би бе твърде суетен, но се чувстваше, сякаш ѝ бе спасил живота два пъти – когато я измъкна от съня ѝ и нощес, когато трябваше да разбие вратата, за да влезе. Щеше да сложи решетки на прозорците още утре, за да е спокоен.

– Ще си на сигурно място, мила – прошепна той. – Ще те пазя и...

Ще те накарам да се смееш, помисли си, ще те накарам да не се дърпаш, когато искам да те докосна.

* * *

Мина известно време, преди Саманта да престане да трепери, преди да може да диша достатъчно спокойно, за да дойде на себе си. Видя дупка във вратата, която Майк явно бе направил, за да влезе.

– Как?... – прошепна тя, намръщвайки се от болката, която почувства в гърлото си. Бе се притиснала до него, държеше го колкото може по-здраво, както и той нея. Не искаше да мисли за страха си, страх, от който я втрисаше.

– Чух те – отвърна Майк. – Чух ударите по стената и разбрах, че нещо не е наред. Помислих си, че си паднала и си се наранила. Не съм и мислил... – нямаше намерение да ѝ обяснява какво чувства, когато видя онова копеле да се опитва да я убие. Сега се чудеше как не го утрепа веднага, но единствената му мисъл бе да се добере до Сам, да разбере, че е добре, и не искаше да губи и секунда да бие този тип.

– Просто лежи спокойно – каза той нежно. – Блеър ще е тук след малко. Искам да те прегледа, за да се уверя, че си добре.

– Братовчедка? – успя да каже Саманта, повдигна глава и се усмихна.

Майк не отговори на усмивката ѝ. Вече бе овладял страха си. Когато видя мъжа, наведен над Сам, не се замисли какво прави този мъж тук. Единствената му мисъл бе да я спаси. Но сега се чудеше защо този крадец се бе опитал да я убие. Защо не бе взел каквото му трябва от кутията с бижута, без да прави опит да я убие.

– Сам?

Тя се притисна до гърдите му. Преди минути се бе борила за живота си и в момента се чувстваше сигурна, както никога досега.

– Каза ли нещо мъжът? Нарече ли те по име, попита ли те нещо?

Тя поклати глава. Спомняше си смътно, че мъжът каза нещо, но не си спомняше какво. Искаше да забрави случилото се.

Това явно го задоволи, защото усети как се отпусна, когато му отговори отрицателно. Сложи ръка на бузата ѝ, тя му се усмихна и той ѝ отвърна.

– Не бих желал да ти се случи нещо, Саманта – каза той, целувайки я по челото и притисна главата ѝ до гърдите си.

Малко след това се позвъни. Майк я остави нежно и хукна по

стълбите. След минута в стаята влезе красива, млада жена с лекарска чанта. Професионално и внимателно тя прегледа Саманта. Докато я преглеждаше, говореше с Майк, който стоеше зад нея само по белъ, изглежда, без да му пука, че беше почти гол пред две жени.

– Какво се случи? – попита Блеър, докато опипваше гърлото и врата на Саманта.

– Някакво влечуго се вмъкнало през прозореца – отвърна Майк. – Сам сигурно се е събудила и го хванала да прибира кутията ѝ с бижута, не знам точно.

Саманта поклати глава.

– Аз... спях – каза тя и се намръщи, защото всеки опит да каже нещо ѝ причиняваше болка.

На Майк не му бе приятно да чуе това, но Саманта сигурно се бе завъртяла или помръднала, което е накарало крадеца да се опита да я убие. Не му се искаше да мисли, че се е появил нов убиец маниак, който обаче убива по големите градски къщи. Погледна прозорците и се замисли какви решетки да сложи, но после видя куфара на Саманта на пода и разбра, че няма нужда от тях – тя си тръгваше сутринта.

Блеър свърши прегледа.

– Мисля, че ще си добре. Просто почивай и не говори. Ще ти дам успокоително, за да можеш да спиш.

Саманта кимна, взе хапчето и отпи от чашата, която Майк ѝ държеше. Очите ѝ се разшириха, когато Майк я взе и започна да слиза надолу.

– Ще спиш долу, за да мога да те пазя – обясни той, а тя не се възпротиви. Съмняваше се, че каквото и да е успокоително ще ѝ помогне да заспи. Знаеше, че ще лежи будна, вземайки всяка сянка за човек или хора, които се опитват да я убият.

Майк я остави внимателно в леглото си, сякаш беше дете, после излезе с братовчедка си. Саманта ги чу да разговарят тихо. Затвори очи.

* * *

– Как е тя? – понита Майк.

– Чудесно – отвърна Блеър. – Здрава е и силна, а и няма сериозни наранявания. Ще се оправи за ден-два. Гърлото ѝ е възпалено, нищо повече – тя затвори чантата си, обърна се и го погледна. – Майк, знам, че не е моя работа, но...

– Искаш да ме попиташ какво означава тя за мен? Или нещо подобно? Съвсем честно да ти кажа, не знам.

– Нямах намерение да те питам нищо за личния ти живот – тросна

се тя, карайки Майк да се усмихне. – Не е ли странно, че Саманта не плаче? Ако някой се бе опитал да ме убие, бих наводнила стаята. Не мислиш, че е в шок, нали?

Майк не знаеше какво да й отговори, но сега, когато се замисли, наистина му се стори странно, че тя не плака. Сестрите му ревяха за щяло и не щяло.

– Не знам. Може би плаче тайно.

– Може би – каза Блеър. – Но все пак я наглеждай. Ако положението не се промени до сутринта, обади ми се.

Когато Майк й благодари, че е дошла посред нощ, тя каза:

– Дай да прегледам главата ти. Ще махна конците следващата седмица – каза тя, след като разгледа раната му на светлината. – Изглежда, ти се случиха доста неприятни неща в последните дни. Първо някой те удря с камък, а после някой се опитва да убие младата дама, която живее при теб. Не мислиш, че двата случая са свързани, нали?

– Не, разбира се – отвърна Майк, но Блеър усети фалшива нотка в гласа му.

– Хм – каза тя, целуна го по бузата и си тръгна.

Лицето на Майк се разведри, когато влезе в стаята и видя Саманта, увила се в одеялата му. Погледна го сънено, когато седна на ръба на леглото и взе ръката й. Все още носеше годежния пръстен, който сложи на ръката й вчера.

– Мъжът...

– Ш-ш-т! Не говори.

Тя се усмихна, когато Майк целуна ръката й.

– Той каза: Къде са парите на Сакатия Джо?

Добре, че очите й бяха затворени и не видя ужаса, който се изписа на лицето му, страхът, който се появи в очите му.

ГЛАВА 14

– Добро утро – каза ведро Майк, докато слагаше белия плетен поднос в скута ѝ.

Тя седна на леглото, сънена, с размънено от успокоителното съзнание. Потръпна, когато се опита да преглътне.

– Донесох мляко с ванилия, ягоди и пресен портокалов сок. Има и кроасан, ако можеш да преглъщаш.

Тя му се нацупи. Изглеждаше ужасно весел на сутринта, след като предишната нощ някой се бе опитал да я убие.

Изяде една лъжица ягоди и отново се намръщи от болката в гърлото, докато преглъщаше. Но Майк, изглежда, не забеляза. Седна на ръба на леглото, както правеше често, и изяде няколко ягоди.

– Знаеш ли, Сам, доста мислих.

Тя отвори уста да се пошегува с него, но болката бе твърде голяма, за да се и опитва да говори.

– Мислих, че си права, че аз въобще не се съобразявах с това, което искаш и през което си минала. Баща ти почина скоро, а и един развод може би е нещо ужасно. На всичко отгоре баща ти написа завещание, което те накара да дойдеш в град, който мразиш, и да вършиш неща, които не желаеш. А аз сигурно съм се държал ужасно.

Тя го гледаше, а в главата ѝ се въртяха всички възможни цинизми, които можеха да ѝ дойдат наум. От опит знаеше, че щом един мъж започне да говори за чувствата на една жена, той иска нещо. Усмихна се окуражаващо на Майк, мислейки, че изглежда пълна със самосъжаление.

– Да, добре, мислих си, че се нуждаеш от почивка, истинска почивка. Някъде на хладно, далеч от горещината на Ню Йорк. Някъде по крайбрежието например. Затова снощи говорих с Рейни, помниш го, нали? Братовчед ми, който, изглежда, те очарова. Както и да е. Рейни отива в Уорбрук, това е град в Мейн. Намира се на края на един полуостров и е изумително красив. Рейни ще е там с цялото си семейство. Имат чудесна лятна къща. Можеш да си почиваш, да четеш, да се разхождаш с лодка в морето, да ловиш риба, да правиш каквото пожелаеш. Можеш да останеш там цялото лято, ако искаш. Бях толкова уверен, че идеята ще ти хареса, че Рейни ще дойде този следобед да те вземе и заведе в Уорбрук. Не е ли чудесно?

Докато той говореше, тя го гледаше втренчено. Очите му бяха кръвясали, сякаш не бе спал цяла нощ, а освен това в погледа му имаше нещо, което не бе виждала преди. Защо толкова много бързаше да я изведе от града? Защо я изпращаше някъде с мъжа, от когото я ревнуваше само преди няколко дни?

Изпращаше я в малък отдалечен град, на някакъв полуостров, място, където роднините му ще я наглеждат и ще се грижат за нея. Не можеше да повярва, че той я изпраща извън града, защото смята, че тя се нуждае от почивка. Само преди два дни смяташе, че ѝ е нужно точно от обратното.

Замисли се за предната нощ, като се опита да си спомни точно какво се бе случило. Майк продължаваше да ѝ разказва за града, който само преди време бе описал като един скучен град на брега на океана. Сега казваше, че там е рай, че роднините му Монтгомъри са най-милите, най-сладките хора на света. Непрекъснатото повтаряне на фразата „те ще се грижат за теб“ я накара да се усъмни в искреността на намеренията му.

Пресегна се и взе бележника и молива.

„Кой е Сакатия Джо?“

Откъсна листа и му го подаде. Той пребледня и тя разбра, че този въпрос бе отговорът на подозренията ѝ.

– Имаш чудесен почерк, знаеш ли? Красиво „О“ и „А“. Ще трябва да оправя своя.

„Кой е Сакатия Джо?“, отново написа тя и му подаде бележника.

Майк я гледаше като хванат в капан. Легна на леглото с притворени очи, сякаш агонизираше.

– Саманта – каза той уморено, а тя бе разбрала, че я наричаше Саманта само когато го дразнеше. – Саманта, това не е детска игра. Това е опасно и не е шега. Нямах никаква представа, че е опасно. Ако го знаех, нямаше да те въвличам. Но сега всичко, което мога да направя, е да те измъкна оттук и да те изпратя на сигурно място.

„Ако не ми кажеш кой е Сакатия Джо, ще се обадя на дядо ми и ще го попитам!“ , написа тя.

Агонията от лицето му изчезна, появи се истински страх.

– Не знаеш какво говориш – каза той тихо, но с тон на човек, който едва се сдържа да не експлодира от ярост. – Трябва да ми се закълнеш, че никога няма да се обадиш на това копеле.

„Той ми е дядо!!!“, написа тя. Майк стана от леглото и се разхожда няколко минути из стаята.

– Сам, аз направих грешка, огромна грешка. Казах ти още в

началото, че завещанието на баща ти е отвратително. Още тогава трябваше да направя това, което бе нужно. Да освободя парите, без да те карам да се срещаш с Барет. Но бях алчен, исках да се срещна с него. Никой не го е виждал от години и аз... – спря и разтри очи. – Не знам дали Барет ти е дядо или не, но знам какъв човек е той. Не съм ти разказал достатъчно. Нарочно не го направих, защото се страхувах, че ще откажеш да се срещнеш с него, ако научиш истината. И сега си плащам за това.

Той отмести подноса от скута ѝ, после седна на леглото и взе ръката ѝ.

– Постоянно повтаряш, че те лъжа. Може би е така, но мислех, че имам сериозна причина – докосна къдриците на врата ѝ. – Снощи можеха да те убият и мисля, че това е моя грешка – каза той меко. – Трябваше да ти кажа всичко отначало и да ти дам парите веднага след като баща ти умря. Не трябваше въобще да ти позволявам да дойдеш в Ню Йорк.

Тя взе ръката му да го успокои, защото изглеждаше искрено разтревожен за това, което се случи с нея. Когато я погледна, тя му се усмихна, но той не ѝ отвърна.

– Ако ти кажа това, което знам, ще напуснеш ли града? Ще отидеш ли с братовчед ми и да живееш под тяхна закрила, докато аз разреши нещата?

Как можеше да му обещае такова нещо? Та тя все още не знаеше за какво говори. Наистина си мислеше, че някакъв крадец се е опитал да я убие, но сега започна да разбира, че мъжът е търсил нея. Защо? Какво е мислил, че знае, заради което да иска да я убие?

Виждайки неохотата ѝ, Майк разбра какво мисли. Може би не заслужаваше доверието ѝ, след като я използва да се срещне със стареца. Преглътна. Нито една книга на този свят не струваше колкото един човешки живот.

– Първо искам да ти разкажа за Барет – каза меко. – Искам да разбереш що за човек е той, Сам, не желая да възвеличаваш този мъж. Фактът, че той може да е, а може и да не е твой роднина, не е причина да го даряваш с божествен характер.

Той присви устни при изражението на лицето ѝ и яростния начин, по който пишеше на листа.

„Той може да е вършил лоши неща в миналото, но...“

Той хвана ръцете ѝ, преди да успее да довърши изречението. После я пусна и се постара да се успокои.

– Чу, че го наричат Док, нали? Имаш ли някаква представа защо го наричат така? Не, не ми отговаряй. Сигурно ще ми кажеш, че защото е защитил докторска титла в някой университет – замълча и я погледна сурово. – Док идва от прякора му. А той е Хирурга.

Тя отвърна глава, но Майк я хвана за челюстта и я обърна към него.

– Не ме интересува дали искаш или не да чуеш това, което така ли иначе ще ти разкажа. Когато Барет е бил деветгодишен, майка му, която била проститутка, го изоставила. Съмнявам се дали някой знае кой е баща му. Но каквато и да е била майка му, той, изглежда, е бил привързан към нея, така че доста се разстроил, когато го напуснала. Години наред малкото слабо момче правило всичко, което му падне, за да оцеее. Първата година гладувал, но после откраднал един кухненски нож от един ресторант и се научил как да го използва. Една история разказва (нещо, което не мога да твърдя със сигурност), че е истина, че отрязал пръстите на друго дете, което се опитало да вземе храна от кофа за боклук, която Док смятал за своя територия.

– Не – прошепна Саманта, слагайки ръка на гърлото си, усещайки болката.

Майк продължи.

– Когато Барет бил четиринадесетгодишен, бил толкова недोхранен, че изглеждал на десет години и бил уморен да се бори за прехраната си ден за ден. Скалпини бил шефът на престъпния свят по това време и той решил да работи за него. При опитите си да се добере до Скалпини Барет трябвало да преживее доста ужасни моменти при срещата с бодигардовете му. Но една вечер, Скалпини тъкмо бил седнал да вечеря в любимия си италиански ресторант, Барет успял да се добере до него. Телохранителите се опитали да го изхвърлят, но Скалпини, пожелал да изслуша момчето. Барет казал, че иска да работи за него и ще направи всичко, което му каже. Всички, включително и Скалпини, започнали да се смеят, но Скалпини казал, смеейки се: „Донеси ми сърцето на Гуцо, момчето ми, и ще ти дам работа.“

Саманта отвърна глава. Не бе сигурна накъде отива тази история, но бе уверена, че не желае да я чуе. Майк не продума, докато тя не се обърна отново към него.

– На следващия ден, когато Скалпини седнал да вечеря, това слабо, мръсно дете се опитало да се промъкне през телохранителите. Скалпини, вероятно доволен от възхищението на детето от него, го извикал с ръка. Барет извадил от джоба на палтото си кървава топка вестник и я сложил в чинията на Скалпини. Скалпини я разтворил и вътре имало

човешко сърце.

Саманта остана безмълвна известно време, просто го гледаше, усещайки как кръвта избива по лицето ѝ.

– Как? – прошепна.

– Пет дни в седмицата в четири часа Гуцо посещавал любовницата си точно за час и половина. Обичал да се преструва, че прави любов с нея през цялото време, но всички знаели истината. Той едва ли я е докосвал някога – хъркането му можело да се чуе през два блока. Барет бил толкова слабават, че се спуснал през комина на спалнята, прерязал гърлото на спящия мъж, после му извадил сърцето. Няколко минути покъсно любовницата му влязла в стаята, видяла любовника си с прерязано гърло и извадено сърце и започнала да крещи. В настъпилото объркване Барет излязъл през главния вход, спирайки само да измие саждите от лицето и ръцете си, преди да отиде при Скалпини. Един от телохранителите, като разгледал сърцето, казал, че изглежда, сякаш е извадено от хирург, и така Барет получил прякора си. С годините той се превърнал в Док.

Майк се опъна на леглото, давайки ѝ време да преосмисли това, което току-що ѝ бе казал.

– Дори малкото, което успях да открия за Док, е достатъчно, за да мога да кажа, че историята, която ти разказа вчера, бе лъжа. Може би не точно лъжа, просто преувеличаване на истината. Първо, Док се опита да спечели симпатията ти, казвайки, че е било по времето на Голямата Депресия. Кризата започва след 1928 г. Второ, онази нощ Скалпини е стрелял в кръчмата не защото печалбите на Док са били изключително големи, а защото Док е обрал всичките му сейфове. Печалбата е била около три милиона долара – Майк се усмихна.

– Искаш ли да научиш как Джо е получил прякора си? – тя поклати глава, но това не го спря. – Сакатия бил по-голям от Док и толкова бавно мислещ, за разлика от бързия ум на Док. Никой не знаел дали Джо си е такъв по рождение, или това е следствие от това, че баща му обичал да го удря по главата, когато му скимне. Джо бил на седемнадесет, когато срещнал Барет. Док бил само на десет години. Двамата заедно започнали да работят за Скалпини. Били неразделни. Веднъж при една престрелка между местни банди стреляли по Док и Джо го прикрил. Четири куршума отнесли част от лявата му ръка – Майк вдигна ръката си и ѝ показа как Сакатия останал с два пръста и палец. – След тази нощ го нарекли Сакатия. От този момент нататък той станал още по-предан на Док. Аз поне мисля, че е разбрал, че бъдещето му зависи от сигурността

на Док и затова започнал да спи пред вратата му – Майк си пое дъх. – Тогава дошла нощта на 1928-а и всичко се променило. Док искал да стане шеф на целия нелегален бизнес в Ню Йорк и затова трябвало да разкара Скалпини. Прекарал месеци в планиране на обирите и убийствата, които щели да го последват. Всичко вървяло по плана, но Скалпини не изчакал да разбере кой го е ограбил, а взел няколко от момчетата си, отишли в кръчмата и започнали да стрелят. Не открили Док, но убили Джо. Той бил единственият, който знаел къде са скрити трите милиона.

Той спря за миг, така че Саманта успя да напише: „Защо аз?“ и да му подаде бележката.

– Не знам защо не се замислих, че и други могат да знаят тази история. В подземния свят легендата за парите на Сакатия е като тази за рудниците на цар Соломон. Има твърде много хора, които подозират, че Макси ги е взела и затова е изчезнала онази нощ. Тя е искала да се махне от Док и бандата му. Видяла е възможност и я е използвала. Док ти каза, че Сакатия бил улучен в главата и умрял веднага. Но хората разправят, че бащата на Джо толкова често го биел по главата, че куршумът не е могъл да пробие черепа му. Казват, че е живял достатъчно дълго, за да успее да каже на Макси къде са парите – погледна я. – Това, което нито Док, нито Сакатия са знаели през тези години, е, че откраднатите пари са били белязани от ФБР. Ако не са били изчезнали онази нощ, който и от двамата да ги е използвал, са щели да бъдат доказателство срещу тях. Който ги е взел, е спасил Док от затвора.

„Намерили ли са ги?“, написа Саманта.

– Нищожна част – каза Майк. – Една сметка от сто долара е била платена с тези пари през 1965 г. в Париж.

Датата я стресна. Очите ѝ се разшириха.

– Точно така – каза Майк. – Точно една година след като баба ти е напуснала съпруга и семейството си. Това се е случило тридесет и седем години след клането и никой не е търсил парите. Старата сметка била открита от един служител с доста набито око. След като я открили, търсили и други сметки, но не открили нищо повече, нито успели да заловят някого. Служителят, който открил сметката, се бил върнал след шестмесечно отсъствие, време достатъчно да бъдат изхарчени трите милиона, а банкнотите да преминат през банката незабелязано.

Тази информация бе твърде много за Саманта.

Майк взе подноса и тръгна към вратата. Върна се и ѝ каза, че иска тя да поспи, че се нуждае от почивка след това изпитание и че трябва да лекува гърлото си. Но тъкмо понечи да я завие и се спря.

– Кога си плакала за последен път? – попита той нежно.

Тя се обърна намръщено. Обърна я към себе си.

– Няма да си тръгна и няма да ти позволя да не ми отговориш! – подаде ѝ молива и бележника.

Тя го погледна яростно и написа:

„Плаках в деня, когато директорът дойде да ми каже, че майка ми е мъртва.“

ГЛАВА 15

Саманта не напусна Ню Йорк този следобед, но обеща на Майк да остане само два дни – толкова, колкото Блеър каза, че ще е нужно да се оправи гърлото ѝ и, да може да говори. Истината бе, че тя трябваше да вземе решение и си мислеше, че ще е по-добре, ако остане тук, отколкото да отиде на непознато място.

Не бе лесно да убеди Майк, защото той държеше тя, да напусне града и да отиде на сигурно място. Не желаше тя да има повече нищо общо с Док и с него, както и с цялата му работа около книгата. Попита го дали ще продължи да пише биографията. Той отговори утвърдително, но тя не му каза, че той също не е в безопасност, тъй като някой можеше да реши, че той знае нещо за парите на Сакатия Джо, нито пък че е замесена нейната, а не неговата баба.

Просто не искаше да напусне къщата на Майк, да седне в някаква кола с друг мъж и да отиде на друго място. Тя не искаше да напусне Майк.

Когато се събуди, беше късно следобед. Майк ѝ донесе обяда на поднос. Изглеждаше уморен и не се беше бръснал от два дни. Искаше тя да си легне, но тя му показа с жестове, че ще си държи устата затворена, само ако ѝ позволи да седне на дивана, а не да лежи.

След като се съгласи неохотно, той я вдигна и я занесе в библиотеката. Сложи я на дивана, сякаш бе безпомощна, и покри краката ѝ с леко одеяло. Остави я, върна се на бюрото си и започна да разглежда книгата си.

Саманта го гледаше и си мислеше, че би желала да знае повече за мъжа, който би могъл да е или не неин дядо. Затова написа на Майк, че иска да печата бележките му. Той отказа да ѝ разреши да седне на бюрото с компютъра и я попита няма ли някакви малки компютри. Тя му описа един лаптоп. Той я накара да му напише каквото трябва, за да го поръча. Тя се опита да го убеди, че тези компютри са твърде скъпи и че тя може да седне на бюрото, той отказа да я слуша. Накара я да напише името на един мощен лаптоп, а тя импулсивно написа и „Кинг куест V и мишка“. Майк се обади в магазина и за два часа оборудването бе доставено.

Докато Майк се къпеше, тя стана от дивана и включи мишката и графичната игра на цветния екран на големия компютър. Когато той

излезе гол до кръста, тя си помисли, че сърцето ѝ ще спре, но очите му бяха вперени в екрана. Приблужи се до компютъра като хипнотизиран. Докосна мишката и когато видя, че малкото човече мърда, се запали. Саманта гледеше усмихната красивия му гол, широк гръб. Въпреки че не можа да се научи да печата, само за няколко минути се справи с основните правила на играта.

Дремеше през цялата вечер. Събуди се само когато Майк я вдигна и инстинктивно започна да се съпротивлява.

– Аз съм – прошепна той. – Майк, никои друг.

Тя се успокои за минута, отпусна се сънено в него, усещайки болката в гърлото си. Но когато я сложи на неговото легло, пак се уплаши и се опита да се отдръпне от него.

Стреснат, той отстъпи, а лицето му почервения от гняв.

– Аз не съм насилник – каза през зъби. – Няма да те нараня, както и не бих легнал с жена, която не го желае – обърна се и отиде до вратата. Преди да загаси, се обърна към нея. – Ако имаш нужда от мен, в съседната стая съм.

Тя полежа известно време будна. Лежеше на възглавниците, на които бе спал той, и гледеше тавана. Неадекватна, помисли си. Винаги беше неадекватна, когато ставаше дума за мъже.

Когато се събуди сутринта, отначало не разбра къде се намира, но когато усети, че е в стаята на Майк, я обзе чувство на сигурност. Някой, знаеше, че това е Майк, бе оставил чисти дрехи на стола. Стана, сложи си джинсите и тениската, които ѝ бе оставил. Нямаше обувки, сякаш тя щеше да избяга, ако ѝ оставеше обувки. Отиде в банята. Банята на Майк. На етажерката имаше няколко кутии и шишета. Всичко бе чисто и подредено. Взе едно шише с одеколон, помириса го, усмихна се и го остави. Дръпна плъзгащата се врата към душа, за да разгледа шампоана му.

В банята имаше още една врата. Отвори я и видя друга спалня. Леглото бе разхвърляно, явно някой скоро бе спал в него. Майк бе прекарал нощта в тази стая, стаята най-близо да нейната.

След като разгледа банята, се върна в спалнята и като си каза, че не трябва да го прави, отвори вратата на гардероба. Беше много голям и тя спокойно можеше да влезе в него. Имаше отделения за дрехите му, които бяха грижливо подредени. Нямаше много дрехи, но всички бяха от най-добро качество. Докосна ръкава на кремаво сако от естествена

коприна. Откачи го и го разгледа. Широки рамене и вталено в кръста. Явно бе, че Майк не би могъл да си купува конфекция – шиеше си по поръчка. Етикетът показваше, че е шито в Лондон.

Остави костюма и прокара ръка по ризите и панталоните му. Докосна перфектно излъсканите обувки, подредени на лавици, като във всяка една имаше дървено трупче. Затвори гардероба и се върна в спалнята.

До стената имаше огромен шкаф. След моментно колебание тя отвори чекмеджето. Бельо, пуловери, а едното бе пълно с износени дрехи и чорапи. На дъното на едното видя нещо в сребърна рамка. Не можа да съдържа любопитството си. Вдигна го и видя снимка на много красива млада жена с дълга черна коса и интелигентно, почти аристократично лице. „С цялата ми любов, Ванеса“ бе написано на снимката.

Остави снимката на същото място. Чудеше се на Майк. Защо бе скрил снимката и не желаше тя да научи, че има стабилна приятелка, която му даваше цялата си любов. Разбира се, всеки мъж би желал една жена да мисли, че е единствена, нали? Спомни се, че Майк й каза предната вечер, че не е насилник. Той не се бе опитал да й направи нещо, но тя си помисли, че ще го стори.

Отиде в кухнята. Майк седеше на масата. Поздрави го, но той се държа студено и й отвърна, че трябва да е в леглото. Искаше да му се извини за снощи, за това, че се бори с него след, като й бе спасил живота. Искаше да му каже, че причината не е в него, а в нея, че тя е човекът, който има проблеми, но не можеше да се реши да напише това, което чувстваше. Върна се мълчаливо до леглото си, взе една книга, но не започна да чете.

По-късно сутринта Блеър дойде и прегледа гърлото й. Каза, че е добре, но препоръча да не говори поне още един ден. Блеър и Майк отидоха в хола, Саманта стана след минута и ги последва.

Блеър се бе навела над Майк и преглеждаше раната му. Не я забеляза и тя се качи в стаята си и си сложи малко грим. Когато слезе долу, Майк беше в градината и бе сложил обяда.

– Искаш ли да хапнеш? – попита, без да я погледне.

Тя понечи да отвори уста, но се спря. Как можеше да му обясни нещо, което самата тя не разбираше?

Слънчевата светлина блестеше в косата му и тя виждаше остриганата част и бялата му кожа. Приблужи се, докосна ръката му, но той не помръдна. Окуражена, пристъпи още по-близо и разгледа раната му. Имаше десет шева. Бе сигурна, че нараняването му има нещо общо със

следите от пръсти по гърлото ѝ.

Импулсивно целуна раната му. Той седеше неподвижен, без да се опитва да грабне, да я хвърли на земята, да разкъса дрехите ѝ.

Отдръпна се и седна срещу него. Гледаше я странно, сякаш се опитваше да си я обясни. Искеше да му каже да не се старее да си я обяснява, защото тя не е като другите и не се вписва в никакъв калъп.

Майк не каза нищо. Ядеше и пазеше мислите си за себе си.

В един телефонът звънна. Той вдигна и когато заговори, се усмихна.

– Това е чудесно. Поздравления. Изчакай минута, ще попитам Сам – сложи ръка на слушалката и се обърна към нея. – Имаш ли настроение за гости. Моя приятелка току-що си е взела последния изпит и празнува. Тя и още няколко души биха желали да дойдат.

Саманта кимна усмихната, въпреки че бе разочарована от повечето приятели на Майк. Вече се бе срещнала със стриптизьорките и спортистите. Какъв изпит е взела тази жена? За барман?

Сложи си висока яка, за да не виждат следите по врата ѝ. Когато след час се срещна с приятелите на Майк, бе приятно изненадана. Бяха четирима – една семейна двойка – Джес и Ан, женени от шест седмици, а другите бяха сгодени – Бен и Кори. Кори бе взела изпит, който ѝ позволяваше да практикува като юрист. Каза на Саманта, че е израснала в същия малък град Чандлър в Колорадо, където бе роден и Майк.

Когато четиримата възторжени млади хора влязоха в къщата, носейки бутилки шампанско, и видяха Саманта на дивана, веднага си помислиха, че двамата живеят заедно. Майк бе този, който им обясни.

– Саманта ми е наемател. Държи апартамент на горния етаж.

Каза, че е паднала върху парапета и си е наранила гърлото, така че не може да говори. Сам бе увита в блузата си, страхувайки се да не видят белезите от пръсти, които още личаха.

Когато Майк каза, че Саманта не му е нищо друго освен наемател, четиримата се спогледаха и повдигнаха вежди. Не беше нещо обичайно един наемател да се е настанил на дивана в библиотеката на хазяина си, увит в одеяло.

Беше ѝ добре, че имаше други хора наоколо, тъй като смехът им разбиваше напрежението, създадо се между нея и Майк. А и искаше да види Майк в компания с други хора.

След дванадесетата си година Саманта бе живяла доста изолирано. Майка ѝ бе по-контактният човек от родителите ѝ и организираше забави на открито, вечери, църковни благотворителни събирания. След като

почина, Саманта остана с баща си, който рядко се срещаше с други хора. После се омъжи за човек, който обичаше да общува с ограничен кръг хора.

Но Майк бе общителен човек.

Джес си падаше по компютрите и когато видя новото оборудване в библиотеката на Майк, не се съдържа да го пусне. Майк бе дал право на Саманта да избере компютъра и да направи каквото е нужно, за да проработи.

Джес се разрови из директориите и извика играта Сиеро. След няколко минути тримата мъже играеха, спорейки за пчелите, мравките и крадците.

Саманта лежеше на дивана зад тях и гледаше Майк. Мислеше си, че е много странно как всички останали мъже за кратко време започнаха да бледнеят пред него. Гледаше го как се движи, как мърдат мускулите под тънката му тениска, тъмните му къдрици.

Изведнъж прозря колко близо е била до смъртта. Спомни си как, усещайки ръцете на онзи мъж на гърлото си, чувстваше как животът изтича от нея. Но все пак въпреки ужаса тя знаеше, че Майк ще дойде да я спаси, само да успее да му се обади по някакъв начин.

Сега, когато се замисли, осъзна, че ударите по стената са били твърде слаби, за да събудят един човек. Как бе чул трите немошни удара? Как бе разбрал, че са молба за помощ, а не обикновени нощни шумове? Тя би могла да се обърне в съня и да се удари в стената?

По някакъв начин той бе я чул и бе дошъл да я спаси. Когато се замисли за разбитата врата на апартамента, я полазиха тръпки. Той бе разбил вратата с крак, за да влезе. Бе минал през солидната дъбова врата като булдозер. Или като Супермен.

Гледаше профила му. Наистина ли бе най-красивият мъж на света, или просто на нея ѝ се струваше така?

Плъзна поглед от лицето му по силния врат, голата му ръка с добре изпъкващ бицепс, тясната му талия и гладък корем. Продължи към краката му, космати и кафяви от шортите надолу.

Когато отново се спря на лицето му, той се обърна към нея. Отвърна поглед, понеже не искаше да разбере, че я гледа.

Той остави приятелите си и седна до нея. Мъжете спореха за играта, а жените разглеждаха градината.

– Добре ли си? – попита Майк, зави я, въпреки че в къщата бе топло.

Тя кимна и сведе поглед.

Наведе се към нея, свали високата яка, сложи ръка върху жълтеникавите белези на гърлото ѝ. Пръстите му галеха врата ѝ, палецът му докосна долната ѝ устна.

Дъхът ѝ спря, когато се взря в тъмните кафяви очи. Сякаш бяха сами в стаята, но тя усещаше присъствието на другите наоколо. Когато той се приближи още, тя не се отдръпна. Когато устните му бяха на сантиметри от нейните, пак не се отдръпна. Усещаше топлия му дъх върху устните си. Топъл, сладък и благоухаещ.

Докосна устните ѝ и тя затвори очи, но когато се отдръпна, ги отвори отново. Той я гледаше по начин, който не можеше да си обясни.

– Сам – прошепна, после я целуна горещо и сладко, не агресивно, а нежно, сякаш искаше да ѝ каже нещо, искаше да ѝ каже, че се тревожи за нея.

Тя сложи ръка на врата му. О, помисли си, хубаво е да докосва Майк, да усеща топлата му кожа, която така често съзерцаваше, да усеща къдриците му между пръстите си.

Тя легна на възглавниците, хванала здраво врата му, устата ѝ леко се отвори, когато усети сладостта на езика му, докосващ нейния. Той не скочи отгоре ѝ, не я насилваше, не я измъчваше.

Той се отдръпна първи. Сърцето ѝ туптеше бързо, дишането ѝ бе учестено.

– Така е по-добре, нали, мило? – прошепна.

– Аз... – понечи да каже тя, но той отново залепи устни за нейните и не ѝ позволи да говори.

Погали я по бузите, докосна миглите ѝ, носа, устните. Дръпна се и измъкна ръката си. Тя трепереше.

– Направи нещо с мен, Сами, момичето ми. Не съм сигурен какво е, но го усещам още от първата ни среща.

Жените влязоха в стаята и ги върнаха в настоящето. Майк стана и се изпъна, но я гледаше с горещи очи, които искаха много. Сигурно би желал да я целува още.

– Попречихме ли нещо? – попита Ан. – Майк, искате ли, ти и... твоята наемателка, да си тръгнем?

Майк се усмихна.

– Всъщност предпочитам да останете. Тази къща става малко по-приветлива, когато в нея има други хора.

Саманта наведе глава, за да не видят как се изчервява. Това, което каза Майк, беше истина. Тя се чувстваше по-сигурна, когато не бяха сами. Когато имаше хора, бе сигурна, че Майк няма да направи нещо,

което да я накара да замине, някъде, където не желаше. В четири всички умираха от глад и Джес поръча храна, с която биха могли да се нахранят най-малко двадесет души. Когато наредиха масата, Майк настоя да занесе Саманта навън.

– Млъкни – каза той, когато тя започна да протестира. – Когато сме сами, се държиш, сякаш съм някакъв извратен насилник, но ми позволяваш да те целувам, когато къщата е пълна с хора. Ако присъствието на други хора те отпуска, ще се замисля как да поддържам тази къща винаги пълна с гости. Сега стой мирно и ме остави да се забавлявам.

Тя не можа да се сдържи да не се усмихне, когато сложи глава на рамото му.

– Сам – каза Майк и я целуна по челото. – Ако решиш да легнеш с мен, наистина ще е хубаво. Кълна се.

Тя се засмя, но думите му не я изкушаваха. Това, което правиха сега, ѝ харесваше много повече от това, което правят хората в леглото. Харесваша ѝ милувките, обичаше да усеща дъха му на устните си, гледката на мускулите му, движещи се под дрехите. Харесваше ѝ да седи близо до него, харесваше начина, по който се навеждаше, когато я завиваше. Всъщност харесваше ѝ как мъжът се отнася към жената, преди да получи това, което иска. Получеше ли го, всичко се променяше.

По време на целия обяд петимата разговаряха и се смееха. Говореха за хора, които Саманта не познаваше, но винаги се опитваша да ѝ обяснят кои са. Кори разказа истории от детството на Майк.

– Разказа ли на Сам какво направи с дрехите на приятелките на сестра си? – попита тя Майк, сочейки го с пластмасовата вилица.

Кикотейки се притеснено, Майк заби поглед в чинията си.

– Май съм забравил да спомена.

– Ах, тези момичета в бели дрехи – каза Кори, смеейки се.

При споменаването на бели дрехи Саманта се заслуша. Кимна на Кори да разкаже историята, но Кори погледна Майк, който я гледаше с умоляващ поглед, и отвърна, че не може, тъй като това е история на Майк. Нищо не би могло да накара Майк да я разкаже, отбеляза някой.

След обяда отидоха в хола. Маяк пусна Кири Те Канава изпълняваща Пучини, и отново се разприказваха. Саманта хвана Кори в ъгъла и написа „Разкажи ми за Майк?“

– Какво искаш да знаеш?

Саманта показа с жест, че каквото и да ѝ разкаже, ще ѝ е интересно.

– Не знам откъде да започна. Той има единадесет братя и сестри и... – тя се разсмя, когато Саманта зяпна шокирана. – В Чандлър има

твърде много Тагърт.

„Много ли са бедни?“

Кори се разсмя, после продължи да се хили. Сложи ръка на рамото на Саманта.

– Би трябвало да попиташ него. Да видим сега какво мога да ти кажа? Майк има научна степен по математика. Работи известно време върху докторска дисертация, но се интересува от стария си гангстер и не довърши работата си – тя погледна Сам. – Баща му би се радвал, ако защити докторска степен. Може би ти ще успееш да му повлияеш.

Саманта повдигна рамене, за да покаже, че няма влияние върху него. Двамата с Майк нямаха нищо общо, просто живееха временно заедно. А фактът, че Майк прекарваше повечето време в опити да я заведе в леглото си, не означаваше нищо. Доколкото знаеше, всички мъже са държаха така с жените. Това не означава нищо, докато не се случеше. Не значеше нищо и след това.

– Майк – каза Кори, като взе калкулатора от библиотеката. – Колко е двеста тридесет и седем по две хиляди шестстотин осемдесет и едно?

Майк не се обърна, нито се замисли за повече от секунда и отговори.

– Шестстотин трийсет и пет хиляди, триста деветдесет и седем.

Кори показа на Саманта калкулатора и тя видя, че той беше отговорил вярно.

– Цялата фамилия са така – прошепна Кори. – В училище смятаха, че трябва да работят в цирка – тя хвана Саманта за рамото. – Майк е добър човек, наистина добър.

Саманта погледна към него. Той също се обърна и й намигна. Тя му се усмихна.

* * *

„Защо обичаш толкова много бялото?“, написа Саманта. Беше в леглото на Майк, къщата бе празна, а тя бе много, много уморена, въпреки че не бе правила почти нищо през целия ден. Сега искаше да се наспи, не желаше да се бори с Майк, не желаше той да се опитва да продължи това, което започна следобед в библиотеката.

– Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

Тя кимна. Той я зави, после легна в скута ѝ. Тя се опита да протестира, но той реагира, сякаш не я е чул.

– Бях петнайсетгодишен, а сестра ми на деветнайсет. Веднъж тя доведе у дома четири свои приятелки от колежа за една седмица. Мислех

си, че тези момичета са най-прекрасните същества, които бях виждал. Следвах ги навсякъде, а те ми се подиграваха безмилостно. И досега не мога да кажа какво ме накара да го направя, но един ден, когато те излязоха да плуват, събрах дрехите им, занесох ги в къщата, хвърлих ги в пералнята и добавих три чаши белина. Накрая пуснах горещата вода. Когато се върнаха, нямаха какво да облекат освен банските си и дрехите, които бяха бели и малко – той погледна нанякъде за миг. – Бяха красиви. Малки бели шорти, микроскопични тениски. Поли, които стигаха до средата на бедрата.

„Какво направиха родителите ти?“, написа Саманта.

– Трябваша им няколко дни, докато разберат кой го е направил. Когато откриха, майка ми каза, че трябва да ми завържат очите, да ме изправят до стената, а на момичетата да дадат пушки. Но татко каза, че ще ме изведе навън и ще ме набие. Излязохме, той разроши косата ми и ме изпрати до края на седмицата при чичо Майк. Но каза да накуцвам винаги щом видя майка ми.

„И това бе всичко?!“

– Разбира се. Татко заведе момичетата в Денвър да им купи дрехи. Когато си заминаха, баща ми ми даде една малка блуза без нито едно копче. Разказа ми, че едно от момичетата я носило на закуска и когато се пресегнало за нещо, копчетата изхвърчали. Дори ми бе запазил едно копче.

„Защо момичетата не са взели дрехи назаем от сестра ти или майка ти да се прикрият?“

Майк я погледна изненадан, после се засмя.

– Какъв точен въпрос. Може би им е харесвало баща ми и братята ми да ги гледат възхитено с отворена уста.

Все още усмихвайки се, той стана. Протегна се и се прозя. Очите на Саманта не изпуснаха тялото му, особено когато тениската му се вдигна и разкри голия му стомах. Имаше ли някаква представа, как изглеждаше в момента?

Той внезапно спря да се прозява и я погледна, сякаш знаеше, че го гледа.

– Това ли е приказката за лека нощ? Не си си променила решението за... знаеш за какво? – той кимна към празната половина на леглото.

Сам поклати глава.

После, сякаш това бе напълно естествено, той се наведе да я целуне по устните, но Саманта отвърна глава. Когато се обърна, той се бе надвесил над нея и я гледаше втренчено.

– Понякога ми приличаш на момчетата от горния курс в гимназията, които момчетата водят на автокино. Излизате една вечер и прекарвате часове, целувайки се, и накрая успяваш да пхнеш ръка под блузата им. Следващия път, когато се видите, си мислиш, че ще можеш да бръкнеш под полата ѝ, но тя те връща в позиция едно: не ти дава дори да я целунеш.

Саманта не се съдържа и се изхили, представяйки си какъв див ученик е бил Майк.

– Каж ми, Сам, момчетата винаги ли трябваше да започват наново при всяка среща?

Тя не му отговори и той ѝ подаде бележника.

„Никога не съм ходила на срещи в гимназията“, написа тя.

Трябваше да прочете три пъти изречението, за да го осмисли, после я погледна невярващо. Взе молива и написа.

„Била ли си някога с друг мъж освен с този шушумига, за когото си била женена?“

Не пожела да му отговори.

„Защо шушумига?“, написа тя.

– Той те загуби, нали? Всеки мъж, който може да си позволи да те загуби, трябва да е глупак.

Саманта се засмя и го бутна по рамото. Той лъжеше, ласкаеше я, но все пак ѝ бе приятно някой да нарича бившия ѝ съпруг шушумига.

– Една целувка за лека нощ? Нищо повече. Ще държа ръцете си на раменете ти. Обещавам. Повярвай ми.

Тя нямаше достатъчно сили да откаже да целуне Майкъл, особено когато я гледаше по този начин. Бе се навел над нея, ръцете му отстрани на бедрата ѝ. Кимна. Той седна и сложи ръце на раменете ѝ. Бавно докосна устните ѝ.

Всяка целувка я изпълваше с усещането, че това е чудесно. Както и в следобедата той не я насили, нито се хвърли върху нея. Започна да потъва в целувката му, започна да му вярва и се отпусна на възглавницата със затворени очи.

– Лека нощ – каза той и Саманта едва се съдържа да не му каже да не си тръгва.

Той стана от леглото, загаси лампата и излезе в коридора.

Помоли я да му вярва и тя бе започнала да го прави, помисли си тя, когато се уви в завивките. Но дали той ѝ вярваше?

Трябваша ѝ два дни, но тя взе нужното решение: ще търси баба си.

ГЛАВА 16

– Ще търся баба си.

Двамата седяха в нейната спалня. Тя бе спала долу, но рано сутринта, преди той да стане, тя се качи горе и се облече. Когато свърши, Майк я чакаше в хола. Той мислеше, че тя се приготвя да тръгне с Рейни за Мейн и ѝ струваше доста усилия да му съобщи, че няма намерение да ходи където и да е, а остава с него в Ню Йорк.

Майк се престори, че не я чува и пренебрегна думите ѝ.

– Монтгомъри ще е тук всеки момент. Всички те са ужасно точни и съм сигурен, че няма да закъснее и минута. Купих ти няколко шоколадови кифли за пътуването, защото, доколкото познавам Монтгомъри, те се хранят с неща като цветно зеле и моркови. Може би трябваше да се обадя в деликатесния на Калън и да ти поръчам няколко сандвича с пастърма и бира. Бирата е хубаво нищо по време на едно пътуване и...

– Майк – каза тя тихо. – Престани да се преструваш, че не ме чу. Няма да си тръгна. Възнамерявам да търся баба си.

– Ти си същински дявол – каза той, хващайки с една ръка пътната ѝ чанта, а с другата лакътя ѝ.

– Няма да си тръгна. А тази чанта е празна.

– Няма проблеми. Като стигнете Кънектикът ще накараш Монтгомъри да спре и да ти купи това, което ти е нужно. Дори още по-добре ще е да почакаш, докато стигнете Мейн.

Тъй като той не я пускаше, тя направи единственото, което ѝ дойде наум – седна на пода.

– Няма да отида никъде. Няма да отида в Мейн. Оставам в Ню Йорк да търся баба си.

Майк я хвана за раменете и я вдигна. Когато тя не помръдна, той я сложи на дивана.

– Саманта... – започна той.

– Няма никакъв смисъл да се опитваш да ме убедиш, че си прав. Вече съм решила.

Цветът на лицето му се смени няколко пъти, после той седна до нея.

– Ако е нужно, ще запаля къщата и няма да има къде да живееш.

– Чудесно. Аз ще си намеря друг апартамент.

Майк изсумтя, после се усмихна криво.

– И кой ще се грижи за теб? Портiera? Сам, ти толкова много се ужасяваш от Ню Йорк, че дори не излизаш сама около блока. Как възнамеряваш да намериш баба си без моя помощ? А аз ще откажа да ти помогна.

Обърна я към себе си и взе ръцете ѝ.

– Виж, скъпа, бих желал да сме заедно, но е много опасно.

Тя повдигна вежда.

– Мъжка работа, така ли?

Той стисна ръцете ѝ.

– Не ми говори врели-некипели. Не говоря кой трябва да мие съдовете, говоря за живот и смърт.

– И какво те кара да мислиш, че ще си по-добър детектив от мен? Ти работиш вече две години, а аз открих много повече неща за няколко седмици.

Майк едва не се задави, когато проговори.

– Открила си? Може би наричаш белезите по врата си откритие?

Тя се опита да издърпа ръцете си, но той я държеше здраво.

– Тя ми е баба, свързана е с един ужасен човек, а и баща ми искаше да я търся.

– Баща ти нямаше представа, че тя е свързана с един гангстер, поне че е истински гангстер. Днес тази дума звучи някак симпатично. Освен това баща ти мислеше, че е избягала, защото го е обичала.

– А ти защо мислиш, че е избягала?

Майк се приближи плътно до нея.

– Пари. Убийство. Тя е знаела нещо. Има милион причини, може три милиона причини. Но всички те показват колко е опасно и затова ти отиваш в Мейн, където ще си в безопасност.

Тя си пое дълбоко дъх. Нищо не бе състояние да я накара да промени решението си, а от друга страна искаше да остане при него. Беше ѝ добре тук, чувстваше го близък, а и ако се нуждаеше от помощ, той ще-ше да се отзове бързо.

– Майк – попита тя. – Защо се занимаваш с този човек? – присви очи. – Истината. Искам истината, не някоя от твоите сладки лъжи.

Той пусна ръцете ѝ, стана и отиде до прозореца.

– Заради чичо Майк. Спомняш си, че Док каза, че хората на Скалпини са застреляли много хора в нощния клуб?

Тя кимна.

– Чичо ми Майк е работил там. Танцувал е с жените, чиито съпрузи и приятели са били твърде дебели, за да го правят. Бил е на дансинга,

когато хората на Скалпини са дошли. Получил е тридесет и два куршума под кръста.

– Тридесет и два – прошепна Саманта. – И е оживял?

– На косъм. Бил е на ръба дълго време, но не само оживя, но и се научи да върви с патерици. Той и дядо ми са били заедно във флота и Майк е спасил живота на Гремп. Затова, когато му била нужна помощ, Гремп му помогнал. Прибрал го в Чандлър, наел му най-добрите лекари и му помогнал да се съвземе. Чичо Майк живееше в една малка къща зад нашата.

– И ти беше приятел?

– Най-добрият. Понякога човек може да се почувства загубен в огромна фамилия като моята, но чичо Майк винаги имаше време за мен. Никога не губеше търпение, винаги вземаше моята страна в споровете, дори когато не бях прав.

– Сигурно е бил чудесен човек?

– Наистина беше.

Тя го погледна и видя тъга в очите му. Разбра, че и двамата страдаха по загубите на любими хора.

– И ти би искал да търсиш справедливост заради това, което му е сторил Док?

– Нещо такова.

– Разбираш ли, в твоя случай, ако Скалпини не бе прострелял чичо ти Майк, ти сигурно никога нямаше да го срещнеш. В моя, семейството ми беше щастливо, но нещо, което вероятно има връзка с онази нощ на 1928 г., го разби. Нямам ли право да знам какво се е случило? Да знам какво е накарало баба ми да си тръгне?

Той седна до нея.

– Естествено. Ще ти се обаждам всеки ден. Поначало щях да го правя, но...

– Наистина ли?

– Какво?

– Наистина ли мислеше да ми се обаждаш всеки ден?

Той я погледна невярващо.

– Да не си мислиш, че ще те изпратя в град, пълен с Монтгомъри и да не те чувам всеки ден? Мислиш ли, че съм глупак?

– И за какво щяхме да си говорим?

Майк се разсмя и докосна косата ѝ.

– Сам, Сам, понякога ми се струва, че ти липсват няколко години? Какво според теб с часове си говорят момичета и момчета, които се

желаят?

Саманта се изчерви и сведе поглед. Това бе първото нещо, което той каза и което би я накарало да реши да отиде в Мейн. Но се стегна.

– Оставам тук и ще търся баба си – каза сухо. – И каквото и да...

Майк сложи ръка на врата ѝ и я придърпа към себе си. Целуна я така страстно, че Саманта започна да трепери, когато сложи ръце на мускулестите му гърди.

– Мислиш, че не желая да останеш? Мислиш, че не ми е приятно да си с мен? Ти си единственият човек освен баща ти, който се интересува от работата ми. Баща ми ме натиска да завърша дисертацията си и да получа докторска титла. Но за какво ми е тя? Не желая да преподавам или да работя в канцеларии. Братята ми ми се смеят и подиграват с „моите стари гангстери“. Сам, може би не искам да напиша тази биография само заради чичо Майк. Може би го желая заради себе си. Защото не е лесно. В колежа математиката ми беше много лесна, прекалено лесна. Но да прекарвам часове наред сам в библиотеката, затрупан с полуразпаднали се стари книги, после някое момиче с къса пола минава покрай мен и... – той се усмихна. – Както и да е. Писането бе едно предизвикателство и доста бързо се нервних, но след като ти дойде, ми стана интересно. Ти седеше при мен, печаташе, говорихме. В тези разговори ми идваха идеи и... – той взе ръцете ѝ и ги целуна една по една. – И понякога ти ми позволяваше да те целуна. Беше велико, наистина велико, Сам.

– И ще продължава да бъде – каза тя, стискайки ръцете му. – Майк, ние можем да работим заедно. Аз обичам да ходя в библиотеки, желая...

– А аз желая да си жива.

Тя се отдръпна.

– Ще загубиш всичко. Ще остана в Ню Йорк и ще търся баба ми. Доколкото виждам, имам две възможности, първо, да остана тук с теб и да работим заедно, и второ, да си наема апартамент и да търся сама.

– Това са сериозни неща. Сам. Твърде е опасно. Защо го правиш? Може просто да зарежем всичко сега, а Док, доколкото мога да съдя по вида му, ще умре след няколко години и тогава можем...

– Точно там е въпросът, Майк – каза тя с ентузиазъм. – Не разбираш ли? Ако Док е все още жив, то тогава баба ми също може да е жива.

– Едното не следва от другото.

Тя го погледна. Когато го срещна за първи път, можеше да я лъже и да премълчава някои неща, без тя да разбере, но сега вече не можеше. Имаше някаква неискреност, изписана на лицето му, някакво

напрежение в скулите му, които го издаваха.

– Криеш нещо – прошепна тя. – Виждам го в очите ти.

– Нищо – каза той гневно и се обърна.

– Майкъл Тагърт, ако не ми кажеш това, което знаеш, аз ще... аз ще...

– Какво? – попита той с отвращение. – Какво още можеш да ми направиш? Да изложиш живота си на риск? Да ме изнудваш? Да бягаш около мен в бели шорти и тениска и да крещиш, когато те докосна?

– Ще целуна Рейни Монтгомъри – каза тя. – Ще му определя среща. Ще излизаме всяка вечер.

Майк тръгна да излиза от стаята.

– Майк, почакай, моля те. Не можеш ли да разбереш? Как би реагирал, ако откриеш, че чичо ти Майк не е мъртъв? Или че има някакъв шанс да е жив? Не би ли направил всичко, за да го откриеш? Да го видиш поне още веднъж, преди да си отиде? Баба ми е над осемдесет години и аз нямам време да чакам. Моля те, кажи ми какво знаеш. Моля те – тя протегна ръка и докосна бузата му.

Той хвана ръката ѝ и я целуна.

– Сам, ти ми направи нещо. Накара ме отново да се почувствам дете – пое дълбоко въздух. – Баща ти, ми каза, че преди две години баба ти е била жива.

* * *

Саманта се огледа в огледалото във фойето, за да се увери, че дрехите ѝ са наред, че прическата ѝ е направена, както я научи фризьорката. После взе чантата си, провери новите си кредитни карти, тъй като парите ѝ бяха в нея. Когато се увери, че е проверила всичко и е взела всичко, което ще ѝ позволи да направи това, което бе решила, тя хвана дръжката на вратата, изправи рамене и отвори вратата.

Излизаше в Ню Йорк сама. Този път възнамеряваше да отиде доста по-далеч и щеше да прекара целия следобед сама в града.

Заклучи и слезе по стълбите. Тази сутрин Майк ѝ каза, че преди две години баща ѝ е получил картичка от майка си и това е накарало Дейвид Елиът да реши да опита да я намери. Картичката била най-обикновена, в нея пишело, че го обича, че винаги го е обичала и се надява да ѝ прости. Най-отдолу било написано „Майка ти“.

Когато Дейв получил картичката, имал много работа във фирмата и не можел да си позволи да отиде в Ню Йорк. Затова веднага след като я получил, започнал да подготвя по-ранното си оттегляне, за да търси

майка си.

За късмет, съдба, щастие или нещо подобно, шест месеца след като получил картичката, Майк се появил на вратата и попитал дали майката на Дейв е имала връзка с гангстер на име Док.

Тази среща сложила началото на приятелство, което накарало Дейв да възложи на Майк попечителството на дъщеря му.

– Собственост – бе промърморила Саманта, докато Майк ѝ разказваше историята.

– Нещо такова – бе отвърнал смутено той. – Документите се пазят в сейф.

Майк бе доста разтревожен от решението на Саманта да остане в Ню Йорк и тя подозираше, че той възнамерява да я държи настрана от всичко, което смята да прави. Знаеше, че той се чувства виновен за опита за убийство, и предполагаше, че няма да я остави да действа сама, и най-добрият начин да я контролира бе да крие фактите от нея.

След сблъсъка им сутринта тя, слезе долу и видя спортната чанта на Майк в антрето. Разбра, че е смятал да отиде в гимнастическия салон, след като тя тръгне за Мейн. Когато го попита за чантата и плановете му, той отвърна, че възнамерява да стои с нея. Трябваше ѝ време да го убеди да отиде в салона. Искаше да го накара да я остави сама, защото нещо, което той ѝ каза, я разтревожи. Каза ѝ, че тя не може да му помогне, защото се страхува от Ню Йорк, че не смее да отиде по-далеч от блока.

Това, което ѝ каза, бе истина, и тя знаеше, че трябва да събере всичката си смелост и да излезе в града. Все пак не можеше да прекара целия си живот, криейки се в къщата на Майк, или пък ако това имаше значение, не можеше да се крие зад Майк. А ако намереха баба ѝ, тя щеше да напусне Майк и града. Как би могла въобще да мисли да живее сама, след като бе твърде уплашена, за да напусне къщата?

Сега Майк бе в гимнастическия салон и тя излизаше сама в бездната на този шумен, мръсен град, пълен с непознати. Дори един гладиатор, изправен пред лъвовете, би се страхувал по-малко от Сам, дори св. Георги пред дракона не е бил изпълнен с толкова лоши предчувствия, колкото Сам.

Тръгна по Шестдесет и четвърто авеню и въздъхна с облекчение, когато, след като пресече улицата, все още никой не бе извадил пистолет или нож срещу нея. Пресече широката Парк Авеню и се насочи към Медисън, навела глава. В този момент смелостта ѝ достигна до критичната точка.

Първите две улици беше толкова уплашена, че не смееше да се огледа. Продължи още три пресечки, чудейки се колко ли далеч е отишла, преди да се увери, че може да излезе в този град, без страхът да я обземе. Мислите ѝ се бореха около това как ще каже на Майк, че е прекарала целия следобед сама по улиците на Ню Йорк. И е оцеляла!

На четвъртата улица тя се огледа. Ако Медисън бе отрупана само с магазини, то тази улица бе като изложение на най-различни стоки. В Санта Фе всички магазини бяха пълни със сувенири... Тениски с идиотски надписи, чаши и лошо направени индиански идоли и койоти, наричани по всяка възможна плоскост. На всяко изделие имаше надпис „ръчна изработка“, сякаш хората от другите части на света произвеждаха сувенирите си с помощта на роботи. Освен тези вехтории имаше и стотици галерии с индианско изкуство. Няколкото „нормални“ магазина бяха пълни с нискокачествени стоки: евтини ризи от изкуствена коприна, пластмасови рамки за картини, обици, от които, ако носиш известно време, ти позеленяват ушите.

Това, което Саманта видя в Ню Йорк, бе магазини пълни с красиви стоки – най-доброто, което можеше да се предложи в света. Видя магазини, в които се продаваха толкова скъпи стоки, че охраната на входа пропускаше избирателно купувачите, които излизаха след щателна проверка. Когато един красив мъж в чудесен костюм ѝ се усмихна и ѝ отвори вратата на един магазин, тя се почувства като приета за член на обществото на богатите и силни хора. Магазинът бе постлан със сив мокет, стените бяха огледални, а изложените стоки струваха колкото годишните доходи на някои хора. И повечето от тях бяха жени, които работеха повече, а получаваха по-малко, помисли си тя с отвращение.

Влезе в Montenapoleone, пълен с фино спално бельо. И плати доста за една фина, почти прозрачна, бяла памучна нощница, обшита но ръбовете с розови конци.

Мина през Giorgio Armani, Gianni Versace, Yves Saint Laurent. Във Valentino разбра колко много е похарчил Майк за дрехите ѝ. Видя един костюм, точно като един от нейните, чиято цена бе три хиляди и четиристотин долара.

– Добре ли сте – попита я загрижено една красива млада служителка.

– Да – успя да каже Саманта; седна и пое чашата със студена вода, която ѝ предложиха. От една страна, бе изпълнена с щастие – коя жена не обичаше да получава подаръци? Зачуди се как бе направил така, че да я накара да мисли, че това са стоки, които тя може да си позволи.

Когато напусна магазина, не знаеше какво да направи. Да отида при Майкъл и да му се скара за лъжата? Но все пак не бе много приятно да му крещи, че е направил нещо толкова хубаво, като да ѝ купи дрехи за няколко хиляди долара. Може би по-късно щеше да намери най-топлите думи да му благодари.

С изправена глава (не се чувстваше с накърнена гордост от това, че носеше дрехи за пет хиляди долара) продължи разходката си из дивите и опасни улици на Ню Йорк. Гледайки витрините на бижутерийните магазини с уникати, си помисли, че истинската опасност на този град бяха стоките.

На Седемдесет и втора улица влезе в чудесния магазин на Ralph Lauren, разходи се из него, като разглеждаше обзавеждането със същия интерес както и стоките. Използва луксозната тоалетна на партера, после се качи на втория етаж и си купи игла от маркасит.

Излезе от магазина, погледна на запад и видя зеленината на Сентрал Парк. Замисли се дали да не се поразходи из него, но ако Ню Йорк биеше Санта Фе по предлаганите стоки, никой град не можеше да се сравнява със Санта Фе по природните дадености.

Вместо да отиде в Сентрал Парк, тя зави наляво и продължи по Пето Авеню, като разглеждаше сградите, гледащи към парка, и се чудеше какви ли известни хора живеят в тях. При входа на парка се спря в F.A.O. Schwarz и си купи малка плюшена маймунка, като се надяваше смешното малко животно да разсее сериозността на апартамента ѝ.

На отсрещната страна видя хотел Plaza, до него Bergdorf Goodman, красив и прекрасен магазин и инстинктивно усещаше, че ще ѝ трябва цял ден, за да го обходи. Така че се ограничи само с първия етаж, където си мислеше, че няма да има проблеми. Но подцени Bergdorf и излезе с чанта, пълна с чорапогашници, и кожен колан със сребърна катарамата. До Bergdorf видя Fendi's и приличащия на крепост магазин на Хари Уинстън, който я накара да се замисли за дукесата на Уинздор. Продължи на юг и видя Charles Jourdan, Bendel's и червената врата на Elisabeth Arden.

Когато мина покрай Saks, тя се усмихна при спомена за прекрасния ден, който прекара с Майк. Влезе в Рокфелер Сентър и видя златната статуя на летящия мъж, която бе виждала стотици пъти по телевизията. Облегна се на парапета на балкона, до мястото, което се използваше за пързалка през зимата, остави тежките чанти и разтърка ръцете си. Бе се разхождала с часове и би трябвало да е уморена, но вместо това се чувстваше чудесно. Бе се сблъскала с врага и бе разбрала, че той е весел и

забавен, нов приятел. Погледна хората наоколо, загледани във витрините на Метрополитен Сентър и се усмихна. Какво прекрасно място, помисли си.

Купи си хотдог и напусна Рокфелер Сентър, продължи на юг. На витрината на един магазин видя малка бронзова статуя на самурай. Малкият воин бе силен, целият в доспехи, а на лицето му бе изписана особена усмивка, която ѝ напомни за Майкъл. Замисли се за него, за отношението му към нея и ѝ се прииска да му направи подарък. А тази статуя бе точно това, което ѝ трябваше. Влезе в магазина и поиска да я разгледа.

Тук Саманта научи това, което всеки истински нюйоркчанин знае – всичко в Ню Йорк е за продан, а това, което пише на етикета, няма нищо общо с истинската му цена.

Противно на всеобщото мнение, няма по-прекрасно същество от нюйоркския търговец, когато показва стоките си на богато облечен клиент. Мъжът огледа Сам – скъпия ѝ костюм, чантата Марк Крос, обувки Бали, големия диамант, блестящ на пръста ѝ, и ѝ се усмихна сладко, докато ѝ подаваше статуята. Това не бе фалшива усмивка, защото няма друг човек на света, който да обича да купува и продава, както истинският нюйоркчанин.

– Колко струва? – попита тя.

– Седемстотин и петдесет – каза мъжът.

Сам се намръщи. Искаше статуята, но бе твърде скъпа.

Търговецът, който познаваше туристите от пръв поглед – те бяха твърде наивни и можеха да бъдат удовлетворени от всяка една цена (всъщност те често купуваха нещо, което не им трябваше просто за да накарат търговеца да не ги тормози), реши, че Саманта е нюйоркчанка. Тя бе облечена като нюйоркчанка, дори имаше нокти на нюйоркчанка. (В останалите части на Америка маникюрът е привилегия на най-богатите, най-безделни и суетни жени, но в Ню Йорк, благодарение на корейците, маникюрът струваше от пет до осем долара). Затова той си помисли, че Саманта се преструва, като казва, че ѝ е твърде скъпо.

– Ще ми е доста трудно, но мога да ви я дам за петстотин и петдесет.

Саманта го погледна стреснато. Не очакваше да намали цената.

– Съжалявам, но все още е твърде скъпо.

„Родена в града“, помисли си търговецът.

– Има ли нещо друго, което да ви харесва.

Въпреки че въпросът ѝ се стори твърде странен, Саманта не се

опита да го разбере, а посочи чифт обици, които ѝ харесаха. Търговецът ги свали от витрината, за да може тя да ги разгледа.

Тя реши, че са чудесни, но се отказа да ги вземе. По-добре да купи нещо на Майк като благодарност за всичко, което направи за нея.

– Чудесни са, но бих предпочела статуята, а тя е твърде скъпа – каза искрено тя.

– Какво ще кажете за петстотин и петдесет за двете?

Саманта отново погледна стреснато, но вече започна да се усеща.

– Триста и петдесет.

– Четиристотин двайсет и пет – каза мъжът, вадейки обиците.

– Триста седемдесет и пет. В брой – каза тя със затаен дъх, тъй като това бяха всичките пари, с които разполагаше, и не можеше да даде и цент повече.

– Четиристотин, не мога да сваля повече.

Саманта помръкна и изглеждаше наистина тъжна, както и се чувстваше.

– Съжалявам, но триста седемдесет и пет е всичко, което мога да си позволя – бавно тръгна към вратата.

– О'кей – каза мъжът с отвращение. – Триста седемдесет и пет, в брой.

Когато излезе от магазина, се чувстваше малко стресната, защото ѝ се бе случило едно от най-странните неща в живота.

Премина една пресечка, преди да разбере, че започва да вали. Погледна часовника си и видя, че е почти шест. Знаеше, че Майк вече ще си е у дома и ще я очаква, без съмнение бесен.

След като научи всичко за пазаренето, сега разбра основното и за такситата. При първите капки дъжд всички нюйоркски шофьори на такситата се насочваха към някой навес. Това обясняваше защо няма нито едно свободно такси на улицата, когато вали. Сигурно, защото дъждът можеше да измие колите им и те повече няма да заслужават да се наричат нюйоркски таксита. Е, помисли си тя, Ню Йорк все пак не е идеален град. Прихващайки по-здраво торбите, тя наведе глава и тръгна пеша към къщата на Майк.

ГЛАВА 17

След като зави на ъгъла на Шестдесет и четвърта улица, Саманта започна да бяга. Дъждът бе много силен и цялата бе вече вир-вода. Но бързаше не заради това, а за да се върне при Майкъл. Той сигурно се бе ядосал, че е излязла, без да му каже къде е. Сигурно ще е афектиран, но ще се зарадва да я види. Ще е доволен, че е жива и здрава, и ще иска да му разкаже какво е правила, какво е видяла, какво е купила. Ще пожелае да му разкаже всичко. Не можеше да си обясни защо, но беше сигурна, че ще е точно така. Просто го знаеше.

Той отвори вратата още преди да е изкачила стълбите. Очевидно бе стоял на прозореца и я бе чакал. Въпреки че избухна, тя му се усмихна.

– Къде, по дяволите, беше? – каза той ядосано, но тя усети облекчението в гласа му. Откри още нещо – любопитство. – Ако се беше забавила още една минута, щях да се обадя на ченгетата. Не разбираш ли, че този град е много опасен?

– О, Майк – отвърна тя, смеейки се и прокара ръка по мократа си коса. – Има хиляди, милиони жени, които се разхождат, без да са в компанията на някой голям и силен мъж, който да ги пази.

Забеляза, че той се поуспокои малко, когато го нарече голям и силен мъж.

– Да, но те знаят какво правят, а ти...

Той спря, защото тя кихна. Хвана я за ръката и я заведе в банята.

– Свали веднага тези мокри дрехи.

– Майк, имам сухи дрехи горе. Трябва...

– След днешния случай се страхувам да те изпусна от очи. Дори ако трябва да отидеш горе. Ще ти донеса да облечеш нещо – той затвори вратата на банята.

Известно време Саманта остана загледана в огледалото. Наистина изглеждаше свежа и щастлива, както се и чувстваше. Започна да се съблича бързо, колебайки се дали да си свали и бельото. Накрая го свали и се избърса с хавлията. Майк почука, отвори леко вратата, колкото да й подаде един халат. Взе го и видя, че е чисто нов и досега не е носен. Просто не бе нещо, което Майк би сложил. Бе халат, който една жена би купила на мъж и после би му се ядосала, че не го носи. Само Дейвид Нивън би облякъл подобно нещо и би се чувствал добре в него.

Облече го и й стана приятно. Халатът бе на Майк и беше чудесен.

Когато излезе от банята, бършейки косата си, Майк я чакаше в кухнята с чаша питие.

– Не – започна тя, но той бутна чашата в ръцете ѝ и тя я взе.

– Сега – каза сухо той. – Искам да знам къде беше? Какво те накара да бягаш така? Какво те уплаши до смърт?

Тя отпи голяма глътка джин с тоник.

– Ако не престанеш да хленчиш, няма да ти покажа какво ти купих.

Думите ѝ го накараха да се ококори.

– Хайде – каза тя и отиде в трапезарията, където можеше да седне и да гледа дъжда. Остави Майк там и отиде да вземе чантите от фоайето. – Затвори очи и протегни ръце.

След моментно колебание той направи това, което му каза. Тя разопова самурая и го сложи в ръцете му. Той отвори очи и тя забеляза, че е поласкан.

Майк мълча известно време, държейки малката скулптура. Харесваше му страшно много. Всъщност той също би си купил подобно нещо, но имаше нещо много по-важно от това, че статуята му харесваше – фактът, че тя му я подари. Никога досега жена, с която бе обвързан, не му бе правила подаръци, освен за рождения ден или Коледа. Всички подаръци, които бе получавал от жени, бяха нещо много лично – пуловер, вратовръзка или портфейл. И обикновено следваха думите: „Хайде да отидем на вечеря и ти ще го сложиш“, което означаваше, че той ще плати много повече, отколкото струваше подаръка.

– Харесва ли ти? Помислих си, че много прилича на теб. Разбираш ли, някак свиреп, но много сладък, а и е усмихнат.

Той я гледаше, сякаш я вижда за пръв път. От това, което виждаше изписано на лицето ѝ, наистина можеше да се каже, че я вижда за пръв път – тя изглеждаше щастлива.

– Дали ми харесва? – отвърна той нежно, объркан от удоволствието, което ѝ доставиха думите му. Възможно ли бе да изпиташ удоволствие, правейки подарък на друг човек.

Стана и отиде до прозореца, за да разгледа скулптурата на светлината. Разглеждаше лицето на самурая, дрехите му. Когато вдигна поглед, Сам стоеше да него.

– Това е най-хубавият подарък, който съм получавал в живота си – каза той искрено. Обикновено, когато получише подарък от жена, той я целуваше, а по-късно след богата и скъпа вечеря, я завеждаше в леглото си. Но сега само се усмихна на Сам, докато пръстите му следваха извивките на малката фигура. В тази усмивка се съдържаше много повече

интимност, отколкото бе споделял с други жени в леглото.

Върнаха се при масата и тя започна да разказва, а той я наблюдаваше, докато слушаше. Тя разказваше за великото и чудесно преживяване, когато бе пазарила самурая. Разказваше, сякаш бе тръгнала да завоюва нови граници във вражеска територия.

– Какво още си купи? – попита той, кимвайки към чантите.

Тя започна да вади покупките си от чантата и Майк разбра, без тя да каже и една дума, че ходенето за покупки за нея е било ново приключение. Колко е странно, помисли си той. Често му се струваше, че сестрите и майка му, а понякога и всички жени в квартала, също като тях се събират в трапезарията да разглеждат покупките си.

Обсъждаха всяка една покупка и той одобри това, което тя му показа. Слушаше с интерес разказа ѝ за Медисън и Пето Авеню, как са били облечени другите жени, как си е купила хотдог от улична сергия. Всичко това бе съвсем обикновено, но за Саманта, съдейки по блестящите ѝ очи, бе едно великолепно преживяване.

След като му показа всичко, с изключение на бялата нощница, Саманта се бе изтощила да разказва и се отпусна на един стол, без да прибере разхвърляните по масата дрехи. Погледна усмихната навън.

– О, Майк – каза тя. – Не съм била така... – търсеше подходящата дума. – Така щастлива от години.

– Ходенето на покупки те прави щастлива?

– И да, и не. Егоизмът на този град, прическата ми, маникюрът, животът тук в тази къща, без да има нужда да готвя, да чистя, и ти, който ме гледаш, сякаш... – спря се, погледна го и не продължи.

Той проговори пръв.

– Какво правеше в Санта Фе? – попита с искрено любопитство, тъй като, доколкото можеше да каже, откакто бе в Ню Йорк, тя не правеше нищо необичайно. Сестрите му, майка му и другите жени, които познаваше, изглежда, прекарваха живота си, суетейки се около прическите и маникюра си.

– Работех – отвърна Саманта, знаейки, че трябва да си държи езика зад зъбите, но питието я бе отпуснало. – Работех в Компютърленд пет дни в седмицата, а две вечери и в събота вечер водех курсове по аеробика в местния санаториум. Когато не бях на работа, вършех къщната работа, плащах сметките, купувах продукти, такива неща.

– А какво правеше съпругът ти? – без той да го желае, думата „съпруг“ прозвуча като подигравка.

Саманта се изсмя беззвучно и вдигна чашата си високо, сякаш

искаше да вдигне тост.

– Той пишеше най-великия американски роман.

Едва сега Майк разбра защо тя мрази толкова много писателите.

– А как живееше с баща си, преди да се омъжиш?

Тя пресуши чашата и се загледа в дъжда. Когато започна, говореше толкова тихо, че той едва я чуваше.

– В едно телевизионно шоу попитаха един човек защо не се е развел с жена си, след като била ужасна. Беше много приятен човечец. Отвърна, че понякога мисли, че е като часовник и жена му е тази, която го навива. Затова се страхува, че ако я изгуби, ще седне някъде и никога повече няма да може да стане. Ще бъде като часовник, който са забравили да навият. Майка ми бе контактен и общителен човек. Мисля, че същото се случи с мен и баща ми. След смъртта ѝ ние... бяхме ненавити часовници.

Майк не бе сигурен дали е разбрал точно думите ѝ. През целия си живот той се бе борил за самостоятелността и самотата си и не можеше да си представи как двама души могат да живеят заедно в една къща. Когато бе малък, едно от децата бе влязло в стаята му и я бе обърнало наопаки. Тогава си мислеше, че сигурно е божествено да си единствено дете в семейството.

Сега, докато я гледаше, свита в стола, облечена в халата му – никога не го бе харесвал – не бе сигурен, че е добре да си само дете.

Усмихна ѝ се.

– Разкажи ми нещо повече за живота си. Разкажи ми за Санта Фе.

Тя се изсмя.

– Няма да ми повярваш, ако ти кажа, че Санта Фе е най-странното място на този свят. Да ти разкажа ли за семинарите за спасението на душата, или за новия ескалатор?

– За всичко – отвърна той.

Тя започна да говори. Майк я слушаше и се смееше. Дъждът ги бе отделил от света. Бе една най-обикновена вечер – двама души, които седяха на масата, пиеха джин и говореха. Но за Майк това бе една от най-приятните вечери в живота му. За първи път бе с жена и не се чувстваше задължен да я впечатли. Погледна малкия самурай и го стисна здраво.

– Какво? – попита той.

Саманта го гледаше очакващо.

– Искам да ми разкажеш за Колорадо, за единадесетте си братя и сестри. Ако искаш, разбира се – говореше малко стеснително, сякаш правеше нещо, което не би трябвало да върши.

– Откъде да започна? Винаги съм живял сред тълпи от хора. Само шум, скандали, никаква възможност за усамотяване. Всъщност представи си, че живееш в цирка с маймуни и клоуни навсякъде около теб.

Тя се наведе напред. На лицето ѝ бяха изписани интерес и нетърпение.

– Имал ли си скандали? Имал ли си много приятели? Имал ли си домашни животни? Ходил ли си на кино? Сестрите ти правеха ли следобедни събирания?

Той се усмихна.

– Искаш ли да ти разкажа как с брат ми Кейн се скрихме под леглото на сестра ми, чакайки да започне следобедното парти?

– Да – отвърна тя нетърпеливо.

* * *

Вече бе доста късно и Саманта започна да се прозява. Майк предложи да си лягат. Тя тръгна към стълбите, но той настоя да остане долу, поне докато сложат решетките в понеделник.

Придружи я до апартамента и я изчака в хола да си вземе нещата и ги пренесе в спалнята. Неговата спалня, помисли си с усмивка. Сутринта, когато се опита да се обръсне, трябваше да премести едно шише парфюм, две стъкла с някаква розова течност, едно с виолетова и най-малко шест четки. Чорапите ѝ бяха закачени на крана на душа, а на дръжката на вратата висеше сутиен.

След като напусна бащината къща и избяга от куп роднини, той не желаше да живее с друг човек. Дори в колежа не пожела да има съквартирант и не позволи на нито една от приятелките си да живее при него. Живя така допреди около две години, когато започна да усеща липсата на хора около себе си. Затова когато срещна Дейв и се сприятелиха, бе напълно естествено да го покани да живее при него. Щяха да са заедно, но да имат отделни апартаменти. Това изглеждаше идеалния вариант.

Когато Дейв му се обади и го помоли да се грижи за дъщеря му в продължение на една година, Майк се ужаси от мисълта да има жена в къщата, защото знаеше, че една жена изисква много грижи и създава много проблеми.

– Наистина не можеше да предположиш какво ще се случи, Тагърт? – каза той на глас.

– Каза ли нещо? – Саманта излезе от стаята. Носеше още шишета. Какво правят жените с всички тези неща, зачуди се той.

– Не, просто оглеждах. Доста е мрачно тук, нали?

Саманта огледа стаята, тъмната зелена дамаска, ловните сцени и капираните дамаски на мебелите. Когато за първи път влезе в стаята я харесаха, но сега си мислеше, че би могла да купи нещо друго за мебелите.

– Видях една много красива розова дамаска в един магазин на Медисън – каза тя. – Може би... – спря се, защото това, което си мислеше, ѝ се стори като неуважение към паметта на баща ѝ. Все пак той бе избирал всичко тук, а и нямаше смисъл да харчи пари да преоборудва апартамента, тъй като скоро щеше да го напусне.

Погледна Майк, но пак обърна глава. По-добре да мисли за заминаването и че ще отиде някъде, където няма да познава никой.

– Розова дамаска ли? Хм? – каза той, предлагайки ѝ да вземе шитетата. Тя поклати глава, после го помоли да вземе кутията за шапки от гардероба.

Помогна ѝ да подреди нещата си на етажерката в банята. Тя го погледна извинително.

– Ще ти освободя мястото, когато сложат решетките.

Минути преди това Майк си мислеше със съжаление за изгубеното място, но точно в този момент избягваше мисълта, че тя би могла отново да се премести горе.

– А, Майк – каза тя. – За пръстена – вдигна лявата си ръка и погледна големия блестящ диамант. Беше толкова красив и не ѝ се искаше да се раздели с него. С неохота започна да го сваля. – Исках да го върна, но...

Той хвана ръката ѝ.

– Задръж го. Можеш да го носиш, колкото пожелаеш.

– Не мога да го направя. Искам да кажа...

– Аз просто ще го взема и ще го занеса в банката и ще го сложа в сейфа. И там ще се погуби. Майка ми казва, че бижутата изглеждат по-добре, когато се носят, отколкото, когато са заключени в някой сейф. Освен това изглежда по-добре на ръката ти, отколкото в сивата грозна кутия.

– Майк – започна тя. – Никой досега не е... Имам предвид...

Той се наведе и я целуна нежно.

– Ако още веднъж ми благодариш, ще се ядосам.

Погледна я и видя благодарност в очите ѝ. Това не му хареса. Не бе сторил нищо повече, освен да ѝ обърне внимание, най-обикновено човешко внимание, което тя би трябвало да очаква.

– Искаш ли да прекараш нощта с мен? – попита той.

Отначало Саманта се изненада, чувствайки се предадена, че той очаква да му благодари по такъв начин, но усети, че той просто се заяжда. Засмя се и напрежението изчезна.

– Не съм ти чак толкова благодарна.

– Благодарностите ще дойдат, след като прекараш нощта с мен – отвърна той, усмихвайки се.

– Махай се.

Той си открадна една целувка и излезе от банята.

* * *

Майк се прибра в стаята си и започна да се съблича. Усмихна се. По дяволите, доволен беше, че тя остана, че не замина с мършавия му братовчед за Мейн. Понякога му бе трудно да помни, че е опасно за нея да стои тук. Единственото, което си спомняше, бе, когато бяха с приятелите му. Бе приятно изненадан, че тя не се заяде с Дафни и че хареса Кори и другите. Бе уверен, че семейството му в Колорадо ще ѝ се понрави, а и те също щяха да я харесат. Представи си как с Джени разговарят за розовата дамаска.

При мисълта за семейството си Майк помръкна, спомняйки си тазвечерния ѝ разказ. Какво имаше предвид с тази история за ненавистните часовници? Беше му ясно, че ако ѝ поискаше някакво допълнително обяснение какво е искала да каже, тя щеше да му разкаже друга история, после още една и още една. И може би никой няма да открие истината. Тя го наричаше лъжец, но самата тя можеше спокойно да преподава уроци.

Взе телефона и се обади на информацията в Луизвил. Даде на оператора името на адвоката на Дейв и поиска да му дадат домашния му номер. Знаеше, че е късно, но нямаше към кого друг да се обърне, за да получи отговор на въпроса какво се е случило със Саманта след смъртта на майка ѝ.

Адвокатът вдигна. Майк му се извини набързо, че се обажда толкова късно и зададе въпроса си. Адвокатът го шокира, като му каза, че след смъртта на Алисън Дейв е изпаднал в клинична депресия, която продължила години.

– Той беше толкова зле, че ние дори мислехме, че трябва да го затворим в лудница – каза адвокатът. – Но не намерихме сили да го направим. Стоеше по цял ден у тях на тъмно – не можеше да понася светлината, ядеше колкото да не умре и виждаше само Саманта. Тя се превърна в заместник на жена му и вършеше цялата къщна работа. Горкото дете се

отказа от всички детски занимания. Дейв имаше някакви спестявания, така че можеше да не ходи на работа. Освен това не можеше да понесе Саманта да не е пред очите му, освен когато не е на училище. Горкото дете. Ако беше израснала в гробница, сигурно щеше да живее по-весело, отколкото с Дейв.

– И кога свърши всичко това?

– Дейв не успя да се оправи изцяло след смъртта на Алисън, но спестяванията му се стопиха и той бе принуден да се върне на работа. По това време Саманта бе тийнейджър, но Дейв бе толкова зависим от нея, че тя продължи да се грижи за него, докато не се омъжи. Всички бяхме щастливи, че се омъжи, вярвайки, че най-после ще има собствен живот – той се поколеба. – Но бракът ѝ не се получи, нали?

– Не, не се получи – каза меко Майк, благодари му и затвори телефона. Имаше чувството, че сега нещата му бяха доста по ясни. Разбираше удоволствието, което ѝ доставяше и най-малкият жест на внимание, разбра защо от време на време изглеждаше, сякаш вижда света за пръв път.

Замисли се за Сам, припомни си как стоеше в апартамента на баща ѝ, как стоеше пред онзи стол. Веднага след това взе телефона и се обади на сестра си в Колорадо. Джени веднага мина към въпроса: Саманта. Майк вдигна очи към тавана. Без съмнение Саманта бе основната тема за разговор в семейството.

– Как изглежда тази Саманта? – попита Джени, без да се опитва да скрие любопитството си.

Майк не се поколеба.

– Една нова Бардо, кадифена кожа, очи с цвета на Кийт 57 Шеви, косата е като твоето паломино, което имаше, когато беше на четиринайсет. А тялото ѝ е достойно за Спорт Илюстрейтид – спря, защото Джени се заливаше от смях.

– Майк, а има ли ум?

– Да, и доста остър език.

– Мисля, че вече ми харесва. Кажете от какво имаш нужда?

– Пазиш ли все още плана за горните два етажа на къщата ми? Апартамента, който обзаведе за Дейв.

– Да. Майк, съжалявам за Дейв. Знаем, че го харесваше.

– Благодаря. Искам да преобзаведа апартамента и това да стане наистина бързо.

– Две седмици?

– Седмица и половина. Ще изведе Сам за един ден, да кажем

следващия понеделник, и искам да се върна в нов апартамент.

Джени не отговори веднага, понеже премисляше възможностите си в Ню Йорк. Можеше да купи по-голямата част от обзавеждането от изложбената зала на Terper Falleries, да го прибере в някакъв склад и после да го пренесе за един ден.

– Няма да мога да осигуря картини и завеси, така че ще трябва да платиш някои неща отделно.

– Добре – каза Майк без колебание.

Джени подсвирна.

– Ти май си влюбен, а? – когато Майк не отговори, тя продължи. – Какъв тип човек е?

– Живее с мен, но ми позволява само да я целуна от време на време. Никакви опипвания.

– О, старомодна. Английски крепонени завеси. Розови копринени възглавници. Голямо легло с розова покривка. Пискюли. Антики от осемнайсети век.

Той я прекъсна.

– Добре звучи. Хей, Джени – каза той точно преди тя да затвори. – И направи леглото по-голямо.

Тя затвори, смеейки се.

ГЛАВА 18

Саманта се събуди и полузаспала тръгна към банята. Майк беше там и се бръснеше. Беше само с кърпа около кръста. Бръснеше се с най-обикновен бръснач.

– Съжалявам – измърмори тя и понечи да излезе.

– Няма нищо – каза той. – Какво искаш да правим днес?

Тя се обърна към него и премигна, за да свикне със светлината. Наистина беше красив. Широкият му гръб и тъмната кърпа, увита около кръста му. Само едно движение...

– Ако продължаваш да ме гледаш така, ще си намериш белята – каза той, гледайки я в огледалото.

– Не използваш ли електрическа самобръсначка? – тя взе едно шише English Leather и го помириса.

– Наследил съм гъстата и твърда брада на баща ми. Електрическите самобръсначки не могат да се справят с нея.

Тя се облегна на стената и се загледа как прокарваше бръснача по лицето си и го плакнеше. Той я погледна в огледалото и ѝ намигна.

Тя му се усмихна и си помисли, че ѝ е много приятно. Понякога се чувстваше като негова съпруга, и то много повече, отколкото се бе чувствала със съпруга си. Ричард имаше железни правила и едно от тях беше, че мъжът и жената никога не трябва да са заедно в банята.

– Реши ли?

– М-м-м – каза тя замечтано.

Той свърши с бръсненето, намокри кърпата с гореща вода и я залепи на лицето си. Държа я, докато махна всички малки косъмчета. Обърна се и се наведе към нея.

– Какво ще кажеш? – завъртя се на едната, после на другата страна.

Сам сложи ръка на бузата му и усещането, породено от току-що обръснатата кожа, я изкуши да прокара ръка по устните му и дори да го целуне.

– Мека като на бебе.

– Така ли? – той се наведе още и отърка бузата си о нейната.

Тя сложи ръце на раменете му, усети топлата му кожа и за миг затвори очи.

– Няма остра брада, която да дращи женската кожа.

Той рязко се дръпна и Саманта помръкна, без да се усети.

Обикновено сутрин се опитваше да я целуне, но тази сутрин не го направи. Тя, естествено, не можеше да знае, че той доста трудно понася близостта ѝ рано сутрин. Трябваше да се отдръпне, за да не се изкуши да я докосне. Тъй като не разбра причината за реакцията му, тя се погледна импулсивно в огледалото и изпищя. Гримът ѝ се бе размазал, а косата ѝ, влажна, когато си беше легнала, стърчеше на хиляди страни. Грабна един от гребените на Майк, намокри я и се опита да я слегне. Майк се засмя и я целуна по врата.

– Изглеждаш чудесно – каза той искрено.

– Като Ванеса ли? – попита тя, после запуши устата си с ръка. Не искаше да казва това.

Майк повдигна вежди.

– Слухтиш, а? Ровиш се из чуждите шкафове? Сред личните вещи на хората?

– Съвсем не. Търсех... чорапи, това е. Не исках да те безпокоя и реших да погледна в шкафа. Не мислех, че ще откажеш да ми дадеш чифт чорапи – тя спря, защото той се подхилкваше. Вирна нос, за да му покаже какво мисли за него и тръгна да излиза. – Не ме интересува коя е Ванеса. Сигурна съм, че имаш хиляди гаджета. Те не значат нищо за мен.

Той не отговори и тя се обърна. Той стоеше облегнат на касата на вратата и се усмихваше, сякаш всичко му е ясно.

– Ще излезеш ли? Трябва да се облека.

– Аз също. Дрехите ми са тук. Мислех, че го знаеш?

– Не го знаех – отвърна тя и тръгна към коридора, но той я хвана.

– Къде отиваш?

– В апартамента ми, но това не е твоя работа.

Той я държеше без усилие, а тя се бореше да се освободи.

– Виж сега какво направи.

Саманта не искаше да гледа. Разбра, че хавлията му е паднала на земята. Заби поглед в гърдите му.

– Бих искала да ме пуснеш – каза тя студено, без да помръдне.

– Не, докато не ми отговориш – той се наведе да я целуне по врата, но тя се дръпна.

– Отговорих ти. Ванеса въобще не ме интересува.

Майк се засмя и я придърпа към голямото си голо тяло.

– Не те питам за Неса. Попитах те какво искаш да правим днес.

Тя бе твърде близо до него и когато се мръдна, гърдите ѝ докоснаха неговите, Понеже бе абсолютно гол, Саманта го гледаше в лицето. Нямаше намерение да се бори с него, но си мислеше да му каже, че е било

нужно да прекарва толкова време на плажа, за да придобие този златен загар. Но после се сети, че това може би е естественят цвят на кожата му.

– Имам една много интересна книга и смятам да я прочета – отвърна му със присвити устни.

Майк гледаше тялото ѝ, на сантиметри от него, отделено само от една тънка нощница.

– Знаеш ли, май ще променя мнението си за сините нощници. Тази ми харесва. Копринена ли е?

– Памучна – отвърна тя стегнато. – Старомодна, невзрачна или както ти каза, нощницата на Ребека от фермата Сънбрук.

– О, Ванеса носеше... – той не може да продължи, защото тя го блъсна с юмрук в ребрата.

Той се сви, изохка и после се разсмя, но не я пусна.

– Сами, скъпа, ти си единствената жена в живота ми. Ванеса е минало.

– Въобще не ме интересува. И ще спреш ли да се правиш на Тарзан и да ме пуснеш? Искам да се кача горе и да се облека.

Той се приближи още и се наведе така, че тя усещаше дъха му.

– Тарзан? Какво ще кажеш да останем днес у дома и да играем на индианците и смелата, твърда дъщеря на мисионер? Цялото ти семейство е избито от индианците, а аз те спасявам. Отначало ти ме мразиш, докато не те накарам да крещиш от удоволствие, и после ние...

Тя не се съдържа и се разсмя.

– О, Майк, ти си луд! Какви книги си чел?

– Луд съм по теб – каза той, милвайки врата ѝ. Но все още се държеше на разстояние, сякаш му бе забранено да я докосва. – Ако не харесваш идеята с индианците, мога да ти покажа някои номера с червени копринени шалчета. Или пък да съм пират и... – той спря да говори, защото устните му, докоснаха врата ѝ.

Когато той се успокои, Саманта се наведе и се измъкна от прегръдката му, усмихвайки се тайно на стона на нещастие, който се изтръгна от гърдите му. Гледайки пред себе си, тя се качи горе усмихната.

Беше си обула само джинсите, когато Майк почука на вратата. Това бе просто една формалност, тъй като на вратата зееше огромна дупка. Не изчака да му отвори, а влезе в хола и се разположи като у дома си. Когато тя влезе в стаята, закопчавайки блузата си, той се бе отпуснал в креслото, а краката му бяха на дивана.

– Реши ли вече?

– Имаш предвид книгата, която ще чета? Има една чудесна биография на капитан Френсис Бейкър, живял по времето на кралица Виктория. Мисля да започна с нея.

На лицето му се изписа отвращение.

– Как трябва да постъпи човек, за да си определи среща с теб? Моят скапан братовчед...

– Рейни ме помоли – отвърна тя, наблягайки на всяка дума. – Помоли ме вежливо и ми даде двайсет и четири часа. Жените ценят подобно отношение. Да помолиш една жена да се срещнете, съдържа много повече финес, отколкото да кажеш: „О... ъ-ъ, падна ми кърпата“ или „Хайде да си играем на доктор.“

Майк стана бавно и застана пред нея. Взе ръката ѝ, целуна я с прекомерна вежливост и маниерност.

– Мис Елиът, ще ми окажете ли честта да прекарам деня във вашата компания?

– Със или без червени шалчета? – попита тя с присвити очи.

– Както вие пожелаете, милейди – отвърна той, като целуна още веднъж ръката ѝ, но този път я докосна с върха на езика си.

Саманта се усмихна, гледайки черните му къдрици.

– Какво ще правим днес?

Майк я погледна с отвращение.

– Никакви люлки и сладолед – след като целуна за трети път ръката ѝ, я погледна лукаво. – Винаги можем да посетим Ванеса.

– Само ако мога да взема и Рейни с мен – отвърна Саманта със същата усмивка.

Майк се засмя и се изправи.

– Искаш ли видиш още нещо от Ню Йорк? Китайския квартал, Малката Италия, Вилидж и други подобни места. Може да ти се струва странно, но има още какво да разгледаш в този град освен Медисън и Пето Авеню, които ти вече проучи.

– Само да се преоблека.

– Не, джинсите са идеално облекло за тези места – хвана я ръката и я поведе към външната врата.

Саманта излизаше за първи път в Ню Йорк през уикенда. През тези два дни Манхатън като че ли се изчистваше от красиво облечените хора и се изпълваше с туристи. Жени с провиснали рокли, дебели мъже с безформени панталони, всички преметнали фотоапарати през рамо върху найлоновите им ризи.

– Къде са другите? – попита Сам.

– В къщите си в провинцията или в предградията – отвърна Майк. Водеше я на север. Спряха на един уличен пазар на Първо Авеню. Тук тя видя сергии пълни с брошки. Влюби се в една игла, чиято глава изобразяваше кошница, пълна с цветя, направена от цветни камъни. Странно много искаше да я има, но предния ден бе похарчила твърде много пари и с неохота я остави.

Майк не се поколеба и за миг я купи. Но когато ѝ я подаде, Саманта се възпротиви, като му обясни, че не е трябвало да го прави, тъй като вече бе сторил твърде много за нея. Той настоя, но тя пак отказа.

– Ти направи толкова много за мен, не мога да я взема.

Майк повдигна рамене.

– О'кей, на Ванеса може би ще ѝ хареса.

Саманта го погледна, после взе иглата и я стисна толкова силно, че тя се заби в ръката ѝ. Майк се усмихна, отвори ръката ѝ, взе иглата и я забодя на блузата ѝ. Не пасваше много на облеклото ѝ, но това не я интересуваше, когато хвана усмихната Майк подръка.

Стигнаха до Ситън Плейс. Майк я заведе в един парк, където имаше само няколко жени с детски колички. Жените бяха явно гувернантки, а къщите наоколо бяха на доста богати хора.

Саманта стоеше до ограда от ковано желязо на моста над Ийст Ривър и гледаше баржите по реката. Майк застава зад нея и я хвана през кръста. Тя се опита да се дръпне, както всеки път, когато се държеше прекалено интимно, но той каза с приглушен глас, на който не можеше да не се подчини.

– Моля те, недей.

Остана така, позволи му да я прегърне и се облегна на него. Позволи си известно време да се наслаждава на близостта му.

Стояха прегърнати, а той ѝ показваше различни места. Облегна се на рамото му и усети топлината на тялото му, силата му и се почувства много сигурна. Сякаш никога никога не можеше да ѝ стори нещо, когато той бе наблизо.

– Майк, благодаря ти за иглата.

– За теб винаги – отвърна нежно и приглушено, сякаш усещаше нещата също като нея.

Понечи да му каже още нещо, но едно дете на около две години тръгна, клатушкайки се, към оградата, после се затича, без да гледа къде отива. Една жена викаше след него, но то не спря. Майк се наведе и хвана леко главичката му, предпазвайки го да не се удари в оградата.

Детето се стресна и погледна Майк с широко отворени очи.

Той коленичи пред него.

– Бягаше доста бързо, Текс – каза той. – Можеше да направиш дупка в оградата. А ние не можем да позволим това да се случи, нали?

Детето кимна, подсмърчайки, и му се усмихна тъкмо когато гувернантката, тежаща около седемдесет паунда, пристигна, клатушкайки се.

– Благодаря ви много – каза тя, хвана детето за ръката и го отведе.

Момчето се обърна и махна на Майк, който отвърна на поздравата му.

Обърна се и подаде ръка на Сам и тя без колебание сплете пръсти в неговите. Тръгнаха на юг.

– Знаеш ли, никога не съм сменяла бебешки пелени – каза тя, мислейки колко умело Майк се справи с детето.

– За това не се изисква някакво изключително умение – отвърна той. – Знаеш ли какво? Ще отидем в Колорадо при семейството ми и там ще можеш да сменяш колкото искаш пелени. Обзалагам се, че цялото ми семейство ще ти позволи да се учиш на децата им. За една седмица ще станеш експерт.

– Ще бъде приятно – каза тя сериозно. – Наистина.

Той стисна ръката ѝ и я поведе през улицата. Махна на едно такси и каза на шофьора да кара към Китайския квартал.

Около четири следобед Саманта бе уморена, но щастлива, защото бе прекарала един чудесен ден с Майк. Разхождаха се, докато краката започнаха да я наболяват. Видяха много интересни места. Майк я заведе на обяд и поръча толкова много и вкусни неща, че тя преяде. Караше я да се смее, показваше ѝ неща, които тя не би забелязала, ако беше сама. Заведе я в един магазин, пълен с навиващи се механични играчки. Показваше ѝ статуите, парковете и уличните пазари. Спираха да слушат улични музиканти, някои от които бяха много, много добри. Пробва няколко шапки и успя да убеди Майк да си купи памучна риза от Бали. Докато се разхождаха и разглеждаха, непрекъснато разговаряха.

Разговорите ѝ доставиха най-голямо удоволствие. За първи път Майк не се правеше на Шерлок Холмс, опитвайки се да измъкне нужната му информация. Не я разпитваше за баща ѝ, съпруга ѝ или пък за годините в гимназията. Сам се отпусна и го заразпитва за детството му. Майк сякаш нямаше никакви тайни от нея. С изключение може би на жените, с които е бил преди нея. Ако не бе забелязала колко е красив, как го гледат жените по улиците и съдеше само по думите му, щеше да си помисли, че никога не е имал жена.

Разказа ѝ за осемте си братя и трите сестри, за родителите си и

многого братовчеди, какво е учил в колежа и университета. Отговаряше на всичките ѝ въпроси, но нито веднъж не спомена и дума за други жени.

В четири седнаха в един малък ресторант. Един приятно изглеждащ и добре сложен мъж мина край тях. Саманта се загледа след него и когато се обърна, видя че Майк я гледа странно.

– Мислиш ли, че тренира бодибилдинг? – попита невинно тя.

– По-скоро ми прилича на мъж, който тренира за корем – промърмори той, въпреки че ако на него му разрешаха, би се тъпкал само с бифтек и бира.

Смеейки се, Саманта поръча.

Докато се хранеха, тя го попита небрежно:

– Не си ли бил женен?

Не ѝ отговори и тя го погледна. Гледаше я напрегнато.

– Сам – каза меко. – Аз съм на тридесет години и сърцето ми е свободно. Имал съм различни истории с жени. С Ванеса бяхме заедно две години, но никога не съм бил влюбен. В моето семейство приемаме женитбата много сериозно. Вярваме в обета, който си дават мъжът и жената. Досега не съм срещнал човека, с когото бих желал да прекарам остатъка от живота си. Не съм срещнал жената, за която да кажа, че е достатъчно добра, за да бъде майка на децата ми – пресегна се и взе ръката ѝ. – Докато не се появи ти.

Тя си пое дъх и издърпа ръката си.

– Майк, аз не...

– Ако отново смяташ да разказваш онези приказки, че не желаяш да го правиш, не искам да слушам – той погледна пред себе си. – Сам – каза меко. – Искам да ти задам един въпрос, но обещавай ми, че ще ми отговориш честно.

Тя кимна.

– Добре.

– Баща ти докосвал, ли те е някога? Имам предвид сексуално.

Тя усети за миг гневът да се надига в нея, но се овладя. Във време, когато всяко списание е пълно с истории на жени жертви на подобни действия от страна на родителите им, този въпрос не бе глупав.

– Не – отвърна, усмихвайки се. – Баща ми никога не е лягал до мен, никога не ме е докосвал по друг начин освен с родителска обич и нежност. Той беше много добър баща, Майк.

– Тогава защо...? – започна той, но се спря. Искаше да я попита защо го отхвърля, но не желаяше да чуе отговора. Може би причината бе

просто той. Може би не го харесваше и затова го отблъскваше. – Друг тип мъже ли харесваш? – той я погледна. – Рейни например?

– Майк, ти си най-красивият мъж, когото съм срещала в живота си. Защо една жена трябва да харесва Рейни повече от теб?

Той не се усмихна. Всъщност отговорът ѝ го обърка още повече. Въпреки че бе научил доста неща за нея, все още имаше липсващи парчета от мозайката мис Саманта Елиът. Колкото повече време прекарваше с нея, толкова повече се убеждаваше, че усилията да я спечели си заслужават.

Стана и сложи пари на масата.

– Готова ли си? Трябва да се връщаме. Имам среща довечера и трябва да се изкъпя.

Тя стана бавно. Първо ѝ говори за сватбения обет, за деца и накрая казва, че има среща.

ГЛАВА 19

В таксито пътуваха мълчаливо и Саманта имаше достатъчно време да мисли. Но единственото, което усещаше, бе старомодна, свиваща стомаха ревност. Това усещане бе ново за нея и ѝ трябваше малко повече време, за да разбере, че не харесва начина, по който се чувства. Да бъдеш ревнив, мислеше си тя, означава да се държиш с другия, сякаш е твоя собственост и разполагаш с времето, вниманието и... любовта му. Но тя със сигурност не притежаваше Майк, нито пък той нея. Не бе ли се борила именно срещу това собственическо чувство? Не бе ли се борила за свободата си? Не бе ли се борила по всякакъв начин срещу изкушението да не хлътне по него?

Много добре съзнаваше, че е уязвима. Все пак бе загубила и последния си жив роднина и съпруга си. Нямахме близки хора. Самотата и тъгата караха човек да върши странни неща, като например да мислиш, че си влюбен в човек, на който всъщност си благодарен. Точно това изпитваше тя към Майк – благодарност. Бе му казала, когато я измъкна от стаята, където лежеше и спеше по цели дни, че е просто уморена. Но дори в момента, когато изричаше тези думи, знаеше, че лъже. Бе толкова подтисната и нямаше никакво желание да живее повече. Въпреки че никога не бе мислила за самоубийство, ѝ се искаше да заспи и да не се събуди повече.

Майк я бе изкарал от черупката ѝ и насила я бе върнал към живота, ядосвайки я или обръщайки ѝ внимание. Даде ѝ нещо, което ѝ липсваше след смъртта на баща ѝ. Даде ѝ надеждата, че ще успее да намери баба си, последния ѝ кръвен роднина.

Все пак старанието на Майк, всичко, което направи, нежността, вниманието се обезсмислиха, защото я ввлече в оная история, която бе доста опасна. Но Сам не съжаляваше за нищо. Ако животът ѝ беше в опасност, по-добре опасността да идва отвън, отколкото от нещо вътре в нея.

Сега, когато гледаше Майк, се стараше да преодолее ревността си. Той каза, че сърцето му е свободно, че не е влюбен, но това означаваше, че не е непременно нужно да си влюбен, за да излизаш с някоя жена. Не бе нейна работа, разбира се, дали има среща или не, тъй като тя бе негов съквартирант, но ѝ се струваше странно да му е приятно в нейната компания, а след това да излиза с друга.

– Отдавна ли е уговорката ти? – попита, надявайки се въпросът да изглежда като опит да подхване разговор. А може би майка му е уредила среща с дъщеря на техни приятели.

– От три седмици – отвърна той сухо.

– О, значи трябва да отидеш.

„Да не би да е по задължение?“, това искаше всъщност да го попита.

– Да – той се обърна към нея. – Ревнуваш ли?

Забеляза, че той се старее да изглежда безгрижен, да я дразни както винаги, но в гласа му имаше напрежение. Явно криеше нещо. Тя помръкна. Имаше нещо, което не желаше тя да знае. Първата ѝ мисъл бе, че ще излиза с Ванеса и не желаше тя да разбере. Колко глупаво от негова страна. Глупаво е да крие такова нещо. Какво прави той изобщо не е нейна работа. Може да излиза с актриси, модели, с когото пожелае и това въобще не я интересува.

Когато се замисли за Ванеса и всяка друга жена, която Майк бе имал, усети, че се стяга. Това е абсурдно, каза си, абсолютно нелепо. Майк и тя бяха... просто приятели. Бяха принудени да прекарват дълго време заедно и се бяха постарали да им е добре. Това бе всичко. Сигурно се чувстваше самотен в тази къща и бе благодарен, че има компания. Затова прекарваше толкова време с нея, разхождайки се, смеейки се, докосвайки я, целувайки я...

Погледна го и осъзна колко е глупаво да си мисли такива неща за него. Майк не можеше да е самотен. Той бе твърде красив, общителен, нежен, внимателен...

– Не ме гледай така – прошепна той, без да се обръща към нея.

Тя се обърна и се загледа през прозореца. Нещо го тревожеше, но какво? В този миг осъзна какво го тормози. Той я лъжеше. Нямахте среща. Но защо лъжеше?

Веднага открит отговора. Лъжеше я, за да я защити. Топлина обля тялото ѝ. Не само топлина, а радост, чиста искрена радост изпълваше тялото ѝ. Както бе сигурна, че ако някой я нападне и тя успееше да му обади, той веднага ще дойде да я защити, така бе уверена, че той се старее тя да е в безопасност. Какво ѝ беше казал? „Баща ти ме помоли да се грижа за теб и смятам да оправдая доверието му.“

Знаеше, че той се смята за виновен за опита за убийство, защото не бе взел на сериозно легендата за изчезналите пари на стария гангстер. Оттогава насам правеше всичко възможно тя да е в безопасност. Дори стигна дотам да се реши да я изпрати с Рейни в Мейн. А той не

харесваше Рейни, особено щом се отнасяше до нея.

Отпусна се назад, старайки се да не се усмихне. Спомни си последния път, когато ѝ каза, че има среща. Тогава искаше да я накара да го ревнува и се разочарова, че не се получи. По-късно ѝ каза, че срещата е била с една осемдесетгодишна жена, която вероятно е работила с Макси.

– Идвам с теб – каза тя, когато приближиха къщата.

– Ужасна си – отвърна той и нещо в гласа му ѝ даде да разбере, че е на прав път – където и да отиваше той, това имаше нещо общо с Макси. Трудно можеше да си спомни кога за последен път мисълта, че е права, ѝ е доставяла такава дълбока радост. Сега би танцувала на улицата или пък би се качила на оградата да изпее „Пеейки в дъжда“. Но се сдържаше.

Докато Майк плащаше на шофьора, тя се изкачи бавно и извади ключа си. Но Майк я дръпна и отключи. Наблюдаваше го усмихната – старомодната му етика се простираше дори до отварянето на вратата. Виждаше, че е ядосан, и колкото повече той се ядосваше, толкова пощастлива ставаше тя. Ако отива на „истинска“ среща, щеше да ѝ се надсмее.

– Какво мислиш, че трябва да облека? – попита тя ведро. – Костюм или панталони?

– Нощница и халат – отвърна той с присвити устни, докато затваряше вратата. – Това ти е нужно, за да останеш у дома и да гледаш телевизия.

– В събота вечер няма нищо интересно, така че смятам да дойда с теб.

– Саманта – каза той със смразяващ поглед. – Ти няма да дойдеш с мен.

– Ванеса може да се ядоса.

Той ѝ обърна гръб за секунди, после се усмихна. Но Саманта го познаваше достатъчно, за да разбере, че усмивката му бе фалшива. Не беше Ванеса, слава Богу.

– За твое сведение, имам среща с Аби.

– Къде?

– Не познаваш това място. Горен Уест Сайд. Много е шик. И сигурно ще закъснея доста или ще остана там през нощта.

– Управата на старческия дом ще ти разреши ли?

Сянката на ужас, която пробягна по лицето му, ѝ показа, че е познала. Той успя да се овладее доста бързо, но не преди Сам да разбере

истината. Докато ѝ разправяше нещо от сорта на: „Аби не живее в старчески дом“ или „Тя е една доста гореща дама“, Сам просто го гледаше и му се усмихваше. Никаква Ванеса. Никакви актриси. Никакви модели. Никой друг. Майк просто се опитваше да открие баба ѝ.

– Проклетата да си Саманта – каза той с тон, сякаш щеше да се разреве. – По дяволите, ти не можеш да дойдеш с мен. Тази жена може би е познавала баба ти. Хората на Док може да я наблюдават. Тя може...

– Би могла да е баба ми, нали?

Той се обърна. Знаеше, че търси начин да я убеди да не идва с него, че не може да отиде, но тя пък бе уверена, че каквото и да ѝ кажеше, не бе в състояние да я разубеди.

– Не мога да разбера защо гледаш толкова самодоволно – отново се обърна към нея.

Тя се приближи до него и му се усмихна.

– Не мога да разбера защо си мислиш, че си съвършен лъжец. Ти не умееш дори да лъжеш добре.

Тялото му се напрегна от ярост. Очите му заблестяха, ноздрите му се издуха, а ръцете му се свиха в юмрук.

– Може да не съм добър лъжец, но съм много добър във връзване на момичета, които са достатъчно глупави да не разбират кое не е добро за тях – пристъпи към нея.

Саманта преглътна, защото изглеждаше, сякаш има намерение да изпълни закана та си.

– Ти не си в състояние да нараниш никой, колкото и да се правиш на страшен – каза тя, като вложи повече смелост в гласа си. Не помръдна дори когато той се приближи толкова, че почти я докосваше, надвесил се над нея.

Гневът му изби. Хвана я и я стисна толкова силно, че тя едва дишаше. Но вместо да се опита да се освободи, тя се отпусна върху му, търкайки бузата си в гърдите му. Толкова много си отиваха. Бившият ѝ съпруг беше висок и слаб и с него изглеждаха доста странно, въобще не си пасваха. Но Майк бе идеален.

– Виж, скъпа – каза той. – Не искам да те замесвам повече. Не искам дори да те оставям сама в къщата тази вечер. Щях да ти предложа да прекараш нощта с Вики или Блеър, или...

– Рейни? – попита тя усмихната, без да отваря очи. Мислеше си за хилядите пъти, когато ѝ се искаше да се притисне в Майк. Беше ѝ много по-добре, отколкото можеше да предположи.

– Не, дори не ми е минавала подобна мисъл. Да те оставя с тоя

сухар – все още държейки я, той се отдръпна и я погледна. – Ти всъщност не го харесваш, нали?

– Не – отвърна тя, съвсем честно.

Той се усмихна и хвана ръката ѝ.

– Добре, ето какво ще направим. Ще отида да видя старичката, въпреки че сигурно пак ще е напразно – Майк поклати невярващо глава. – Тя е седмата стара дама, която посещавам. За всяка една информаторите ми се кълняха, че е била в клуба онази нощ, но после се оказваше, че жените бяха или смахнати, или прекалено млади, или въобще не бяха чували за Джубили. Беше просто губене на време и съм уверен, че и днес ще е така. Ще те заведа у Блеър, тя живее в Уест Сайд. И когато свърша със старата дама, ще ви взема и двете и ще ви заведа на вечеря. Ще те заведа, където поискаш. Можем да отидем в...

– Сами, скъпа, моля те, чуй ме – галеше касата ѝ, а огромното му тяло се бе надвесило над нея, така че тя почти се скриваше в него. Надяваше се да прекара следващите три часа, убеждавайки я да не идва с него.

– М-м-м, слушам те. Можем да отидем на вечеря, след като се срещнем с нея. Искам да отидем в Знака на гълъба.

Майк я пусна вбесен.

– Няма да дойдеш с мен.

– Добре, тогава въобще няма да излизам с теб. Ако не желаеш заедно да търсим баба ми, ще го направя сама. Колко старчески домове има в Горен Уест Сайд? За западната страна на какво говориш?

Майк стоеше и я гледаше втренчено. По лицето му пробягваха различни чувства. Знаеше, че тя ще направи това, което казва. Не бе виждал по-голям инат от нея.

– Облечи си костюм – каза сухо и се обърна.

– Нали ще отидем на вечеря след това? – попита тя, но той не ѝ отговори.

* * *

Саманта не хареса старческият дом. Защото бе грозен. Стерилно грозен. Всичко бе избрано според това дали ще върши работа, а не дали е красиво. Подът бе облицован с онези идиотски изкуствени кечета, които някакво дяволско същество бе измислило. Стените бяха боядисани в бяло и блестяха ужасяващо. Осветлението бе луминесцентно и всяка лампа издаваше жужене, което би подлудило всеки нормален човек за три дни.

Освен това имаше някакъв мирис – на дезинфекционни препарати и лекарства. Чудеше се понякога как хората успяват да направят някои места да миришат на лекарства. Дали изваждат лекарствата от опаковките, или изливат съдържанието им на пода.

Майк я държеше за ръката. Погледна я и видя отвращението, изписано на лицето ѝ.

– Това е един от най-добрите домове – каза той. – Някои миришат на урина.

Тя поклати невярващо глава и погледна към тавана. Дизайнерът или не – осквернителят на старческия дом – бе успял да скрие, че той се намира в красива стара сграда. Високо над главите им имаше чудесни корнизи, а стените бяха дебели, здрави и поглъщаха шума.

Но бяха покрити с ужасни фотокопия на наредби и разписания: никакво осветление след девет часа, да не се слуша силно музика, никакъв рокендрол, да не се танцува в трапезарията, да, не се бяга, да не се дъвчи дъвка. Докато Майк питаше за жената на регистрацията, тя прочете надписите и се зачуди каква е причината да бъдат обявени за престъпления рокендрола и дъвките.

– О, Аби – каза сестрата, усмихвайки се леко. Това бе усмивка, която човек използва, когато говори за някое своенравно дете, което често се забърква в разни кашаи, но все пак се гордее с този малък палавник. Сестрата стоеше зад бюро, покрито с белези от химикалки. – Аби е много добре сега. Преди време помислихме, че ще я загубим, но тя се справи. Елате, ще ви заведе при нея, но не се учудвайте, ако се държи троснато. Тя е доста дива.

Саманта тръгна с Майк след сестрата, чудейки се дали Аби е нормална или луда.

Сестрата отвори една сива врата и те влязоха в стая, която бе също толкова грозна, както и цялата сграда. Стаята бе толкова чиста, че Саманта си помисли, че малко прах би я направил по-приятна. Над главите им луминесцентните лампи жужаха и светлината им обливаше всеки инч от сивите плочки до отвратително белите стени и мебелировката от неръждаема стомана.

– Ето ни – каза сърдечно сестрата. – Надявам се, че се чувстваме добре, за да посрещнем гостите.

– Пукни – каза жената в леглото със силен глас.

– Аби, не трябва да говориш такива неща пред хората. Те са дошли да те видят от много далеч.

– От Ийст Сайд? – каза жената със сарказъм.

Сестрата се изхили. Саманта загледа жената в белите чаршафи в боядисаното в бяло легло. Единственият „цвят“ в стаята бе сивото на плочките.

Жената бе малка и фина. От ръката ѝ излизаше игла, от която излизаше маркуч, който минаваше под чаршафа и стигаше до някакъв апарат идеално пасващ на цялото обзавеждане. Жената бе стара, бузите ѝ бяха хлътнали, кожата ѝ – набръчкана и имаше нездравословен зеленикаво-синкав цвят на лицето. Независимо от болнавия ѝ вид Саманта отбеляза, че на младини е била красива. Въпреки че тялото ѝ се предаваше, очите ѝ блестяха и в тях личеше интелигентност.

Жената гледаше сестрата, но когато тя се отдръпна, очите ѝ се спряха на Майк. Огледа го отгоре до долу, остави го и се втренчи в Саманта. Известно време я гледа втренчено, сякаш бе изненадана от нещо, после се обърна към сестрата.

– Разкарай се – каза тя. – Искам да говоря насаме с гостите.

Сестрата се обърна, намигна съучастнически на Майк, сякаш искаше да каже: „Не е ли супер“ и напусна стаята.

– Здравейте, аз съм Майкъл Тагърт. Свързах се с вас преди време, но ми казаха, че се възстановявате след операция и не можете да ме видите.

– Сигурно са ви казали, че ще умра, нали?

Майк ѝ се усмихна, но Аби не сваляше очи от Саманта.

– А коя е тази красива млада дама?

Саманта изстреля първото, което ѝ дойде наум:

– Не ми харесва това място, не ми харесва и тази сестра.

Аби се изкиска с блестящи очи.

– Виждам, че сме на едно мнение по някои въпроси. Защо не дойдете и да седнете до мен. Не, не на стола, на леглото, така че да мога да ви виждам. Очите ми са стари, нали разбирате.

Саманта не се поколеба. Някои хора се страхуват от старците, може би защото се замислят, че и те ще остаряят някой ден, но Саманта не беше такава. Бе прекарала доста дълго време с дядо си Кал и с баща си, когато болестта го състаряваше от ден на ден. Сега не се замисли дали да седне, не се и учуди, че жената взе ръката ѝ и я задържа.

Аби погледна Майк.

– Доколкото си спомням, вие ми писахте за Макс.

– Да – отвърна меко Майк, стоейки до таблата на леглото, загледан в двете жени, следейки движенията им. – Искам да разбера какво знаете за нея.

– Защо? – изстреля Аби и Саманта забеляза, че стрелката на апарата отскочи.

Поради някаква неясна причина Майк стоеше на мястото си, без да отговоря.

– Той пише биография на Док – отвърна Саманта вместо него. – И иска да научи нещо за Макси. А и аз искам да я намеря, защото тя вероятно е моя баба – тя понижи глас. – Искам да разбера какво знаете за нея?

Аби не продума, но стрелката отскочи вдясно и остана там една-две секунди.

– Макси е мъртва – каза тя след известно време. – Умря преди осемнадесет месеца.

Саманта въздъхна.

– Сигурна ли сте?

– Абсолютно. Бяхме приятелки още от двадесетте. Е, не съвсем близки още тогава, но по-късно се сближихме. Тя почина в Ню Джърси и управата на старческият дом, където живееше, ми писа – тя погледна Саманта. – Защо едно красиво същество като теб се интересува от старица като нея? Би трябвало да се омъжиш за младия си приятел, да имате деца и да забравите миналото.

Сам не погледна Майк.

– Той не е мой приятел.

– О? – каза Аби. – А това какво е? – повдигна лявата ръка на Саманта и посочи блестящия голям диамант.

– О, това е... Аз... Е, ние...

– Чичо ми Майк искаше да намеря Макси – каза Майк, нарушавайки дългото си мълчание.

– И кой е този твой чичо Майк? – попита Аби, без да проявява интерес.

– Майкъл Ренсъм – отвърна тихо Майк.

Аби рязко се обърна и го погледна със студени, блестящи очи. Тялото ѝ може да беше старо, но духът ѝ бе все още млад.

– Майкъл Ренсъм умря в онази нощ. Умря на дванайсети май 1928 г.

– Не, не е умрял – каза Майк. – Хората на Скалпини са простреляли крака му, но той е оживял. На следващия ден след клането се обади на дядо ми в Колорадо и Гремс изпратил самолет да го вземе. После се погрижил всички да повярват, че Майкъл Ренсъм е мъртъв.

След дълго мълчание, през което се опитваше да асимилира думите

на Майк, Аби каза с присвити очи.

– Ако дядо ти е могъл да прави това, значи е имал пари... и влияние.

– Да, госпожо, имаше.

– А ти? Ще можеш ли да издържаш това прекрасно дете?

– Да, госпожо, мога. Бихте ли ми разказали нещо за чичо Майк.

Аби се облегна на чистите стерилни възглавници, като продължаваше да държи ръката на Саманта.

– Той беше красив мъж. Красивия Ренсъм, така го наричаха момичетата.

– Красив колкото Майк? – попита Саманта, после понижи глас, объркана, че е издала мислите си. – Искях да кажа...

Аби се усмихна.

– Не, скъпа, не толкова красив като твоя млад мъж. Майкъл Ренсъм бе красив по свой собствен начин.

– От къде е? – попита изключително сериозно Майк. – Чичо Майк не разказваше много за миналото си.

– Сирак е. Няма е семейство. Всичко, което имаше, бе външността му и умението да танцува, сякаш се носи из въздуха – тя замълча и продължи почти шепнешком. – И имаше способността да кара жените да се влюбват в него.

– Бяхте ли влюбена в него? – попита Саманта.

– Разбира се. Всички бяхме влюбени – не бе трудно да се разбере, че Аби не желае да каже нищо за себе си.

– А Макси беше ли влюбена в него? – попита Майк.

Аби го погледна с тежък, разкъсващ поглед, сякаш се опитваше да прочете мислите му.

– Да – каза след известно време. – Макси го обичаше много.

Саманта взе чантата си от стола до леглото и извади една снимка, която бе пожелтяла от времето, а единият ѝ ъгъл бе изгорен.

– Това ли е Майкъл Ренсъм?

Като видя снимката, Майк скочи и я взе още преди Аби да успее да я разгледа добре. Беше снимка от фотостудио. Портрет на красив, приятен мъж, облечен в смокинг, с цигара в ръка. Майк познаваше чичо си Майк, когато бе вече стар, но бе уверен, че мъжът на снимката бе човекът, когато обичаше толкова много.

– Откъде взе това? – попита той Саманта.

Саманта не хареса тона му, както и това, че смяташе, че трябва да му покаже снимката, преди да я е видял някой друг.

– За твое сведение баща ми ми остави кутия, пълна с неща на баба ми и снимката бе там. Татко ми бе написал бележка, че още когато бил малък, майка му изгорила няколко неща, но той успял да спаси тази снимка.

– Защо не ми я покажа преди това?

– По същата причина, поради която ти криеш от мен разни неща – тросна му се тя. – Всеки ден научавам по нещо, което си крил. Тогава защо и аз да нямам някои тайни от теб?

– Защото... – Майк спря, почервенял от объркване, тъй като Аби започна да се смее.

– Той не е твоят кавалер? – попита тя, гледайки ги.

Саманта не се обърка.

– Той си мисли, че съм на четири години и че ми е настойник. И трябва да ме защитава. Побеснява дори, ако излезе на покупки.

Преди да успее да каже още нещо, Майк каза тихо:

– Един от хората на Док се опита да я убие.

Тези думи, само те, казваха достатъчно много и веднага изтриха усмивката от лицето на Аби. Известно време тя лежа облегната на възглавницата без да продума, старайки се да диша. Стрелката на апарата играеше диво, от едната до другата страна. Саманта стискаше силно ръката ѝ. След време Аби вдигна ръка.

– Да, това е Майкъл Ренсъм – каза тя тихо с мек глас. – И вече съм доволна, че успях да разкрия тази мистерия. Макси умря преди около година. Имам адреса ви, млади човече, и ще ви изпратя писмото от старческият дом, с което ме известиха, че е починала – тонът ѝ подсказваше, че трябва да си тръгват, но нито Майк, нито Саманта реагираха, сякаш са разбрали.

– Какво бе истинското ѝ име? – попита Саманта.

– Макси Бенет – изстреля намръщена Аби.

– Бих желала да я срещна – каза замечтано Саманта, стискайки ръката ѝ. – Слушала съм толкова много за нея от дядо Кал и от баща ми.

– Кал – каза тихо Аби, мрачността ѝ изчезна, тя се отпусна и се усмихна леко. – Макси ми говореше за него. Добре ли беше, след като тя го напусна, или умря в подобен дом?

– Не – отвърна Саманта, щастлива и ведра. – Той остана с нас, с татко и с мен през последните две години от живота му. Аз ходех на училище и затова трябваше да наемем сестра.

– Беше ли добра?

– Не, беше отегчителна и дядо Кал направи живота ѝ ад.

Аби не каза нищо, само се усмихна и Саманта продължи.

– Беше ужасна, деспотична жена и се отнасяше с дядо Кал като с някакво глупаво дете. Той сигурно би я изгонил, но казваше, че да ѝ се противопоставя, му дава стимул да живее. Измисляше какви ли не отвратителни номера, като да сложи сол в шампоана ѝ и той да ѝ щипе на очите. Един ден, докато тя косеше тревата, той ѝ направи голяма кана чай с лед. Само дете не беше чай с лед, а Лонг Алънд Тий, ликьора, нали го знаете. Тя изпи три огромни чаши и се просна на пода в кухнята. И дядо Кал ѝ обръсна мустаците.

Аби и Майк се разсмяха.

В този момент влезе сестрата. Първо сгълча Саманта, че седи на леглото, после смърри Аби, че кара апарата да играе.

– Те обичат пациенти, които са в кома – каза Аби. – Те са единствените, които се подчиняват на правилника.

– Хайде, хайде, Аби, не можеш да говориш така. Кажй „движдане“ на тези чудесни млади хора.

Аби погледна към Саманта през рамото на сестрата.

– Електролиза – каза Саманта и Аби се засмя толкова силно, че стрелката побесня.

Сестрата ги изведе.

ГЛАВА 20

– Къде ще ме заведеш на вечеря? – попита щастливо Саманта, след като напуснаха старческия дом. – Видях един италиански ресторант Пейпър Муун на Петдесет и осма улица. Изглеждаше много красив.

Той я хвана за лакътя и каза.

– Ще вечеряме у дома – после присви очи. – Отиваме у дома и ти ще ми покажеш кутията, която баща ти ти е оставил.

– Но Майк, аз съм гладна.

– Можеш да поръчаш от нас, както обикновено. Обади се в Пейпър Муун и си поръчай каквото искаш, но тази вечер ще ми покажеш кутията.

Докато той махаше за такси, тя не се сдържа и го заяде.

– Не е много приятно да крият някои неща от теб, нали?

Той я хвана за ръката и я стисна.

– Не разбираш ли, че отговорът на въпроса кой се опита да те убие може би е в тази кутия.

– Не – каза бавно тя.

Докато отваряше вратата на таксито, той я попита.

– Какво имаше в кутията?

Тя замълча и той присви устни.

– Не си я разглеждала, нали?

– Да се ровя из вещите на един мъртвец, не е най-приятното занимание, което мога да си намеря. Просто отворих кутията, старата кутия за шапки, която ти свали долу, видях една снимка и я взех. Това е. Изглежда, бе пълна със стари дрехи, дрехи, което принадлежат на жена, която може би е избягала с някакъв гангстер.

– Кутия пълна с вещи, които биха могли да ни кажат много, може да разберем как да държим настрана човека, който се опита да те удуши.

Несъзнателно Саманта сложи ръка на гърлото си.

– Мислиш ли, че все още съм в голяма опасност?

– Да – каза той. – Мисля, че с всеки нов човек, с когото разговаряш, ти си във все по-голяма опасност – сниши глас. – Мисля, че вече толкова си затънала в тази история, че дори и да отидеш в Мейн, ще си в опасност.

Саманта се обърна, загледа се през прозореца и пое дълбоко дъх.

* * *

Тридесет минути по-късно те бяха пред къщата на Майк, а кутията бе на масата. Сам настоя преди това да си поръчат вечеря и Майк неохотно се съгласи. Саманта не можеше да си обясни нежеланието си да отвори кутията. Знаеше, че е пълна с неща на баба й и при други обстоятелства би й било любопитно да види какво има вътре, но сега бе съвсем сигурна, че не желае да разгледа съдържанието й. Сякаш това беше кутията на Пандора, пълна с най-големите злини на света. Усещаше, че ако я отворят, ще започнат нещо, което би трябвало да довършат докрай.

Майк посегна да отвори кутията, но Сам сложи ръката си върху неговата. Той я изчака да се успокои. Тя кимна и затаи дъх, докато той отваряше кутията.

Той разрови кутията и лицето му потъмня от разочарование. Саманта пристъпи към него изпълнена с любопитство.

– Какво има? – прошепна тя.

– Не мога да повярвам – каза той нервно.

– Какво? – тя се приближи до него и погледна вътре.

Майк я сграбчи и каза:

– Хванах те!

Тя подскочи. С ръка на гърдите и почервеняло лице го удари по рамото.

– Ах, ти!

Смеейки се, Майк бръкна в кутията.

– Не разбирам какво толкова те плаши. Това е просто една стара рокля – извади от кутията рокля от червена коприна и й я подаде.

Отначало Саманта не желаше да я докосва, но когато Майк дръпна ръката си, видя нещо да блести. Взе я, бавно я разгъна и я разгледа.

– Ланвин – прошепна със страхопочитание името на парижкия моделер, изписано на етикета.

Бе красива рокля, червено моаре с корсаж, тесни презрамки с отделно ушита пола, падаща на гънки, подгънатата до средата на прасеца, с малък шлейф отзад. Отдясно на кръста имаше бижу във вид на слънце от втъкани в плата кристали.

– Сякаш преодоля страха си – каза саркастично Майк, но тя не му обърна внимание, възхищавайки се на роклята.

Майк извади чифт обувки от кутията. Бяха направени специално за роклята – с Т-образни ленти от червено моаре и една вертикална от

блестящ плат и подметки тип Луис. Още щом ги видя Саманта разбра, че са неин номер.

– Виж това – Майк ѝ подаде малка кутия, облицована в синьо кадифе. В нея имаше чифт обици, но не обикновени обици – дълги, с крушовидна форма, целите с диаманти и три големи перли в края.

Майк подсвирна.

– Обиците на Док – прошепна Саманта. – Тези, за които каза, че е подарил на Макси в нощта, когато е изчезнала.

Майк извади от кутията бельо – сутиен от коприна с цвят на праскова и с нежни дантели от екрю. Фин секси колан за жартиери и светли копринени чорапи бяха сгънати заедно.

На самото дъно имаше колие от перли и две диамантени гривни. Майк разгледа гривните на светлината.

– Не съм златар, но доколкото разбирам, са истински – той го подаде на Сам. Потърка перлите с нокът. Бяха достатъчно твърди, за да се използват за шмиргел, твърдост, каквато имат само истинските перли.

– Истински ли са?

– Абсолютно – каза той и ги остави на масата.

Саманта също остави гривните и двамата се загледаха в нещата на масата – тъмна вечерна рокля, обувки в тон с нея, изключителни обици, гривни, колие от перли и бельо. Явно това бе облеклото, което Макси бе носила през онази нощ на 1928-а.

– Ако тези неща са били притежание на баща ти – каза Майк, – тогава безспорно Макси е твоя баба.

– Да – отвърна Саманта.

На вратата се позвъни и храната пристигна. Седнаха на свободния край на масата. Хранеха се мълчаливо, загледи в дрехите.

И двамата мислеха за 1928 година, когато по някаква неясна причина една млада жена, облечена в коприна и диаманти, е избягала от една кървава касапница и не е била видяна повече. Отишла в Луизвил, Кентъки, бременна и три дни по-късно се омъжила за мъж, който не можел да има деца. Живяла със съпруга си, отгледала детето си, изглежда, била щастлива, но през 1964-та изчезнала.

– Майк – каза Сам. – Не би ли искал да разбереш какво се е случило през онази нощ? Наистина би желал да разбереш, нали?

– Да, много – отвърна той.

– Док каза, че детето на Макси било негово, но Аби каза, че Макси е обичала Майкъл Ренсъм.

– Залагам на чичо Майк. Не мога да си представя Док да си позволи

да раздели дори малко сперма с някой друг.

– Майк – каза тя ядосана от цинизма му. – Може и да я е обичал. Тя може да е била метреса на Док, но е обичала също и Майкъл Ренсъм. Може да е обичала и двамата.

Майк не отвърна, защото се бе загледал в роклята.

– Видя ли петното?

– Да – отвърна тихо Саманта и впи поглед в чинията си. Още щом го видя, бе разбрал от какво е.

Майк стана, взе роклята и я разгледа на светлината.

– Кръв е, нали? Изглежда, някой се е опитал да го изчисти, но кръвта се маха трудно.

– Особено толкова много кръв.

– Чия ли е?

– Според твоите записки за клането би могла да бъде на много хора.

Майк продължаваше да разглежда роклята.

– Док каза, че Макси е била отзад, когато хората на Скалпини са започнали да стрелят, и не се показвала. Ако това е истина, не може да е кръвта на чичо Майк – той не е напуснал дансинга. Бил е прострелян и е лежал там, докато санитарите са го отнесли. А според Док той самият е бил в тоалетната през повечето време – Майк я погледна. – Ще изпратя роклята на Блеър да й направи анализ. После ще сравним резултатите с кръвните групи на хората в клуба.

Саманта стана и взе роклята.

– Ще я режат ли? – попита тъжно.

На Майк му се прииска да й каже, че кутията е била при нея месеци наред и не я бе отворила, бе видяла роклята и не я бе извадила, за да я разгледа. А сега се държеше като дете, чието мече е подарено като милостиня. Но си замълча.

– Не, няма да я развалят, но мисля, че не трябва да я даваме на никого, преди да я запечатаме.

– Да я запечатаме? О, имаш предвид да й направиш снимка. Мисля, че мога да я държа или да я закачим на стената.

– Това няма да свърши работа – отвърна той, мръщейки се, сякаш търсеше разрешение на проблема. – О, да. Защо не я облечеш? Имаш ли нещо против? Като я гледам, сигурно ще ти е по мярка.

Преди няколко часа само мисълта да погледне в кутията, отблъскваше Саманта. Не можеше да си представи нещо по-отвратително от това да се облече в стари дрехи. Освен да сложи рокля оцапана с кръв.

Но замисляйки се отново реши, че едно е да облечеш рокля с петна от кръв и друго – да носиш рокля на парижки моделиер с диаманти и перли. Докосна коприненото бельо.

– Мислиш ли, че ще ти помогне за автобиографията, ако облека тези дрехи?

Майк трябваше да сложи ръка пред устните си, за да може да скрие усмивката си.

– Ще ми направиш лична услуга, ако ги облечеш. Просто за няколко минути. Можеш да се облечеш, докато си взема апарата. Трябва да наглася статива, така че имаш време.

Още не бе свършил да говори, когато Саманта събра дрехите и отиде в стаята си.

Съблече бързо своите дрехи, и сложи сутиена и бикините на Макси. Коприната прилепна към тялото ѝ и сякаш я промени. Поизправи се, стегна още малко корема си и повдигна брадичката. Направи няколко крачки, за да усети коприната по тялото си. През първите дни, когато дойде в Ню Йорк, докато седеше в стаята си, слушаше музиката на баща си. Сега, облечена в бельото на Макси, започна да си тананика една песен на Беси Смит.

Започна да слага чорапите. Сложи крак на стола и започна бавно да обува чорапа. Когато свърши, го опъна и от двете страни, отвори вратата на гардероба, премести стола пред голямото огледало и се гледаше, докато слагаше втория. Копринен сутиен и бикини, копринени чорапи и голото бедро между коприната.

За това ли жартиерите и този тип чорапи са толкова скъпи, чудеше се тя, изправена пред огледалото, доволна от това, което вижда. Чорапогащите опаковаха жената в найлон от кръста до петите и въобще не бяха секси. Караха жената да се чувства като опакована наденица. Но само няколко сантиметра голо бедро под коприната я караха да се чувства пълна със страст, сякаш бе певица в Харлемски нощен клуб и красиви млади мъже идваха всяка нощ да я чуят.

Гледайки се в огледалото на банята, отбеляза, че лицето ѝ е твърде бледо без грим – като на момиче, което можеш да срещнеш на неделната молитва. Освен това прическата ѝ бе много съвременна, с твърде много лак.

Пусна чешмата, намокри гребена и го прокара през косата си. Веднъж решила, не можеше да спре. Среса косата си наляво, намокри я и я прилепи към главата си, като остави няколко къдрици да падат край ушите ѝ. После, за да е сигурна, че прическата ѝ ще се запази, я

напръска с лак за коса. Изрисува очите си с най-тъмния молив и подчерта добре веждите си. Накрая сложи дебел пласт червило.

Отстъпи, огледа се в огледалото и кимна. Почти се бе превъплътила в Макси, която се подготвяше да излезе на сцената, нейният любим и човекът, подарил ѝ диамантите, я чакаха.

Облече роклята през главата си, леко се позавъртя, за да я намести и се погледна в огледалото.

– Макси – прошепна, виждайки не себе си, а друга жена, за която бе сигурна, че може да заинтересува мъжете. Сложи си обувките, стъпи на стола и прокара ръка по крака си, за да оправи чорапите.

– Сам – извика Майк. – Още ли не си готова?

– Задръж още малко. Това гадже си заслужава чакането – извика тя през вратата. Закачи обиците на Док, сложи гривните и накрая перлите.

Тъкмо се канеше да излезе, когато погледна двете фигурки от Бали на масичката на Майк и забеляза дългите около тридесет сантиметра пръчки, прикрепени към ръцете им. Извади едната внимателно, после взе шишето с точността за корекции при печатане, което Майк най-безотговорно бе оставил на масата, и боядиса няколко сантиметра от пръчката в бяло. Така имаше чудесно копие на цигаре с фалшива цигара. Сложи го в красивите си яркочервени устни, отвори малко вратата и извика на Майк да изгаси всичко, с изключение на лампиона, и не обърна внимание на вика му: „Добре-е-е!“

Когато излезе от стаята, не беше вече невинната и внушаваща респект Саманта, а Макси – певицата, която караше мъжете да се бият за нея.

Майк я видя да се спуска по стълбите, подсвирна от удивление и въобще забрави да снима. Саманта, неговата Саманта, която познаваше, не се движеше по този начин – с издадени напред устни, а тялото ѝ се полошваше прелъстително, докато се приближаваше към него, диамантите на ушите и ръцете ѝ блестяха. Жената, която стоеше пред него, бе толкова различна от тази, която познаваше, колкото Дафни бе различна от индианска домакиня. Усети, че отстъпва. Тази жена го плашеше. Караше го да се чувства, сякаш той трябва да носи тукседо и да ѝ прави скъпи подаръци. Когато Саманта лапна цигарето с изписаните си устни, той седна на един от столовете до масата и се втрени в жената, която не бе виждал никога досега.

Сам бе на около метър от него, когато започна да пее един стар блус, който бе чула от плочите на Беси Смит.

НЕЩАСТИЕТО ПАК Е ТУК.
ПОЛКАТА НИКОГА НЕ СВЪРШВА.
МОЕТО МОМЧЕ ИЗЧЕЗНА СЪС ЖЕНА,
КОЯТО МИСЛЕХ, ЧЕ МИ Е ПРИЯТЕЛКА.

Доста хора мислят, че умението да пееш блус идва от цвета на кожата, но всъщност причината е в преживяната мъка. А Саманта достатъчно бе имала болка и тъга в краткия си живот, за да бъде способна да пее блус като професионална певица. Гласът ѝ, макар и необработен, бе силен и пълен с чувство.

ГОСПОДИ НЕ ЧУВАШ ЛИ МОЛИТВИТЕ МИ?
ЩАСТИЕ, ЩАСТИЕ, НЯМА ЛИ И НА МЕН
ДА СЕ УСМИХНЕШ?
ТОЧНО СЕГА, ПРИЯТЕЛЮ МОЙ,
СЕ НУЖДАЯ ОТ ТВОЯТА РЪКА.

Майк седеше втрещен в нея. Тя го караше да усеща песента, да почувства тъгата на жената, чийто мъж бе откраднат от друга. Пееше така, както би могъл да пее само човек, изживял това чувство, пееше по начина, по който трябваше да го направи, по начина, по който е била написана тази песен. Не пееше като фолкпевица, очарована от хубавите песни на чернокожите, опитваща се да ги имитира пред публиката. Саманта бе жената, написала тази песен и я изпълняваше с цялата си душа.

ЖИВОТЪТ МИ ИЗЦЯЛО СЕ ОБЪРКА,
ВСИЧКО ОКОЛО МЕН СЕ РАЗХВЪРЧА.
ОТКАКТО ПРИЯТЕЛЯТ МИ СИ ЗАМИНА,
НЕ ЗНАМ КАКВО ДА ПРАВЯ
И ПЕЯ ТОЗИ БЛУС ЗА ЩАСТИЕТО.

Тъжната песен бе кратка. Когато свърши, Майк я гледаше втрещено, примигвайки от объркване, чувствайки се, сякаш гледаше някаква непозната жена в износена червена рокля, прилепнала до тялото ѝ.

Сякаш за да го обърка още повече, Саманта се приближи по начин, по който не бе виждал друга жена да се движи, сложи крака си, обут в обувките с висок ток, между краката му и дръпна от цигарето. Той бе сигурен, абсолютно сигурен, че видя дима от цигарата.

– Е, сладурче? – каза тя, но това не беше гласът на Саманта. Гласът ѝ беше по-тих, почти груб и много, много предизвикателен, пленяващ.

Глас на сирена, способна да прелъсти мъжете и да ги принуди да умрат за нея.

– Саманта? – прошепна той и се обърка още повече, защото прозвуча като тийнейджър.

С гърлен смях, така както би се изсмяла Катлин Търнър, тя отдръпна крака си и се отдалечи. Той не можеше да откъсне очи от нея. Кожата на гърба ѝ беше блестяща и прекрасна на меката светлина на лампиона.

– Сам – каза той, когато тя тръгна към спалнята, но тя не се обърна.

– Макси – прошепна и затаи дъх, когато тя му се усмихна през рамо. Това бе усмивка на жена, която знае какво въздействие има върху мъжете.

Когато Саманта изчезна, Майк въздъхна и разкърши рамене. Бе останал без дъх, а мускулите му се бяха схванали. Опита се да намали напрежението в тялото си, като отиде до плъзгаща се врата и се загледа в нощта. Жената, която видя тази вечер в стаята, бе непозната за него, бе жена, която криеше много тайни и можеше много неща, но той не бе сигурен, че това е жена, която наистина би му харесала. Може би желае да я заведе в леглото си, тъй като тя знаеше за секса много повече от него. Тя бе жена, която можеше да имитира оргазъм, би могла да се преструва, че е влюбена в един мъж. Бе абсолютно противоположна на Саманта с нейната откритост, честност и умение да дава.

– Е? – попита Саманта зад него.

Той се обърна и тя пак бе Саманта с чисто лице, разрошена коса, малкото ѝ тяло скрито в халата му.

Приблужи се до нея и я целуна не със страст и желание, а с облекчение, сякаш посрещаше някой за добре дошъл.

Държеше я толкова силно, че тя едва можеше да диша. Трябваше му малко време, за да се съвземе и проговори. Хилейки се доста пресилено, каза:

– Накара ме да повярвам в раздвояването на личност – отдръпна се, за да погледне лицето ѝ. – Добре ли си? Ти беше така... различна. Ти беше...

– Макси – каза тя. – Когато облякох дрехите ѝ, като че ли се превърнах в нея. Свърших ли добра работа?

Той притисна главата ѝ до тялото си.

– Много добра. Много, много добра.

– Майк? Какво има? Само изпях една песен. Е, може би малко повече се вживях.

Той не я пусна.

– Беше нещо повече. Много повече. Ти се промени изцяло.

– Една малка промяна не вреди...

Той я целуна, за да я накара да млъкне.

– Сами, не искам да се променяш. Харесваш ми такава, каквата си.

Тя се притисна до него, без да разбира какво толкова го бе възбудило, но мнението му ѝ хареса. Хареса ѝ комплиментът му.

– Майк – каза нежно. – Аз също те харесвам.

По-късно разбра, че той наистина бе впечатлен, защото за първи път, когато си лягаха, не се опита да я убеди да спи с него. Нещо в нежеланието му я накара да се усмихне, когато се оглеждаше в огледалото на тоалетката. Може би трябваше по-често да е Макси. Може би не трябваше да е толкова предсказуема, така отегчителна. Галейки роклята на Макси, която бе на стола, отново се усмихна. После извади красивата бяла нощница от скривалището ѝ – дъното на едно от чекмеджетата на Майк. Макси би носила бяла нощница, ако реши. Бяла или черна, голяма и дълга, прозрачна и къса, Макси би носила всякаква нощница, ако решише.

ГЛАВА 21

В девет без пет в неделя сутрин Саманта седеше в леглото на Майк и се опитваше да оправи ноктите на краката си. Това, че инструментите, които използваше бяха лично нейни и че ги имаше от десет години не ѝ помагаше. Все още не чуваше шум от стаята на Майк. Явно той все още спеше.

В девет взе дистанционното и пусна телевизора, за да гледа „Неделя сутрин“ на Чарлс Кърълт. Гледаше шоуто, откакто бяха взели мистър Кърълт от улицата и го бяха сложили на един стол в едно нюйоркско студио. Беше ѝ интересно кога ще махне този меланхоличен израз от лицето си. Израз, който казваше, че би предпочел да е на улицата.

Първите няколко минути той съобщаваше какво предстои през деня. Саманта не слушаше много-много новините, докато не чу думата Джубили. Вдигна рязко глава, очите ѝ се отвориха широко и попиваше всяка една дума на Чарлс Кърълт.

„Касапницата в Джубили клъб не е толкова известна, както тази на Свети Валентин, но по време на сухия режим нищо от това, което ставаше в Ню Йорк, не придобиваше такава известност, както събитията в Чикаго. Може би това е израз на цинизма на нюйоркчани, но случилото се през онази съботна вечер на 12 май 1928 година дори не бе наречено касапница. Полунашега, полунасерiously се говореше за смяна на стражата, тъй като един шеф на банда изби хората на млад гангстер, за който се говореше, че ще стане бос. Стрелбата се обърна срещу инициатора ѝ, а симпатиите на хората и ченгетата бяха на страната на човека, срещу когото стреляха. След този ужасен случай, след тази кървава баня, когато бяха убити седемдесет души, а около дузина ранени, Док Барет, тогава двадесет и осем годишен гангстер, сложи ръка върху нелегалната търговия с алкохол. Той спечели, но също така загуби своя приятел от детинство, човека, за когото казваше, че е единственият, на когото може да се довери, мъжът с цветистото име Сакатия Джо. Наричаха го така, защото бе загубил ръката си при престрелка, защитавайки Док. Джо бе убит през тази нощ. Всичко това се случи във великолепното заведение в Харлем, известно просто като Джубили клъб. Док може да е спечелил онази нощ, но Джубили загуби всичко, което имаше. Клубът му бе разрушен от около три хиляди курушума, от хиляди търсачи на сувенири, дошли на следващия ден.“

Докато водещият разказваше, камерата показваше вътрешността и външния изглед на разпадащата се стара сграда в ужасния Харлем. Плъхове бягаха по пода, докато камерата фокусираше дупките от куршуми по стените.

Джубили все още притежава клуба, но състоянието, в което се намира сградата днес, не му позволява нито да го продаде, нито да го даде под наем. Така че клубът стои празен.

Чарлз остави листа и се усмихна като Мона Лиза.

Някои говорят, че клубът се обитава от духове, но ние не сме тук, за да говорим за жестокостите преди шейсет години, а да разкажем за Джубили Джонсън и неговата музика, тъй като дори една кървава касапница като тази не бе в състояние да го сломи. Днес той е на сто и една години и все още свири, все още пее и все още е... великолепен.

Саманта скочи от леглото и се втурна през банята в стаята на Майк, който спеше по корем, скрит в завивките.

– Майк! Събуди се! Трябва да видиш какво дават по телевизията – той не реагира и тя се опря на леглото и го бутна по голото рамо, което се подаваше изпод завивките.

– Майкъл! Събуди се! Ще изпуснеш нещо много важно – той потрепна леко. Ако не беше толкова топъл, щеше да си помисли, че е мъртъв. Качи се на леглото, хвана го за раменете и го раздруса. – Дават Джубили по телевизията, в предаването на Чарлз Кърълт. Джубили на Макс!

В следващия миг той скочи, хвана я и я бутна в леглото. Започна да търка лицето си във врата ѝ, а тя пищеше и се смееше.

– Защо ме будиш? – изсумтя ядосано. – Днес е неделя и на човек му се позволява да поспи повече.

– Майк, дават Джубили по телевизията.

Точно в този момент лицето му се промени. Отдръпна се от нея, стараяйки се въобще да не я докосва.

– Какво стана?

– Изчезвай отгук – в гласа му нямаше игра. Беше отвратително нетърпелив.

Разбра, че е бесен, но не схващаше защо. Дали пък защото го събуди? Има хора, които обичат да спят много, но явно досега не бе разбрала, че Майк е от тях. Стана от леглото и започна да се извинява.

– Съжалявам. Може би не трябваше да те будя, но така исках да видиш програмата. Май ще е по-добре да се кача горе и да я запиша, а ти ще я гледаш по-късно.

Той обърна глава.

– Махни тази нощница.

Трябваше ѝ малко време, за да разбере какво ѝ каза. Отначало си помисли, че иска тя да се съблече, но веднага се усети, че носи съвсем новата си, много красива, много тънка, много, много бяла нощница. Въпреки удоволствието, което я обзе, се почувства гадно, че е забравила за „проблема“ му. Е, не точно гадно, по-скоро тъпо. Дали наистина облечена в тази нощница, бе в състояние да го разстрои толкова много, че да пребледнее и да не може да я гледа.

– Аз... Не мислех, че... – дори и за самата нея думите ѝ прозвучаха неискрено. Мъж, който изглеждаше като него, бе толкова секси, така сладък и остроумен, прекрасен като него, би могъл да има всяка една жена. Явно, помисли си тя, той бе така обладан от нея, до такава степен, че дори не можеше да понесе да я гледа в бяло.

– Дойдох да ти кажа за програмата и забравих с какво съм... Не исках да... – тя спря, защото той се обърна и това, което видя в очите му, я накара да отстъпи. Те бяха пълни с нещо, което не бе сигурна, че разбира. В тях имаше нужда, желание и страст, но също така и отчаяние, сякаш той се нуждаеше от нещо, което, ако не получи, ще умре.

Саманта сложи ръка на гърлото си и отстъпи назад. Отдавна бе престанала да се страхува от Майк, но сега наистина се уплаши. Той тръгна към нея през леглото и тя отново отстъпи.

– Майк – започна, но той не отговори, само я гледаше жадно и се приближаваше към нея с настървението на вълк.

Тя изписка и страхливо побягна от стаята, тръшкайки вратата на своята стая. Облегна се на нея, дишайки тежко. Макси сигурно би могла да се справи с красивите млади мъже, които я преследват, но Саманта не беше готова за това.

Изчака, докато се успокои. Махна нощницата, сложи си джинси, блуза с дълги ръкави и висока яка, която я покриваше почти цялата, и отиде в библиотеката да гледа телевизия.

Майк се появи след двадесет минути и когато го погледна, изтръпна.

– Добре ли си? – попита и отиде при него, за да пипне челото му. Беше студен като саламандър. – Майк!

– Студен душ – измърмори той, дръпна ръката ѝ и седна на канапето, явно объркан от това, което се случи преди малко. – Откъсът още ли не е започнал?

– Не – отвърна тя, опитвайки се да не се усмихне, но реакцията му

тази сутрин я караше да се чувства добре. Това, разбира се, помисли си тя, е начинът, по който мъжете се чувстват, преди да легнат с една жена. Особено пък преди да легнат с нея. Беше по-добре да го остави да си фантазира, отколкото да направи това, което той, изглежда, искаше от нея. Направеше ли го, вероятно той щеше да я помоли да напусне къщата или да заспи, след като свършат.

– Не – каза тя. – Не си го изпуснал. Мисля, че е следващият.

Подаде му кифла намазана с крема сирене. Той пренебрегна храната, хвана я за брадичката и приближи устните си до нейните. Целува я дълго и сладко, без да ѝ къса дрехите, без да я докосва, освен със силните си пръсти на брадичката. Тази дълга, дълга целувка едва не я уби. Тялото ѝ сякаш се размекна, превърна се в нещо топло и меко, вратът ѝ се завъртя под почти невъзможен ъгъл, но не се дръпна, защото ѝ се искаше да се слее с него, да се загуби в него.

Когато той се отдръпна, тя бе толкова отпусната, че щеше да падне от канапето, ако не я бе хванал.

– Защо, Сам? – прошепна той. – Защо ми отказваш? Колко дълго трябва да чакам? Или искаш първо да ти, предложи да се оженим? Ако е така, ще...

Тя сложи пръст на устните му, защото не желаше да чуе останалата част от въпроса му. Не желаше да говори за причините за държането си, не желаше той да научи истината за нея, или поне не сега, когато това, което съществуваше помежду им бе толкова крехко. Може би по-късно щеше да му каже всичко.

Мърморейки проклетия, Майк взе кифлата, която бе все още в ръката ѝ, въпреки че бе малко изпочупена, защото Саманта я бе стискала, докато се целуваше с него. По пръстите ѝ имаше крема сирене. Той взе ръката ѝ и я заоблизва бавно, прочувствено и нежно.

– Твоето шоу започва – каза той, а пръстът ѝ беше в устата му.

– Какво?

– Твоето шоу.

– Какво? – той ближеше дланта ѝ.

– Макси. Джубили. Смърт. Разрушения. Касапница. Спомняш ли си?

– Какво?

Майк остави вече чистата ѝ ръка и обърна главата ѝ към телевизора. Трябваше ѝ няколко минути, за да избистри погледа си и да види, че вървеше програмата за живота и кариерата на стария музикант. Камерата показваше Джубили, който въпреки своите сто и една години

изглеждаше енергичен и пъргав, а разсъдъкът му бе много бистър.

Майк я придърпа назад, докато гледаха. Видяха разрушената сграда, която някога е била елегантен ношен клуб в синьо и сребърно. Джубили разказваше за клуба, за хората, които са идвали, как дамите са носели своите кожени палта, които мъжете купували на своите метреси. Но всичко това свършило след касапницата и той не успял да събере достатъчно пари да възстанови клуба.

В края на предаването Саманта изключи звука и се обърна към Майк.

– Много ли е далеч Харлем оттук?

– По начин на мислене или в мили?

Тя се намръщи.

– Мили.

– Ню Йорк е остров, нали знаеш? Нито едно място не е много далеч от друго.

– И ако кажа на един таксиметров шофьор, че искам да отида в Харлем, той ще знае къде да ме заведе?

Майк мълчеше и я гледаше.

– Каж ми, да не смяташ да направиш това, от което се опасявам?

Тя стана от канапето.

– Ще посетя Джубили, ако това имаш предвид. Ще отида при него сега, преди някой друг да е разбрал, че е жив.

Майк застана пред нея и сложи ръце на раменете ѝ.

– Имаш предвид мъжа, който се опита да те убие, нали?

Тя се отдръпна, не желаейки да мисли за онази нощ.

– Може би. Мистър Джонсън сигурно знае нещо за онази нощ. Защо баба ми е трябвало да напусне семейството си, какво я е накарало да ни причини толкова много нещастия... Може би...

– Има ли някакъв начин, по който мога да те убедя да не ходиш?

Тя поклати глава.

– Не, Майк, няма. Бих те накарала да дойдеш с мен, но ако не желаш, ще отида сама.

– В Харлем?! Фина, малка блондинка като теб сама в този район?!

– Толкова ли е лошо. Както изглежда по телевизията?

– Да.

Тя преглътна, после бавно пое дъх.

– Ще отида сама, ако се наложи – въпреки че говореше така, вътрешно се надяваше Майк да дойде с нея. Човешката смелост все пак има граници.

– О'кей. Обличай се. Сложи си нещо по-обикновено.
Тя кимна и се качи горе да се преоблече.

* * *

Когато двамата пристигнаха с наетата кола пред къщата, там вече се бе насъбрала тълпа. Шофьорът на колата бе огромен мъж, кожата му бе с цвят на въглища и имаше огромен розов белег, който започваше от врата му и се скриваше под ризата. Изглежда, бе приятел на Майк. Саманта му се усмихваше прекалено много и доста нервно, което го забавляваше.

По пътя за Харлем, тя не смееше да погледне през прозореца, защото гледката бе ужасяваща. Такава огромна бедност в близост до невероятното богатство на Манхатън бе нещо, което не можеше да си обясни.

Когато най-накрая пристигнаха пред къщата на Джубили – единствената добре изглеждаща на улицата, Саманта въздъхна с отвращение. Обстановката бе такава, сякаш всеки момент ще започне въстание. Изглежда, повечето нийоркчани бяха гледали шоуто на Чарлз Кърълт и бяха дошли да видят Джубили. Да му поискат пари назаем, да му продадат нещо или просто да погледне песните, които са написали.

На входа стоеше голяма, висока жена със стоманеносива коса и бясен израз на лицето, което явно някога е било красиво. Държеше високо една метла, сякаш тя бе някакво оръжие, и се опитваше да спре зяпачите да се качват на стъпалата. Саманта видя как удари двама мъже през лицето с метлата.

Майк хвана Саманта за лакътя.

– Не мисля, че сега е най-подходящият момент – каза той, опитвайки се да я върне в колата.

Тя се изплъзна от хватката му.

– Не. Ще говоря с него сега. Не мисля, че ще събере достатъчно смелост да дойде друг път.

– Това е най-хубавото, което съм чувал досега.

– Майк, можеш ли да ме преведеш през тълпата? Ако успея да се доближа достатъчно до онази жена, ще ѝ кажа, че искам да питам Джубили за Макси.

Майк си помисли, че би могъл да спечели време, като се опита да поговори с нея, но се отказа, тъй като беше безполезно. Освен това, той също искаше да се срещне с Джубили и да разбере дали старецът знае нещо важно за Макси. Погледна към негъра, който стоеше до колата, и му кимна. Негърът му отговори по същия начин.

След минута Саманта вървеше зад Майк здраво, хванала се за кола на му, докато той си проправяше път през хората. Негърът вървеше след тях. Когато стигнаха до първото стъпало, жената замахна към тях, но негърът хвана метлата, преди да ги удари. Това даде възможност на Саманта и Майк да изкрещят, че искат да говорят с Джубили за Макс.

От изражението на лицето ѝ разбраха, че е чувала това име. С неприятна гримаса тя кимна на едно дете, което стоеше зад нея, и то се вмъкна в къщата. След малко се върна и им махна да влязат. Майк и Саманта тръгнаха след него, а шофьорът се върна при колата.

Вътрешността на къщата имаше износен вид. Купена преди много години, обзаведена тогава и след това недокосвана. Первазите и таванът сигурно бяха боядисвани тридесет или четиридесет пъти, но старата боя не е била сваляна и затова сега боята се лющеше. Дебелият пласт боя скриваше украсата по дървото.

Вървяха по тесни стълби, докато стигнаха горния етаж, където бе слънчево и топло, а стаята изглеждала, сякаш не е пипана, откакто Джубили се е родил. От сянката излезе един мъж, който изплаши Саманта до смърт. Беше висок негър, изглеждала изключително добре и имаше най-гневните очи, които бе виждала. Не беше просто ядосан в момента, беше бесен заради живота си, беше ядосан на всеки и всичко.

Хвърли им един арогантен поглед, изду ноздри и изчезна в коридора. Саманта преглътна, погледна Майк, за да се успокои, и продължи нагоре по стълбите.

Детето отвори една врата на последния етаж, пусна Майк и Саманта да влязат и ги остави сами. Щом видя стаята, тя се влюби в нея. От всички страни, от тавана до пода имаше рафтове, пълни с нотни листа. Захабените, пожълтели корици на нотите бяха вероятно от времето на Флинтстоун. Над всичко доминираше едно огромно пиано, от онези лъскави, черни пиана, на които свиреха мъже, облечени във вталени сака от тукседо. Явно бе любим инструмент, тъй като бе лакиран и нямаше нито една драскотина. Два удобни стола бяха разположени около него.

И Саманта, и Майк бяха така вгълбени в разглеждане на стаята, че не забелязаха слабия мъж, който седеше на пейката зад пианото, а главата му едва се виждаше от поставката за ноти. Телевизионните камери бяха успели да скрият някои от бръчките по лицето му, а светлината бе омекотила чертите му и не си личеше, че по лицето му нямаше никакво месо, а само черна кожа. Изглеждала като мумия, не като истински човек, а блестящите му очи бяха несъвместими със старото му тяло.

Приличаше на шоумен, който се е постарал мумията му да изглежда по-реалистична.

Саманта му се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ, разкривайки разкошни изкуствени зъби.

– Казвам се Саманта Елиът и съм внучка на Макси – подаде му ръка.

– Щях да те позная. Изглеждаш точно като нея – гласът му бе приятен. Саманта бе убедена, че гласът му винаги е бил такъв, за разлика от кожата му, която приличаше на доброкачествена обработена кожа. Докато говореше, пръстите му играеха някак отнесено по клавишите. Явно да свири на пиано, за него бе толкова естествено, както и да диша.

Майк пристъпи напред и започна да му обяснява защо са тук, за Док, за Макси, за бащата на Саманта, за биографията, която пишеше. Джубили го слушаше, продължавайки да свири на пианото с отнесен поглед. Когато Майк свърши, той погледна Саманта.

– Макси пееше блус. Пееше изключително.

Усмихвайки се, Саманта изпя песента, която Джубили свиреше – Гълф Коуст Блус и завърши с думите:

УСТНИТЕ ТИ СА ПЪЛНИ СЪС ЖЕЛАНИЕ,
РЪЦЕТЕ ПЪЛНИ СЪС ЛЮБОВ.

Първоначалното неверие в погледа на Джубили бе заместено от радост, една особена радост – на старец, открил нещо, което е мислил, че отдавна е изчезнало. Сякаш за миг в очите му се появиха сълзи.

– Звучиш точно като нея, момиче! – каза той, обърна се изцяло към пианото и натисна силно клавишите. – Тази знаеш ли я?

– Блусът на плачещата върба – отвърна тя меко, когато той изсвири първите тонове. Може би в старото му тяло нямаше сила, но пръстите му бяха все още силни.

Саманта отвори уста да запее, но спря, защото откъм прозореца се чу призрачен тъжен плач на тромпет със сурдинка. Тя погледна Майк, за да се увери, че все още е в деветдесетте, тъй като звукът на тромпет със сурдинка бе нещо архаично.

– Не му обръщай внимание – каза нетърпеливо Джубили. – Това е просто Орнет. Знаеш ли това парче?

Саманта бе убедена, че тромпетистът бе онзи свирепо гледащ млад мъж, който видя на стълбите. Също така бе сигурна, че е подложена на теста. Ако този млад мъж можеше да свири нещо така старо като Блуса

на плачещата върба, то той го е научил от любов към музиката, а не за да печели пари от него. Знаеше също, че той не вярваше, че малката блондинка може да пее блус.

Отвори уста и запя тъжната песен за една жена, загубила любимия си. Песента завършваше със стакато.

ПРИЯТЕЛИ, ОБИЧАХ МОЕТО МОМЧЕ,
ЦЕЛУВАХ ГО СУТРИН, ОБЕД И ВЕЧЕР,
ЧИСТИХ ДРЕХИТЕ МУ, СТАРАЕХ СЕ ДА Е ДОБРЕ,
НО ТОЙ ИЗЧЕЗНА – ОСТАВИ МЕ СЛЕД ВСИЧКО,
КОЕТО СТОРИХ.
МОМИЧЕТА, ТОЙ И С ВАС ЩЕ ПОСТЪПИ ТАКА,
ЗАТОВА ПЕЯ БЛУСА НА ПЛАЧЕЩАТА ВЪРБА.

Когато свърши, Джубили не каза нищо, но по изражението на лицето му, можеше да и каже, че е пяла добре. Лицето му казваше едно – звучиш точно като нея, сякаш се носиш из въздуха.

Някак импулсивно, докато Майк и Джубили я гледаха изумени, Саманта отиде до прозореца и извика ядно и предизвикателно по посока на тромпетиста.

– Минах ли изпита, Орнет?

При тези й думи Джубили и Майк избухнаха в смях. Джубили звучеше като стар акордеон, надупчен на няколко места.

– Точно като нея – каза Джубили. – Макси не се страхуваше от нищо.

– Страхувала се е от нещо – каза горчиво Майк. – И искаме да разберем от какво.

Джубили не пожела да им каже нищо за Макси. Продължи да свири, питайки Саманта дали знае една или друга песен, повтаряйки, че не е виждал Макси от нощта, когато е изчезнала. Когато Саманта го попита има ли представа защо е изчезнала, той измърмори едно „не“.

Станал е на сто и една години и все още не умее да лъже убедително, помисли си Саманта. Опита се да сметне още колко пъти ще трябва да го посети, още колко песни на Беси Смит ще трябва да изпее, преди той да склони да й каже какво знае за Макси.

Когато си вземаха довиждане, Саманта го целуна по старата набръчкана буза и каза, че се надява да го види отново.

На полеутажа ги чакаше малкото момче да ги заведе долу. То направи нещо, което се стори твърде странно на Саманта – пхна ръката си в тази на Майк. Знаеше, че Майк се разбира много добре с децата, но

все пак нещо в държането на детето ѝ се стори необичайно. Когато излязоха навън, забеляза, че Майк пхна ръката, която бе държал в джоба си, и разбра, че детето му е дало някаква бележка. Вероятно от Орнет, помисли си тя и бе убедена, че той ще запази съдържанието ѝ в тайна.

На задната седалка на колата се държеше така, сякаш не знае за бележката.

– Орнет – каза ведро. – Мисля, че съм чувала това име.

– Орнет Колман. Алтосакс – отвърна Майк, гледайки през прозореца.

Когато влязоха в къщата, Майк веднага изчезна в спалнята и Саманта бе уверена, че четеше тайното съобщение. Когато се върна, бе по шорти и тениска и държеше неделния Ню Йорк Таймс под мишница.

Обядваха в градината, и двамата четейки вестника. После се изпънаха на дървените шезлонги, Майк все още с вестника в ръце, сякаш имаше намерение да прекара часове с финансовия раздел, а Саманта взе портативния компютър и се опита да запише всичко, което знаеше за Макс.

Не бе научила много. Макс е била влюбена в двама или дори трима мъже, ако се брои и Кал. Колкото и да са били, тя ги е напуснала всичките. Къде е отишла и защо?

През няколко минути тя ставаше от стола, мърморейки „Трябва ми още една дискета“, после изчезваше в къщата, където старейки се да не се бави, търсеше бележката, която детето даде на Майк. Претърси дрехите, които носеше тази сутрин, погледна във всяка кутия. Търси и в спалнята за гости (чувствайки се малко виновна, че го е изгонила от неговата спалня), погледна дори и в обувките му.

Едва когато влезе за шести път в къщата, посмя да погледне в портфейла му. Това ѝ изглеждаше като изключителна намеса в частния му живот и се поколеба, преди да го извади от шкафчето. Но когато го отвори, забрави за колебанията си и започна да търси. Имаше три кредитни карти, всичките златни, и две хиляди долара в брой, което я накара да затаи дъх. В портфейла нямаше нищо друго, нито бележник с телефони, нито листчета с номера. Естествено, човек като Майк би могъл да запомни нужните му номера.

Тъкмо понечи да остави портфейла, си спомни, че баща ѝ имаше тайно отделение, в което държеше лакомствата за нея и я караше да ги открива сама. Огледа портфейла и намери отделението. Извади някакъв лист.

Едва не седна от удивление, защото това бе нейна снимка от пети

клас. Явно Майк бе взел снимката от къщата на баща ѝ в Лиузвил. Дали бе подарък от баща ѝ, или той просто я бе взел от стаята ѝ, където стоеше? И защо я носеше в портфейла си?

Остави снимката в отделението, но тя не влезе свободно и тя разбра, че най-после е открила бележката.

НЕЛСЪН – ПАДИ БАР ВЪВ ВИЛИДЖ – ПОНЕДЕЛНИК – ОСЕМ

Със скоростта на светлината прибра всички неща по местата им, така както ги намери, и се върна в градината. Любопитство ѝ бе голямо и след като седя тихо няколко минути, попита Майк какъв е телефонният номер на баща му. Без да вдига глава от вестника, той ѝ го каза.

– Телефонът на най-големия ти брат.

– У тях, в офиса, в Колорадо, този в Ню Йорк или в къщата му в планината?

– Всичките.

Майк остави вестника и я погледна.

– Изпитваш ли ме?

– Какъв е номерът на социалното ми осигуряване?

С хитра усмивка той ѝ го каза.

– Знаеш ли номера на банковата ми сметка?

Вдигна вестника пред себе си, докато ѝ го казваше. После ѝ каза кода на картата ѝ за получаване на пари в брой, но не ѝ каза откъде го е научил.

– Номера на картата на Ванеса – тросна се тя.

– Тук ме хвана. Всъщност не съм сигурен дали някога съм го знаел.

Лъжеше. Тя се усмихваше, когато отново се обърна към монитора.

В три часа Саманта стана и отиде в кухнята. Започна да рови из шкафовете, опитвайки се да намери това, което ѝ е нужно.

Когато Майк чу шума от кухнята, се зачуди какво прави и отиде да види. Намери я да седи на пода объркана, с около половин дузина тигани около нея.

– Опитваше се да измислиш какво да правиш с тях ли?

– Опитвам се да измисля как да направя коктейл.

– Повикай оксигенист.

– Много смешно – каза тя, стана и започна да размества тиганите.

Надявах се да имаш някъде от тези книжки за коктейли.

– А, това ли имаш предвид. Смяташ да се напиваш ли? – попита той

с надежда.

– Не, искам да направя някакъв коктейл и да го взема със себе си, когато отида при баба си тази вечер.

Това изявление така стъписа Майк, че той замръзна от учудване, втренчен в нея.

– К... какво искаш да кажеш?

Тя се обърна към него.

– Не знам защо, но ти явно си мислиш, че не съм достатъчно умна и че можеш да скриеш някои неща от мен. Разбрах, че Аби ми е баба още щом я видях. Тя прилича на баща ми, движенията ѝ са като неговите. Дори извива устните си като него – тя се облегна на него. – А и ти го разбра, нали? Беше изписано на лицето ти. Беше така поразен, че едва можеше да говориш.

Той взе ръката ѝ и я стисна.

– Не ти казах не защото мисля, че не си достатъчно умна, а защото...

– Знам – прекъсна го тя усмихната, стискайки неговата ръка в отговор. – Не искаш да ми се случи нищо лошо и мислиш, че е опасно да я посещавам.

– Точно така.

Тя пое дълбоко дъх.

– Майк, ти си щастлив човек. Имаш толкова много роднини около теб. А моите вече ги няма. Само Макси и аз сме живи. Тя е в онова ужасно място, сама всеки ден, а аз съм тук и... няма да я бъде още дълго.

Тя започна да трепери и той я прегърна.

– Тихо, скъпа. Всичко е наред. Ще отидем при нея, когато пожелаеш.

– Не е нужно да идваш с мен – както винаги, прегръдката на Майк я караше да се чувства сигурна.

– Разбира се – каза той, милвайки косата ѝ. – Ще те оставя сама. И ти сигурно ще се залепиш на въртящата се врата.

Тя го погледна усмихната.

– Надявах се да искаш да дойдеш – блъсна го. – Сега – продължи делово. – Как да направя коктейл?

– Саманта, не можеш да ѝ носиш алкохол. Не искам да говоря за очевидни неща, но тя е много зле. Не мисля, че лекарят ще разреши...

Тя сложи пръст на устните му.

– Знам, но Кал казваше: „Когато умираш какво може да те нарани?“

Той не пушеше от петдесетте, но в деня, когато докторът му каза, че умира, си купи кутия много скъпи пури и пушеше по една всеки ден, докато почина. Баща ми сложи останалите пури под капака на ковчега му.

Майк просто я гледаше. Тя бе преживяла доста неща, които той не можеше да си представи. Бе израснала обградена от умиращи роднини, а баща ѝ, когато бе на смъртно легло, не желаше в къщата да влиза слънчева светлина.

Без да продума, той се пресегна и извади от шкафа над главата ѝ книга, пълна с рецепти за коктейли.

– Да видим. Коктейл Cointreau, лимонов сок и коняк. Мисля, че можем да го направим.

– О, Майк, толкова те обичам – каза тя смеейки се, но и обърквана от думите си.

Той я погледна.

– Бих искал да се надявам да е така – каза, сякаш тя не значи нищо за него, но бузите му потъмняха малко повече от нормалното.

Саманта започна да вади лимоните от хладилника и заговори бързо, за да преодолее объркването.

– Надявам се в старческия дом да ни оставят насаме с нея. Знаеш ли какво искам да направя, Майк? Ще ѝ занеса снимки. Горещ имам цяла кутия с албуми и снимки на баща ми и майка ми, дядо Кал и мои, повечето направени, след като Макси си тръгна. Господи, не мога да наричам баба си по име. Как да се обръщам към нея?

– Аби – отвърна сериозно Майк. – Докато тя пожелае да узнае, че ти знаеш, че ти е баба. Мисля, че не трябва да ѝ показваш, че си разбрала – той се намръщи. – Горката жена, сигурно си мисли, че като крие самоличността си от теб, ти си в безопасност.

Той спря рязко, гледайки я учудено.

– Сам, още от първия опит, по-точно от първия опит на баща ти, успя да разбереш какво се е случило с баба ти. Откри, че тя живее в старчески дом на системи. Щом знаеш това, защо ходихме при Джубили тази сутрин?

– Знам къде е, но защо е там?

Майк изпъшка.

– Саманта...

Знаеше, че той не желае тя да се рови повече в тази история, но колкото повече научаваше за Док и Макси, Майкъл Ренсъм и Джубили, толкова повече се усилваше желанието ѝ да научи какво е станало през 1928 година. Отначало почти мразеше баба си, че е напуснала

семейството си, и то без да каже „сбогом“. Но когато я срещна и види сълзите в очите ѝ при споменаването на Кал, се убеди, че Макси го е обичала много. Нещо повече, Макси обичаше и внучката си. Беше очевидно от реакцията ѝ, когато Майк каза, че някой се е опитал да убие Саманта.

– Бих искала да знам какво обича да хапва – каза тя. – Бих искала да ѝ занеса... шоколадов кейк или нещо подобно, нещо, което харесва, нещо, което е вредно за нея и това отвратително място не може да ѝ предложи.

Майк сложи ръце на раменете ѝ.

– Как мога да те убедя да не ходиш? Ако ти кажа, че този, който се опита да те убие, може още да те следи и ти можеш да го заведеш при Макси? Не мисля, че тялото ѝ е достатъчно силно, за да издържи на подобно нападение.

Саманта бе мислила върху всичко това.

– Колко мислиш, че ѝ остава?

Майк не мислеше и да я лъже.

– Когато се свързах за първи път с лекаря, той ми каза, че ѝ остават три месеца.

Саманта пое дълбоко дъх.

– Ако ти беше на нейно място, не си имал близки наоколо години наред и сега имаш шанса да прекараш няколко седмици с човек, когото обичаш, ще рискуваш ли?

Искаше да ѝ каже, че фактът, че Макси е напуснала семейството си преди двадесет години, не означава, че непременно е била сама, но си замълча. Всъщност като си спомни как изглеждаше Макси в онова отвратително място, се зачуди дали Сам не бе права и Макси наистина е била самотна през всичките тези години. Тя вероятно бе избягала, страхувайки се да не бъде открита, и не беше логично да напусне едно място, за да живее на друго, където да е сред много хора и да е постоянно на показ.

– Сред тези албуми дали има някои твои снимки гола?

Смеейки се, тя се отдръпна.

– Върху едно мъхесто одеяло, когато съм на осем месеца.

– А осемнадесетгодишна? Млада, на възраст за женене...

– Какво искаш да кажеш? Че не съм млада?

Майк повдигна рамене.

– Младо тяло, остарял дух. Хей, мислиш ли, че Макси ще обича черен хайвер? Можем да спрем в руската чайна и да вземем една купа.

Саманта все още мислеше върху думите му: „Младо тяло, остарял дух“.

– Предполагам, че обича хайвер, а идеята не е лоша. Надявам се да не ни създадат неприятности в дома.

Точно в този миг на Майк му дойде чудесна идея и лицето му се проясни.

– Остави това на мен. Ще се погрижа да ѝ разрешат да яде каквото пожелае и да се отнасят добре с нея отгук нататък.

ГЛАВА 22

Беше почти шест часът, когато пристигнаха в старческия дом. Саманта носеше червения си костюм Валентино, обувките с висок ток Маноло Вланик и червена чанта Шанел. Сега, след като знаеше колко струват дрехите, се страхуваше да ги носи и ѝ се струваше ужасно да влиза с тях в онези отвратителни таксита. Помоли Майк да наеме кола, но той отказа.

Затова се изненада, когато видя голямата черна лимузина, паркирана пред входа. Все още стоеше с отворена уста, когато униформеният шофьор слезе и тя видя, че това беше братовчедът на Майк Рейни.

– Добър вечер, мис Елиът – каза учтиво той, хващайки леко с пръсти козирката на фуражката си.

– Взе ли нещата? – попита Майк, хванал Саманта през кръста толкова здраво, че човек би помислил, че Рейни е пират, който възнамерява да я отвлече.

– Да, сър – отвърна живо Рейни, удряйки крак в крак. После ги заведе до колата и отвори задната врата.

– Сигурен ли си, че можеш да управляваш това нещо? – попита Майк, явно съмнявайки се в шофьорските умения на братовчед си. – Франк ще ни убие само ако я одраскаш.

– Кой е Франк? – попита Саманта, когато влязоха в колата.

– Най-големият ми брат.

Саманта седна много внимателно и се постара да се държи прилично, тъй като бе уверена, че жени, които се возят в дълги лимузини и носят скъпи дрехи, не пълзят из тях, разглеждайки ги. Но Майк ѝ се изсмя.

– Разглеждай, брат ми няма да има нищо против.

Тя отвори малките вратички и разгледа какво има в шкафовете, пусна и спря телевизора, а после Майк изпрати факс до Колорадо и получи отговор от дядо си, който гласеше: „Майк, моето момче, кога ще се срещнем с твоята Саманта?“

Сам погледна Майк с широко отворени очи, искайки обяснение откъде знае неговото семейство за нея, но той само повдигна рамене.

Тя се отпусна на седалката и се загледа как умело Рейни кара огромната кола. Усещаше, че постепенно започва да опознава Майк и да разбира как действа семейството му.

– Щом той ти прави тази услуга, ти какво ще направиш за него?

– Ще прегледам бизнес документацията му.

– Бизнес документацията му? Защо би искал това от теб? – искаше й се да научи повече за Майк, понеже бе разбрала, че той доста умело успява да скрие повечето неща за себе си.

– Защото нито един Монтгомъри не разбира нищо от математика – отвърна неохотно той. – Те са много умели с думите, но не и с цифрите.

– Все още не си отговорил на въпроса ми: Защо той иска да му прегледаш книгата?

– Защото съм добър, затова – отвърна той и Сам разбра, че това не бе истинската причина.

Когато пристигнаха пред старческия дом, Майк не, й позволи да излезе веднага, а я накара да остане десетина минути в колата.

– Искам всички да ни видят – каза той, гледайки към тъмните огледални стъкла, през които не можеха да видят лицата, които ги гледаха.

След време Рейни отвори вратата на колата и Саманта, движейки се колкото се може по-величествено, тръгна напред, следвана от двамата мъже. Майк носеше красивия си италиански костюм, а Рейни с шофьорската си униформа, с пълните си с багаж ръце, изглеждаше като уморен слуга на внезапно забогатяло момиче. В момента, в който доближиха бюрото на сестрата, всеки, който бе в състояние да се движи, дойде при тях, за да ги разгледа. Четири жени и двама мъже, прикрепени към столове със стендове с бутилки на тях, и една жена на легло с колела, бута-на от други две.

Майк се приближи до бюрото и погледна невзрачната сестра. Тя явно бе дежурна, изглеждаше толкова много „дежурна“, сякаш тази дума бе изписана на челото й.

– Дойдохме да видим Нейно височество... – започна Майк, но когато видя шока, изписал се на лицето на Саманта, хвана ръката й. – Съжалявам, скъпа, знам, че често забравям, че тя не желае никой да знае истината. Какво име използваше сега?

Саманта примигна.

– Аби – попита Майк. – Това ли е името на Нейно височест... О-о! Отново щях да се изпусна. Принцесата никога няма да ми прости, ако разкрия тайната й – навеждайки се през бюрото, той погледна тъпата сестра така похотливо, че на Саманта й се прииска да го цапне. – Но аз съм сигурен, че вие знаете за... Аби, нали?

– Разбира се, знаем за... принцесата.

– И се грижите добре за нея, нали? Не че трябва да й се кланяте, тя мрази всички тези неща. Когато човек е прекарал детството си

заобиколен от гледачки и прислужници, които само му се кланят, естествено, ще намрази този начин на живот. Разбирате ме, нали? Но...

– Какво стана със сапфирената гривна, която тя подари на последната си сестра? – попита Саманта, включвайки се в играта. – Спомняш си онази сестра, която бе така мила с нея, нали? – облягайки се на плота, тя се усмихна съчувствително на сестрата, сякаш това, което казваше, беше тяхна тайна. Но го каза достатъчно силно, за да го чуят дори и в най-далечния край на коридора. – Нейната щедрост ще довърши това семейство. Ако се опита да подари някое от бижутата си на човек от персонала, бихте ли ни уведомили?

– Да... защо не, разбира се, че ще го направя – отвърна сестрата.

– Сега ще можем ли да я видим? – попита Майк. – Без да ни безпокоят.

– Разбира се, веднага. Мърдайте! – сопна се тя на един мъж в инвалидна количка.

С умението на опитен портиер сестрата отвори вратата на Аби/Макси и я затвори зад тях.

Аби бе полузаспала и ѝ трябваше малко време да ги фокусира.

– Аз... аз не ви очаквах отново.

Саманта носеше кутия със снимки. Всъщност тя ги бе преместила в кутията за шапки, в която бяха дрехите на Макси. Пристъпи бързо напред.

– Дойдох да ви помоля за една услуга. Вие сте единственият човек, който е познавал баба ми и когото успях да открия. Дали ще имате нещо против да разгледате с мен някои стари снимки.

– Снимки?

– На моето семейство. Знам, че е ужасно бreme, но мисля, че може би ще успеете да ми кажете нещо, не съм сигурна какво, но баба ми може би ви е разказвала за себе си.

– Защо толкова държите да научите нещо за нея?

– Защото я обичам – отвърна простиичко Саманта. – И мисля, че тя също би ме обикнала, ако ме срещнеше. Джубили каза, че много си приличаме.

– Срещнахте се с него, така ли? – Аби започна да се събужда.

Майк пристъпи напред и остави голямата кошница с храна до леглото.

– Тя си пъха носа навсякъде. Тази сутрин крещеше през прозореца на Орнет, внука на Джубили, а...

– Орнет е правнук на Джубили – каза Аби, после направи

физиономия, сякаш трябваше да си държи устата затворена. – Какво има тук, млади момко?

– Коктейли – отвърна Майк, вадейки шишето от неръждаема стома на от кошницата. – И черен хайвер.

За миг Аби изглеждаше, сякаш щеше да се разплаче от щастие и съжаление едновременно, тъй като много добре знаеше, че Саманта не трябваше да е там.

– Вие двамата сте глупаци, знаете ли? – каза тя меко, обръщайки се към Майк.

– Да, госпожо, знам много добре това, но Саманта е, както казват всички, точно като баба си. Саси, както я нарече Джубили, и тя пожела да ви покаже нейни снимки. Тя мисли, че ако баба ѝ беше все още жива, би желала да види какво е изгубила. Би желала да види снаха си, порасналото си внуче и най-вече съпруга си, поостарял. Мислите ли, че Макси би желала да види всичко това?

– Да – отвърна Аби.

– О, Господи! – каза Саманта. – Човек би помислил, че сме на погребение. Та ние си правим купон! Майкъл, разсипи напитките и извади сладкишите! И... – тя се поколеба. – Не знам как да ви наричам. Ако Макси беше жива, как мислите, че би желала да я наричам?

– Нана – отвърна моментално Аби. – Мисля, че веднъж каза, че би желала внучката ѝ да я нарича така.

– Ще имате ли нещо против да ви наричам Нана?

– Абсолютно нищо. А сега къде ми е напитката? Не съм пила коктейл от години.

Саманта се качи на леглото при Аби, сложи кутията със снимките на коленете ѝ и я отвори. През това време Майк доста несръчно овалваше кифличките в червения хайвер и крема. Когато свърши, ги сервира на двете жени, заедно с кристалните чаши с коктейлите.

След около тридесет минути неудобството помежду им изчезна. След първото питие Аби престана да казва, че Макси би желала да бъде така или иначе. Вместо това казваше:

– Спомням си това. Пазехме косачката в онази стара барака. Кал не я ли купи?

Майк дразнеше безмилостно Саманта за снимките ѝ, когато е била дете. Смя се много на една, където тя явно е била бясна и не е искала да ѝ правят снимка. Аби защити Саманта, като каза, че тя е била най-сладкото бебе.

Докато пълнеше чашата на Аби, Майк каза с възможно най-гъжния

тон, че доколкото има представа, Саманта все още е най-сладкото живо бебе.

– Майкъл! – тросна се Саманта.

Но Аби взе страната на Саманта.

– Искаш да кажеш, че такъв голям и силен мъж като теб, не е успял да убеди това малко сладурче да легне с теб?

Думите ѝ, както и сантименталността ѝ, звучаха толкова смешно в устата на една осемдесет и четири годишна жена, че Майк се разсмя гръмогласно.

– Защо всяко поколение смята, че то е измислило секса? – запита Аби с фалшиво раздражение.

– Защо не ми разкажеш как сте правили секс? – каза Майк окуражаващо. – Най-малкото, за да ми помогнеш да разпали нечий фантазии и желания.

– Няма да ти давам уроци, Майкъл Тагърт. Трябва сам да намериш начин.

Вечерта стана още по-весела, когато Саманта показва снимките си като бебе. Двете с Аби се смяха много на звуците, които Майк издаваше при вида на бебешките снимки на Саманта.

Когато Рейни влезе в стаята, Саманта разбра, че веселието свърши. Аби също. Дълго време двете стояха притиснати една до друга – силното, младо тяло на Саманта прегърнало немощото, слабо тяло на баба ѝ.

– Не идвайте повече – прошепна Аби. – Не съм сигурна, че е безопасно.

Саманта се отдръпна от нея, но реагира, сякаш не я е чула.

– С удоволствие бих дошла пак. Благодаря за поканата. Готов ли си, Майк? – тя излезе от стаята, без да се обръща, и не видя как Майк целуна Аби по бузата, после ѝ остави лист с телефонния си номер и номерата на други членове от семейството му.

На връщане към къщата на Майк в Ийст Сайд Саманта мълчеше.

– Забавлява ли се? – попита Майк.

– М-м-м-м – беше отговорът.

– Добре ли си?

– Разбира се. Не мога да съм по-добре. Беше чудесно да прекарам вечерта с баба ми. Само съм малко уморена. Смятам да си легна рано тази вечер.

Майк не каза нищо повече, докато пътуваха, после тя влезе в къщата, а той остана отвън, говорейки нещо с Рейни. Когато влезе, Саманта не беше в нито една от стаите и той реши, че си е легнала. Той самият

бе малко превъзбуден и не можеше да заспи. Направи си сандвич и седна в библиотеката да гледа телевизия.

Саманта влезе толкова тихо, че не разбра, че е в стаята, докато не се обърна и я видя да стои до него, облечена в неговия халат, с идеално измитото лице. Приличаше на двадесетгодишно момиче. Разбра, че има да му каже нещо. Веднага изгаси телевизора и я погледна очакващо.

Тя седна нерешително на ръба на канапето на известно разстояние от него.

– Майк – каза тя колебливо. – Искам да те попитам нещо.

– Добре.

Тя стисна длани, за да прикрие вълнението си.

– Разгледах тази къща и знам, че всичко тук е много скъпо, знам, че плати страшно много за новите ми дрехи, а и каза, че дядо ти е богат и че можеш да издържаш друг човек – последва една мъчителна пауза, тъй като се мъчеше да успокои бесния си пулс. Беше много объркана, защото се канеше да моли за услуга човек, който ѝ бе дал много повече, отколкото... бе нужно.

Тя го погледна.

– Майк, имаш ли някакви пари? Искам да кажа, имаш ли достатъчно, за да си позволиш да изхарчиш част от тях? – очите ѝ бяха молеци и извиняващи се едновременно.

– Да – отвърна след малка пауза Майк, но не защото се чудеше какво да ѝ отговори. Беше доволен, че тя не знае нищо за финансите му, защото повечето жени го търсеха заради парите. Някои дори му бяха казвали, че го обичат, а всъщност бяха влюбени в парите му.

– Искам да те помоля за една лична услуга. Ще ми заемеш ли известна сума? Няколко хиляди. Десет най-много. Ще ти ги върна, когато мога.

Той едва се сдържа да не се намръщи.

– Каквото имам е твое. Мога ли да попитам за какво са ти тези пари?

– Искам да купя малко мебели.

– За апартаментата си? – думите му прозвучаха по-рязко, отколкото би желал, тъй като вече бе помолил Джени да преобзаведе апартаментата на Саманта.

– Не, разбира се – тросна се Саманта, раздразнена, че той я мисли за толкова лекомислена и неблагодарна, че да моли него, човека дал ѝ толкова много, за нещо, от което не се нуждае. – Не за мен, а за баба ми. Искам да направя нейната ужасна болнична стая да изглежда красива.

Искам да купя няколко картини, хубави картини, стол и някои други мебели. Но искам да са добро качество, много добро. Баба ми е носила дрехи на Ланвин, истински диаманти и перли – Саманта спря за миг и продължи много тихо. – Можем да вземем мебели под наем. Тя няма да се нуждае още дълго време от тях.

Майк сложи ръце на раменете ѝ и я целуна силно. Целувка, с която ѝ казваше, че се гордее с нея.

– Ще купим, каквото пожелаеш. Утре ще отидем в няколко антиквариата, където познават сестра ми.

– Майкъл – прошепна тя, избягвайки погледа му. – Страх ме е. Не искам да виждам как още един човек, когото обичам, умира.

Той я хвана за брадичката и повдигна главата ѝ. Гледаше я въпросително, сякаш я питаше от какво се нуждае. После, като че разбрал отговора, я прегърна не със страст, а опитвайки се да я успокои и накара да се чувства по-добре. Прегърна я може би с любов.

Без да се замисля, тя се сгуши в прегръдката му, притисна коленете си до гърдите му, а големите му ръце я обгърнаха, карайки я да се чувства сигурна, да усеща живота, който кипи в него. Усещаше сърцето му, а когато се притисна още повече до него, ѝ се стори, че усеща как кръвта се движи по вените му.

– Прегърни ме, Майкъл – прошепна тя. – Прегърни ме силно. Искам да усетя силата ти... живота в теб – гласът ѝ бе приглушен.

Той я прегърна, колкото можеше по-силно, без да я наранява, старейки се да я скрие в себе си. Можеше да си представи какво беше в душата ѝ – дядо ѝ е умирал бавно, смалявал се е, после баща ѝ, мъчен от същата болест, е умрял в ръцете ѝ. Сега бе открила единствения си роднина, а Майк много добре си спомняше сухата, почти мъртва кожа на старата жена, сивия цвят на лицето ѝ. Смъртта се надвесваше над Макси, почти я бе сграбчила, опитвайки се да я вземе от земния живот и Саманта.

Въпреки че Майк я бе прегърнал много силно, тя започна да трепери.

– Сам! – каза той рязко, но тонът му въобще не ѝ повлия. Трепереше все по силно, затова той вдигна ръката си и я задържа пред лицето ѝ. – Погледни ръката ми! Чуваш ли ме? Погледни я!

Тя бавно вдигна глава. Трепереше така силно, че зъбите ѝ тракаха, Нямаше представа какво прави Майк, когато, подчинявайки му се, погледна ръката му.

– Силна. Здрава – каза той, държейки ръката си на сантиметри от

лицето ѝ. – И жива. Виждаш ли я?

Ръката му бе силна, блестяща от здравето на младостта, от любовта към живота. Хвана я, приближи я до лицето си и докосна с устни дланта му, сякаш за да се увери, че той наистина е жив и няма да умре. Завъртя леко главата си, допря дланта му до бузата си, затвори очи и притихна на гърдите му, слушайки ударите на сърцето му. А Майк я притискаше, колкото може по-силно.

Прегърнал я, галейки гърба ѝ, Майк искаше да може да ѝ помогне, да поеме част от болката ѝ, искаше му се да може да спре това, което и двамата знаеха, че ще се случи. Нито парите, нито любовта можеха да спрат смъртта.

* * *

Дори след като Саманта заспа в прегръдката му, той продължи да я държи, позволявайки ѝ да се отпусне в него, искайки да усеща малкото ѝ топло тяло до неговото.

Понякога, когато се замисляше колко много я обича, изпитваше почти физическа болка. Беше в състояние, когато не можеше да издържи да е далеч от нея и минута, сякаш се страхуваше да не загуби някои от нейните усмивки или мръщения. Не можеше да опише удоволствието, което изпитваше, като я гледаше как разцъфва, как се променя от малкото зайче, което срещна в началото, в жената, която можеше да крещи от прозореца на човек като Орнет. Приятно му бе да гледа как тя носи радост на другите хора, както когато целуна Джубили или се сприятели с Дафни, или когато се качи в леглото при Макси и я прегърна.

Едновременно с това го плашеше с упоритостта си в търсенето на хората, свързани с Макси, в желанието си да научи какво точно се е случило преди толкова много години. Сега му се искаше никога да не е чувал за Док, за Дейв Елиът. Но тогава, припомни си той, никога нямаше да срещне Сам.

Тя се притисна в него в съня си, вярвайки му изцяло и напълно. Именно това доверие го подлудяваше. Не можеше да си обясни защо не иска да спи с него. Беше ѝ задал всички възможни въпроси, които му дойдоха наум, беше разследвал миналото ѝ под микроскоп, направи всичко възможно да намери отговора, да я накара да му каже какво има. От начина, по който реагираше, когато я докоснеше, би могъл да предположи, че е била изнасилена като дете или преживяла нещо подобно, затова не може да понася да я докосва мъж.

Но Саманта му позволяваше да я докосва. Господи! Наистина ли му

позволяваше да я докосва! Държаша си ръцете, целуваха се, гушеха се един в друг, седяха прегърнати на дивана. Тя сякаш искаше да го докосва по всяко време на деня. Беше сигурен, че ако зависеше от нея, тя би могла да спи с него в едно легло всяка нощ, без да се изкушава да прави нещо друго, освен да спи.

Той непрекъснато си фантазираше. Събуждаше се нощем, представяйки си как прави любов с нея, но най-вече си представяше как я убеждава, че сексът не е чак толкова лошо нещо. Мислеше си да я целува, докато се отпусне, но Сам сякаш четеше мислите му – когато мисълта му бе за секс, тя го отблъскваше.

Сега усещаше, че търпението му се изчерпва, тъй като виждаше, че на любовта му няма да бъде отговорено. От разговорите с баща ѝ, от това, което му бе разказала, знаеше, че съпругът ѝ е бил много по-различен от него. А може би се нуждаеше именно от такъв мъж.

Може би се разбираше само с мъже като бившия ѝ съпруг, а не с такива като Майк. Може би се нуждаеше от изряден, чист и отегчителен мъж. Може би, но тази мисъл го въбесяваше, че тя го имаше само за „приятел“. Понякога жените имат такива глупави идеи, че нормални в сексуални отношения мъж и жена могат да бъдат платонични приятели без „усложненията“, които създава сексът. Може би Сам мислеше именно така за него – че могат да живеят заедно като съквартиранти.

Всички тези теории бяха съшити с бели конци, тъй като тя бе отвратително ревнива, когато той дори само погледнеше друга жена. А и го гледаше, сякаш беше комбинация от Аполон, Конан Варварина и Мерлин. Беше очевидно, че една наемателка не гледа така хазяина си, карайки го да мисли, че той може да направи всичко, че може да бъде всичко.

Защо тогава тя не желаше да легне с него?

В полунощ я вдигна и я занесе в леглото. Тя увисна на него, сякаш бе деветгодишно дете, а той ѝ бе баща. Когато я остави в леглото, тя се усмихна в съня си. Какво трябваше да направи сега? Да ѝ сложи нощницата?

– Саманта – каза той. – Бих желал да съм един от тези герои – алтруисти, които могат да съблекат героинята, без да скачат отгоре ѝ, но не мога. Трябва да се съблечеш и да си сложиш нощницата. Твърде много желая да се любя с теб, за да мога да се контролирам, когато гледам голото ти тяло. Може просто да се превърна в онзи насилник, за каквото винаги си ме смятала.

В края на речта му тя бе отворила широко очи и го гледаше.

– Майк, благо...

Но той рязко затвори вратата, преди тя да успее да изрече думите, които мразеше.

ГЛАВА 23

Сутринта, още щом влезе в кухнята, където Майк седеше и четеше вестник, Саманта усети, че е различен. Не свали вестника си, не й се усмихна както обикновено, не й намигна. Вместо това държеше вестника пред себе си, пресегна се за чашата с кафе, без да я погледне. Когато му каза „добро утро“, пак не я погледна.

Отначало си помисли, че й е ядосан, защото още веднъж се бе наложила, но той се държа така добре с нея предната вечер. Майк, разбира се, бе винаги прекрасен, винаги вежлив... винаги едно от най-прекрасните човешки същества.

Застана пред него и сложи ръка на рамото му.

– Майк, за снощи... – започна тя, но за нейно учудване, той се дръпна. Той не желаше тя да го докосва!

Саманта така се стъписа от постъпката му, че веднага излезе от стаята. Когато се върна по-късно, облечена, се надяваше, че вече може да контролира лицето си. Все пак след опита, който имаше с бившия й съпруг, когато трябваше да играе и се преструва всяка една минута, не можеше да не успее да се справи и сега.

Той все още седеше на масата, скрит зад вестника.

– Майк, за снощи – каза тя, този път без да го докосва. – Не исках да ти се налагам. Не желаех да те моля за нещо повече от това, което вече направи за мен. Така че, що се отнася до мебелите, ти не си длъжен да ми заемеш тези пари и...

– Саманта – каза той твърдо. – Не искам да слушам това. Парите са най-малкият ми проблем и още щом се облека, ще отидем да купим мебели за Макси. Освен това трябва да излезем от къщи днес, тъй като сестра ми ще идва и не желая да й преча.

С тези думи той напусна стаята, като само леко се обърна да я погледне.

Този ден бе доста напрегнат. Обикновено те си говореха за много неща, говореха един през друг, но днес сякаш нямаха какво да си кажат. Майк удържа на обещанието си. Заведе я в магазина Newell's, където тя видя етажи, натъпкани със стари мебели и антики. После я заведе в друг, след това в трети, но на нея не й беше добре. Правеше всичко възможно да мисли за Макси, а не за себе си. Купи чифт красиви спални комплекти, един парфюм и дори чифт обици. Но единственото, за което

можеше да мисли, бе, че Майк ѝ бе ядосан.

Най-зле се чувстваше, когато Майк буквално отскачаше, ако тя се приближеше твърде близо до него, сякаш не можеше да понася тя да го докосва. Беше уморена от всичко, уморена от това, което ставаше в момента, от спомените как бившия ѝ съпруг се държеше по същия начин. В началото, след женитбата те се държаха за ръцете, целуваха се, но след няколко месеца той едва понасяше докосванията ѝ. Сега същото се случи и с Майк. Но поведението на Ричард бе по-обяснимо, тъй като той бе спал с нея. Ако легнеш със Саманта Елиът, ще се откажеш завинаги да го правиш с нея.

В края на разходката им тя бе толкова нервна, че когато го докосна случайно, подскочи.

– Съжалявам. Не исках да те докосвам. Знам, че не желаш да те докосвам. Нямах предвид...

Майк се обърна към нея.

– Не можеш да разбереш нищо, нали Сам? – Дръпна я в един празен коридор на магазина, прегърна я и я целуна сладко, с желание.

Когато отдръпна устните си от нейните, тя сложи глава на рамото му.

– Мислех, че ме мразиш. Мислех, че...

Той не желаше да слуша какво мисли, нито пък да обсъжда това, което го тревожеше, нито да обяснява.

– Ще те заведа у Блеър и ще те оставя там, защото трябва да излизам тази вечер, а ти не можеш да останеш сама у дома.

Тя успя единствено да кимне, доволна, че той отново я гледа.

Той мълча през цялото време в таксито, а тя се надяваше да ѝ каже какво го тревожи. Но каквито и въпроси да му задаваше, не успя да го накара да говори. Пред блока на Блеър той просто я остави на входа и изчака портиера да се погрижи за нея.

– Струва ми се, че би изпила едно питие – каза Блеър още щом Саманта влезе в апартамента, който беше чист, обзаведен удобно и модерно. – Да не сте се карали с Майк?

– Мисля, че да – започна Саманта, сядайки на дивана. – Всъщност не, не сме се карали – лицето ѝ изразяваше нещастieto ѝ. – Не знам какво става, но Майк ми се беше ядосал, а не знам защо.

– Секс – отвърна бързо Блеър. – Така е обикновено с мъжете в този ранен стадий на ухажването. Те не мислят за нищо друго.

Саманта се намръщи, докато поемаше чашата с джин и тоник.

– Не може да е секс, защото нищо не е станало помежду ни.

Отначало Блеър не разбира за какво става дума, но после се разсмя.

– Горкият Майк. Обзалагам се, че това е голям шок за него. От юношеските му години едва ли са му трябвали повече от двайсет и четири часа, за да има жената, която желае.

– Ако той легне с мен, няма да иска да ме погледне повече – каза тежко Саманта.

Блеър бе опитен психолог, но точно сега опитът ѝ като жена ѝ помогна да разбере, че нещо със Саманта не е наред. Погледнатото отстрани, беше много странно, че Майк и Саманта не прекарват всяка минута заедно в леглото, тъй като не бе виждала двама души, така въодушевени един от друг. Те се смееха като луди на най-малките шеги на другия, ставаха нервни, когато останеха дори и за миг отделно. Гледаха се един друг с такива големи и влажни очи, че в сравнение с тях очите на един кокершпаньол изгледаха жестоки.

Доколкото знаеше, откакто Саманта се бе преместила в къщата на Майк, те двамата не се бяха разделяли, освен в деня, когато Саманта бе излязла с Рейни и Майк ги бе следял и бе ударен от някакъв непознат по главата – история, на която Блеър не вярваше нито дума.

Предната вечер Рейни ѝ беше на гости и ѝ разказа как е водил Майк и Саманта при бабата на Сам. Рейни много се смя колко е оглупял Майк и каза, че сигурно би влязъл в огъня, ако Саманта го пожелаеше или сметнеше, че това може да я впечатли.

„Надявам се никога да не се влюбя толкова силно като него“, каза Рейни. „Мисля, че Майк би ме подгонил с пушка само ако докосна Саманта по роклята, което не би било лошо, като имам предвид краката под тази рокля. Аз сигурно го тормозя в сънищата му.“

А сега Блеър разбира, че Майк и Саманта все още не са спали заедно. Това доста ѝ приличаше на любовта на Ромео и Жулиета.

– Къде отиде Майк тази вечер? – понита Блеър.

– Да разбере още нещо за баба ми – отвърна Саманта и ѝ обясни за бележката. – Той не иска да ходя с него, защото смята, че един такъв бар не е за мен. Знаеш ли какво ми каза? Че съм старица в младо тяло. Той мисли, че аз съм... че съм от типа момичета, които ходят на църква. Обзалагам се, че Ванеса е ходила на бар с него.

– Какво знаеш за Ванеса?

– Какво знаеш ти за Ванеса?

Блеър се засмя.

– Знаеш ли, че Ванеса спеше с други мъже, докато ходеше с Майк, той го знаеше и не му пукаше?

Саманта малко се стъписа от чутото и премигна няколко мъти.

– Тъй като Майк е най-ревнивият човек, когото познавам ми е малко трудно да го повярвам. Той ме ревнува от Рейни, от този град, от всичко друго освен от себе си. Понякога си мисля, че ме ревнува дори от компютрите.

– Е, той не ревнуваше Ванеса. Тя беше едно чудесно парче. Беше на линия, когато Майк се нуждаеше от нея и го оставяше на мира, когато не искаше да го безпокоят. Но според мен Ванеса би направила всичко, което той пожелаеше, защото обичаше повече парите му, отколкото него.

– Богат ли е Майк?

– Да – Блеър се преструваше, че се е концентрирала върху питието си, но всъщност много внимателно наблюдаваше Саманта.

– Но Рейни каза, че всички Тагърт са бедни.

– В сравнение с Монтгомъри – наистина са. Майк наследи около десет милиона, когато стана на двадесет и една и благодарение на уменията си да инвестира, не бих се учудила, ако ги е утроил.

С дълбока въздишка Саманта допи питието си.

– А аз бях започнала да се тревожа, че това е проблемът.

Блеър се засмя, защото думите на Саманта прозвучаха, сякаш ѝ бяха казали, че Майк има някакъв неизличим недъг.

– Парите на Майк не са трагедия. Те му дават възможност да бъде независим и свободен.

– Свобода да има всяка жена – каза тежко Саманта. Блеър едва не се изсмя отново. Майк не беше единствената жертва на зеленоокото чудовище. – Мисля, че Майк е... е...

– Няма нужда да казваш какво мислиш за Майк, изписано е в очите ти.

– Бих искала да е изписано на тялото ми – промърмори Саманта. – Знаеш ли какво бих искала да направя?

– Какво?

– Да приличам на мръсница.

– Какво?! – Блеър едва не се задави с питието си.

– Мисля, че имам някакъв талант за актриса. Сложих ролята на баба си от двайсетте години и донякъде се превърнах в нея. Всъщност изцяло бях нов човек. Изпях един стар блус на Майк и мисля, че той малко се шокира, а и аз също донякъде. Както и да е, бих желала да си сложа минипола и обувки с висок ток, да отида в бара и да взема Майк. Не бих могла да го направя както съм сега, но ако бях друг човек, ако се

облека като друг човек, сигурно бих имала смелост. Не знам какво бих правила с него, след като го взема, но...

– Уверена съм, че моят свръхсексуален братовчед все ще измисли какво да правиш с него. Знаеш ли, аз може и да имам някои дрехи, които биха ти свършили работа. Как ти звучи червена ликра?

– Като трико.

– Всъщност е доста по-малко от трикото. Виждала съм минижупи доста по-дълги от полата, която имам предвид.

– Звучи прекрасно. Мога ли да я видя?

– Разбира се. Ще взема вълшебното огледало и започваме да търсим в гардероба.

Смеейки се, двете жени се насочиха към спалнята на Блеър.

* * *

– Какво ще кажеш за това? – каза Нелсън иззад цигарения дим.

Майк не се обърна да погледне момичето, защото бе петнадесетото, за което този тип казваше, че е най-чувственото същество, което е срещал. Наведе се към малкия хилав човек.

– Ще ми кажеш ли какво знаеш, или не?

Гласът му бе доста войнствен, защото и той самият бе достатъчно войнствено настроен. От два часа стоеше в този скапан бар, опитвайки се, като говори сладко, да го тормози или да прави каквото му дойде наум с този стар алкохолик само и само да получи нужната информация. Но нямаше никакъв успех и вече започваше да мисли, че авторът на анонимната бележка е излъгал, когато му е написал, че Нелсън знае нещо.

– В момента си купува цигари – каза Нелсън, гледайки надясно.

Майк извади една петдесетарка от джоба си и я бутна през масата.

– Това е последната. Ако пак не ми кажеш нищо, си тръгвам.

– Задръж малко топката, момче. Не можеш ли да прекараш известно време с човек, който е без късмет?

Нелсън бе един от хората, родени без късмет. Без съмнение имаше нещо, което е направило детството му нещастно. Може би майка му е била прекалено груба с него или нещо подобно, но той използваше това, за да проси пиене по баровете, потънал в нещастията си. Беше малък, слаб, мръсен мъж, приличаш на невестулка, и смяташе, че светът му е длъжен.

– Предполагам, че има много по-приятни неща за теб, отколкото да седиш с такъв като мен? – гласът му бе пълен със самосъжаление. –

Може би някой те чака у дома.

Нелсън искаше да наблегне, че си няма никой и затова е толкова нещастен и се държи по този начин.

– Да, имам кой да ме чака – отвърна Майк и се замисли за Саманта, чистата, неопетнена Саманта и че точно в този миг би желал да си е у дома при нея. Джени сигурно е свършила с мебелирането и му се искаше да ѝ покаже апартамента, да види лицето ѝ, когато влязат. Може би, когато видеше стаята, щеше да се почувства толкова щастлива и да се обърне към него, да го прегърне, той щеше да я целуне и после...

Нелсън размахваше ръката си пред лицето му.

– Къде си, момче? Господи, тя идва насам. Трябва да я видиш. Суперкласа. И тяло каквото не съм виждал преди.

При друг случай Майк би се заинтересувал от тази жена, просто да я погледне, но не го интересуваха жените, които обитаваха този вертеп.

– Момчета, някой от вас да има огънче? – един дълбок, страстен глас дойде от лявата му страна. Намръщен, той взе кибрита от масата, запали една клечка и се обърна към жената.

Това, което видя, го накара да замръзне. Саманта, сладката, съвършената, невинната малка Саманта, облечена в блуза с пайети с толкова дълбоко деколте, че гърдите ѝ се виждаха целите. Освен това носеше тясна червена пола, която, доколкото той можеше да види, не скриваше нищо от нея.

Когато се наведе напред, видя движението на големите ѝ, красиви гърди – нещо, което всички наоколо можеха да видят. Тя хвана ръката му, за да си запали цигарата. Запали, застана пред него с изпънати бедра, гледайки го отвисоко, леко помръдвайки миглите си.

– Нещо против да седна?

Майк бе толкова заплеснат по нея, че забрави за клечката и я пусна едва когато тя изгори пръстите му.

– Седни при мен, сладурче – каза нетърпеливо Нелсън. – Ти си нова тук, нали? За кого работиш?

Държейки цигарата между приетите си, Саманта погледна Майк.

– Ще ме поканиш ли да седна?

– Ще те убия – прошепна той, но се отдръпна, за да ѝ направи място.

Тя седна, опита се да дръпне от цигарата, но тъй като не бе пушила никога през живота си, се закашля доста силно.

Майк ядно взе цигарата от ръката ѝ.

– Какви играчки си играеш? – посегна да загаси цигарата, но се

замисли, после я захапа и дръпна така силно, че тя изгоря до половина.

– Майк, не знаех, че пушиш.

– Не пуша – отвърна той стегнато, изпускайки бавно дима. – Отказах ги преди две години. Има много неща, които не знаеш за мен. Но още няколко седмици, с теб и вече ще започна да пия.

– И аз – каза тя, гледайки го право в очите.

– Майк – каза Нелсън. – Вие, изглежда, се познавате. Ще ми я представиш ли, или ще я запазиш за себе си цялата нощ? Не можеш да я задържиш цяла нощ.

– Чуваш ли, Саманта? Нелсън си мисли, че си проститутка.

– А ти каква мислиш, че съм? – тя се наведе към Майк и доближи устните си до неговите.

– Правиш се на интересна – отвърна той, допивайки бирата си. – Хайде да се махаме оттук.

Саманта нямаше намерение да си тръгва. Ако си тръгнаха нищо нямаше да се получи. По каквато и причина да ѝ бе ядосан, Майк все още не се бе успокоил. Махна на сервитьорката и си поръча двойна текила.

– И една халба светла бира. Имате ли салца и чипс?

Преди Майк да успее да каже каквото и да е, един мъж дойде да я покани да танцува с него.

– С удоволствие – каза тя и понечи да стане, но Майк сложи ръка на рамото ѝ и я задържа на мястото ѝ. – Май няма да стане – извини се тя на мъжа.

Когато напитките пристигнаха, тя се обърна към Нелсън.

– Та какво знаеш за баба ми? Предполагам, че ти си Нелсън, нали? – усещайки очите на Майк върху себе си, тя разбра, че му е станало ясно, че е бъркала в портфейла му.

– Не толкова много, колкото бих желал да зная за теб, сладурче – отвърна Нелсън провокативно.

Майк все още гледаше Саманта, чакаше тя да се обърне към него, но тя не го направи. Вместо това с цялата суетност и сексапилност, която можеше да изрази, сви лявата си ръка в юмрук, близна го, посипа сол на мокрото място, изблиза страстно солта, после изпи текилата на едни дъх и отпи сладко от бирата.

– Господ да ни е на помощ – прошепна Нелсън, но Майк само безмълвно я гледаше.

Тя взе един картоф и се пресегна към салцата.

– Внимавай с това! – предупреди я Нелсън. – Като лава е.

Саманта взе доста салца и я изяде спокойно, докато Нелсън

наблюдаваше изумен.

– В Санта Фе ние храним с това бебетата – каза тя, докато отпи от мексиканската бира. – Нека да ти дам един съвет, Нелсън. Ако някой в Санта Фе те предупреди, че нещо е горещо, внимавай, но ако ти го каже някой нийоркчанин, просто се засмей.

– Достатъчно – каза Майк, хвана я за лакътя и я дръпна от пейката. Заведе я на дансинга, прегърна я и започна да танцува блус. – Какво се опитваш да направиш? Да се харесаш на мъжете? Ако това е била целта ти, успя.

Търкайки бедрата си в неговите, тя каза адски сериозно.

– Мислиш ли, че Нелсън е човек, който се тревожи за южноамериканските гори?

– Какво ти става? И кой ти даде тези дрехи?

– Не ти ли харесват?

– Не и на теб.

– Искаш ли да ги съблека?

Той я хвана за рамото и я погледна в очите.

– Колко си изпила?

– Не е много – тя отпусна главата си на рамото му. – Майк, защо си ми ядосан?

Думите ѝ го накараха да омекне. Или причината беше, че я усещаше в прегръдката си, бедрата ѝ опрени в неговите, гърдите ѝ до неговите, или това, че бе облечена в дрехи, които не можеха да скрият тялото и на тригодишно дете. Но той просто не можеше да се сети защо ѝ бе ядосан.

– О, скъпа.

Тя сякаш се разтапяше все повече и повече в него.

– Днес ме наричаше само Саманта. Нито Сам-Сам или нещо подобно.

– Ще ме убиеш, знаеш ли? Караш ме да полудявам. Мисля, че трябва да си поговорим за нас двамата.

– Не трябва ли една жена да говори така? После ти трябва да ми кажеш, че не желаш да го правиш и аз ще...

– Защо не млъкнеш? – той я галеше в такт с музиката. Ръцете му се движеха нагоре-надолу, докосваха задните ѝ части, бедрата ѝ. Въпреки че усещаха присъствието на хората в бара, все едно че бяха сами.

– Имаш ли някаква представа колко те желая?

– Усещам го донякъде в момента.

– Не ми се подигравай, Саманта.

– О, Майк, съжалявам, просто...

– Какво? – попита той доста рязко. – Какво? Кажи ми!

Тя се дръпна от него и седна на масата. Пресуши бирата и реши да си тръгва. Сгреша, че се облече като курва и реши да прелъстява Майк, защото под сексапилните дрехи тя беше същата обикновена Саманта Елиът, а не фатална жена. Може би беше в състояние да се превърне в такава в дрехите на Макси, но дори и суперминиполата на Блеър не успя да изгони от нея страха от секса, страха да не разруши всичко, което имаше между нея и Майк.

Когато се обърна, Нелсън откъсна парче вестник и й го даде. На него бяха написани адрес и телефон.

– Кал Уолдън – каза той. – Той може да ти каже доста за Макси.

Тя взе листа, пхна го в сутиена си, кимна и тръгна към вратата. Майк я хвана за лакътя.

– Няма да си ходиш сама – не каза нищо друго, а я измъкна навън.

Но Майк можеше да общува с нея и по друг начин освен чрез думите. Веднага след като застанаха на входа да чакат такси, той я дръпна в една от алеите встрани, прегърна я и започна жадно да я целува. След първоначалния момент на страст Саманта се опита да се измъкне. Но Майк явно не разбра, че тя не желае да я докосва и се наложи да използва сила, за да го накара да се дръпне.

Абсолютно отворатен, както и объркан, Майк се облегна на стената с вдигнати ръце и разперени пръсти, сякаш бе закован.

– Защо? – попита той. – Защо, Сам? Какво имаш против мен? Толкова добър любовник ли е бил бившият ти съпруг, че искаш да го запазиш завинаги? Не можеш да мислиш за друг мъж освен него?

Саманта се разсмя и Майк, гневен, понеже си мислеше, че се смее на него, понечи да си тръгне. Но тя се облегна на него. Бе пила твърде много – отначало в апартамента на Блеър, после в бара и сега, леко опиянена, си позволи да се държи по начин, по който не би си позволила друг път.

Сякаш за да я подразни, ризата му бе разкопчана наполовина и тя пхна ръцете си в нея. Докосна гърдите му. Майк беше ядосан, много ядосан и тя го знаеше. Затова не отговори на нежността й. Само седеше изправен до стената и я гледаше.

– Не можеш да разбереш, Майк – каза нежно тя.

– Тогава защо не ми обясниш? – нямаше никаква нежност в гласа му.

Откакто го бе срещнала за първи път, Саманта изпитваше почти

непреодолимо желание да го докосва. Сега, плъзгайки ръцете си по тялото му, усещаше изваяните мускули на корема му. Някои жени, гледайки культуристите от телевизията и плажовете, си мислеха, че са много мускулести, но Саманта не беше от тях. Когато живееше в Санта Фе, по време на часовете по аеробика, мъжете от съседния салон по бодибилдинг така я впечатляваха, че тя загубваше ритъма на упражненията. Една вечер един от тях, Тим, който участваше в състезания по культуризъм, направи клек с петстотин фута. Когато свърши, целият клас по аеробика избухна в смях, защото тя толкова се бе захласнала по Тим, че бе забравила да води упражненията. Объркана, тя отново се зае с жените.

Сега докосваше един от тези мускулести мъже, едно от тези полубожества, които изглеждаше сякаш можеше да повдигне цяла сграда.

– С колко клякаш, Майк? – попита тя.

– Шестстотин и петдесет – отвърна той, без да може да разбере защо му задава такъв въпрос. Приятелите му, особено тези в колежа, се държаха, сякаш не забелязват силата на Майк. За тях бе важно, че Майк има и ум освен мускули.

– А легнал на пейка? – ръцете ѝ бяха по тялото му от гърдите към гърба му, огромния му мускулест гръб.

Майк не помръдваше от стената, нито пък се опитваше да я докосне, тъй като не искаше да я плаши. Ако се нуждаеше от подчинението му, за да си позволи да го докосне, то той щеше да остане в тази поза дори ако това можеше да го убие.

– Четиристотин и петдесет – отвърна той.

Ризата му бе стара, мека, дупките за копчетата се бяха разширили и когато тя ги докоснеше, те се разкопчаваха. Ръцете ѝ се спуснаха надолу към корема му, здравия му, мускулест корем.

– А изправен? – прошепна тя, имайки предвид, когато трениращият вдига шангата от земята до кръста.

– Седемстотин. Силата има общо със здравината на костите, а костите на моето семейство са много здрави. Сам, ако искаш да...

Тя продължаваше да го гали. От колко време не бе докосвала истински мъж? Сигурно никога досега не бе изпитвала такова желание да докосва някой мъж, както имаше желание да гали Майк. Още от първия ден, когато го срещна, когато видя черните му очи, когато усети устните му върху нейните.

– Искам да ти обясня.

– Добре, слушам те – гласът му бе гърлен, сякаш бе под някакво огромно напрежение, но все още държеше ръцете си над главата си, далеч

от нея. Ако някой ги видеше, сигурно щеше да си помисли, че тя го е заплашила с оръжие.

– Причината е в мен, не у теб. Не можеш да го разбереш, нали? Отначало ме уплаши – ръцете ѝ бяха на кръста му, движеха се по мускулестото му тяло, което нямаше и капка сланина. – Е, може би не точно уплашена, но не желях да имам нищо общо с друг мъж.

– Ти ми показва това пределно ясно. Сам, ако искаш да ми кажеш това, което имаш да ми казваш, казвай. Не знам още колко ще мога да издържа в това положение.

– Не искам да разруша всичко, което има помежду ни – ръцете ѝ се плъзнаха към раменете му. В следващата минута ѝ се прииска да махне ризата му. Кожата му бе толкова хубава, толкова топла, мека, излъчваше сила, кожа, която обвиваше огромни, здрави мускули. Прииска ѝ се да докосне тази кожа с устни, да усети вкуса ѝ. Дали бе солена от потта от танца?

– Какво има помежду ни? – гласът му бе пресипнал, напрегнат и той затвори очи за миг. През целия си живот не бе имал проблеми да притежава момичетата, които му харесваха, но жената, която най-много желяше, изглеждаше абсолютно невъзможно да спечели. Тя го караше да си мисли неща, като да я закара на някой, безлюден път и да я насили, но знаеше, че след това няма да може да се понася цял живот, но много по-важно бе, че тя нямаше да го понася.

– Цялата сладост на отношенията ни – каза тя. – Топлотата, разговорите, приятелството. Смеем се заедно. Излизаме заедно...

Майк рязко свали ръцете си от стената и ги сложи, на раменете ѝ. Потърси очите ѝ.

– И мислиш, че всичко това ще свърши, след като спим заедно?

Харесваше ѝ, когато беше неподвижен и ѝ позволяваше да го гали, но не бе чак толкова пияна, че да забрави истината.

– Майк, ако легнеш с мен, всичко ще свърши – каза тя с отвлечение. – Аз съм много зле в секса.

Майк замръзна за миг, тъй като не разбра какво му бе казала токущо, но после лицето му се разведри.

– Басирам се, че е така – каза той меко, после погали ръката ѝ. – Много жалко, че не са направили софтуер с учебник за секса. Тогава би могла да научиш правилните движения и позите – за първи път от началото на седмицата се чувстваше добре, понеже бе разбрал какъв е проблемът ѝ. Но най-важното бе, че знаеше как да се справи с него. Никога през живота си, години наред, прекарани в работа над математически

задачи, не бе желал толкова много да разреши проблема, както в момента.

Насочи се към улицата и вдигна ръка.

Саманта се изкикоти.

– Знаеш ли, Майк, това е чудесна идея. Кого можем да накараме да напише такава програма?

Когато таксито спря, Майк ѝ отвори вратата.

– Аз може би имам някои идеи, които могат да се използват в програмата.

– Наистина ли? Какви книги си чел?

– Измислил съм свои собствени пози – каза той ведро. – Мои собствени пози, мои движения, дори мои собствени чувства. Не съм чел и една книга за секс в живота си.

Саманта седна далеч от него.

– А аз съм. Чела съм много книги за това.

– О, така ли? И кой ти каза да четеш?

– Ричард. Каза ми, че могат да ми помогнат – тя се обърна и го погледна в сумрака на уличната светлина, но лицето му не се виждаше. Той гледаше пред себе си, сякаш не желаше да я гледа. – Разбираш ли сега?

– Да – каза той меко. – Сега разбрах всичко.

Той не каза нищо повече по пътя до къщата и с всеки изминат метър Саманта все повече и повече се потискаше. Не трябваше да му казва. Какво означаваше всичко това? Че е по-добре да оставиш хората да те мислят за глупак, отколкото да си отвориш устата и да разрешиш всички съмнения. Е, тя се престаши и каза на Майк за сексуалния си живот. Той ѝ каза, че само се прави на отворена и наистина беше така. Тя можеше да се облече като нощна птичка, но не знаеше как да се държи като такава.

Когато приближиха къщата, тя вече мислеше какво ще му каже и как ще се изнесе на другата сутрин, освен ако той не искаше тя да си тръгне още тази нощ. Щеше да му каже, че съжалява, че му е струвала толкова скъпо във време, пари и нерви.

Майк спокойно плати на шофьора, отключи вратата, пусна я пред себе си и заключи.

– Майк – започна тя, готова да изрецитира кратката си реч, но той не ѝ даде възможност, тъй като започна да я дебне. „Дебнене“ – така можеше да се определят потайните му, хищни движения, с които се приближаваше към нея.

– Майк, добре ли си?

– През цялото време си мислех, че не харесваш мъжете. Имаше моменти, когато си мислех, че аз съм проблемът, че съм обърнал нещо, но ти никога не ме отблъскваше, когато те докосвах, освен ако не пожелаех нещо повече.

– Разбира се – тя отстъпваше назад към всекидневната. – Майк, плашиш ме, когато ме гледаш така.

– Така е, по дяволите. Не съм сигурен дали има нещо, което може да те уплаши. Ти не се страхуваш от мен, поне не в общоприетия смисъл – той присви очи. – Страх те е, че мъжете няма да те харесат.

Саманта усети как се изчерви цялата от главата до петите. Може би в червената рокля нямаше да си проличи толкова много.

– Ти си много глупав мъж – каза тя, стараяйки се да прозвучи спокойно, да не си личи, че е нервна, – защото те отхвърлих, ти реши да си играеш на психолог и стигна до извода, че ме е страх, че мъжете не ме харесват. Ха!

– Ти не отблъскваш само мен. Ти отблъскваш всички мъже.

– Значи искам да съм сигурна... – спря да говори, защото се опря на източната стена на всекидневната.

Майк стоеше много близо до нея и не й позволяваше да се измъкне. Наведе се към нея.

– Защо се разведе със съпруга си?

– Това едва ли е твоя работа – когато тя се опита да си тръгне, той сложи ръцете си около нея.

– Защо, Сам?

– Не е...

– Може би не е моя работа, но така или иначе ще ми кажеш.

– Несъвместимост – отвърна тя бързо, избягвайки очите му.

– Не си добър лъжец.

– Не съм като теб. Ти можеш да лъжеш...

– Защо, Сам?

– Той...

– Какво той?

– Той имаше друга жена! – отвърна рязко тя.

– Значи е бил глупак – каза меко Майк. – Защо ще търси друга жена, когато е можел да има теб?

Тя отвърна поглед, но в очите й имаше благодарност.

– Казах ти каквото искаше, сега си мръдни ръцете.

– Да, ще си мръдна ръцете – отвърна той, сграбчи я и започна да я целува. Тя се опитваше да се отдръпне, използвайки всичката си сила,

но той я държеше здраво. – Какво се случи, Сам?

– Остави ме сама, моля те – прошепна тя, без да го гледа.

– Обърна се към него през нощта, но той нямаше желание да прави каквото и да е? – докато той говореше, тя се бореше с него. – Копеле. Бил е изстискан от някоя друга, нали?

Тя спря да се бори и се втренчи в него.

– Да, да, да. Това ли искаше да чуеш? Той спеше с нея два пъти на ден, но мен не ме докосваше. Мен несексуалната. Аз бях готвачката, чистачката, изкарвах прехраната, но не съм... – тя спря и той целуна. – Не, моля те, остави ме. Пусни ме.

– Защо да те пусна?

– Защото не желая...

– Не искаш да се любиш с мен? Разбира се, по дяволите. Ти ме желаше от деня, в който се срещнахме, а се държеше сякаш ме мразиш. Аз не...

Той млъкна, когато ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, по гърдите ѝ, бедрата, раменете, врата ѝ, между краката ѝ. Саманта стоеше вкаменена, студена, без да помръдне, насилвайки се да не му отговори.

– Колко време ще издържиш така, Сам? А ако направя това? – наведе глава и целуна гърдите ѝ. Не беше трудно да махне тънкия плат и захапа нежно зърното ѝ. – Или пък това? – придвижвайки се надолу, галеше гърдите ѝ с палеца си.

– Моля те... – прошепна тя със затворени очи, облегната на стената.

– Какво? Каж ми какво искаш. Ще направя всичко, което пожелаеш.

– Тогава ме пусни.

– Всичко друго, но не и това – устните му се движеха по тялото ѝ, до кръста, после пак към лицето ѝ, докато ръката му, дългите му пръсти галеха корема ѝ. – Моля те, Сам. Не се дръж така.

– Не мога.

Той я целуна по ухото. Едната му ръка галеше гърдите ѝ, другата бедрата и бавно повдигаше полата ѝ.

– Какво искаш? Каж ми? Нежност? Сладост?

Той се отдръпна рязко и я погледна в лицето, затворените ѝ очи, напрежението изписано на него, опитвайки се да се контролира, сякаш бе решила да удържи на всяка цена.

– Не – каза той. – Ти искаш това, което и аз. Сам нуждая се от теб.

При тези думи, той сграбчи полата ѝ и я скъса, като едновременно с

това успя да разкопчее панталоните си.

Когато усети ръцете му върху голото си тяло, цялата години наред съдържана страст за любов изплува на повърхността. Докато минута преди това тя стоеше замръзнала, съдържана, сега ръцете и устните ѝ бяха навсякъде по тялото му, вкусвайки кожата му, целувайки го, смучейки го, дращейки го.

За миг той се изненада. Изненада се от огромния ѝ глад, но след това впи устни в нейните, ръцете му я мачкаха, отговаряйки ѝ със същата страст.

Саманта рязко спря да се движи, тъй като я завладя едно особено чувство. Погледна Майк, почти очаквайки да види Ричард, с неговия уморен, полузаспал поглед, такъв какъвто бе винаги, когато се любеха. Но Майк не беше бившият ѝ съпруг, той беше Майк и на лицето му бе изписано желание и страст, и нужда, и внимание, внимание, което тя получаваше, както и даваше. Той чувстваше същото като нея. Усетил мислите ѝ, той каза:

– Да, това съм аз, Майкъл Тагърт – грабна я за косата и дръпна главата ѝ, за да впи устни в гърлото ѝ. – И съм различен от него.

Когато я вдигна и я сложи на члена си, Саманта почти изплака, но обви крака около кръста му, ръце около раменете му и увисна, докато той влезе в нея, облягайки я на стената. Един след друг следваха силни удари. Тя се държеше за него, ноктите ѝ се впиваха в гърба му, устните ѝ смучеха всяка част от тялото му, която ѝ попаднеше.

Когато той свърши и влезе силно за последен път, преди да се отпусне в нея, с глава на гърдите ѝ, тя едва не изкрещя от отвращение, но се съдържа и се гуши в него.

Майк се отдръпна, сякаш търсеше отговор.

– Съжалявам, скъпа, желях те толкова много. Следващият път е твой.

Въпреки че нямаше абсолютно никаква представа за какво говори, ѝ хареса, когато той събу панталоните си и я занесе в спалнята и я сложи на леглото. Приятно бе, когато я съблече и целуна гърдите ѝ. Съблече ризата си и я прегърна. Гледаше я, сякаш очакваше нещо от нея.

Накрая отвратена, защото не разбираше какво иска, тя каза:

– Майкъл, не знам какво да правя. Не знам как?

– Скъпа, не съществува как. Няма правилно или неправилно, освен ако не накараш партньора си да се чувства зле.

– Не желяя да те огорча. Искам...

Много нежно той целуна гърдите ѝ.

– Харесва ли ти?

– Да, да, страшно много.

– Каж ми, ако правя нещо, което не ти харесва.

Целуваше я по цялото тяло, галеше я по бедрата, но все още сякаш искаше от нея нещо, което не знаеше.

– Но на мен всичко това ми харесва – каза тя.

Майк я погледна невярващо.

– Страхуваш се да не направиш нещо, което няма да ми хареса? – скептицизмът прозираше в гласа му. – Добре, опитай. Започни да ме докосваш, да ме целуваш. Можеш да правиш всичко, което пожелаеш. Аз съм твой.

Всяка друга жена би се изсмяла на тези думи, но не и Саманта. Години наред Ричард ѝ казваше: „Не, не тук. Мъжете не обичат да бъдат пипани тук.“ Или „Не е това начинът, по който можеш да докосваш един мъж. Повечето жени на твоята възраст умеят да го правят. Ти защо не можеш?“ Всички тези неща я караха да се тревожи. Бившият ѝ съпруг я бе направил стеснителна и несигурна, тъй като години наред се бе опитвала да запомни правилата му.

– Аз... аз бих желала да те докосна – когато Майк лежеше мълчаливо и я гледаше, тя попита. – Така добре ли е?

Той я целуна нежно.

– Ако хората се съмняват, че има рай, трябва да знаят, че той е в тази стая. Аз съм твой, мила.

Държейки ръката ѝ той се изпъна в леглото, но Саманта не смееше да го погледне. Беше легнал по гръб и... всичко бе твърде интимно, а освен това я гледаше. Сякаш прочел мислите ѝ, той се обърна, за да може тя спокойно да го гледа.

Тя колебливо прокара ръка по рамото му. В стаята светеше само една нощна лампа и караше кафявата кожа на Майк да блести. Той се бе обърнал и тя можеше да го гледа колкото сърце ѝ дава, да го гледа и докосва, целия, гол, мускулист.

Той беше най-добре сложеният мъж, който тя можеше да си представи. Беше и кинозвезда, и мъжът от рекламите за бельо, и мъжът от гимнастическия салон, и строителят в червена тениска, който свиркаше след нея, а тя се преструваше, че не чува. Беше и мъжът в двуредовия костюм, чийто ум бе толкова секси, колкото и тялото му, беше и мързеливото, нагло седемнадесетгодишно момче, чиито мускули изпъкваха изпод дрехите му, беше и звезда от родеото, беше и мъжът с меките бузи и стъклени очи, който държеше нежно децата си. Той беше всичко

това.

Движеше ръцете си по тялото му, докато той лежеше неподвижно, толкова неподвижно, че би могла да каже, че е заспал. Започна да го целува по гърба. Целуваше го целият от тила до петите. Разтвори краката му и започна да го гали с косата си. Легна върху му и притисна гърдите си върху голото му тяло.

В един миг тя престана да мисли дали му доставя удоволствие или не и започна да мисли само за себе си. Когато видя меката кожа там, където се събираха краката му, неокосмена, примамлива малка пътечка, която бе видяла в огледалото, когато веднъж се отдръпна от нея, пожела да я целуне. Така и направи – целуна я, изсмука я, прокара езика си по нея, докато Майкъл лежеше абсолютно неподвижен.

Малко по-късно Саманта лежеше до него, цялото ѝ тяло вибрираше, дишането ѝ бе учестено. Желаше го, желаше да е в нея, но се страхуваше да му го каже. Веднъж, когато току-що омъжена, тя помоли съпруга си: „Можем ли да го направим още веднъж?“, той се вбеси, казвайки ѝ, че тя намеква, че е лош любовник. „Наистина нищо не знаеш. Можете не могат веднага. Това е физически невъзможно.“

Сега бе плаха с Майкъл, понеже не желаше да го обиди или разгневи.

– Майкъл – каза тя меко, но ѝ бе трудно да си контролира гласа. – Чудех се, дали можем, вероятно, да го направим отново... ако ти можеш...

С яростта на морска буря Майк скочи отгоре ѝ, с ръце върху бедрата ѝ, пръстите му се забиваха в мускулите и кожата ѝ и влезе в нея толкова силно, тя помисли, че някои от зъбите ѝ ще изпаднат. Видя звездички. Майк спря веднага, надвиснал над нея, сякаш се страхуваше, че я е убил.

– Сам, скъпа, добре ли си? Нараних ли те?

Тя премигна от учудване.

– Господи, Майкъл, помислих си, че може и да си го направил.

– Дяволче – каза той, като легна по гръб и я придърпа върху себе си.

В учебниците, които бе чела, имаше различни пози, но обикновената поза бе единственият ѝ опит. Сега, седнала върху Майк, тя го погледна въпросително: „Какво да правя?“

Майк сложи ръце на тила си и я погледна: „Ти го измисли.“

Саманта го направи.

* * *

Лежеше неподвижно до Майк, потна, отпусната. Усмихна се замечтано.

– Какво беше това?

Когато ѝ отговори, имаше малко самодоволство в гласа му.

– Сам, миличко, ти току-що изпита това, което обикновено се нарича оргазъм. Хареса ли ти?

Тя се изкиска.

– Майк, ако знаех, че си способен да ме накараш да изпитам това в деня, когато те срещнах, щях да те хвана за врата, да те натикам в къщата и да те обладая на пода във фойейето.

– Тогава щяхме да сме в абсолютен синхрон, защото точно това си мислех и аз за теб.

– О-о, но дали щеше да ме уважаваш сутринта?

– Щом заговорихме за това, имаме две възможности. Или да се сгушим един в друг и да поспим, и второ, да напълним ваната с гореща вода, да сложим в нея някои от твоите благовония, да се изкъпем добре, да излезем, да се изсушим, да се върнем тук и аз мога да ти предам първия урок по орален секс.

Саманта отвори леко очи и се прозя.

– Ужасно съм изморена, Майк. Може би трябва да поспим – лицето му помръкна и той заприлича на момче, на което току-що са казали, че няма да му разрешат да отиде на цирк. Прозявайки се отново, тя се изпъна. – От друга страна, бих се изкъпала.

Той я занесе в банята преди да успее да каже нещо друго.

ГЛАВА 24

Във ваната Майк я попита защо е чакала толкова дълго време, преди да реши да легне с него. Опитваше се всичко да изглежда, сякаш отговорите не го интересуваха много-много, но не успя да я излъже.

– Ричард ми каза, че въобще не съм добра в секса и затова той е ходил при друга жена.

– И ти му повярва? – въпросът прозвуча сякаш тя, бе най-тъпия човек, когото е срещал.

– Откъде бих могла да знам, че не ми казва истината? – изкрещя му тя. – Той е бил в леглото с много жени, а аз съм била само с него и с никой друг. Какво трябваше да направя? Да потърся нечие друго мнение? Сигурно трябваше да отида в някой бар, да си намеря мъж, да легна с него, за да разбере дали наистина съм добра в леглото? Нека ти кажа нещо, господин Изповеднико, ако една жена смята, че не е привлекателна за мъжете, наистина не е привлекателна.

По-късно след изключително успешния специален урок на Майк, той я заразпитва отново за съпруга ѝ. Саманта се сгуши в него.

– Искаш ли да ми разкажеш нещо за бившия си съпруг? – попита той.

– Не.

– Хм.

– Какво означава това?

– Че никога досега не съм срещал жена, която да може да се сдържи да не разкаже на някой, който е готова да слуша, какво леке е бил бившият ѝ съпруг.

Саманта се изправи и се втренчи в него, но той я притисна отново към гърдите си. За миг гордостта ѝ и желанието ѝ да говори се бореха в нея. Не искаше да разказва за женитбата си или развода, защото мисълта за тях я караше да се чувства като неудачник, но от друга страна, много ѝ се искаше да разкаже истината на някого, а не сладникавата история, която разказа на баща си.

– Първите две години всичко бе наред, поне така мисля. Никога не сме преживявали някаква страстна любов, бяхме се научили да се събразяваме един с друг. Ричард работеше с още двама души в една фирма, а аз в Компютърленд. Всичко бе чудесно, поне за мен, но един ден той дойде и ми каза, че е неимоверно нещастен. Обясни ми, че се чувства

така, защото желае да напише най-великия американски роман, а знае, че не може да го направи, защото трябва да печели пари за прехраната ни – тя поклати глава. – Бях шокирана. За първи път чувах за тази му голяма амбиция и се почувствах виновна, защото съм живяла две години с един човек, без да разбере, че той желае да върши нещо повече от това да се занимава с изчисляване на данъците на хората. Говорихме цяла нощ – тя спря за миг, припомняйки си тази нощ. – Мисля, че през онази нощ бяхме толкова близки, колкото не сме били през целия ни съвместен живот. Разбрахме се, че аз ще издържам семейството една година, а той ще се отдаде на писането. Част от уговорката бе – той да се грижи за къщата, тъй като аз щях да работя на две места – тя не успя да сдържи гнева си. – Не знам какво се случи. Работех съвестно, но когато се прибирах у дома, намирах кухнята в същото състояние, в каквото я оставях сутринта. Така че трябваше да изчистя, преди да отида на вечерната си работа в почивния дом. Освен това беше се насъбрало доста пране и трябваше да пера в неделя. В края на годината вече правех всичко – върших къщната работа, печелех пари, всичко. Но не се тормозех, защото всяка неделя Ричард ми четеше отделни пасажи от чудесната книга, върху която работеше. Никога не каза за какво се отнася, само ми четеше тези елегантни отделни откъси – трябваше да си поеме дъх, за да продължи. – Обикновено говорехме какво ще купим и къде ще отидем, когато той получи милионите долари хонорар за книгата. Планирането на бъдещето ни ми помагаше да се чувствам по-малко уморена и няхах нищо против да върша и къщната работа.

Майк я погали по косата и тя усети, че Ричард бе започнал да избледнява от съзнанието й.

– Но едната година, както бе според уговорката, се превърна в осемнадесет месеца, после в две години и към края на втората бях толкова уморена, че не бях сигурна дали въобще съм жива.

Майк усети напрежение в тялото, когато тя продължи разказа си.

– Точно тогава, един ден бях в магазина, ми се обади един съсед на баща ми.

Майк мълчеше. Точно в този момент той беше с Дейв. Той бе един от хората, които убедиха Дейв да се обади на дъщеря си.

– Каза ми, че баща ми умира. Когато чух това, ми се прииска да отида у дома при Ричард и той да ме подържи в прегръдките си – тя изсумтя с отвращение. – Мисля, че когато разбрах за приближаващата смърт на баща ми, се пречупих... Както и да е. Когато отидох у дома, Ричард го нямаше. Може би съм била малко ненормална, защото

започнах да ровя из нещата му, за да намеря нещо, което да ми подсказва къде е. Сега като се замисля, Ричард явно не е предполагал, че ще посмея да се ровя из книгите му, защото дори не се бе опитал да прикрива лъжите си. Отделни пасажии в книгите му бяха подчертани. Изчетох ги един по един и разбрах, че това са откъсите, които ми четеше през неделите. Нито един не бе писан от него. Всички бяха от други автори – тя си пое дъх. – В този момент ми се прииска да разбера какво е правил през тези две години и затова прегледах файловете в компютъра му. Едно от първите неща, които ме бе помолил да го науча, бе как да кодира файловете, така че никой, който не знае кодовата дума, да не може да ги чете. Пробвах само седем думи, докато открия кода – името на кучето, което е имал като дете. Така успях да прочета писанията му.

Тя спря за миг. Майк не каза нищо, просто търпеливо я чакаше да продължи.

– Беше си водил най-долнопробен дневник за сексуалните си връзки с жена, която му беше секретарка. И до днес, Майк, не мога да си обясня защо я е предпочел. Не искам да звучи нескромно, но аз изглеждам много по-добре от нея, доста по-интелигентна съм и имам чувство за хумор, докато тя няма никакво. Освен това се стараех да му е добре. Къде се провалих?

– Кога ти даде да четеш учебниците по секс?

– О, това ли. След като вече бяхме женени от няколко месеца, отидохме да гледаме един филм, не си спомням кой, и след това аз казах, че не мога да разбера всички тези страсти, след като сексът е толкова скучно нещо. Ричард отвърна, че сексуалния ни живот може би няма да е така отегчителен, ако аз знаех поне малко повече за секса.

– А ти как се справяше в работата? Успешно?

Тя се усмихна.

– Да. И в Компютърленд, и в санаториума ми давах да обучавам инструкторите.

– А Ричард? Как вървеше неговият бизнес?

– Разбирам какво имаш предвид. Отначало се справяше, но после загуби някои клиенти и мисля, че съдружниците му възнамеряваха да го разкарат.

– Сякаш си го ужасявала.

Тя въздъхна.

– Знаеш ли, това ми дойде наум няколко пъти. Бях се научила да му разказвам само за провалите и грешките ми. Той ме изслушваше и после ми обясняваше как трябва да постъпя. След това бе много мил с мен дни

наред. Пазех успехите си за себе си, но той виждаше отражението им във фишовете за заплатата.

– Може би другата се е възхищавала от него, смятала го е за своя голям герой.

– Домашните зайци имат повече ум от нея. Често прекарвах петъчните следобеди, опитвайки да помогна на Ричард да я учи как да се грижи за кантората, как да отговаря на телефона... „Да, к'во искате?“ Тя беше тъпа, проста, с дебел задник и прасци. И никога не си миеше косата. Беше груба, безвкусна и не носеше майтап. И тя ми отне съпруга. Когато се развеждахме, Ричард ми каза, че тя била по-добра от мен в леглото. Каза, че една гумена кукла била по-добра от мен.

– И той е знаел това от опит?

Саманта се изкикоти.

– Може би куклите са го поглеждали нежно от време на време. О, Майк, нищо не разбирам! Защо има хора, които обичат да слушат за провалите на тези, които обичат, вместо за успехите им? Знаех, че Ричард се отвращава от работата си. Затова се съгласих да издържам семейството и да му дам възможност да успее, но той дори не е опитал да пише. Мисля, че не е написал и една глава. Две години ходеше на ски, играеше тенис и... и...

– Спеше със секретарката си.

– Да. Ако не ме е харесвал, защо просто не ме помоли да се разведем, вместо да си намира любовница? Защо му трябваше да ме прави толкова нещастна?

– Може би е мислил, че е справедливо да те накара да се почувстваш нещастна, след като ти си го карала да се чувства некадърен.

– Аз? Но аз правех всичко за него. Издържах го, готвех, чистих му, гладех му дрехите, перях пуловерите му...

– Правила си всичко това и все пак си успявала да си на ниво и в двете си работи. Чудя се как не се е опитал да те убие.

– Вземаш неговата страна! – почти изкрещя тя и понечи да се отдръпне, но той я придържа към себе си.

– Твоят бивш съпруг е бил глупав, страхлив и наказанието му в този живот е, че те е загубил.

Тя се притисна до него и го целуна по рамото.

– О, Майк. Толкова се стараех да бъда това, което той желаше да съм.

– Но не се стараяш за мен. Не си ми изпратила нито една риза, а аз дори не знаех, че можеш да гладиш – изхленчи Майк.

Тя не се разсмя, а му отговори изключително сериозно.

– Доколкото разбирам, всичко, което искаш от мен, е секс и смях.

– Най-после го разбра. Запознай се с Майкъл Тагърт, олицетворение на несериозността.

Тя го погледна, а очите ѝ изразяваха всичко, което чувстваше към него.

– Не, Майкъл, ти не си несериозен и плитък. Ричард е плитък. Плитък, позьор и дребнав. Ти... ти знаеш как да любиш.

Той я целуна и сложи главата ѝ на голите си гърди.

– Точно сега искам да те любя. Искаш ли да опитаме „седнала върху пръта на палатката“?

– Не веднага – отвърна тя, смеейки се. – Не знам дали съм в състояние да го повтора толкова скоро?

– Искаш ли да ти поговоря малко за това?

– Да, моля – отвърна тя вежливо, сякаш молеше сервитьорката за втори сандвич. – Ако нямаш нищо против, поговори ми.

Устата на Майкъл бе пълна и той не можеше да говори.

ГЛАВА 25

Саманта се събуди, след като бе спала само един час, но никога досега не се бе чувствала толкова добре. Наложил й се да се измъкне изпод Майкъл, избутвайки тежкото му заспало тяло. Стана, взе халата, който бе оставила на вратата на спалнята, облече го и понечи да излезе от стаята. Но спря до леглото и се загледа в него.

Животът й се промени, помисли си тя. Завинаги и безвъзвратно.

Нощта, която прекара с Майк, я накара да се почувства по-свободна, отколкото се бе чувствала някога. Гледаше го усмихната. Бе започнала да се променя от деня, в който го срещна. Спретнатото, уплашено мишле, което се качи в таксито в онзи първи ден, нямаше нищо общо с жената, която прави такива невероятни неща с Майк през изминалата нощ.

Беше странно, че тя се държеше по един начин с бившия си съпруг и по-друг с Майк. Ричард никога не бе одобрявал, ако се смееше на висок глас или бе прекалено темпераментна, ако бе щастлива заради повишение или от книгата, която четеше. Може би Майк беше прав, че фактът, че не е спокойна и уравновесена, е плашел Ричард.

Наведе се над леглото и докосна косата на Майк.

Не се страхуваше от него, защото той бе уверен в себе си, а жизнеността й го изпълваше с радост, вместо да го плаши.

Една къдрица галеше пръстите й. Ако ангелите съществуват, то косата им би била като на Майкъл.

Усмихвайки се на собствената си сантименталност, тя тръгна към апартамента си да вземе някакви дрехи.

Първото, което забеляза бе вратата. Тази, която Майк бе разбил, за да влезе, бе сменена, но това не я учуди, тъй като знаеше, че той възнамеряваше да го направи. Отвори я, влезе и спря на входа. Понечи да излезе, мислейки, че е объркала апартамента, но се върна. Разбира се, че това бе нейният апартамент, но сега бе доста по-различен.

Стените на всекидневната бяха пак във тъмнозелено, но завесите бяха от кремава басма и големи тъмни рози по тях, обвити със зелени панделки, в същия цвят като тапетите. Големият стол, облечен в същата басма, стоеше до дивана, покрит с розово в същия цвят като розите на завесите. Зад дивана имаше тясна маса от светло дърво, инкрустирана в краищата и в средата с кошници с цветя.

Вървеше бавно, сякаш ако забързаше за миг, сънят щеше да се изпари. Упъти се към спалнята и преди да влезе, пое дълбоко дъх.

Спалнята бе в различни разцветки на синьото, от много тъмно до цвят, който трудно би могъл да бъде определен като син. Стените бяха облепени с тапети в две разцветки на морскосиньо, а завесите бяха в цвят, който отиваше към лилаво. Леглото бе покрито с фина коприна във възможно най-бледото синьо, което можеше да си представи. Когато се приближи, видя, че покривката бе направена от това, което знаеше, че наричат слънчев дизайн – от средата излизаха тънки нишки и изчезваха към края на плата. На чаршафите бяха изобразени цветни филизи.

– Харесва ли ти? – попита Майк зад нея.

Обърна се към него, но радостта ѝ бе толкова голяма, че не можеше да говори. Тази красота, която той бе създал заради нея, бе нещо, което трудно можеше да разбере. Погледна го и си спомни, че в нощта, която прекараха заедно, тя можеше да го докосва, да го докосва, когато пожелае.

Прегърна го и се притисна до него.

– Благодаря ти – прошепна. – Много ти благодаря.

– Искаш ли да опитаме леглото – попита той, целувайки я по врата.

Тя се засмя.

– Не искам да го разваляме.

– Ще внимаваме – каза той прелъстително. Хвана я за ръката и я поведе към леглото.

Когато легнаха, тя погледна красивия син часовник до леглото.

– Майк, девет и петнайсет е. А мебелите ще пристигнат в старческия дом в десет.

– Те ще решат къде да ги сложат – отвърна той, придърпвайки я на леглото.

Но тя се дръпна.

– Ние трябва да сме там.

Майк изпъшка и се отпусна на възглавницата.

– Ще дойда само, ако ми обещаеш, че ще прекараш следобед в леглото с мен.

– Ако трябва – отвърна тя с тежка въздишка.

Майк се пресегна към нея, тя изписка и побягна към банята, където замръзна. Банята бе все още в зелено, но всички принадлежности, дори и по-светлите, бяха подменени с бледорозово. На стените бяха изписани мотиви с рози, а на закачалките висяха красиви розови кърпи с монограм СЕ.

Тя се обърна към Майк.

– Кой направи всичко това?

– Джени.

– Сестра ти?

Той кимна и тя започна да го разпитва как е успяла да направи всичко за толкова кратко време, кога го е уговорил, откъде е знаел какво точно харесва тя. Въпросите валяха един след друг, докато тя тичаше от стая в стая, разглеждайки ги, а Майк я следваше щастлив от радостта ѝ.

През нощта тя му спомена, че Блеър ѝ е казала за парите, които има и той с радост забеляза, че това не я е впечатлило много. Сега, помисли си, няма да има нужда да крие нещата отнасящи се до него. Вече не бе нужно да внимава да не спомене за фамилията самолет, можеше да споделя с нея добрите новини, когато печелеше по четвърт милион долара, можеше да ѝ купи онзи малък златен часовник, по който тя така се захласна в Tiffany's.

– Ако не се облечеш – каза той, – ще изпуснеш пристигането на мебелите.

След още една целувка на благодарност, която ги забави още повече, Саманта побягна да се облича. Докато си слагаше грима, тя каза.

– Знаеш ли какво ме безпокои относно старческия дом?

Той се пресегна през нея, за да вземе крема си за бръснене.

– Освен миризмата, персонала и неприветливостта му?

– Да, освен това. Няма какво да се прави там. Не си спомням да имаше нещо друго освен няколко списания. Ако Джубили го затворят на такова място и му вземат пианото, едва ли би минал осемдесетте.

Майк я гледаше в огледалото, докато излизаше от банята.

– Ако побързаш и се облечеш, ще имаме време да спрем на Лексингтън Авеню и да купим няколко книги на баба ти.

Саманта се засмя.

– Майкъл Тагърт, това подкуп да ме изгониш от банята ли е?

– Ще свърши ли работа, ако е така?

– Да – отвърна тя и след като се замисли дали да го целуне или не по рамото, изтича в спалнята.

Няколко минути по-късно те влязоха през въртяща се врата в голяма книжарница на Пето Авеню. Майк бе изненадан, когато забеляза, че Сам вече не се страхуваше от въртящите се врати, нещо повече, оправяше се добре с тях.

Саманта се обърна към Майк малко смутена. Той ѝ каза, че може да купи книги и списания, но колко? За няколкото нейни малки екскурзии

в книжарниците кредитната ѝ карта се изчерпа.

– Майк – започна тя. – С какъв бюджет разполагам?

– Във време или пари? – попита той нетърпеливо.

– И двете.

Той погледна часовника си.

– Можеш да купиш всичко, което успееш да занесеш на касата, докато голямата стрелка покаже шест.

– Шест?

– Сега е малко преди четири.

Саманта бе чела някъде, че жените правят голяма грешка, когато на първия ден след сватбата, в желанието си да доставят удоволствие на съпрузите си, им поднасят закуската в леглото, мислейки, че могат да правят това само в специални дни. Но мъжете го възприемат като показател, че така ще бъде винаги, и се чувстват излъгани, когато трябва да закусват на масата.

Те не бяха женени, но все пак живееха от известно време заедно. Сега Майк я гледаше не със страст, а сякаш бе неин... неин съпруг. Покровителстваше я, а това не ѝ хареса. Без съмнение той си мислеше, че тя ще вземе няколко списания и книги, той ще ѝ се усмихне бащински и ще я попита: „Сега доволна ли си?“

Усмихна му се. Ще му покаже, че няма да бъде като булката, която поднася закуската в леглото. Ще му даде да разбере. Той беше достатъчно богат да си позволи да купи това, което тя щеше да събере за дванадесет минути.

– Добре, господине, започваме – каза тя предизвикателно и се обърна към касиерката. – Искам две чанти, бързо! – уморената жена ѝ ги подаде.

Първо отиде при криминалните книги, тъй като знаеше по нещо за авторите им. Награби Нанси Пакард, Дороти Кенъл, Елизабет Питърс, Ан Пери и ги напъха в чантите.

В отдела за научна фантастика до нея стоеше млад мъж, който се преструваше, че не я наблюдава. Саманта бе забелязала още когато пристигна в Ню Йорк, че жителите му обичат да се преструват на вгълбени. Че виждат само това, което си заслужава. Но истината бе, че те бяха изключително любопитни. Винаги се интересуваха какво прави човекът до тях, старяха се да видят нещо ново, тъй като по нейно мнение нюйоркчани обичаха да наблюдават необичайните неща. Но един нюйоркчанин много трудно приемаше нещо за необикновено.

Когато я видя да пъха книгите в чантата си, човекът я попита.

– Някакво състезание ли има? – любопитството винаги кара нюйоркчанинът да забрави добрите маниери.

– Да – отвърна Саманта. – Отивам в един старчески дом и мога да купя всички книги, които мога да събера за дванайсет минути.

При тези думи лицето му светна.

– Други могат ли да ви помагат?

– Разбира се – отвърна Саманта. Майк не бе споменал нищо за това.

– Бих могъл да ви избира книги от фантастиката, а жена ми ще ви помогне с бестселърите.

За четири минути всички в магазина научиха за облога на Саманта и всеки искаше да помогне. Две високи момчета с пънкарски прически (едното с изписано Z на главата) я попитаха дали иска някакви списания. Когато тя отвърна:

– По едно от всичките – те светнаха, сякаш бяха спечелили на тото. Скочиха и започнаха да обират големия рафт със списания.

Един мъж с две деца предложи да ѝ избере игри, а една жена каза, че ще избере касети. Друг млад мъж каза, че може да предложи някои видеокасети.

След дванадесет минути Саманта стоеше пред касата с романи, книги, чанти с видеокасети, списания, а касиерката я гледаше учудена. Тя също се стресна малко, но нямаше намерение да се предава.

– Всичко това ваше ли е? – изпъшка жената с широко отворени очи. Когато Саманта, без да поглежда към Майк, кимна, тя каза, че трябва да извика управителя.

Управителят дойде. Всички в магазина повечето участвали в покупките, стояха мълчаливо отстрани и чакаха.

– Надявам се, че ще можете да платите всичко това – каза стегнато управителят.

Саманта кимна, но когато касиерката взе първата книга, тя извика.

– Почакайте! – всички въздъхнаха. Щеше ли да се откаже? – Каква отстъпка ще ми направите? – попита тя управителя.

В този момент всички ѝ изръкопляскаха, те я сметнаха за една от тях. Малко по-късно, след дискусия, в която се включиха няколко души, се разбраха отстъпката да бъде дванайсет процента и половина. След като изчислиха сумата и Майк плати с кредитната си карта, хората им помогнаха да занесат книгите на улицата, за да хванат такси. Имаха нещастieto да попаднат на истински нюйоркчанин таксиметров шофьор, който им каза, че не могат да приберат всичко това в таксито. Няма нещо, което нюйоркчани да обичат повече от спора, така че избухна малка

„дискусия“. Туристите започнаха да ги снимат, тъй като за тях бе събитие да видят истински нийоркчани да се карат на средата на улицата. Бяха чували за това, но не вярваха, че може да се случи – родителите им ги бяха учили да не се карат пред други хора.

– Успях – каза Саманта, когато останаха сами в таксито. „Сами“ може би не беше точната дума, тъй като книгите бяха натъпкани в колата. Тя носеше две чанти в скута си, четири бяха под краката ѝ, а две зад нея. Една касета на Джудит Макнот се подаваше от чантата ѝ и се впишаше болезнено в тялото ѝ. – За дванайсет минути. Точно навреме.

Майк я погледна през книгите.

– Дванайсет минути, за да събереш половината магазин, единайсет, за да се разбереш за цената с управителя, седемнайсет, за да опаковаш книгите и тринайсет, за да ги натоварим в таксито, докато половината Ню Йорк ми обясняваше как да го направя. Да, Сам, точно навреме.

Навеждайки се през него през две чанти, тя му се усмихна.

– Имаш ли нещо против?

– Не – отвърна той честно, пресягайки се да я погали. Покровителственият поглед бе изчезнал и в очите му отново личеше желанието.

Все още усмихвайки се, Саманта се облегна на книгите. Явно Майк не очакваше тя да е покорната, малка съпруга, която ще му сервира закуската в леглото.

Тъй като хората от магазина за мебели не се притесняваха да пристигнат навреме, Сам и Майк дойдоха само двадесет минути след тях и намериха Макси да седи в леглото и да дава нареждания на трима млади мъже, които се потяха, докато носеха мебелите. Един лекар беше сложил стетоскоп на сърцето ѝ.

– Госпожо, ние вече ви казахме, че само пренасяме мебелите, а не закачваме картини по стените.

– Е, Нана – каза Саманта, влизайки в стаята. – Виждам, че вече си поела нещата в свои ръце. – Тя целуна Макси по бузата, когато докторът се изправи. А след като той излезе, тя започна да ѝ разказва как Майк е променил апартамента ѝ, как са купили книгите, как Майк е направил това и онова...

Майк излезе с лекаря.

– Как е тя?

– Зле – отвърна лекарят, после се усмихна. – Но е щастлива, когато тя е тук. Бих желал всички мои пациенти да имат няколко благодетели като вас.

– Тя донесе шоколад.

– Чудесно – отвърна лекарят, после стана сериозен. – Надявам се, съпругата ви е подготвена за смъртта на Аби?

– Да, Сам е готова за смъртта – каза Майк, без да се усмихва. – Репетира го е доста пъти. Доста.

* * *

Три часа по-късно телефонът до леглото на Сам звънна. Майк разбра, че това бе частната му линия и вдигна слушалката натискайки съответния бутон. Дръпна лакътя на Саманта от ухото и го замести със слушалката, каза „Ало“.

– Майкъл? Ти ли си?

– Мамо! Радвам се да те чуя. Сякаш се обаждаш от много близо.

Саманта се отдръпна от Майк със скоростта на дъщеря на проповедник хваната гола на религиозно събрание, седна прилично и се покри със завивките.

– О, Господи, не – каза Майк, а гласът му трепереше. После се обърна към Саманта и видя, че тя беше пребледняла, сякаш бе чула за нечия смърт. Майк сложи ръка на слушалката. – Семейството ми е дошло в Ню Йорк, за да се запознае с теб.

Трябваше й доста време, за да достигнат думите му до нея. После тя се свлече в леглото. Предпочиташе да е смърт.

– Кои сте? – попита Майк и замълча. – О, толкова много? – Пауза. – Татко дойде ли? – Пауза. – Чудесно. Ще се радвам да видя всички ви и мисля, че децата ще се забавляват. – Лицето му се промени от отегчение в ужас. – Мамо, Франк не е дошъл, нали? Кажете ми, че не е дошъл? – Пауза. – Е, да, разбира се, ще се радвам да го видя. Не, Рейни и аз не сме счупили безценната му кола – Пауза. – Сам? О, тя е тук при мен.

Саманта видя как Майк почервенея.

– Мамо! Шокиран съм. Добре, добре, ще сме там веднага щом се об... ъ-ъ, е, колкото можем по-бързо. Ще се видим след малко – когато той затваряше, Саманта чу смеха на майка му.

Известно време лежах, без да се докосват. И двамата гледах таблата.

– Защо? – прошепна Саманта.

Майк се обърна към нея и я погали по корема.

– Казах ти. Искат да се срещнат с теб.

– Защо искат да се срещнат с мен? Какво си им казал за... нас? Казах ли им, че ние... ние...

Майк й се усмихна.

– Една от най-важните причини, поради които доход в Ню Йорк, беше именно заради това. Но не помогна. Те пак знаят всичко за мен. Но за да отговоря на въпроса ти, не, не съм им казвал нищо за нас, но съм сигурен, че и Рейни, и Джени, и Вики са им разказали. Не знам защо напуснах Колорадо, след като има постоянна връзка между Тагърт и Монтгомъри тук в Ню Йорк.

Тя се притисна в него.

– Майк, страх ме. Ако не ме харесат?

– Как няма да те харесат? Нали аз те харесвам.

– Но ти искаше да спиш с мен.

– Какво искаш да кажеш с това? Че аз съм сляп? Че ако тя е красива и секси и аз искам да спя с нея, това означава, че я харесвам?

– Как можеш да отделиш красива от секси и харесването от желанието да легнеш с някоя?

Майк повдигна рамене, което означаваше, че не знае, нито че смята да го обяснява.

Саманта стана от леглото.

– Какво да облека? Червения костюм на Шанел или червения на Валентино?

– Джинси. Те са в Сентрал Парк на пикник. И около тях има хиляди други.

Саманта седна тежко на пода. Би било хубаво, ако имаше стол, на който да седне, но нямаше.

Майк застана на ръба на леглото и я погледна. Седеше на земята, гола с кръстосани крака. Той се усмихна.

– Искаш ли да опиташ спалнята за гости, преди да тръгнем?

Саманта изпъшка.

– Хайде, Сами гърл, няма да е толкова лошо. Стотина души ще те оглеждат, ще ти задават лични въпроси, майка ще иска да разбере дали си подходяща, за да живееш с нейния безценен син, снахите ще те оглеждат, баща ми...

Саманта го удари с възглавницата.

ГЛАВА 26

Мина почти един час, преди да тръгнат към Централ Парк, защото почти се сбиха, тъй като Майк искаше Саманта да носи джинси и червена тениска, но без сутиен. Сигурно караницата щеше да продължи много повече, отколкото бе нужно, защото Саманта по-скоро би се била с него, отколкото да отиде в парка и да бъде оглеждана под микроскоп от стотици негови роднини.

Когато най-накрая стигнаха до парка, Майк посочи групата пред тях.

– Ето ги.

На Саманта ѝ трябваше известно време, за да разбере, че групата, която мислеше, че сигурно е цялото население на някоя от тези европейски страни със странни имена са роднините на Майк. Не бяха сто, най-малко четиристотин, може дори петстотин. Без да се замисля, тя се обърна и понечи да се върне, но Майк я хвана за ръката. Усмиввайки се и дразнейки я по целия път към къщата, той, изглежда, се забавляваше неимоверно много. Затова му трябваше известно време, за да разбере, че тя не се шегува, а наистина се страхува.

Когато се обърна към фамилията си, милионите деца, които тичаха наоколо, свойското им държане, той си помисли, че Сам може би беше права да е малко нервна.

– Стой тук, докато ти донеса нещо да те успокоя – каза той и тръгна към семейството си.

– Майкъл! – изсъска Саманта след него. – Не искам да пия нищо! – но Майк не я чу или пренебрегна думите ѝ, тъй като вече бе при първата маса при дърветата.

Саманта застана зад едни храсти така, че да може да го наблюдава. Видя как Майк отиде при една жена, която седеше на стол под дърво, държейки на гърдите си бебе. Каза ѝ нещо, тя кимна и му подаде бебето.

Саманта не се учуди толкова на това, но се изненада, че никой от присъстващите не му каза нищо. Знаеше, че той не е бил при тях около два месеца и че бяха дошли чак от Колорадо, някои от Мейн, за да го видят. Но тогава защо никой не му каза нищо, когато отиде при тях?

В следващия момент той стоеше пред нея, предлагайки ѝ дремещото дете, сякаш беше букет цветя.

Тя отстъпи назад.

– Майк, аз не разбирам нищо от бебета.

– Ти не знаеше нищо и за секса, но се научи – каза той, усмихвайки се развратно. – Вземи го.

Гледайки детето, което той държеше, тя си помисли, че никога не е виждала нещо толкова красиво като това бяло и розово същество. Имаше мляко на устните му, което Майк избърса с края на одеялото.

– Трябва да се оригне – тя гледаше с голям интерес как Майк умело разви одеялото, разкривайки пухкавите му раменца и крачка, пелената и малката му блузка. Прехвърли одеялото през рамото на Саманта, той притисна детето до нея, докато тя накрая го взе.

Инстинктът и желанието я накараха да притисне детето до себе си.

– Много ти отива – каза Майк, навеждайки се да я целуне по устните. – Сега го разклати малко, тупни го отзад, за да се оригне.

– Така ли?

– Точно така.

Бебето се оригна гръмогласно. Тя погледна Майк така, сякаш искаше да каже, че е извършила най удивителния подвиг. Майк се разсмя, но доколкото тя разбра, той бе горд с нея.

– Ти си чичо Майк? – каза някакъв глас под тях. Погледнаха надолу и видяха красиво малко момиче, около осемгодишно, със златистокафява коса, чудесно направена, носеща божествена малка бяла рокля с избродирани розови пъпки отпред, с бели обувки и чорапи.

– Е, мис Лиза – каза Майк. – Не си ли много официална за пикник? Откъде си купи тези дрехи?

– От Bergdorf, разбира се – каза тя хитро. – Това е единственото място, откъдето може да се пазарува в Ню Йорк.

– Не си ли малко сноб?

Детето го погледна невъзмутимо с флиртуващ поглед, после вдигна крака си.

– Но тези обувки си купих от Lamston's – каза тя, имайки предвид един популярен евтин магазин в Ню Йорк.

Смеейки се, Майк я вдигна, зарови лице в косата ѝ и започна да издава отвратителни звуци. Те, изглежда, бяха сигнал за децата, които се появиха от всички страни, иззад дърветата, тичайки през поляната, и се нахвърлиха върху Майк. Едно здраво малко момче се залепи за крака му, сядайки на стъпалото му, а две момичета близначки седнаха на другото. Той държеше Лиза с едната си ръка, докато с другата спираше децата, които се опитваха да се качат върху него, крещейки: „Аз първи го намерих!“ За няколко минути Майк заприлича на кукла, по която висяха

деца.

Смеейки се, Саманта го гледаше как върви към масите с крещящите и смеещи се деца около него.

Когато четири деца побягнаха към него и останаха разочаровани, че няма къде да се хванат, Майк каза:

– Доведете Сам.

С трепет, изписан на лицето ѝ, Саманта отстъпи от децата, които, усмихвайки се хитро, я обграждаха. Държейки внимателно бебето, тя изглеждаше, сякаш стоеше пред глутница вълци.

В следващата минута тя и бебето бяха вдигнати от две силни ръце. След като си пое дъх от шока, тя погледна спасителя си в очите – те бяха точно като на Майк, само че по-възрастни.

– Йън Тагърт – каза той, сякаш се представяше в бална зала, а не я носеше на ръце. – Бащата на Майк – каза той небрежно. – А кого носим тук?

– Не знам – отвърна тя, гледайки бебето.

– Смятате ли да го върнете? – Саманта почервения, защото разбра, че все още държи бебето, сякаш някой може да му навреди, а тя щеше да го защити с цената на живота си. Тя не знаеше, но този жест, спечели сърцето на бащата на Майк завинаги. Йън никога не бе харесвал другите приятелки на Майк – те вечно се тревожеха да не си измърсят дрехите, но това момиче му харесваше.

– Вземи си твоето момиче – каза Майк и взе Саманта от ръцете на баща си.

– Майкъл Тагърт, пусни ме! – каза тя тихо, докато той я носеше към масите, където бяха всичките осемстотин души, които се бяха събрали да я видят.

След първите двайсет имена Саманта вече не се стараеше да помни кой кой е и бе доволна, когато видя няколко познати лица – Рейни, Блеър и Вики, която изглеждаше елегантна дори и в джинси. Сам запомни много красивата майка на Майк, сестра му Джени, която бе мебелирала стаята ѝ, и най-големия му брат Франк. Франк изглеждаше като другите мъже в семейството, но бе пример как външният вид може да промени излъчването на човек. Честните открити очи, като на Майк, бяха замесени от присвити очи, които сякаш изследваха всичко и всеки, а меката линия на устните на Тагърт беше твърда и остра.

Франк ѝ стисна ръката, но не флиртува с нея, както другите братя на Майк. Вместо това я погледна подозрително и каза:

– Вие, разбира се, ще желаете да подпишете предбрачно

споразумение.

Прегръщайки Саманта, Майк каза на брат си да си държи езика зад зъбите и я поведе към дърветата.

– Вече се срещна с най-лошата част от моето семейство, нека да те запозная с най-добрата.

Докато вървяха, тя го разпитваше за семейството му и разбра, че Франк иска да стане милиардер, когато навърши четиридесет, и както изглеждаше, ще успее. Саманта се смя на начина, по който Майк говореше за милиони и милиарди, така както обикновените хора говорят за десетачки и двайсетачки.

Малко встрани от шума, под едно дърво, седеше много красива млада жена, на около двадесет и изглеждаше, сякаш току-що е излязла от детска приказка. Беше като красива принцеса, за която се биеха рицарите и рискуваха живота си, за да я спасят, принцесата, която знаеше, че бобът и граховите зърна са под дюшека. Беше облечена в дълга пола с басти, мрежеста блуза и изрисувана шапка, като тази, която Скарлет е носила на празненството. До нея имаше чанта, пълна с романи, а в скута ѝ лежеше прекрасно облечено, красиво бебе, което, както разбра по-късно Саманта, бе на един от братовчедите на Майк.

– Джили, скъпа – каза нежно Майк. – Искам да се запознаеш със Саманта.

Джали погледна Саманта. Саманта погледна Джили.

Майк се извини с усмивка, тъй като разбра, че Сам бе намерила приятел сред огромната му фамилия. Саманта седна до Джили и се заприказваха за книгите, които са чели. След минути около тях бяха насядали четири деца, които просто седяха и ги слушаха.

Една след друга жените от семейството му идваха при тях, така че Саманта трябваше да размени по някоя дума с всяка една. Беше доволна, че може да разкаже на Джени колко ѝ харесва апартамента, колко хубави са цветовете, че всичко е чудесно. Отново благодари на Вики, че ѝ помогна онзи ден в Saks и ѝ се извини за наивността си по отношение на цените на дрехите.

Беше малко нервна, когато разговаряше с майката на Майк, а Пат я постави в още по-неудобно положение, когато я попита:

– Какво мислиш за моя Майкъл?

Саманта не се поколеба.

– Като изключим това, че лъже непрекъснато, че хвърля дрехите си, където завари, че се прави на тъп, когато иска да се измъкне и има способността да се прави на напълно разсеян за това, че аз върша почти

цялата късна работа, мисля, че моят Майкъл е перфектен – тя наблегна на думата „мой“.

Смейки се, Пат стисна приятелски ръката на Сам и каза:

– Добре дошла в семейството – и отиде да играе с внучетата си.

Между посещенията на жените Саманта и Джили си говореха, или по-точно Саманта говореше, разказвайки на Джили за Майк и Макси, за всичко, което се случи, откакто дойде в Ню Йорк.

Едва по-късно следобед Саманта придоби достатъчно самочувствие, за да остави Джили и да се разходи по масите. Тъкмо когато говореше с млада жена на име Дауглис, която бе от рода Монтгомъри и бе женена за един много приятен мъж на име Рийд, ѝ се случи нещо, което не би желала да се повтори.

Тъкмо си бе взела една маслина от блюдото, Майк сложи ръце на рамото ѝ и я целуна по врата.

– Благодаря ти много, че дойде Сам-Сам.

Беше напълно обикновена целувка, абсолютно приемлива, само че този мъж, който я докосваше, не беше Майк. Носеше същите дрехи като Майк, беше също толкова голям, но тя не го чувстваше като Майк, не миришеше на Майк, не целуваше като Майк.

– Пусни ме – каза тя стегната в прегръдката му.

– На никой не му пука – продължаваше да се отърква във врата ѝ.

Саманта правеше всичко възможно да бъде вежлива, но не ѝ се искаше този чужд човек да я докосва. Тъкмо когато отвори уста да му каже нещо по-остро, усети как ръката му се спуска надолу по гърба ѝ и слиза все по-надолу. Тя се паникьоса.

– Спри – изкрещя тя и започна да се бори с него. – Спри веднага. Пусни ме.

Въпреки че знаеше, че цялото семейство на Майк я гледаше с учудване, не ѝ пукаше. Нека да си мислят за нея каквото искат.

– Разкарай се. Не ме докосвай!

Мъжът я пусна и отстъпи учудено. Всички я гледаха, сякаш си е загубила ума.

Точно когато пожела земята да се отвори и да я погълне, се появи Майк, заобиколен от няколко свои братовчеди, и тя побягна към него.

Той я прегърна, сякаш да я защити, притисна я до себе си, но начинът, по който се смееше, я накара да разбере, че той е знаел за шегата.

– Сам, скъпа, запознай се с моя брат-близък Кейн.

Майк ѝ се усмихна, Кейн също. Двамата явно очакваха тя също да се усмихне и да им прости тази малка измама. Тя не се съмняваше, че

често са си правили подобни шеги с приятелките си.

Но Саманта не беше в настроение да прощава. Обърна се към Майк и очите ѝ бяха пълни с гняв.

– Направи ми една услуга! Върви се обеси на най-близкия клон!

Обърна се и си тръгна, изоставяйки него и семейството. Всички избухнаха в смях.

Той я настигна, когато почти бе отишла до края на парка.

– Сам, скъпа... – започна той.

– Въобще не ми говори! – той понечи да я докосне, но тя каза: – И не си и помисляй да ме докосваш повече – продължи напред, а Майк тръгна до нея.

– Защо си толкова ядосана?

– Опитвах се да направя добро впечатление на семейството ти, а ти... ти ме накара да се чувствам като последен глупак, накара брат ти да ме опипва пред всички. Беше толкова унизително. Не се ли замисли как ще се почувствам?

– Не – отвърна той, усмихвайки се. – Хората не могат да ни различават. Помислих си, че ще вземеш Кейн за мен.

Тя спря и се втренчи в него. За няколко часа той явно си бе изгубил ума.

– Кейн и аз сме абсолютно еднакви. Приличаме си изключително много, дори бенките и белезите по телата ни са еднакви.

Тя го погледна, сякаш искаше да каже: „Да имаш да ми кажеш още някоя глупост?“

– Майк – започна тя, много спокойно. – Човекът, който ви е родил, ваш роднина ли е?

– Естествено – отвърна Майк. – Но какво общо има това със случилото се?

– Защото, също като теб, тя е лъжец. Тя е излъгала теб и цялото ти семейство. Брат ти въобще не прилича на теб. Ако сте близнаци, то тогава сте двуййчни близнаци или пък единият се е родил на деветия, а другия – на осмия месец. Ако е така, то вие сте само братя, нищо повече.

Майк изпъшка невярващо.

– Сам, Кейн и аз сме печелили състезания, тъй като си приличаме изключително много.

– В такъв случай тези, които са загубили, сигурно са имали различен цвят на кожата. А сега би ли...

Тя не успя да каже нищо повече, защото Майк я сграбчи в

прегръдката си и започна да я целува. Тя се опита да се измъкне, но той не я пусна.

– Сам, душице, наистина не съм искал да те унижавам. Честно. Кейн и аз си правим тези шеги още от деца. Това е нещо като ритуал за приемане в нашето семейство.

– И аз се провалих – отвърна тя мрачно.

– Провалила си се? – той се засмя. – Напротив, справи се великолепно. Хайде, да отидем при нашите! И тогава ще разбереш колко добре си се справила.

Тя му позволи да я прегърне, да я върне при останалите, но когато се приближиха до масите, тя видя брат му Кейн да говори с майка му.

– Ако брат ти ме докосне още веднъж, ще съжалява.

Майк я целуна по бузата.

– Няма. Аз няма да му позволя да го направи – отвърна той. В гласа му прозираше изключителна гордост, гордост, която накара Саманта да се откаже да го пита защо не ѝ бе споменал, че има брат близък.

Майк наистина не я беше излъгал, че семейството му ще остане доволно, че тя е успяла да ги различи. Явно фактът, че никой от роднините му не можеше да ги различи, обясняваше защо, когато пристигнаха никой не поздрави Майк – те са мислили, че той е Кейн. А на нея ѝ се струваше, че всички те трябва да се прегледат на очен лекар, защото Кейн бе доста различен от Майк. Всъщност Кейн бе доста обикновен на външен вид. Беше красив, но нямаше красивата уста на Майк, косата му не бе толкова къдрава, освен това имаше тук-там малко сланина, не бе толкова мускулест, колкото Майк.

До края на деня, до залез слънце, Саманта бе непрекъснато подлагана от всички членове на семейството, с изключение на родителите му и Джили, на изпитанието да разпознава Майк и Кейт. Кейн на два пъти я прегърна, а тя се опря веднъж на него. Господи, този мъж нямаше дори същото излъчване като Майк.

Едва рано привечер, когато децата бяха полузаспали, а мъжете се отделиха от жените, за да си побъбрят, Саманта успя да седне спокойно на един стол и да разгледа всичко около нея. Повечето от присъстващите носеха името Тагърт, а по-малко бяха тези от Монтгомъри, но и едните, и другите бяха достатъчно много, а тя бе прекарала достатъчно време сред тях, за да може да ги различава.

Мъжете от рода Тагърт и от Монтгомъри доста се различаваха едни от други, и външно, и по държането си. Монтгомъри бяха по-високи, но Тагърт бяха по-красиви. Тагърт бяха от един и петдесет до един и

осемдесет на височина, но всички бяха едри и мускулести. Събрани заедно, изглеждаха като отбор по вдигане на тежести или група строителни работници. Това, което ги различаваше от другите яки мъже, бяха лицата им: имаха огромни очи, сочни устни и най-сладките усмивки, които човек можеше да си представи. Въпреки че бяха огромни, въпреки всичките им мускули, те приличаха на хора, които не биха наранили и муха.

Тагърт бяха мъже, в които една жена можеше да се сгуши, мъже, които една жена можеше да потърси за помощ, на които можеше да вярва, че ще я защитят, да я извадят от горяща сграда, без да се замислят за собствения си живот. Те бяха секси. Саманта разбра защо всяка жена, омъжила се за Тагърт, е готова да има безброй деца. Тя не се съмняваше, че един баща Тагърт винаги е около децата си, от раждането на първото до раждането на внучетата му. Всъщност, чудеше се Саманта, когато ги гледаше, дали някой Тагърт, който имаше деца, би отишъл някъде, без да вземе всичките със себе си. Те бяха мъже, които знаеха как да дават и получават любов, не просто да кажат на една жена, че я обичат, а да я обичат наистина, и в добри, и в лоши моменти, когато е болна, и смутни, и в спокойни времена, да споделят нещастieto и щастието ѝ. Те бяха мъже, които ще са на линия винаги, когато са нужни, мъже, на които една жена можеше да се довери.

Монтгомъри бяха различни от братовчедите си. Те бяха толкова елегантни, колкото Тагърт бяха недодялани. Саманта си помисли, че Монтгомъри са от този тип, за които беше гаф, ако някой каже, че една ария е от Пучини, а тя е от Верди. За тях би било недопустимо някой да използва ножа за масло, за да разреже рибата. Биха разпознали имитация на Шанел от оригинала. Те, без изключение, бяха тихи, резервирани, всички високи, красиви по особен начин, с безизразни очи, изпъкнали скули и челюсти, които изглеждаха почти враждебни. Единствената по-мекка черта на лицата им бяха устните. Саманта непрекъснато се чудеше дали, ако се влюбят, чертите на лицата им ще се смекчат. Наистина, те изглеждаха доста по-сурови и свирепи, мъже, които биха командвали в една война, които биха умрели, защитавайки хората, зависещи от тях, или защитавайки жените и децата си.

Чудеше се какъв ли е личният им живот? Дали обичаха със същата свирепост, изписана на лицата им и в очите им? Не се съмняваше, че те много грижливо подбират обекта на любовта си. Дали мъжете Монтгомъри се смееха? Плачеха ли? Дали играеха на топка със синовете си, говореха ли с дъщерите си за куклите им? Чудеше се дали някога ще успее

да отговори на въпросите си, тъй като бе уверена, без някой да ѝ е казал, че Монтгомъри не ще разрешат никому да научи нещо повече от това, което те биха допуснали.

– И какво реши? – попита Пат Тагърт, сядайки на съседния стол, давайки на Саманта да разбере, че е била наблюдавана и че Пат е отгатнала мислите ѝ. Може би, когато Пат е обмисляла дали да се омъжи за бащата на Майк, тя също е сравнявала двете фамилии.

– Че не бих имала нищо против да имам връзка с един Монтгомъри, но бих предпочела да се омъжа за Тагърт – отвърна Саманта и веднага си помисли, че не трябваше да го казва.

Пат се усмихна. Изглежда, бе ѝ харесала искреността на Саманта.

– Същото заключение, до което стигнах и аз преди известно време.

Саманта се втренчи в ръцете си.

– Ти не си... Искам да кажа...

– Не, не съм. Но обичам от време на време да споменавам на Йън за най-големия брат на Рейни – двете се засмяха.

По-късно, когато започна да се стъмва и хората започнаха да прибират, Саманта усети, че се чувства като у дома си сред тях. През цялото време си говореше приятелски с тях. Помогна да почистят масите, а останалата храна бе занесена в един навес, където живееха бездомници.

Майк застана зад нея и я хвана през кръста.

– Добре, слушайте всички. Сам никога не е сменяла пелени. Кой ще ни даде едно дете за една нощ?

– Аз – отвърна един Монтгомъри.

– Аз също.

– Майк, можеш да вземеш двете ми момчета, докогато искаш.

– Какво ще кажеш за близнаците ми? Тя трябва да се научи да гледа близнаци.

– Аз използвам платнени пелени, Майк. И безопасни игли с патенца накрая. Сам трябва да се научи да използва и платнени.

Саманта седеше, примигвайки на потопа от предложения.

– Избери си! – каза Майк.

– Колко деца мога да взема? – попита тя.

Този отговор накара част от Тагърт да притихнат, тъй като едно от нещата, към които те се отнасяха сериозно, бяха децата. Във фамилията, нямаше жени без деца. На шега казваха, че един Тагърт може да оплоди всяка жена, независимо какво са ѝ казали лекарите – и това показваше гордостта и самочувствието им. От тях бяха забременявали жени, които вземаха хапчета или си бяха сложили спирали. Един Тагърт, след като

вече имал шест деца, си направил операция за стерилизация. Когато две години по-късно жена му отново забременяла, той се усъмнил в нейната вярност. След като детето се родило, тя настояла за тест, за да докаже, че детето е негово. Той ѝ се извинил с нова къща и триседмично пътуване до Париж, където тя си купила цял гардероб нови дрехи. (Оттогава насам някои жени в рода започнали да предлагат на мъжете си да си направят такива операции).

– Може да вземеш едно или две, или всичките – отвърна ѝ Майк.

Саманта огледа притихналата група, децата, които бяха на различна възраст, от крехкото същество, което изглеждаше, сякаш се е родило преди няколко минути, до големите, едри тийнейджъри, които сякаш умираха да се измъкнат от роднините си. Тя бе наистина изкушена от едно дебело, усмихнато бебе на около осем месеца, но накрая посочи.

– Тези двете.

Избра две малки момчета, около четиригодишни, които бяха далеч от групата и бяха най-мръсните деца на поляната. Лицата им бяха мръсни, ръцете и дрехите им изглеждаха, сякаш са се търкаляли в калта. Но под калта прозираха лица на херувими с черна къдрава коса, големи невинни очи и сладки устни.

Когато Саманта посочи двете момчета, Майк така изпъшка, че накара всички да избухнат в смях. Саманта го погледна въпросително.

– Наистина ли трябва да вземеш тези двамата?

– Майк!

– Това са хлапетата на Кейн и са отвратителни дори за Тагърт. Какво ще кажеш за малката дъщеря на Джени? Тя е великолепна.

Саманта погледна към момиченцето на Джени, с чистите ѝ дрехи, ангелската ѝ усмивка, после се обърна към момчетата, които точно в този миг се опитваха да се убият един друг.

– Искам момчетата.

Когато Майк изпъшка отново, Кейн сложи ръка на рамото на брат си.

– Сън – каза той. – Сладък сън. Ето това ще направя тази нощ, а ти няма да можеш.

Майк се обърна към Саманта.

– Сам... – започна той, но тя го прекъсна.

– Те ми напомнят на теб и когато се измият, мисля, че ще изглеждат точно като теб.

Тези думи предизвикаха бурен смях. Пат се усмихна гордо, гледайки двамата си пораснали синове.

– Все пак има някаква справедливост на този свят, щом вие имате такива лоши деца, каквито бяхте вие. Да, Саманта, скъпа, момчетата са точно като тях двамата, когато бяха деца, и нека Господ да ти е на помощ, ако искаш да се учиш да гледаш деца с тези двете.

След шумно сбогуване, с много целувки, прегръдки и стотици покани да отидат на гости в Колорадо и Мейн, Майк и Саманта тръгнаха към къщата на Майк, всеки държейки по едно мръсно момче за ръка.

По-късно Саманта ги остави да си играят в градината, докато им приготвяше нещо леко за хапване. Точно тогава за първи път разбра, защо Майк изпъшка, когато тя пожела да ги вземе със себе си.

Проблемът не беше, че те бяха лоши деца. Те не си правеха шеги с по-възрастните, за да видят как ще реагират. Всъщност те бяха толкова щастливи, че са заедно и въобще не забелязваха, че Майк и Саманта са там. Проблемът бе, че бяха толкова диви и толкова много.

Саманта погледна към градината, осветена доста ярко и видя едно дете да се катери по оградата, готово всеки момент да падне и да се пребие, докато друго се катереше по пожарната стълба, колкото може по-бързо, трето се катереше по стената до пожарната стълба и бе стигнало до първия етаж, също на крачка от смъртта. Четвърто дете ядеше розите, тръните, всичко останало, докато номер пет се катереше на един стол, който се държеше на един крак на ръба на пътеката.

– Майк – извика Саманта отчаяно, докато стоеше до стъклената врата и гледаше безпомощно. – Те ще се пребият... Всичките осем... или не, десет... дванайсет...

Майк не повдигна глава от вестника си.

– Тези двамата са колкото цял клас.

– Мисля, че би могъл... – започна тя, тъй като едно дете се катереше по стената на втория етаж.

– Ти поиска да ги вземеш, сега се оправяй.

Тя се обърна към него, невярваща на ушите си, но видя, че той бе скрит зад вестника си. Явно нямаше да ѝ помогне. Излезе в градината, за да види какво да направи, за да предпази децата да не се пребият.

Противно на това, което мислеше Саманта, Майк много внимаваше какво става и му беше много интересно какво ще направи тя. Той застава до стъклената врата и невъзмутимо я наблюдаваше. Отначало тя се опита да им говори, сякаш бяха възрастни, обяснявайки им, че могат да умрат и че трябва да контролират спонтанните си желания. Предложи им лист, цветни моливи и лимонада. Когато това не даде резултат, тя се опита нежно да свали едно от децата от стената. Действията пак няха

никакъв ефект върху здравето четиригодишно момче, което тя не можеше да достигне.

Майк забеляза, че тя се обърка за миг, но племенникът му разруши всичко, като се изсмя и я накара да разбере, че той знае за проблема ѝ и е доволен, че я е накарал да се обърка.

– Ах ти, малък разбойник – каза тя с присвити очи, докато момчето продължаваше да се катери нагоре по асмата. В следващата минута Саманта се катереше след него и детето, смеейки се, бягаше от нея, докато брат му крещеше окуражаващо от земята. Двамата приличаха на раци, които се движат по перпендикулярна плоскост.

Майк излезе на двора, готов да ги хване, ако паднат. Саманта хвана детето за панталоните и малкото дяволче се обърна и я погледна, сякаш искаше да каже: „А сега какво ще правиш?“ Майк виждаше, че Саманта няма никаква идея как да свали едрото момче от стената, но се старае да не му го покаже. Но хлапето го забеляза и бе доволно от объркването ѝ.

– Да не смяташ да оставиш едно четиригодишно момче да те победи? – попита Майк отдолу.

Без да поглежда към Майк, Саманта се усмихна на момчето, казвайки му: „Аз съм по-голяма от тебе и ще те победя“ и го хвана в прегръдките си, въпреки че то тежеше доста. По някакъв начин тя успя до го свали, разбира се, Майк им помогна накрая, хващайки ги, когато един клон се счупи и те полетяха към градината.

В момента в който докоснаха земята, момчето офейка с брат си, докато Саманта разтъркваше ръцете си. Те я боляха и от напругането, и от хилядите бодили, които се бяха забили в дланите ѝ.

– Сега разбирам защо вдигаш тежести. За да си готов да се справяш с децата. Мислиш ли, че трябва да ги изкъпя?

Майк ѝ се усмихна, целуна я и я придърпа към себе си.

– Майк, къде са момчетата?

– М-м-м-м – каза той, милвайки гърба ѝ. – Ти каза лошата дума.

– Момчета? Какво лошо има в тази дума?

– Не, ти каза да се изкъпят. Те изчезнаха и трябва да ги намериш, ако искаш да ги измиеш. Кейн се предаде на средата на пътя и ги остави да си правят каквото си искат. Неговата теория е, че ще започнат да се къпят, когато открият момичетата, така че няма нужда да се тревожи дотогава.

Саманта се отдръпна от него и го погледна с присвити устни.

– Баба ми се е оправяла с гангстери, така че бих могла да се оправя с две малки момчета. Това, от което се нуждаем в момента, е коварен ум

и силата на Херкулес. Стой тук – нареди му тя и когато той застана встрани, тя извика. – Господи, имаме си Донатело, Микеланджело, Рафаел и Леонардо в градината! – когато двете деца се появиха отнякъде, тя ги сграбчи един след друг през кръста. Приведена от тежестта им, тя ги удържаше въпреки бесните им въртения.

– Ти излъга! – извика едно от децата, което малко стресна Саманта, тъй като не знаеше, че децата могат да говорят.

– Да – отвърна тя спокойно. – Научих се да лъжа от чичо ви Майк. Той е най-големият лъжец в света.

За миг момчетата спряха да се борят, за да погледнат чичо си Майк с уважение, но той бе също като баща им и затова се отвърнаха. Възобновиха опитите си да се освободят от Саманта. Тя не бе много голяма, но, изглежда, бе изключително силна.

– Сега вие двамата ще се изкъпете, а аз после ще ви прочета приказка и ще си лягате – когато момчетата продължиха да се съпротивляват, като едва не й изтръгнаха ръцете, тя каза: – Това е най-кървавата история, която някога сте чували. Много кръв, много хора разсечени на две и...

Момчетата спряха да мърдат, докато слушаха какво щеше да им разказва Сам.

* * *

Докато Саманта къпеше близнаците, опитвайки да изтрие трупана с години мръсотия, Майк застана на вратата на банята и я наблюдаваше. Момчетата си приличаха наистина много, дори по бенките и белезите от рождение.

– По какъв начин сме различни Кейн и аз?

– Майкъл Тагърт, ако си просиш комплименти... – тя спря, за да избегне един летящ сапун.

– Може би е така, но няма ли да ти е любопитно, ако през целия ти живот са ти повтаряли, че си абсолютно еднакъв с брат си, а някой ти каже, че дори не си приличате?

– Първо, той е по-дребен от теб. А и очите му има друго излъчване. Ти си... по-приятен човек от него. По-мек.

– Може би, когато гледам теб, очите ми са различни.

– Може би – тя се обърна към него. – Но миглите ти са определено по-дълги. И по-извити.

– По-извити? – Майк се засмя.

Объркана, тя се обърна.

– Знаех си, че не трябва да казвам това. Но ти не си като брат си. Не изцяло – отговорът ѝ явно го задоволи и той излезе от банята, която все повече заприличваше на местност, нуждаеща се от правителствена помощ.

След като децата бяха изкъпани и най-после си легнаха, двамата с Майк си легнаха в неговото легло. Саманта бе много уморена и мислеше, че няма сили за нищо повече през този ден. Но когато излезе от банята, облечена в бялата си нощница и видя очите на Майк, двамата се впиха един в друг, ненаситни, разкъсващи дрехите и плътта си, с устни и ръце.

Час по-късно лежах един до друг, главата ѝ върху гърдите му.

– О! Всичко е толкова ново за мен – каза Саманта – Имам предвид, правила съм това... нещо подобно – тя се засмя. – Майк, разликата между секса с теб и секса с бившия ми съпруг е, както казва Марк Твен, като разликата между светкавицата и светулката. Нямах представа, че сексът може да е толкова хубав, приятен и толкова... задоволяващ.

Майк не каза нищо. Тя го погали мързеливо по гърдите.

– Предполагам, че си го правил хиляди пъти с хиляди различни жени. Предполагам, че това не е нещо... ново и необичайно за теб.

– Сам, когато бях на четиринайсет, баща ми ми даде първия от многото уроци как да се пазя по време на секса. Говори ми за болестите, които се предават по полов път, за нежеланата бременност. Оттогава, всеки път, когато лягам с жена, използвам презерватив, малка тънка мембрана, която ме отделя от нея. Използвам я дори и да ми каже, че взима хапчета или каквото и да е там. Предпочитам да съм спокоен, отколкото после да съжалявам. До предната нощ никога не съм бил, ако мога да кажа така, плът до плът с една жена. Ако трябва да отида по-далеч, бих казал, че съм бил девствен до тази нощ.

Саманта се колебаеше.

– Беше ли добре. Без това, искам да кажа?

– Много по-добре. Много, много, много по-добре. Никога не съм изпитвал подобно нещо. Нямах представа, че сексът може да е нещо толкова хубаво.

Тя хвана ръката му и я сравни със своята. Галеше пръстите му.

– Значи предполагам, когато по-късно си с други жени, няма да използваш презервативи. Винаги ще искаш да си... плът до плът.

– Така е.

Пръстите ѝ се вплетоха в неговите. Не можеше да си представи да живее без Майк или Майк с друга жена.

– Но Сам – каза той нежно. – Мисля, че мъжкарят намери своята самка.

Тя се страхуваше да го попита какво иска да каже, но думите му нараха сърцето ѝ да забие силно. Обърна се рязко към него.

– Майкъл! Ако не използваш никакви предпазни средства може да забременея.

– Наистина ли? – гласът му звучеше, сякаш не се интересуваше от възможността тя да забременее, но после стисна леко ръката ѝ. – Имаш ли нещо против?

Тя пренебрегна въпроса му.

– Мисля, че това е изключително безотговорно от твоя страна. Трябваше да използваш нещо.

– Аз? А защо не ти?

– Щях да го направя, но първия път ти въобще не ми даде време да мисля, а освен това бях малко пийнала, за да мога да мисля ясно.

Той ѝ се ухили.

– Знаеш ли какъв е бойният вик на южните красавици? О-о-о, толкова съм пияна.

– Ще те науча аз теб – каза тя и скочи върху него да го гъделичка, а нощницата ѝ ги обгърна и двамата.

Но бяха прекъснати от две много чисти малки момчета, които стояха до леглото и ги гледаха. Нямахше нужда да им казват каквото и да е – то личеше в очите им. Твърде дълго бяха живели далеч от дома, от баща си и искаха сигурност. Нито Майк, нито Саманта се замислиха, когато пуснаха децата да легнат при тях. Децата се сгушиха като две половини на яйце, легнали между Саманта и Майк, и заспаха веднага.

Саманта усети, че за Майк не бе нещо ново да спи с деца, свили се в него, но за нея бе ново усещане и я развълнува дълбоко.

– Майк – прошепна тя. – Можеш ли да правиш близнаци? – опита се въпросът да прозвучи небрежно, но не успя. Желаше Майк, желаше да има деца от него.

Майк знаеше какво я интересува – тя искаше да знае дали те двамата могат да имат деца и положителният отговор го обвързваше за цял живот. Но всъщност той се бе обвързал още първата нощ, когато се любиха, тъй като не използва предпазни средства напълно съзнателно.

– Сигурно – отвърна той накрая. – Искаш ли няколко?

– Да, много бих желала – отвърна тя, сякаш това не бе най-важният отговор в живота ѝ.

Пръстите им се вплетоха едни в други над главите на спящите деца.

ГЛАВА 27

Майк се събуди от тихия шум на превъртането на ключ, идващ от външната врата. След опита за покушение срещу Саманта той не можеше да спи спокойно и често се заслушваше нощем. Но сега знаеше, че човекът, който отваря външната врата, трябва да е брат му Кейн, защото въпреки демонстрираното вчера привидно равнодушие, Кейн бе луд по момчетата си и едва издържаше да е отделен от тях.

Майк стана тихо и излезе на пръсти от стаята. Все още си обуваше панталоните, когато Кейн влезе в хола.

– Виждам, че къщата е все още цяла – каза той. – Моите не накараха ли твоята дама да сънува кошмари, или пък толкова се е побъркала и те е напуснала.

Майк сложи пръст на устните си и кимна на брат си да го последва. Отвори тихо вратата на спалнята им и накара Кейн да погледне вътре. Саманта спеше по гръб, а от двете ѝ страни лежаха синовете на Кейн – единият – по корем и лицето му притиснато в рамото на Саманта, а другия лежеше на една страна, наполовина върху нея.

– Отдавана не съм ги виждал толкова чисти и не съм сигурен, че бих ги познал – когато Майк понечи да затвори вратата, Кейн погледна брат си: – Господи, колко те мразя!

Майк му се усмихна, но с малко тъга, спомняйки си за смъртта на снаха си. Но тъгата изчезна веднага при вика: „Татко!“ и когато край него профучаха едно след друго две малки телца. Хващайки двете още топли от съня деца, Кейн тръгна към всекидневната.

– Сами! – извика едно от момчетата, махайки ѝ с ръка да дойде с тях, но Майк сложи ръката си на вратата като бариера.

– А не, чудовище, вие я имахте достатъчно дълго. Сега тя е моя – при тези думи той затвори вратата, заключи и се обърна към Саманта, която току-що се събуждаше. – А сега, красавице моя...

– Майк – отвърна Саманта, сядайки в леглото. – Не можеш... Искам да кажа, че има хора в къщата.

– Нещо напълно обикновено в нашето семейство – каза той, хвърли се на леглото, хвана я през кръста и я придърпа към себе си.

– Майк, наистина не може. Брат ти...

– Той знае всичко за пчеличките и птичките – той повдигна края на нощницата ѝ, но леко и внимателно, докато тя се опитваше едва-едва да

го спре.

* * *

Когато Саманта най-после излезе от спалнята, откри Кейн в столовата, скрит зад Уолстрийт Джърнъл, а близнаците седяха на пода и закусваха.

– Какво ядат? – попита тя, въпреки че много добре виждаше какво им е дал, но искаше той да го каже. Наистина ѝ беше доста трудно да харесва този мъж.

Когато Кейн проговори, явно не беше кой знае колко загрижен какво ядат, тъй като дори не вдигна глава от вестника.

– Бисквити и диетична кола.

Без да иска разрешение от баща им, тя взе пакетите с бисквити и кутиите кола от тях.

Кейн я погледна през вестника си. Не че правеше нещо необичайно – всяка една жена в семейството му се бе опитвала да накара синовете му да ядат както трябва, но безуспешно. Това, което го учуди, бе, че тя им взе закуската, а те не изкрещяха, протестирайки срещу това.

Тя сложи възглавници на столовете на масата. Кейн гледаше учуден – синовете му не се хранеха на маса. Саманта сложи възглавниците, вдигна момчетата и ги сложи на столовете.

Кейн се отказа да се преструва, че чете вестника, и се загледа как дивите му синове, седяха тихо, докато Саманта им вареше яйца, правеше сандвичи и им наля две чаши мляко. Кейн бе очарован, защото, доколкото знаеше, момчетата от години не ядяха нищо друго освен крака на скакалци, бодли на рози и захар. На два пъти успя да срещне погледа на едно от децата и повдигна въпросително вежди, но синът му просто му отвърна с ангелска усмивка, сякаш те винаги са седели мирно и тихо на масата и са закусвали варени яйца и сандвичи, без да разлеят или счупят нещо.

След като се нахраниха Саманта им изми ръцете, после се наведе и им даде бисквити.

– Какво заслужавам за това? – попита тя.

– Целувка – отвърнаха момчетата и прозвучаха като от учебен филм за обноските на децата от петдесетте години.

Децата целунаха усмихнати Саманта и дадоха бузите си тя да ги целуне. Когато побягнаха към градината, Саманта извика, че ако се измърсят, ще трябва отново да ги къпе и да пере всичко наново.

– И гениталиите ли? – попита едно от децата.

Саманта се обърна шокирана към Кейн.

– Това означава пръсти – отвърна той, повдигайки рамене. – Чул тази дума в „Симпсънс“ и аз му казах, че означава пръст на крака.

– Да, скъпи – каза Саманта. – Ще ви измия и пръстите на краката и още ще сменя целия ви екип на костенурките нинджа с нещо по-грозно и скучно. Какво ще кажете за такова наказание?

Кикотейки се, децата отидоха в градината.

Кейн я гледаше с отворена уста, докато тя прибираще масата.

Тя се обърна към него, а лицето ѝ бе строго.

– Наистина не трябва да им даваш да ядат бисквити за закуска, а диетичната кола е пълна с химия. А що се отнася до хигиената им, може още доста да се желае.

Кейн взе отново вестника и го вдигна пред себе си.

– Не можеш да ги имаш, Сам. Те са мои. Накарай Майк да ти направи твои.

Саманта не му отговори. Когато отиде в кухнята, защото идеята Кейн (който, доколкото знаеше, бе вдовец) да остави децата при нея, докато им намери майка, я бе обзела изцяло.

ГЛАВА 28

– Искаш ли да ми разкажеш за теб и Нелсън?

– Нелсън? – попита Саманта разсеяно, тъй като все още си мислеше за близнаците, чудесните деца, които Кейн повеле веднага след закуска. Той се държа, сякаш се страхуваше, че ако ги остави малко по-дълго при нея, тя ще му ги отнеме.

– Онзи тип от бара. Спомняш ли си? Срещна се с него, когато се показа пред половина Ню Йорк почти гола.

Саманта се засмя.

– А, да, този Нелсън. Майк, мислиш ли, че имам достатъчно умения, за да бъда една от тези нощни проститутки?

Майк изсумтя в отговор.

– Смяташ ли да ми кажеш какво ти написа Нелсън на онзи лист, който ти подаде? Аз, разбира се, бих могъл да потърпя като тебе и да ровя из нещата ти, но имам малко повече етика.

Докато вземаше мръсната му чиния от обяда, тя го целуна по носа.

– Не можа да го намериш, нали?

За миг Майк извърна поглед, за да не срещне очите ѝ, но после стана и тръгна след нея към кухнята.

– Саманта – каза той. – Какво си направила?

– На листа има име. Уолдън и телефон.

Тя гледаше право пред себе си към купа чинии в мивката. Майк разбра, че тя се старее да избегне погледа му. Сложи ръка на рамото ѝ и я обърна към себе си.

– И какво направи с това име и този телефон?

– Обадих се на този номер и се оказа, че господин Уолдън е адвокат. Имам уговорка с него да се видим днес следобед в три.

– И смяташе да отидеш сама? Смяташе да ми кажеш, че отиваш на покупки и така да ме изолираш?

– Майк, това не е като да отида да се срещна с Док сама. Този човек е адвокат и е млад, много по-млад от повечето хора, които знаят нещо за Макси. Така че не би могъл да е толкова много ангажиран с това, което се е случило през 1928-а. Господин Уолдън е само на петдесет и пет.

– И откъде знаеш това?

– Е, попитах секретарката му. Казах ѝ, че мисля, че той е човекът, когото съм срещнала в заведение за самотници и го описах като около

двайсетгодишен, рус и висок. Тя ме информира, че той е петдесет и пет годишен, женен, с четири големи деца, висок около шест фута, със сива коса и коремче. Да не мислиш, че той я е представял някъде като адвокат, или мислиш, че той наистина знае нещо?

– Мисля, че има само един начин да разберем това, нали? Като се облечеш и отидем при него.

– Майк, не е нужно и ти да идваш. Аз мога да се срещна с него и после да ти разкажа всичко.

Думите ѝ го вбесиха и поласкаха едновременно, защото тя просто се опитваше да го защити. Беше му пределно ясно защо го правеше. Той бе показал твърде ясно, че не желае тя да се рови повече из мистерията около съдбата на Макси, след като е напуснала дома си. Сега тя продължаваше разследването, но се стараше да го скрие от него.

Целуна я нежно.

– Знаеш ли, че минава два. Ако възнамеряваш да се обличаш в някои от онези твои костюми, да си сложиш спрей, да се рисуваш и... – Саманта вече тичаше, към банята.

* * *

В три и петнадесет Саманта и Майк бяха въведени в кабинета на господин Уолдън от фината му, малко плоска секретарка. След като вбеси Саманта, защото я изпрати до тоалетната, а той седна до една много красива администраторка и започна да я разпитва с премрежен поглед за господин Уолдън. Разбра, че той се занимава със защитата на криминални престъпници. Заемал се с най-опасните и ги спасявал от затвора. Администраторката потрепера много чаровно, докато описваше един от тези типове, които са идвали от време на време в кантората му. Каза, че на господин Уолдън не му пука много-много, че блестящите му защитни речи спасявали тези ужасни хора от решетките.

– Връзки с подземния свят – каза Майк. – Не се учудвам, че Нелсън го познава.

Саманта вървеше до него така стегнато, че краката ѝ бяха почти изпънати.

– Какво ти става?

– Абсолютно нищо. Защо трябва да ми става нещо? Само защото се бе втренил в блузата ѝ, не е причина да ми става нещо.

Усмиввайки се, Майк я хвана за ръката и не я пусна да се отдалечи.

– Тя имаше много хубави...

– Ако харесваш крави! – каза Саманта през зъби, дръпна си ръката

и тръгна пред него.

Когато влязоха в кабинета на господин Уолдън, Саманта беше бясна, а Майк се кикотеше. Господин Уолдън, който изглеждаше точно както им го бяха описали, ги погледна, докато сядаха, и каза:

– Не се занимавам с бракоразводни дела.

Майк се засмя и се пресегна към ръката на Саманта, която беше на облегалката на стола, но тя се дръпна.

– Всъщност ние сме тук по друг въпрос. Стигнахме до вас чрез Джубили Джонсън.

Само за секунди добродушното изражение на лицето му се промени. Беше много странно, че този човек бе защитник на престъпници, защото, ако му сложеха бяла брада и червен костюм, щеше да прилича на Дядо Коледа.

– О, да, Джубили. Надявам се, че той и семейството му са добре.

В този момент Саманта видя лявата ръка на Уолдън. Когато влязоха, тя бе толкова ядосана, че въобще не го погледна или по-точно отбеляза само един приятен мъж, за когото веднага реши, че той не би могъл да знае каквото и да е за Макси.

Сега се бе втренчила в лявата му ръка. Тя бе татуирана плътно в черно от китката надолу. Татуировката покриваше малкия му пръст и съседния на него. Ноктите на тези пръсти бяха лакирани в черно.

– Сакатия – прошепна тя, защото от пръв поглед изглеждаше, че пръстите му липсват. – Сакатия – каза тя високо, прекъсвайки разговора им.

Уолдън стана, заобиколи бюрото, усмихна й се и после й подаде ръката си. Тя я взе и я разгледа. Пусна я и го погледна.

– Кой сте вие и какво знаете за Макси?

Господин Уолдън се изсмя и прозвуча като мъжа, на когото приличаше.

– Роден съм с името Джоузеф Елмър Грюнвалд Трети. Тъй като баща ми се казваше Джо, ме наричаха Елмър. Тъпо име. Беше много трудно да пробия с такова име, тъй като хората непрекъснато разправят вицеове за Елмър Фъд. Сякаш за да неутрализирам това име, дълго време мислих за моя дядо гангстер.

Сега беше ред на Майк да се намеси.

– Сакатия.

– Да – каза господин Уолдън. Сакатия Джо бе мой дядо. Баща ми е бил на девет години, когато са убили Сакатия и мисля, че той го боготвореше. Не искаше да приеме факта, че баща му не е бил нищо повече

от наемен убиец, опитваше се да го представи за герой. Така израснах с разказите колко велик е бил Сакатия – той се поколеба. – Когато дядо ми е бил убит, на баща ми са му дали някакви пари, но баба ми ги изхарчила за няколко месеца.

Уолдън вдигна лявата си ръка и я заразглежда.

– Когато бях шестнайсетгодишен, се напих за първи път. Когато се събудих на другата сутрин, открих, че съм ходил да се татуирам в памет на дядо ми. Ето така. Когато изтрезнях, поисках да го махна, но баща ми каза, че това е предзнаменование.

Тъй като и Майк, и Саманта изглеждаха доста объркани, Уолдън се изкикоти.

– Баща ми имаше богата фантазия. Беше се оженил почти дете, а аз съм се появил почти веднага и той не е имал възможност да учи. Когато видя ръката ми, той каза, че ми е било писано да стана адвокат и да защитавам хора като дядо ми. Не можах да разбера как едно шестнайсетгодишно момче с ужасен махмурлук и татуирана ръка са го навели на мисълта, че ще стана адвокат, но на мен идеята ми хареса. Постъпих в юридически колеж, мислейки, че ще защитавам мъже и жени, които са неразбрани от обществото. Но после открих, че защитавам отрепки.

Думите и изражението на лицето му създаваха странно впечатление, защото той изглеждаше доволен от себе си.

– Защо? – попита Саманта.

– Пари, сладурче. Тази измет не би вършила такива мръсотии, ако това не им носеше пари. А аз забогатях, защитавайки ги. Родителите ми живеяха в двустаен апартамент с пет деца. Аз имам огромна къща на Пето Авеню и имение в Уестчестър. Четирите ми дъщери учат в частни колежи, а жена ми си поръчва дрехи от Париж.

Той се усмихна невинно на двамата млади пред него, защото можеше да прочете мислите по лицата им – те никога не биха продали душите си за пари. Но по начина, по който бяха облечени, по начина, по който се държаха, му бе ясно, че никога не бяха изпитвали глад или студ, не знаеха какво е да трепериш нощем да не би хазяинът да те изгони, защото не си платил наема. Неговите дъщери бяха точно като тази малка красива Саманта, добре облечени, нахранени и не бяха обременени със спомени за бедно детство. Поради своите грешки боклуците, които той защитаваше, му бяха направили добро, помагайки му да създаде нещо красиво и добро на тази земя.

– Когато бях на двайсет и една, промених името си на Х. Х. Уолдън, едно доста добро име, което използвах по време на цялото си

следване. То ми помагаше сред жените, по-късно казвах на отрепките, които защитавах, че то идва от Сакатия и това ми помагаше да спечеля уважението им.

– Защото те са чували, че Сакатия е загубил три милиона? – каза Майк, карайки Уолдън да се усмихне.

– Понаучили сте някои неща, така ли?

Майк му разказа за биографията, която пише, както и че Макси е баба на Саманта.

– Какво можете да ни кажете за нея? – попита той.

– Нищо – отвърна Уолдън, втрепенен в Майк, без дори да мигне.

Умел лъжец, помисли си Майк.

– Нито дори името на старческия дом, където живее? – попита Майк. – Имате ли представа кой ѝ плаща сметките?

При тези думи Уолдън вдигна ръка и се засмя силно.

– Спихахте ме. Да, знам къде е Макси, но не ѝ плащам таксите. Ако искате да го разберете, трябва да попитате нея.

– Тя се представя за някоя си Аби и не иска да признае, че е Макси.

– Е, това е разбираемо. Вероятно се страхува за младата дама тук, страхува се, че Док може да ѝ направи нещо, ако не той, може би някой друг. Легендата за парите на Сакатия е все още жива в определени среди. Вие, разбира се, знаете, че името ѝ наистина е Аби, нали? Не? Казва се Мери Абигейл Декстър. Когато е подписвала договора си с Джубили, се подписала М. А. Х. вместо М. А. Д. Счетоводителят решил, че името ѝ е Макси и тя решила, че така е добре.

Майк се втренчи в Уолдън, защото усещаше, че той крие нещо, информация, която нямаше намерение да им даде.

– Някой влезе с взлом на горния етаж на къщата ми и се опита да убие Саманта.

Уолдън само премигна, но това бе нормално – все пак той ежедневно се занимаваше със смърт, убийства и осакатявания.

– Продължават ли досега? Хванахте ли го?

– Не – отвърна сухо Майк. – Имате ли представа кой би могъл да бъде? Някой, когото познавате?

Уолдън се усмихна.

– Може да е всеки един от хилядите, които познавам. Няма човек от тези, които съм защитавал, който да не е в състояние да се изкачи на втория етаж и да се опита да убие едно красиво момиче. Просто трябва да ми кажете времето и мястото и ще видя какво мога да направя.

Саманта отвори уста, но Майк я изпревари.

– Февруари 1975-а, Луизвил, Кентъки – изстреля той, но не се обърна да погледне Саманта, която се бе втреничила в него. Това бе мястото и месеца, когато бе убита майка ѝ.

– Искам да си тръгна, Майк – каза тя меко, но Майк продължи да гледа Уолдън и не помръдна.

Уолдън ги изгледа, натисна един бутон и каза на секретарката си, че иска всичко, което имат за тази дата и това място.

– Тя има всичко в компютъра, така че ще ни отнеме само пет минути – каза той, нарушавайки тишината, която се възцари след думите на Майк.

Пет дълги минути той седеше в креслото и ги наблюдаваше, опитвайки се да разбере какво се крие зад писането на биографията. Чудеше се дали наистина знаеха колко отвратително същество е Док, или мислеха, че е сладък старец просто защото твърде дълго бе предизвиквал дявола и все пак бе доживял до деветдесет години.

Когато секретарката му сложи пред него един доста дебел куп листа, той се наведе напред.

– А, спомням си този тип много добре. Преди десет години той отиде в газовата камера и мога да ви кажа, че не познавам друг, който да го е заслужавал повече. Защиствах го, но се зарадвах, когато разбрах, че няма шанс да спечеля делото. В нощта преди екзекуцията той ме помолни да отида в килията му, за да ми разкаже живота си. Искам да ви кажа, че се беше покаял, но ми каза да запиша всичко, за да може по-късно да направят филм за него, както за Ал Капоне.

Уолдън прелистваше страниците.

– Нямах намерение да му казвам, че по-скоро бих умрял, отколкото да го направя герой, но записах всичко, за да го имам, в случай че някой друг бъде обвинен в престъпления, извършени от него.

Търсейки по страниците, той каза.

– 1975-а. А, ето я. Боже, та той е бил доста зает тази година. Убил е четирима, не петима души и всички членове на банди. Не, не, почакайте, тук има нещо – той погледна Майк и продължи. – Луизвил, Кентъки – погледна отново страниците. – Отвратително, отвратително. Господи! Бях забравил за това. Търсил парите на Сакатия. Мисля, че някой го е наел, но не ми каза кой. Явно искаше да мисля, че е достатъчно хитър, за да убие някого, без да му наредят кой, къде и как.

– Какво е направил? – попита тихо Майк.

– Убил е една жена. Каза, че му подшушнале, че някой в семейството ѝ знае за парите на Сакатия, така че отишъл в Луизвил, отвлякъл

жената и я измъчвал известно време, докато я накара да проговори. Да видим... държал я върху гореща печка, но когато разбрал, че не знае нищо, я извел навън и я прегазил с колата си. Хвалеше се, че жената го молила да не причинява зло на малката ѝ дъщеря, затова, след като я убил, останал в града няколко седмици, говорил с детето, разпитвал я, за да разбере дали тя или баща ѝ знаят нещо. Решил, че не знаят и си тръгнал.

Уолдън ги погледна. Преди няколко минути те изглеждаха щастливи и здрави, но сега бяха бледи и болнави. Пресегна се и взе ръката на момичето, която се бе вкопчила в облегалката на креслото, и в този миг разбра, че жената, която е била измъчвана, вероятно е нейна майка.

– Аз... аз... – започна той и Х. Х. Уолдън, човекът, който никога не губеше дар слово, не можеше да каже нищо.

Майк стана.

– Господин Уолдън, благодаря ви много за помощта. Мисля, че трябва да си тръгваме.

– Вижте, съжалявам, че ви разказах това. Не исках да... – нямаше какво повече да им каже, докато ги гледаше как излизат от кантората му.

* * *

– Добре ли си? – попита Майк, когато излязоха на улицата.

Саманта кимна.

– Да. Наистина, Майк, добре съм, но мисля, че бих се поразходила малко. Сама. Така че ще се видим по-късно.

– Сигурна ли си?

– Абсолютно – тъй като той продължи да я гледа напрегнато, тя му се усмихна леко и хвана ръката му. – Майк, това се случи преди много време. Имах достатъчно време, за да преживея смъртта на майка, наистина няма никакво значение как е умряла тя. Смъртта си е смърт, независимо дали е причинена от случайна катастрофа или убийство. Просто сега искам да съм сама. Може би ще отида на църква – стисна леко ръката му, усмихна му се и обърна.

Майк я хвана за ръката и я завъртя. Тя беше добра актриса, трябваше да го признае, и ако не знаеше какво беше открила току-що, никога нямаше да разбере, че тя страда. Но той започваше да опознава Саманта, да я разбира и усеща много добре. По-голяма част от живота си бе прекарала в скръб и отчаяние, които бе изживявала абсолютно сама.

– Тръгваш с мен.

– Не, аз... – тя се опита да се измъкне, но той я хвана и я придърпа

към себе си.

Майк изсвири така пронизително, че накара едно такси да набие рязко спирачки. Отвори вратата и набути Сам вътре. Тя се опита да му каже нещо, но той я помоли да мълчи. Когато приближиха къщата, той хвана главата ѝ и я обърна към светлината, за да я разгледа. Кожата и бе бледа и почти прозрачна, дъхът ѝ не се усещаше.

Таксито спря, Майк плати, излезе, дърпайки Сам след себе си, докато тичаше нагоре по стълбите. Отключи бързо и без да затваря вратата, се втурна, почти носейки я в банята.

Едва успя да го направи, когато Саманта започна да повръща. Сложил едната си ръка на челото ѝ, а другата през кръста, той я държеше, докато тя повръщаше, повръщаше. Когато вече нямаше нищо, тя висеше над тоалетната чиния, а стомахът ѝ продължаваше да конвулсира. Майк взе една кърпа, намокри я, сложи я на челото ѝ и после пушна водата.

Трябваше да ѝ помогне да стане, за да отиде да седне.

– Добре съм – прошепна тя. – Наистина съм добре.

– Да, по дяволите, много си добре – остави я за момент, отиде в кухнята, донесе портокалов сок и я накара да го изпие. – И това – подаде ѝ една кифла. Тя поклати глава, но той я накара насила да си отвори устата и да хапне.

Махна кърпата, изстиска я, после пак избърса горещото ѝ лице. Какво прави човек в подобни ситуации, замисли се той. Как се съвзема човек, след като е научил такава ужасяваща вест? Опита се да си представи как би се чувствал той, ако научеше, че майка му е била измъчвана и убита от някакъв престъпник само защото той е мислел, че тя знае нещо за някакви изчезнали пари.

– Когато беше малка – попита Майк, галейки нежно горещото ѝ лице с кърпата, – и беше болна, кой се грижеше за теб?

– Майка ми – прошепна тя.

– А след като навърши дванайсет? – спря да бърше лицето ѝ, чакайки отговора ѝ, но тя не каза нищо.

Саманта се извърна.

– Мисля, че бих искала да си легна – каза тя, като понечи да стане.

– Да си легнеш? Сама?

– Майк, моля те, наистина не искам да...

Той не можеше да ѝ се ядоса, защото тя, изглежда, мислеше, че той желае да се любят. Спомни си, че му бе разказала, че когато разбрала, че баща ѝ умира, всичко, което искала, било да отиде у дома при съпруга си и той да я притисне до себе си. Но съпругът ѝ не бил там точно

когато се нуждаела от него. А когато умряла майка ѝ, тя също така се нуждаела от баща си, но нещата отново се провалили. Той я погали. Мислеше си, че е крайно време мъжът, с когото е, да не я разочарова.

– Сам-Сам, няма да те оставя сама. Баща ти може да те е оставял да се справяш сама, като възрастен човек, но аз няма да го направя – вдигна я като малко дете и тръгна да излиза от банята.

– Пусни ме – каза тя, борейки се.

Той спря в коридора и я погледна.

– Няма да ти позволя да останеш сама. Наричай ме деспотичен, наричай ме, ако искаш, шопар, наричай ме както искаш, но тази нощ няма да си сама. Този път няма да ти се налага да се справяш сама с нещастieto си – когато тя отново го блъсна, той я придърпа към себе си. – Не си достатъчно силна да се бориш с мен.

Той тръгна не към спалнята, както тя си мислеше, а към градината, седна с нея на диванчето, държейки я в скута си като дете, и сложи главата ѝ на рамото си.

– Разкажи ми за майка си – каза той.

Скривайки лицето си в рамото му, тя поклати глава. Точно в този момент майка ѝ бе човекът, за когото най-малко искаше да мисли, за майка си, която онзи бе държал върху гореща печка, за майка си, която се моли да не закача детето ѝ.

– Кой беше любимият ѝ цвят? – той изчака малко и когато Сам не отговори, той продължи. – Любимият цвят на майка ми е синият. Тя казва, че това е цветът на мира, и с толкова много деца – това, което най-много желае, е мир.

Сам продължи да мълчи. Майк взе един китеник и я зави. Беше приятен топъл ден, но шокът, който тя бе изживяла, я караше да трепери при всяко докосване. Майк погали мократа ѝ коса, притисна я до себе си, стараяйки се да я закрие с тяло. Не знаеше защо е толкова настоятелен, но усещаше, че най-важното в момента бе да я накара да говори.

– Майка ти пееше ли? – попита той. Сам не отговори. – Казвал ли съм ти, че прапрабаба ми е била известна оперна певица. Казвала се е Ла Рейна. Чувала ли си за нея?

Сам поклати глава.

– Баща ми има някои нейни записи. Доста приятен, красив глас, поне за мен. Доста ме забавлява, въпреки че никой в моето семейство не може да изпее един тон. Не е честно, нали?

Саманта мълчеше, докато той разтриваше гърба ѝ, притисна я плътното до себе си, където тя се чувстваше така сигурна. Саманта си спомни

това, което години наред се бе старала да не помни: никой не я бе прегръщал откакто майка ѝ почина. След смъртта ѝ баща ѝ прекара три години, седейки в затъмнена стая. През повечето време той дори не се бръснеше, не си сменяше дрехите, ядеше само колкото да не умре. Сам правеше всичко възможно да го разведри, но каквото и да вършеше, никога не му позволи да разбере, че и тя е самотна. Никога не му позволи да съзре тъгата, не му даде да разбере колко много се нуждае от него и колко много ѝ липсва майка ѝ.

– Жълт – прошепна тя. – Майка ми обичаше жълто.

* * *

Седяха така в градината няколко часа, докато тя му говореше, разказваше му за майка си и колко много е значела тя за нея. Спомняйки си историята за часовниците, която тя му разказа, че тя и баща ѝ са били като ненавити часовници след смъртта на Алисън Елиът! Майк започна да открива нови неща в думите на Саманта: тя се обвиняваше за смъртта на майка си. Бе му казала веднъж, че тя е убила майка си, като е настоявала толкова много да отиде на някакво празненство, но прикриваше всичко това, казвайки си, че това не е истина. Майк си помисли, че това може би е някаква вторична защита. Някъде дълбоко в себе си, на някакво първично ниво Саманта искрено вярваше, че тя е виновна за смъртта на майка си. Нещо повече, тя мислеше, че баща ѝ също вярвал, че тя е отговорна за това нещастие. Защо иначе Дейв щеше да я изолира, да не наглежда единственото си дете, да не ѝ говори, да не се старае тя да се чувства добре? Егоистично копеле, помисли си Майк. Интересувал се е само от собствената си скръб, но не и от дъщеря си.

След смъртта на жена му, Кейн бе омаломощен от скръбта си, но направи всичко възможно да е силен заради двете момчета, които се събуждаха нощем, плачейки за майка си.

Но Саманта не би плакала, не плачеше и сега. Тя беше бледа, студена, бе толкова слаба, че едва можеше да движи ръцете си, но очите ѝ бяха сухи. Като не позволяваше на сълзите да бликнат, се наказваше, че е причинила смъртта на майка си и скръбта на баща си.

– Когато бях дете, бях ужасна – разказваше Сам. – Бях голям егоист и исках винаги да става на моето. Веднъж майка ми ми купи чифт прекрасни обувки, а аз бях толкова отвратителна, че дори не ги пробвах. Исках червени кожени обувки.

– И какво направи майка ти?

– Каза, че няма намерение да пропътува отново целия този път, за

да ми търси други обувки. Каза, че дъщеря ѝ не е примадона и трябва да се задоволя с това, което има.

– Получи ли червените си обувки? – попита той, вече мразейки историята. Това бе третата случка, която му разказваше, тъйкувайки обикновения си детски егоизъм като нещо ужасно, което да я представи като отвратително дете.

– О, да. На следващия ден казах на майка ми, че косата ѝ е много красива и колко сини са очите ѝ, казах ѝ, че се радвам, че не изглежда стара като родителите на съучениците ми, които без изключение бяха дебели и тъпи. Казах ѝ, че трябва да се облича подходящо за красотата си. Тя се усмихна и ме попита какво имам предвид. Казах ѝ, че си спомням, че съм видяла една рокля на витрината на магазин Стюбърт, която би ѝ стояла чудесно.

– И тя те заведе в града?

– Каза, че такова искрено ласкателство и такава хитрост, за да получи това, което искам, заслужава да бъде възнаградена, но ме предупреди, че е по-добре там наистина да има такава рокля, иначе ще си изпята.

– Предполагам, че имаше.

– Потих се по целия път до магазина. Страхувах се да не би магазинът да е само за мъжки дрехи, но не се разочаровах. Получих червените си обувки, а мама – новата си рокля. – Сам спря за миг. – Това бе роклята, с която я погребяхме.

Майк продължи да я държи, продължи да я гали, да слуша историите ѝ, но след всяка една от тях непоколебимостта му се увеличаваше. Блеър бе предложила Саманта да се подложи на терапия. За какво? Някой да ѝ повтаря непрекъснато, че не е виновна за смъртта на майка си? Че не е виновна за депресията на баща си? Щеше да е нужно много повече от думи, за да се убеди тя наистина, че това, което се бе случило, не е по нейна вина.

В един от разказите си тя спомена как баща ѝ довел у тях Ричард Симс, за да се запознае с нея. Нужно му бе да зададе само няколко въпроса, за да разбере, че тя се бе омъжила за него, защото баща ѝ, изглежда, е искал да го направи. А и защо да не е така? Тя бе отдала на баща си живота си между дванайсетата и двайсет и третата си година, старейки се да поправи това, което е смятала, че му е причинила. Тогава защо да не се омъжи само за да го зарадва?

Адвокатът на баща ѝ му бе казал, че Сам бе прекъснала всичките си връзки с външния свят, за да живее с баща си и да му помогне да преодолее депресията си.

Тя била толкова изолирана през това време, че адвокатът си помислил, че тя е жертва на кръвосмешение. Но тъй като не желал да се забърква в подобно нещо, не е попитал и не е бил абсолютно сигурен.

Живеейки сама от дванайсетгодишна възраст, без майка си, която, доколкото Майк разбра, е била най-добрият ѝ приятел, Сам не е имала към кого да се обърне, но се е стараела да бъде най-доброто малко момиче на света, за да накара баща си отново да я обикне. Затова бе разбираемо, че тя би се омъжила за когото той пожелае. Може би, ако се омъжи за мъж, избран от баща ѝ, би го накарало да я обикне отново.

Когато женитбата ѝ се превърнала в нещо ужасно, тя не е имала към кого да се обърне. Не е можела да се обади на баща си и да му каже, че мъжът, който е избрал (Майк бе разбрал, че именно Дейв Елиът е открил Ричард), я използва като работно животно. Тъй като е живяла изолирано в детството си, обременена от своите тайни, тя не се научила да печели приятели, с които да може да сподели проблемите си.

Когато се замисли отново за първите седмици, той вече можеше да си обясни депресията ѝ, разбра защо искаше да стои в стаята и никога да не излиза от нея. Да стои в стаята на баща си. Баща ѝ я бе изоставил, докато бе жив, и тя се надяваше, че може би ще го намери след смъртта му.

Отново и отново въпросът какво да направи се въртеше в главата му. Какво да направи, за да накара Сам да разбере, че смъртта на майка ѝ не е нейна грешка, че депресията на Дейв също не е по нейна вина? Какво да направи, за да я накара да излее целия този насъбран гняв навън? Искаше му се да я види как чупи всичко, как проклينا баща си, че я е изоставил, искаше да я чуе как крещи срещу това, което е направил бившият ѝ съпруг. Искаше да я види да плаче.

Той стана от канапето и влезе в къщата. Саманта се надяваше, че ще я занесе в леглото, а и искаше, защото бе много, много уморена. Но вместо това той тръгна към външната врата.

– Къде отиваме? – попита тя уморено.

– При баба ти. Мисля, че е време целият този маскарад да престане. Мисля, че вече е време да получим отговор на някои въпроси.

ГЛАВА 29

Вече се бе развиделило, когато Майк се върна в стаята на Макси. Не бе напуснал дома през нощта. Остави Саманта при баба й, като каза на Макси, че трябва да й каже истината. Каза, че животът е твърде кратък, твърде непредсказуем, за да продължават да се правят, че не знаят коя е. Беше ядосан, че казва нещо, което би трябвало да премълчи, но Сам се нуждаеше да има баба си, колкото се може по-дълго, а и Макси се нуждаеше от Сам.

След като им каза всичко това, той ги остави сами, а те говориха цяла нощ. Той спа много малко върху едно твърдо легло, в стая, наричана евфемистично „помещение за гости“. Майк не знаеше за какво са си говорили часове наред, но всеки път, когато влезеше в стаята през нощта, те все още разговаряха.

– Как е тя? – попита той, когато влезе, виждайки как Сам се е свила в прегръдките на Макси. Не беше се бръснал, все още носеше дрехите, с които беше при Уолдън, вече измачкани и мръсни. Погледна усмихнат Сам, която спеше, както спи човек след голям емоционален стрес – леко отворени устни, пресечено дишане, а крайниците й отпуснати като на малко дете.

Той се приближи.

– Нека да я взема. Тя е тежка и ръката ти сигурно е изтръпнала.

За миг Макси го погледна така свирепо, че той отстъпи назад. Когато се съвзе от уплахата, й се усмихна.

– Е, предполагам, че не е чак толкова тежка.

Макси се изкикоти объркано.

– Не, не е толкова тежка. Бих искала да можех да я държа, когато е била дете. Бих искала да можех да съм до нея след...

– След смъртта на майка й?

Макси извърна поглед, тъй като знаеше, че смъртта на Алисън бе по нейна вина, защото, ако не се бе омъжила за Кал, родът Елиът нямаше да има нищо общо с Док и Сакатия.

– Лекарят й би инжекция, за да може да поспи – каза тя. – Той не искаше, но другите обитатели на дома го принудиха – тя се усмихна и погледна Майк с обич и благодарност. – Откакто купи книгите, игрите и всички останали неща за този дом, без да отбелязвам това, което направих с моята стая, мисля, че тези хора са готови на всичко за теб. За тях си

нещо средно между светец и супермен.

– Не позволявай на Сами да те подведе. Това не беше моя идея. Преди да я срещна водех типичния живот на висшист. Прекарвах дни наред, мислейки как да увелича и без това огромното количество пари, което имам. Нощи наред се търкалях в леглото с разни хубавици, без да давам за тях и пукнат грош.

Галейки ръката на Сам, Макси сложи другата си на бузата ѝ. Тази сутрин Макси изглеждаше по-възрастна, тази сутрин, отколкото при първата им среща. Саманта ѝ бе разказала за убийството на Алисън и това я бе съкрушило.

– И сега животът ти е по-различен?

Майк се приближи до леглото, за да махне кичур коса от челото на Сам.

– Сега животът ми е много различен. Сега се чувствам сякаш той е... това е някак старомодно.

Очите на Макси блестяха.

– Обичам старомодните неща, особено ако се отнасят до внучката ми.

– Сега се чувствам, сякаш животът ми има смисъл, цел. Не знам дали има смисъл да го казвам, но мисля, че цял живот съм чакал Сам. А ти знаеш ли нещо за това? Мисля, че баща ѝ е знаел, че чакам...

– Дейвид – каза меко Макси. – Моят красив син. – Тя погледна за миг настрана. Очите ѝ бяха влажни. Мислеше си за всичко, което бе загубила – сина си, внучката си, а ако беше в Луизвил през 1975-а, сигурно щяха да убият нея, а не майката на това красиво младо момиче.

Майк взе ръката на Макси от рамото на Сам и я задържа в своята.

– Дейв не ми позволи да се срещна с дъщеря му. Тогава си помислих, че е доста странно да иска аз да си тръгна, преди тя да пристигне, особено след като ме бе накарал да живея в нейната детска стая вместо в стаята за гости. – Майк спря за миг, тъй като едва сега разбираше всичко, разбираше, че за Дейв времето бе спряло в онази студена февруарска сутрин, когато жена му е била брутално убита. И като последствие времето бе спряло насила и за жизнената му малка дъщеря.

– Дейв е избрал първия съпруг на Саманта – каза Майк, гледайки Макси право в очите.

Нужно ѝ бе малко време, за да проумее какво иска да ѝ каже.

– И сега мислиш, че пак той те е избрал за Сам – това беше твърдение, а не въпрос.

– Да. Дейв непрекъснато повтаряше, че иска аз да поправа това,

което той ѝ е сторил. Срам ме е, но за, миг си помислих, че той я е закачал. Но сега мисля, че той е имал предвид, че не е избрал най-подходящия, мъж за неин съпруг. Когато се връщам назад, спомняйки си първата ни среща, явно Сам е помислила, че аз съм поредният избраник на баща ѝ и вероятно това бе, причина за вътрешната ѝ враждебност към мен. Баща ѝ и направил лоша услуга с първия си избор.

Макси му се усмихна, сякаш за да го подразни.

– Но не е свършил толкова лоша работа втория път?

Майк не отговори на усмивката ѝ.

– Той едва не е направил фатална грешка. През първия месец, когато Саманта живя с мен, аз я оставих да стои сама в стаята си. Не знам какво щеше да се случи, ако една моя приятелка, Дафни, не бе отбелязала, че Сам е... е... – той пое дъх – Мисля, че вероятно е била на ръба на самоубийството.

Макси стисна силните му млади пръсти в потвърждение.

– Компенсирал си загубеното – гласът ѝ стана по-ведър. – А сега когато си герой спасител, как се чувстваш? Сякаш си извършил някакво голямо хуманно дело?

При тези думи Майк се измя толкова силно, че Саманта се стресна в съня си.

– Отначало беше така. Чувствах се като мъченик. Помагах ѝ, спасявах я от самата нея, а това неблагоприятно момиченце дори не легна с мен за благодарност.

Макси се засмя.

– Но се справи и с това, нали?

– Тя се справи. Тя се справя с всичко. Тя ме накара да разбера колко самотен съм бил в последните няколко години и колко отегчен съм станал от всичко наоколо. Сам гледаше на живота, сякаш бе нещо ново и чудесно. Трябваше да я видиш, когато пазаруваше. Това е нещо толкова обикновено, но за нея бе, сякаш изследва нова планета. Предполагам, че човек, който не е преживял това, което ѝ е минало през главата, никога не би могъл да оцени истински хубавите моменти от живота. – Той погали бузата на Сам. – Трябваше да я видиш на пикника, организиран от семейството ми. Тя си пасна с тях, сякаш е била родена в това семейство, а децата я обикнаха. Децата не обичат лошите хора, те ги усещат, а тя и малката ми сестра бяха непрекъснато заобиколени от деца.

Майк се отдръпна от леглото и се загледа във викторианската картина с невъзможно идиличен пейзаж, но Макси бе сигурна, че той не я виждаше.

– Тя разказа ли ти за пикника? – попита той.

– Малко. Изглежда, е прекарала добре. – Дори и Саманта да ѝ бе разказала час по час какво се е случило, тя не смяташе да му казва, защото бе явно, че той желаше да ѝ каже нещо и тя искаше да го чуе.

– Бях много ядосан на майка, че е организирала този пикник, защото знаех, че Сам бе оглеждана и оценявана. Каза ли ти, че имам брат близък, с когото си приличаме като две капки вода?

– Не.

Майк я погледна и се усмихна.

– Не ти е казала, защото това няма значение за нея – той спря за миг. – Всички неща, които са били важни за другите – би могло да се каже, нещата, които създават точна представа за мен – сякаш нямат значение за Сам. Тя не се интересува от парите ми или че имам близък. Да имаш брат близък, е добре понякога, но от време на време имаш чувството, че не си уникален, единствен, а за разлика от всички останали, си просто част от един човек. Това бе една от причините, поради които дойдох в Ню Йорк. Уморих се да живея в малкия град, а роднините ми постоянно да ме питат кой от двамата съм – той спря за миг и прокара ръка по полираната повърхност на масата. – Има една приказка в моето семейство, тъпа и нелепа приумица, не знам от кога съществува, която казва, че ще се ожениш за този, който може да различи двама близкаци.

Когато Майк не продължи, Макси го погледна опитвайки се да разбере какво иска да каже.

– Семейството ти дойде тук, за да види дали Саманта може да те различи от брат ти? Това ли беше изпитът?

– В известен смисъл, да. Преди около пет години брат ми Кейн се обади на майка ми от Париж и ѝ каза, че се влюбил в красива францужойка и ще се ожени за нея. Майка ми го поздрави, после затвори телефона и ми каза да се кача на самолета и да отида в Париж да се запозная с нея. Не каза защо, но не беше нужно. Защото и двамата знаехме причината.

– Ти трябваше да разбереш дали бъдещата ти снаха може да те различи от брат ти?

– Да.

– И успя ли? – попита Макси.

– Не. Кейн не знаеше, че идвам, така че отидох на адреса, където живееше. Оказа се, че това е къщата на родителите ѝ. Почуках, но никой не ми отговори. Отидох в градината отзад и тя беше там – толкова красива, колкото Кейн я бе описал. Щом ме видя, тя скочи от стола,

прегърна ме и ме целуна невероятно страстно. Докато Кейн се върне, тя почти ми бе скъсала ризата.

– Брат ти ядоса ли се, когато те завари в такова положение с годешицата му?

– Не, ние не сме такива. Той разбра какво се е случило, но не можеше да ме погледне в очите, защото много добре разбра, че тя не успя да ни различи тогава, а и въобще след това. Всеки път, когато заставах до нея, ме питаше дали съм Майк или Кейн.

– Какво стана с нея? Говориш, сякаш е в миналото.

– Загина при една катастрофа и Кейн бе смазан. Беше луд по нея, но...

– Но какво? – попита Макс.

– Семейството ми никога не пожела да се срещне с нея. Сякаш бяхме обладани от усещането, че тя умря, защото не бе за Кейн, не го бе опознала истински, ако мога така да кажа.

– Какво се случи на пикника?

Майк ѝ се усмихна.

– Сам разбра, че брат ми е друг мъж. Позна го веднага, но мисля, че Кейн не успя да го повярва напълно. През целия ден я изпитваше. Вървеше зад нея и слагаше ръка на рамото ѝ, но Сам само поглеждаше ръката му, явно го усещаше кой е и казваше нещо като: „Какво искаш, Кейн?“ Казваше го с доста груб тон – Майк се усмихна още по широко.

– Не мисля, че тя харесва много брат ми.

– Какво мисли той за нея?

Майк се замисли за миг и си спомни как Кейн гледаше Сам и децата, как я гледаше на пикника.

– Ако утре умра, той ще ѝ предложи да се омъжи за него, ще я моли да се омъжи за него. – Майк сложи ръце в джобовете си. – Кейн ме накара да разбера колко съм щастлив и колко много Сам е моя. Ако не се беше появила в живота, сигурно щях да се ожения за някоя като последната ми приятелка, после да се оставя на течението, нито щастлив, нито нещастен, но усещайки се леко неудовлетворен.

Макс се протегна и взе ръката му в своята.

– Ти сякаш отговаряш на молитвите ми. Най-голямото ми желание е да напусна този свят, знаейки, че внучката ми е с човек, който я обича и ще се грижи за нея.

– Не се тревожи за това. Обичам я много повече, отколкото можеш да си представиш. Не мога да си спомня какъв бе животът ми, преди да я срещна. Замислих се наскоро и не можах да си спомня какво съм

правил – той се усмихна. – Може би, както казах, съм чакал тя да дойде, чакал съм съдбата и Дейв Елиът да ми я доведат.

Той огледа стаята, пълна с антики и картини, постлана с килим, и разпери ръце.

– Всичко това е нейна работа. Знаеш ли какво прави? На всеки десет минути ми казва „Благодаря“, и всеки път, когато го казва аз се чувствам виновен. Всичко, което направих, е да ѝ дам някакви пари, което мога да си позволя, но тя дава много от себе си. Дава го на мен, на тебе, на самотния ми брат и неговите диви деца. Дори и когато мислеше, че ме мрази, тя се тревожеше за мен, когато главата ми бе разбита.

– И какво смяташ да правиш с нея?

– Първо, смятам да забременее.

Макси се изсмя толкова силно, че стрелката на апарата ѝ започна да играе, сякаш също се смееше.

– Ти си един лош млад мъж.

– Нещо като дядото на Сам? – той понижи глас. – Някой като Майкъл Ренсъм.

– Откога знаеш?

– Когато я съблякох. Тя имаше същия белег по рождение, какъвто имаше чичо Майк – той я погледна. – Каза ли ѝ?

– Да, казах ѝ. Казах ѝ всичко, което би трябвало да знае. Искам да я отведеш. Заведи я в този град в Колорадо и я пази.

– Твърде много сме вътре в играта. Много хора мислят, че сме напипали горещата следа и ще намерим парите на Сакатия. Майка ѝ не беше на сигурно място в Кентъки и Сам няма да е защитена в Колорадо.

– Какво смяташ да правиш? – имаше страх в гласа на Макс.

– Ще разнищя цялата тази история. Ще разбере какво се е случило в онази нощ. Ще открия истината, цялата истина.

ГЛАВА 30

Около три дни Майк се държа със Саманта, сякаш бе направена от стъкло. Тя не говореше нищо, само отговаряше кратко на въпросите му, не ядеше почти нищо, не се интересувахе от нищо, нито от книги, нито от компютри, нито от секс за най-голямо негово съжаление.

На четвъртия ден той реши да използва тежката артилерия – синовете на Кейн. В шест сутринта вратата на спалнята им се отвори и Майк и Саманта бяха събудени от две летящи телца, крещящи: „Сами, Сами!“

Кейн стоеше на вратата и ги гледаше – Сам, прегърнала двете мръсни момчета, които я целуваха горещо, докато Майк се опитваше да махне обутите им крака от лицето си.

– Кога започват репетициите? – попита Кейн.

При този въпрос Майк скочи от леглото и избута брат си от стаята. Едва след като изкъпа близнаците, нахрани ги и ги изпрати в градината, Сам попита Майк.

– Какви репетиции?

Това бе първото нещо към което тя прояви интерес. Майк много искаше да ѝ каже, но същевременно се страхуваше да ѝ обясни какво има предвид. Той много добре знаеше, че е изгорил всички мостове зад себе си и няма връщане.

– Мислих си какво може да се направи да разберем какво се е случило през онази нощ на 1928-а – каза той. – Мисля, че хората, аз също, искат да те защитят и правят всичко възможно да скрият това, което знаят. Но аз осъзнах, че ти няма да си в безопасност, докато всичко не приключи, докато не се разкрие всичко, което се е случило онази нощ.

Саманта седна на масата срещу Майк и брат му и дълго се взира ту в единия, ту в другия чифт кафяви очи. Говореха за прикривани неща, за лъжи.

– Искам да чуя всичко, всяка подробност, без да скривате нищо.

Майк и Кейн започнаха да говорят един през друг.

– Франк купи клуба на Джубили, Джени вече купува мебели, за да го обзаведе. Татко ще доведе гангстери, Вики си взема отпуска, за да ушие дрехите. Мама ще се погрижи за храната, а ти ще пееш заедно с Орнет, а Х. Х. ще играе дядо си, а...

При споменаването, че ще пее с Орнет, тя стана, застана пред тях и ги накара да обяснят. Беше ѝ интересно, че Кейн започна да обяснява.

По очите на Майк личеше, че се тревожи как ще реагира тя на тази негова идея.

Кейн, който, доколкото тя разбра, бе наясно с всичко, което бяха научили около Макси и Док, ѝ обясни, че всички участници в тази история лъжат.

– Джубили няма да каже това, което знае, Х. Х. няма да проговори, Макси също се страхува да ни каже, Док разказва нещо, но никой не му вярва.

Майк бе измислил начин, по който да реши тази главоблъсканица. Той, семейството му и Сам щяха да възстановят събитията от дванадесети май 1928-а. Щяха да построят наново и обзаведат клуба, както е бил през нощта на касапницата, и да преиграят цялата история с изстрелите и всичко останало.

След тези кратки обяснения Кейн седна и се заслуша в подробностите, които Майк разясни на Саманта.

Двамата братя си бяха говорили дълго предната нощ и Майк му бе разказал за това, което е преживяла Саманта. Как е била добро малко момиче след смъртта на майка си, едно мило дете, което не е причинило нищо лошо на никого, никога не е молила някого за помощ и като резултат – никой не ѝ е помагал. Правила е всичко възможно да угоди на баща си, дори се омъжила за човек, когото, сега бе сигурна, че никога не е харесвала. Бе правила всичко, за да задоволи изискванията на съпруга си и се е ядосвала на себе си, а не на него, когато не е успявала да му достави удоволствие.

Сега Майк разказваше на Саманта, че иска да възстанови това, което се случило онази нощ преди толкова години, за да успее да завърши книгата си. Но истината бе, че той искаше да шокира Саманта, като я накара да осъзнае какво са ѝ сторили. Искаше да я предизвика да изрази тъгата, скръбта и най-вече яростта си.

След като разказа на Кейн какво се е случило със Саманта, Майк му обясни, че след всяко едно от тези ужасяващи разкрития тя се скрива в себе си за няколко дни и след това се държи, сякаш нищо не се е случило. Години наред животът ѝ е бил един непрекъснат низ от нещастия, толкова много, че повечето хора не биха издържали. А тя не само е оцеляла, но и се е връщала към ежедневиия си живот, сякаш нищо не се е случило. Майк каза, че ако единствената му цел е да научи какво е станало онази нощ, то Макси би могла да им разкаже всичко. Но той си представяше как Саманта ще седи мирно и тихо, облечена в някой от красивите си костюми, с които бе толкова горда, ще изслуша мълчаливо

цялата тази неописуема трагедия, после ще стане и ще каже: „Къде ще отидем да вечеряме?“ Нямаше значение какво е казала Макси на Сам, нито пък колко голямо е злото, но Майк бе сигурен, че Сам ще поеме информацията, ще потисне чувствата си и ще продължи живота си, външно непроменена.

Майк се страхуваше, че след време, може би след двайсет години, тя ще заприлича на онези жени, които, ставайки на петдесет, след като са водили привидно нормален живот, изведнъж искат да се самоубият. Ако са в състояние да издържат, те трябва най-накрая да се срещнат лице в лице с отвратителните неща, които са преживели в детството си, случките, които са си забранявали да преживеят, когато са се случили.

Майк се страхуваше за Саманта, страхуваше се какво ще стане с нея, ако не проумее, не усети яростта, която се крие в нея. Страхуваше се, че ако не избухне като вулкан сега, това ще ѝ се случи по-късно. Най-важното бе, че Саманта трябваше да преживее това, което бе потискала години наред.

Затова той организира тази възстановка, казвайки на Саманта, че причината е, че иска да знае какво се е случило онази нощ. Но Кейн знаеше много добре, че ако зависеше от Майк, той щеше да зареже всичко и не би искал да чува повече за Док и Макси. От доста време Майк бе загубил интерес към това, което се бе случило толкова отдавна, и единствената причина бе Саманта и нейното спокойно бъдеще. Той усещаше, че ако има начин да помогне на Саманта, да ѝ даде това, което ѝ е нужно, той щеше да го направи без значение какви средства, колко време щеше да му струва и колко хора трябва да наеме.

Не му беше лесно да я накара да участва в представлението. Съмняваше се, че това ще бъде мъчение за нея, но усещаше инстинктивно (на Кейн му бе ясно, че това бе просто дълбока всеотдайна любов), че това е единственият начин Саманта да намери спокойствието, от което се нуждаеше.

Той знаеше, че единственият начин да я накара да участва, бе да я излъже, колкото и ужасно да му се струваше. Не можеше просто да ѝ каже, че гледката на кръвта както и цялата кървава истина – как един гангстер е избивал семейството ѝ, е добра за нея. Обясняваше ѝ, че представлението ще бъде една малка игра, с която ще намери занимание на роднините си и която ще забавлява всички.

Майк лъжеше, а Кейн знаеше, че Сам много често го обвиняваше за това, но, също така бе уверен, че няма да се съгласи да участва, ако разбере, че всичко това се правеше заради нея. Би го направила заради

Майк, но не и заради нея самата.

Кейн слушаше мълчаливо как Майк сипеше купища лъжи, убеждавайки я, че Джубили крие нещо, Х. Х. знае повече, отколкото им е казал и че ако той открие отговорите на въпросите, които го тормозят, той ще изпълни задължението да напише книгата си. Но Кейн знаеше много добре какво правеше брат му и се гордееше с него, както никога досега. Гледаше го с кафявите си очи, пълни с гордост и обич. Майк го забеляза и много добре разбра, както винаги, какво мисли неговият брат-близък. Обърна се леко настрана, изчервявайки се, но доволен от отношението на брат си.

* * *

След като изслуша Майк, Саманта почувства, че трябва да седне.

– Кого ще използваш за публика? – попита тя с широко отворени от учудване очи. – Как ще намерим достатъчно актьори, които да участват? И дори да ги намерим, ще ни трябват месеци репетиции? – не посмя да каже, че Макси сигурно няма да е жива след толкова време.

– Ще извикаме роднини – отвърнаха в един глас Майк и Кейн, нещо, което, както тя започна да усеща, често правеха. – Ще използваме манекени.

– Майк – каза Саманта, опитвайки се да бъде убедителна. – Ще са ни нужни около стотина души и те ще се нуждаят от дрехи от двайсетте години. Това ще струва...

– По дяволите, ще накараме Монтгомъри да платят или пък Франк. Франк може да купи някое ателие за костюми в Лос Анджелис и после да започне да печели пари от него. Нещо нормално за него. Не се тревожи за парите.

Саманта сведе поглед към ръцете. Споменаването на Орнет я караше да се чувства малко неудобно.

– А кой ще свири?

– Ще помолим Джубили да ни помогне за музиката.

Тя ги погледна невярващо.

– Джубили е на сто и една години!

– И почти побъркан! – отвърна Майк. – Ако можем да го измъкнем от опърничавата му дъщеря, обзалагам се, че ще му е приятно да ни помогне.

Саманта искаше да им каже, че самата идея я ужасява. Не само мисълта, че трябва да пее много, нито че трябваше да се опитва да играе пред повече от стотина души. Това, което я тревожеше, бе насилието

през онази нощ. Нощ, в която са били убити хора, заради която бе убита майка ѝ, а баба ѝ е прекарал живота си, криейки се заради това, което се е случило тогава. Не беше сигурна, че желае да погледне злото очи в очи.

Майк забеляза колебанието ѝ. Пресегна се през масата и хвана ръката ѝ.

– Мисля, че идеята за шоуто ще се хареса на Джубили и на Х. Х. който с неговата татуировка ще бъде най-големият жив актьор в представлението, а може би Макси, след като види приготвянията и представлението, ще се отпусне и ще разкаже всичко.

Саманта го погледна.

– А Док?

Майк не отговори веднага.

– Док ще наблюдава всичко.

Саманта се изсмя.

– Вече си представям поканата: „Мис Саманта Елиът и нейната трупа ще са щастливи да присъстват в клуба на Джубили, където ще се възстанови най-ужасната нощ в живота ви“.

Майк и Кейн не помръднаха, но Саманта усещаше, че има нещо.

– Майк – каза тя меко. – Как ще го накараме да дойде?

– Остави тази грижа на мен – отвърна той покровителствено.

Но Кейн не я излъга. Той, разбира се, нямаше и защо да крие нещо или да лъже, защото не бе като Майк. Майк знаеше, че ако ѝ се случи нещо, животът му ще свърши. Освен това Майк много добре познаваше страстта на Сам да си пъха носа там, където не ѝ е работа.

– Ще го отвлечем – каза Кейн.

Саманта кимна, защото точно това си бе помислила, когато Майк ѝ каза, че Док ще е там.

– Какво сте направили досега? – попита тя, тъй като си спомни, че в последните дни, докато тя тъгуваше и преживяваше наново смъртта на майка си, Майк беше доста зает.

Този път Майк и Кейн се спогледаха и в погледа на Майк прозираше гордост, сякаш бе казал на брат си, че Саманта е най-смелия човек, когото познава.

Когато започнаха да говорят, тя разбра какво бе нужно още да се прави. Например кой щеше да играе Док и как е изглеждал той като млад. Къде щяха да се събират, за да уточняват подробностите, къде са отседнали родителите му, като тя се надяваше да не са в хотел.

Кейн се облегна назад и пиеше спокойно кафето си, слушайки как

Майк и Сам се карат, защото тя искаше роднините му да се преместят в къщата.

– Те са абсолютно щастливи в хотелите им. Имат румсървис, чистят им всеки ден. А аз имам нужното ми спокойствие.

– Целият Ню Йорк има румсървис! – тросна му се Саманта. – А къде е отседнал брат ти? Твоят брат-близък и неговите мили деца?

– Тези хлапета са всичко друго, но не и сладки – почти изкрещя Майк. – Тази сутрин вече изпасаха половината ми рози, а единият изкопа такава дупка в градината, че в нея можеш да вкараш кола. Ако ги пусна в къщата, те ще я разрушат!

– О, така ли? – каза тя с присвити устни. – Това е твоята къща, твоите роднини, аз нямам нищо мое, нито дори горния етаж. Да трябваше да го разбере още в началото. Аз съм просто твоя наемателка и нямам никакви права.

При тези думи Майк я прегърна.

– Скъпа, нямах това предвид. Разбира се, че имаш права. Ако искаш всичките да са тук, братовчеди, който и да е, можеш да ги поканиш.

Саманта погледна през рамото на Майк към Кейн и му намигна. Може да използва мръсни номера в схватката, но все пак победи, а и нали това беше важно. Кейн вдигна чашата си за поздрав.

ГЛАВА 31

След като преодоля първоначалното си отвращение от възстановяването на този момент от миналото, Саманта започна да работи с насържение. Първото, което направи, бе да покани всички, които щяха да изпълняват ключови роли, на вечеря и среща да уговорят подробностите.

– Аз ще готвя, – каза тя, при което Майк започна да се хили, отбелязвайки, че това вероятно означава да натиска бутоните на телефона, докато ѝ се схванат пръстите. Саманта не обърна никакво внимание на приказките му, а подаде на двамата един огромен списък за покупки.

Вечерта, когато роднините на Майк пристигнаха, къщата миришеше на люти чушлета и месо. Майк, Кейн и близнаците бяха прекарали целия ден с командите на Сам, сякаш бяха в армията – даде им да режат лук, да пекат чушки, да ги белят, а на децата – да ронят хляб за пудинга.

Всички пристигнаха гладни. Майк наля питиетата и започнаха да обсъждат възстановката на събитията в онази далечна нощ.

Джубили също пристигна заедно със своята сивокоса внучка, но я отпрати след първите пет минути и остана само с Орнет.

Едва когато всички ядяха, възклицавайки при всяка хапка, колко е горещо и лютиво и не могат да го ядат, пресягайки се едновременно с това за допълнително, Саманта разбра, че това събиране ще свърши работа. Хората се поотпуснаха и започнаха да говорят за онази нощ. Джубили каза, че този, който ще режисира действията на хората на Скалпини, трябва да се консултира с него. А Х. Х. (на събирането бяха допуснати само по-големите деца и те бяха очаровани от татуировката му) каза, че трябва да поговори насаме със Саманта.

В разгара на вечерта, когато вече бе толкова шумно, че всички едва се чуваха, външната врата се отвори и влезе Блеър. Каза, че е довела Максис с леглото ѝ и подвижен стенд за апаратурата.

– Опитих се да я убедя да не идва – каза загрижено Блеър. – Но тя настоя и ми се примоли. Е, има ли някаква храна?

Известно време Джубили и Максис бяха оставени да си поддържат ръцете и да се погледат, споделяйки тайни, за които другите можеха само да гадаят. Сам и Майк бяха изненадани, когато разбраха, че Х. Х. познава много добре Максис. Дори нещо повече, уважението, с което се отнасяше към нея, бе толкова голямо, сякаш говореше със своя Господ

или с някакъв свещен призрак.

– Кой ще играе Док? – попита Сам на висок глас, сложила ръка на рамото на баба си, старасейки се да разбие тъжното настроение, което бе обхванало присъстващите, тъй като Максиден на ден изглеждаше все по-зле. – Разбира се, ще ни е много по-лесно, ако знаем как е изглеждал Док тогава?

С тези думи Максиден бе въввлечена в разговора. По пътя към къщата Блеър бе разказала на Максиден какво възнамеряват да правят, така че тя бе наясно с нещата.

Блеър каза на Майк, че кръвта по роклята на Максиден е А положителна, най-разпространената кръвна група. Така че би могла да е на всеки един от простреляните през онази нощ. Но не бе кръвта на Майкъл Ренсъм, тъй като неговата е О положителна.

След Максиден се появи Дафни с шест нейни приятелки. Видят им предизвика шушукане сред гостите, тъй като те изглеждаха като туристи от Тексас, дошли в Санта Фе, облечени в блестящи рокли с плисета, с черни и бели кожи по раменете им. След като Саманта ги представи на гостите, Майк обясни, че те ще играят балета и поддържащи вокали на Сам. Един от по-младите братовчеди на Майк бе зяпнал Дафни. Когато преодоля първоначалното си вцепенение, той попита Вики дали може да вземе мерките на Дафни и приятелките ѝ за костюмите. Вики погледна към тавана, но едно от момичета каза, че няма нищо против всички момчета да им вземат мярка – така ще се чувстват като учителки.

Когато Саманта показа дрехите на Максиден, Рейни отбеляза:

– Чудесни обувки – и всички се засмяха.

Сам попита защо се смеят и ѝ бе обяснено, че майката на Рейни умира за обувки и има цяла стая пълна с различни чифтове.

– Кой номер? – попита Сам съвсем сериозно, което предизвика още по-голям смях.

Ядяха пудинг и кифли с мармалад, докато определяха ролите и обсъждаха как ще репетираат. Някои щяха да помагат на участниците, като например Вики – за дрехите, а после щяха да са сред публиката. Джили щеше да е консултант по история за този период и щеше да отговаря на въпроси от сорта какво да носят, как да се държат, какъв жаргон да говорят. Изучаването на жаргона се оказа нужно, когато един от братовчедите на Майк каза, че думата „груви“ идва от двадесетте.

Само веднъж през цялата вечер Саманта се замисли дали да не захвърли всичко – когато бащата на Майк, Ъън, заговори за тренировките с оръжието. Той забеляза изражението ѝ и ѝ обясни, че оръжието няма да

са по-истински от тези във филмите, но тя си спомни за един актьор, който загинал от изстрел на пистолет с халосни патрони.

По-късно, когато повечето от гостите си бяха тръгнали, Саманта бе похвалена за изключителните ѝ готварски умения.

– Не съм бил в Санта Фе – каза Йън, стоейки на прага. – Но си спомням, че някой спомена, че е доста изискан малък град.

– Не бих казала точно изискан – отвърна Саманта, без да се усмихва. – Но булките регистрират бижутата си в общината.

Йън се смееше, докато слизаше по стълбите, а Пат и Сам се уговаряха те да се преместят при тях на следващия ден. Преди да тръгне, Пат целуна Сам по бузата.

След като всички си тръгнаха, Макс и Блеър отидоха в болницата, Кейн и момчета се прибраха в хотела, за да се върнат сутринта, Саманта погледна Майк и той нея.

В следващия миг бяха един върху друг, любейки се на пода във фойето, после в дневната, в библиотеката, чувствайки се, сякаш не са се виждали от месеци. В страстта си Майк извиваше Саманта в най-невероятни пози, но годините по аеробика ѝ помагаша да се справя. Заспаха на пода в трапезарията и се събудиха по малките часове, схванати. Прозявайки се Майк отбеляза, че трябва да се преместят в спалнята, но Сам каза, че иска да се изкъпе. Усмихвайки се, Майк я занесе в банята.

* * *

Ужасно бе, мислеше си Саманта, да репетираш с Орнет Джонсън. Никога досега не бе срещала такъв фанатик. Нарече го така, когато той ѝ каза, че е твърде бяла, за да пее блус. Думите му предизвикаха шепот из стаята. Според Орнет фанатици можеха да бъдат само белите и тази идиотщина вбеси Саманта.

Когато Майк влезе в стаята за почивка в старческия дом, намери Саманта стъпила на един стол да крещи срещу Орнет, а той ѝ отговаряше. Макс и Джубили гледаха отстрани с възхищение.

– Кой победи? – попита Майк, сядайки до Макс.

– Бих казала, че са наравно, нали Джуби?

– Да. Мисля, че Орнет си намери майстора.

Майк се наведе към тях и каза, че е уредил един музикален продуцент да дойде и чуе Орнет.

– Не се знае какво ще стане, но поне ще го чуят.

Джубили кимна усмихнат, бутна Макс и ѝ каза, че Саманта токущо е нарекла Орнет расист, и те трябва да наблюдават шоуто както

останалите обитатели на дома.

* * *

Една сутрин, два дни преди представлението Саманта повърна.

– Нерви – каза тя на Майк, докато той ѝ слагаше кърпата на челото. Както и преди той я държа, докато свърши, след което, усмихвайки се хитро, ѝ предложи закуска, което пак я изпрати в тоалетната.

Около десет тя се чувстваше по-добре. Хапна сандвич и сок, взе витамините, които Майк ѝ даде.

– Как вървят уроците по танци? – попита тя с хитра усмивка.

Бяха ѝ нужни четири дни, за да принуди Майк да ѝ каже как се готви за ролята на Майкъл Ренсъм. Когато най-накрая и обясни, тя направи такава мъченическа гримаса, че той не се сдържа и се разсмя. Майк взимаше уроци в танцувален салон.

В единадесет те отидоха при Макси и той изчака три часа навън, докато Макси разказваше на Сам всичко, което знаеше за онази вечер на 1928-а. Сам излезе пребледняла, а устните ѝ бяха сухи.

– Разбра ли? – попита Майк и взе ръката ѝ.

– Да – отвърна тя. – Повечето, но не всичко – гледаше Майк със стиснати устни. – Този мръсен старец – каза тя и Майк разбра, че това се отнася за Док. Бе сигурен, че тя би започнала да ругае, но просто нямаше думи да изрази това, което чувстваше.

Всичко бе толкова изпипано, че не можеше нещо да не се пропука. И това, естествено, се случи. Сутринта, ден преди представлението, се обади Кейн и каза, че единият от синовете му е болен. Каза, че не е нищо особено, но Сам усети тревога в гласа му.

– Блеър е с него и каза, че не е нещо сериозно, но не искам да го оставям сам. Майк ще може ли да вземе татко или Франк, за да отидат да...

– Да вземат Док? – довърши вместо него Саманта.

– Да – отвърна Кейн с въздишка, мечтаейки Саманта да не знае толкова много. – Татко знае какво да прави.

Сам затвори телефона, извика Майк от библиотеката и му предаде думите на Кейн.

– Добре, аз ще доведа Док – каза Майк и тръгна към вратата, но Сам застана на пътя му.

– Идвам с теб.

– Ха-ха, ха-ха – каза Майк, но в гласа му нямаше хумор. Той се пресегна към бравата.

Сам сложи ръката си върху дръжката.

– Майк, изслушай ме, моля те. Знам какво сте направили с Франк и въобще не се опитвай да ме излъжеш. Брат ти мисли, че с пари може да се купи всичко.

– При Франк обикновено се получава.

– Знам, че е подкупил телохранителите на Док.

– Не беше много трудно, след като той не им бе плащал от седмици. Док ги държи с обещания за големите пари, които ще дойдат от Европа, но мисля, че се е провалил. Франк не откри нищо за каквито и да е пари, които да идват откъдето и да е.

– Кого е питал? Приятелите си от Уолстрийт?

– Парите са пари навсякъде. Франк пита на места, за които не би и желала да знаеш.

– Малката Сам е твърде тъпа, за да ѝ се казва всичко.

– Скъпата малка Сам, чийто живот е в опасност – изстреля Майк в отговор.

Саманта се успокои и го погледна.

– Колко от телохранителите му е успял да подкупи?

– Повечето. Добре де, осемдесет процента. Не успяхме да открием трима, а и в къщата има персонал. Ще бъде опасно – той се наведе към нея. – Сам, тези хора носят оръжие.

Тя си пое дъх.

– Майк, аз съм дребна. Мога да се промъквам на места, където ти и яките ти братя не можете. Мога да се катеря по огради и дървета. Какво ще стане, ако двамата с баща ти се катерите по някое дърво? Кой кого ще вдига? А мен можеш да ме прехвърлиш като носна кърпа, ако е нужно.

– И да паднеш на красивата си глава!

– Не ме покровителствай! – тя сложи ръка на рамото му и продължи по-меко. – Майк, трябва да ме вземеш. Ако се случи нещо, Док няма да ме убие и аз ще мога да се защита.

– И какво те кара да мислиш, че няма да те убие? Знаеш, че не си му внучка.

– Защото знам какво е станало с парите на Сакатия – каза тя. – А ако Док нарани един от нас, никога няма да види и пени от тези пари.

ГЛАВА 32

Трябваше да прескочат стената.

Когато оставиха колата, скрита в тъмнината под дърветата и отидоха до вратата, откриха, че е заключена. Първата реакция на Саманта бе да се качи в колата и да се върне в града. Според Майк Франк бе подкупил телохранителите и вратата би трябвало да е заключена.

– Нямаме време да се занимаваме с твоите страхове точно сега – каза Майк. Той се страхуваше за нея, но от опит знаеше, че може да вярва на брат си – Щом Франк е казал, че вратата трябва да е отключена, значи е така. Сигурно са объркали вратата.

До стената зад къщата имаше едно дърво със здрави клони, които висяха над градината. Майк се качи пръв, после помогна на Саманта. След като хвърлиха няколко парчета месо върху неокосената ливада, за да са сигурни, че кучетата са завързани, както и трябваше да бъде, Майк скочи. Саманта се хвана за клона и увисна на него. Майк я пое и я остави леко на земята.

– Бягай – нареди ѝ той и тя си плю на петите.

Както им беше обещано, страничната врата към къщата бе отключена, а в коридора светеше дежурната лампа и те можеха да се ориентират и минават покрай мебелите, без да се блъскат в тях. Майк забеляза, че липсват няколко маси и столове.

Въпреки че бе почти полунощ и всички в къщата трябваше да са заспали, когато се промъкваха към кухнята, те чуха гласове. Притаиха дъх и минаха на пръсти.

Когато се качваха по стълбите, една от тях изскърца, щом Саманта стъпи на нея. След секунди един телохранител излезе и се загледа в тъмните стълби, но Майк спаси положението, като направо я хвърли на площадката, където тя се сви зад един шкаф, а Майк се залепи до една врата.

– Колкото повече остаряваш, толкова повече се изнервяш – чува да казва някой.

– Нещо става тази нощ, усещам го – отвърна друг глас. – Мислиш ли, че старецът е добре?

– Мисля, че ще ни надживее – бе отговорът, а в гласа не прозираше любов към работодателя.

Когато мъжете се прибраха, Саманта изпусна дъха си и последва

Майк, който й кимна да го последва. Той явно бе запомнил плана на къщата, защото знаеше точно къде да отиде и коя врата да отвори.

Док ги чакаше легнал в леглото. Не спеше, не четеше, просто ги чакаше. Облечен, седнал върху завивките, той само примигна, когато влязоха.

– Чух ви, докато се качвахте – каза той на Майк. – Никога няма да станеш добър безшумен крадец.

– Кражбите са твоя територия – отвърна Майк, после кимна към него. – Идваш с нас.

– Това и възнамерявах да направя. Искам да видя това парти, направено заради мен. Отдавна никой не си е създавал толкова главоболия в моя чест и не мога да пропусна такава нещo.

– Какво знаеш за нас? – изсъска му Саманта.

Той се обърна към нея и за миг кръвта на Саманта изстина, тъй като в тази мъглива светлина той не изглеждаше като сбръчкан старец, а като млад безстрашен гангстер, човек, на който никога не му пука от нищо.

– Нямахте да живея толкова дълго, ако не знаех какво става около мен. Знам, че сте подкупили повечето от телохранителите ми да оставят вратите отключени и да завържат кучетата – той се усмихна с отвращение. – Аз заключих отново вратата, не исках да успеете толкова лесно. А след седем минути ще пусна кучетата.

При тези думи Саманта се замисли дали тя и Майк да изчезнат колкото се може по-бързо, тъй като не й се искаше да бягат лудо, преследвани от кучета. Това явно бе минало през ума и на Майк, но преди да напусне стаята, той взе слабото тяло на Док на ръце и побягна надолу, взимайки по две стъпала наведнъж, а Саманта тичаше зад него. Когато двамата сънени мъже в кухнята излязоха да видят какво става на стълбите, и тримата бяха вече извън къщата.

Майк бягаше толкова бързо, че Саманта трудно успяваше да тича с него, но мисълта глутница кучета да тичат след тях, сякаш й даде криле. Нямахте представа къде отиват, но следваше Майк, сякаш животът й зависеше от това, както всъщност и беше.

Майк спря рязко и тя се блъсна с все сила в него, но той само се олюля леко. Пред него имаше тясна врата. Саманта, оглеждайки се нервно назад, я дръпна и откри, че е заключена с ключалка и шифър.

– Каква е комбинацията? – попита Майк човека в ръцете му.

Док просто се усмихна.

– Ако дойдат кучетата, първо теб ще хвърля на тях.

– Млади човече – каза Док, говорейки, сякаш намира на трон, а не е

отвлечен, – ти си от този тип хора, който биха запазили живота на другия дори с цената на своя собствен.

Саманта се замисли, че независимо какъв беше Док той много точно можеше да разбере човешкия характер. Тя знаеше, че Майк наистина бе неспособен да направи нещо толкова ужасно – като да хвърли един старец на глутница кучета.

– Какво ще правим? – прошепна Саманта, уплашена до смърт от това, което предстоеше.

Майк погледна за миг Док, който ги гледаше, сякаш се забавляваше безкрайно, после се обърна към Сам:

– Опитай 5–15–28 – каза той.

Трябваше й малко време, за да разбере, че той й каза датата на капницата, датата, когато Макси е избягала.

С треперещи ръце завъртя секретра. Не успя да отвори и погледна Майк ужасено и безпомощно.

– Опитай още веднъж – каза той спокойно, сякаш разполагаха с неограничено време.

Втория път успяха и минаха бързо през вратата, когато Сам се забави няколко секунди, за да заключи отново, надявайки се да заблуди кучетата и хората с тях.

Побягнаха към малкото камионче, скрито под дърветата. Преди около седмица Рейни се бе обадил на по-големия си брат и го бе помолил за съвет за много бърза кола, отбелязвайки, че колата трябва да е за четирима души; единият от тях беше болен. Според Монтгомъри и Тагърт Кит бе вторият човек след майка му, който знаеше много повече за колите, отколкото, който и да е друг.

За всеобщо учудване Кит пристигна от Мейн с малко черно камионче ГМС, наречено Циклон. Според Кит имало само няколко коли от този тип, произведени през 1990 г., преди правителството да ги спре от продажба, защото са много бързи и ускоряват от 0 до 30 мили за 1.4 секунди. Единствените превозни средства, които се движеха по улиците и са по-бързи от Циклон, били Порше 959 и струващото четиристотин хиляди Ферари, коли, които Кит притежаваше, но те бяха само за двама пътници.

Кит бе доста заинтригуван какво ще правят и остана да помогне. Той купи покривало за камиона, Кит помогна на Блеър да сложат бутилка с въздух и всичко нужно за една линейка.

Сега Блеър ги чакаше в колата, готова да се заеме с Док и да види дали ще преживее нощта след очертаващото се доста диво преживяване.

Майк сложи Док на леглото, а Саманта седна на мястото на шофьора. Майк мина отпред и каза на Сам да се премести.

– Аз ще карам – каза тя.

– Ужасна си – отвърна Майк и започна да я избутва от мястото ѝ.

Но тя си бе сложила колана и не беше толкова лесно да я отмести.

– Майк, аз мога да карам! Четири години съм карала в Санта Фе и единственото ми произшествие е една изкривена броня – каза това с такъв тон, както някой би казал, че е спечелил Петстотинте мили на Индианаполис.

Точно в този момент прозвуча първият изстрел Майк с отвращение разбра, че няма време да се препира със Саманта. Скочи на страничното стъпало на камиона, прикрит от отворената врата, и ѝ каза да кара.

И тя подкара. Три коли се насочваха към тях, три големи, тежки американски коли, а Саманта маневрираше помежду им, сякаш караше количка от панаира, минаваше на сантиметри от тях, но никога толкова близо, че да направи нещо повече от това да олющи малко от боята на безценния камион на Кит.

Когато колите изостанаха, Саманта натисна спирачките и нареди на Майк да влезе вътре. Без да каже нещо, той се прехвърли през капака на мястото на пътника, тръшна вратата и затегна колана си.

Тя отново подкара. Той я погледна с уважение и учудване. Тя се обърна към него и му се усмихна.

– Има едно нещо, което си заслужава в Санта Фе. Трябва да участваш в състезания с коли. Няма никакви правила, въпросът е кой ще стане първи. Оттам се научих никога да не се предавам.

За Майк това бе адско пътуване. Преследвана от три коли по пътя към града, Саманта влизаше и излизаше от платното, сякаш беше совалка от рисуван филм. Малкото камионче не само ускоряваше много бързо, но и бе изключително маневрено. Беше с четири движещи се колела, наистина с четири движещи се колела, което означава, че всяко колело е с независимо задвижване от другите, или че колата може да се изкачи по мокър телеграфен стълб. Когато Саманта видя свободно място в редицата, тя рязко отклони и влезе в друго платно. За нещастие свободното място бе заето от едно БМВ, така че караха с него броня до броня. Когато изкачиха височината, бяха изгубили преследвачите си.

Когато стигнаха до старческия дом на Макси, зад тях нямаше нито една от колите на хората на Док, а само три полицейски коли.

Когато слезе от колата, Майк трепереше. Нищо, което бе правил досега в живота си, нито отвличането на човек, нито опасността да бъде

нападнат от кучета-убийци, нито нещо друго, не го бе ужасявало така както карането на Саманта. А тя изглеждаше абсолютно спокойна, когато побягна нагоре по стълбите, оставяйки Майк и Блеър да се разправят с полицията, на която щяха да покажат спящия Док и да им кажат, че са карали така, защото е имало спешен медицински случай.

* * *

Саманта влезе тичайки в стаята на баба си. Бе уверена, че Макси ще е будна и ще я чака, тъй като знаеше какво смятат да правят Сам и Майк тази нощ.

– Успяхме – каза Саманта, докато се качваше на леглото на баба си.

Макси я прегърна.

– Значи той е тук.

– Да – отвърна Саманта и в следващата минута бе заспала.

Тук, помисли си Макси. Док беше тук, под един покрив с нея след толкова много години.

ГЛАВА 33

След като стоя цялата сутрин в тоалетната, освобождавайки се от вечерята от предната нощ, Саманта прекара останалата част от деня на представлението в облицования в кафяво козметичен салон на Източна Осемдесета, за да ѝ направят прическата и да ѝ обяснят как да си слага грима. Жените, които щяха да играят приятелки на гангстери, момичетата, продаващи цигари и келнерки бяха щастливи, бърбиви и развълнувани. Само Саманта бе мълчалива, докато седеше под сешоара и четеше последния брой на Ню Йорк Уомън.

Когато се върна в къщата на Майк, не успя да намери покой, нито някое тихо ъгълче, където да седне и да помисли за приближаващата вечер, тъй като къщата бе щабът на приготвянията. Съвсем естествено Пат Тагърт бе станала шеф на цялата група, както сама се наричаше.

– Отгледай една дузина деца и тогава ще видиш дали има нещо по-трудно на света – бе казала тя на Сам.

Една от спалните бе съблекалня и пробна, където се доправяха костюмите, друга бе гримьорна, където Вики и няколко специалисти помагала на жените да си сложат грима. В две други стаи се даваха последни инструкции, в едната бе бащата на Майк, който обясняваше на актьорите си какво да правят. Когато Ъън видя Сам да стои на вратата на неговата стая, без да се усмихне, си затвори вратата.

В късния следобед Саманта избяга в градината и се опита да остане насаме със себе си. Не можеше да обясни как се чувства – спокойна и разтреперана, развълнувана и отпусната. Искаше ѝ се Майк да е с нея, но той бе извън къщата, вършейки свои дела, за които нямаше да ѝ каже.

Когато момчетата на Кейн се появиха изневиделица пред нея, с книжки с приказки, тя вдигна поглед и се усмихна на баща им с благодарност. Взе ги в скута си и започна да им чете приказки.

Вече се бе стъмнило, когато Вики дойде и ѝ каза, че е време да тръгват за клуба на Джубили и да се приготви за шоуто. Целуна момчетата за лека нощ и мечтаейки си да не се разделя с тях, Саманта тръгна към колата, която я чакаше отвън, за да я откара в Харлем.

Седмиците преди представлението, когато Сам репетираше с Орнет, а другите работеха, не ѝ позволиха да види реставрацията на клуба на Джубили. Сега, когато влезе през задния вход, тя тихо се измъкна от

Вики и отиде до залата, където застана скрита в сянката, за да види какво става.

Джени бе свършила великолепна работа. Той изглеждаше точно както през 1928 година. Всичко бе в тюркоаз и сребро, дансингът пред оркестъра сякаш бе облепен със сребърни листа. Зад него имаше малки масички, около стотина, покрити с тюркоазени покривки, а в средата на всяка една имаше малка лампа.

Оркестърът бе на подиум. Орнет бе пред тях, изключително красив в тукседото си, говореше на музикантите, държейки любимия си тромпет. Гледката накара Сам да се усмихне. Зад гневната му маска той бе сладур, перфекционист, който обичаше музиката повече от живота си, но и човек, който се страхуваше да се разкрие. Сега разгръщаше състава с някаква джазова пиеса, но Сам знаеше, че скоро ще започнат да свирят блус. През 1928-а, щастливите богати времена преди краха на борсата, страната бе луда по блуса, но след краха хората искаха само песни, които да ги разведряват като „Щастливите дни отново са тук“. И затова певци като Беси Смит вече не бяха толкова популярни.

Саманта наблюдаваше от скривалището си хората, които започнаха да идват в клуба, жените, облечени красиво и пишно в дълги рокли. Модата от двадесетте би изглеждала на днешните хора безформена, но много малко от жените не показваха това, което имаха. Когато вървяха, роклите им се люлееха и развяваха по един много секси начин.

Две красиви жени влязоха заедно, а гангстерите им след тях. Мъжете изглеждаха сурови и самодоволни, дори доста самодоволни.

Саманта се дръпна малко по-назад, за да не могат да я видят, защото започваше да се чувства, сякаш е някакъв анахронизъм в дънките и в обикновената си блуза. Постепенно клубът се запълваше и Саманта все повече започваше да се чувства, сякаш е преминала назад във времето, тъй като тези хора бяха част от 1928-а.

Когато Майк влезе в клуба, Сам затаи дъх и се притисна до стената, докато го наблюдаваше как се движи из клуба. Явно познаваше много добре обстановката. Сигурно трябваше да усети поне малко ревност, защото Майк флиртуваше с всяка жена в клуба, но не се чувстваше така, защото този мъж не изглеждала като нейния Майк, този мъж бе Майкъл Рансъм. Този Майк вършеше по различен начин в чудесно ушитото си тукседо и използваше предимствата на красотата си.

Видя го как отиде при едно парче – название, което много подхождаше на жената – твърде много грим, твърде глупаво държание, кикот, който можеше да се чуе в другия край на града, и според Саманта –

твърде големи гърди, и я покани на танц. Изписквайки от удоволствие, жената стана, всъщност се изви, изправяйки се, успявайки да покаже големите си пищни форми. Преди да поеме ръката, която тя му подаде, Майк погледна към мъжа, който седеше на малката маса, за разрешение. Мъжът имаше голям корем и бе облечен в изключително безвкусен костюм, в черно и жълто. Поглеждайки над корема си, той кимна пренебрежително, сякаш беше крал, който изпълняваше нечия молба. На Саманта винаги ѝ бе забавно, че един човек може да се чувства повече, защото е престъпник, сякаш е извършил нещо, което имаше някакво значение.

След като я придружи до сребърния дансинг, осветен така, че и Баба Яга би изглеждала красива на него, Майк взе жената в прегръдките си и започна да танцува танго. Саманта се стресна за миг и затаи дъх, тъй като разкри още една от малките лъжи на Майк. Той ѝ бе казал, че въобще не е добър танцьор или не нищо повече от това да прегърне едно момиче и да го притисне до себе си. Но, докато го наблюдаваше. Сам разбра, че той бе великолепен танцьор. Чрез силата, която притежаваше, той бе в състояние да води една жена, която не можеше да танцува добре, така че да изглежда, че тя танцува великолепно.

Когато тангото свърши, Майк върна компаньонката си при нейния господар. След като го погледна за разрешение, Майк целуна ръката ѝ.

– Ей, момче! – извика гангстерът, като повелително махна на Майк да отиде при него.

Без да реагира по никакъв начин на тази заповед, Майк отиде при гангстера, който пхна една десетдоларова банкнота в джоба му.

Саманта трябваше да си наложи да не излезе от сянката. Как смееше този никаквец, чиято единствена слава бе, че се занимава с незаконни сделки, да се отнася така с Майкъл!

– Готова ли си?

Стресната, Саманта се обърна и видя Вики, която носеше симпатична, тънка рокля от синя коприна, на главата си имаше бели пера и колан, на който, Сам бе уверена, имаше истински диаманти.

– Да, готова съм.

Тя последва Вики до гримьорната, усещайки, че всяка измината минута започваше да губи чувството си за реалност. Когато Вики отвори вратата Сам бе уверена, че вече не се намира в деветдесетте. Дафни и другите жени тъкмо се обличаха, навсякъде имаше разхвърляни дрехи пред дългата, ярко осветена, с огледало над нея маса, по която бяха наредени безброй мръсни бутилки и кутии с грим.

– Лайла? – прошепна Саманта.

– Да, сладурче? – отвърна Дафни/Лайла и се обърна да огледа Сам. – Май ще е по-добре да се приготвиш. Нямах почти никакво време до излизането – навеждайки се към нея, прошепна Лайла. – Не искаш да разочароваш Майк в последната вечер, нали?

Сякаш бе ударена в стомаха, Саманта си пое рязко дъх. Лайла не би трябвало да знае, че това е последната вечер на Макси в клуба.

Поглеждайки през рамо към другите момичета, Лайла прошепна:

– Не се тревожи, никой от тях няма да те издаде.

Саманта, а не Макси, кимна.

– Роклята ти – каза Вики и когато Саманта се обърна, видя роклята на Макси. Не бе копие, както смятаха отначало, а оригиналната рокля. Майк ѝ бе обяснил, че ще струва доста скъпо, така че Джили се свърза с Асоциацията на Моделиерите в Америка и чрез тях се намери човек, който да изчисти идеално дрехата.

Ръцете на Саманта трепереха, когато пое роклята.

– Бижутата са на масата, а бельото е зад теб.

– Успех – каза Лайла, докато другите се изнизиха от стаята, последвани от Вики.

Стойки в средата на гримьорната с някога напоената с кръв червена рокля в ръцете ѝ, сама в дългата тясна стая, Саманта усети, че започва да се тресе. Обръщайки се, видя дивана, покрит с женски дрехи – скъсани чорапи, блузи и обувки със счупени токове. В ъгъла имаше друг куп дрехи и Саманта знаеше без съмнение, че под него е скрита малката пътна чанта на Макси, в която бяха нейните и на Майк спестявания, около пет хиляди долара в стодоларови банкноти.

Все още трепереща, Саманта сложи роклята на облегалката на един стол и започна да се облича. Сложи си бельото на Макси. Както и преди, когато започна да слага дрехите на Макси, тя се почувства друг човек. Сякаш дрехите имаха магическото свойство да превръщат този, който ги носи, в друг човек. И това въобще не бе чудно, мислеше си Саманта, докато обличаше роклята. Това, на което роклята е била свидетел, бе достатъчно да я направи нещо повече от една обикновена рокля.

Преди няколко дни баба и ѝ разказа какво точно се е случило онази нощ, която е променила живота на толкова много хора. Макси ѝ бе разказала всичко до момента, в който е излязла през задната врата на клуба.

Саманта слушаше баба си, дори усещаше част от това, което баба ѝ разказваше, но на моменти ѝ се струваше, че е абсолютно безчувствена. Само няколко дни преди да научи историята на баба си ѝ бяха казали, че майка ѝ е била измъчвана, преди да бъде хладнокръвно убита. Имаше ли

някаква граница, след която човек престава да чувства? Колко болка можеше да поеме човек?

Облечена, тя седна пред огледалото да оправи грима си.

– Десет минути, Макси – чу се мъжки глас зад вратата.

След десет минути тя трябваше да излезе пред тези хора и да пее за тях. Щеше да прави това, което Макси е вършила онази нощ.

Обърна се рязко и погледна затворената врата. Тя беше мръсна, но по нея нямаше белези. Никой не се бе опитвал да я спре да излезе от тази стая.

Обърна се отново и се загледа в огледалото. Трябваше да помни, че това е просто една игра – тя играеше и се опитваше да помогне на Майк. Той ѝ каза, че ще направи снимки, които ще използва за своята книга и той...

Наведе глава и я хвана с ръце. Орнет свиреше на сцената и на нея ѝ беше трудно да помни, че това е само представление. Беше ѝ трудно да не мисли за майка си, за дядо си Кал, който бе самотен, след като жена му го напусна. Всичко, което знаеше, сякаш крещеше в главата ѝ, а не съжителстваше тихо както преди.

Всичко бе започнало онази нощ, всичко, което се бе случило, бе започнало от тази дълга, опустошителна нощ – разбити съдби, много смърт, родена омраза.

– Не мога да го направя – прошепна Саманта и понечи да стане, но видя кутия с пудра на масата. Беше най-обикновена кутия, синьо и бяло, с голям пуф от агнешка кожа и розова панделка. Кутията бе пълна с обикновена пудра.

Тя взе пуфа и го разгледа. Може би всичко е започнало с пудрата, която Макси е посипала върху главата на Майкъл Ренсъм. Известно време Саманта стоя облегната на масичката, освобождавайки се от всичко, което ѝ бе казано, но без да се бори с него, а оставяйки го свободно да премине, позволявайки си да запомни всичко.

– Ти си – каза Вики, като отвори вратата.

Когато мис Саманта Елиът стана, оправяйки русата си коса, тя вече бе Макси и бе готова.

ГЛАВА 34

СРЕДНИЯТ ЗАПАД, 1921

Мери Абигейл Декстър простреля четвъртия си пастрок, когато бе на четирнадесет години. Но той я нападаше още от дванадесетгодишната ѝ възраст. Съжаляваше единствено, че не успя да го убие. Искаше точно това, но плачеше, изпитваше болка, а и бе ядосана, така че не успя да го улучи. Твърде глупаво тя се целеше в много малката му глава вместо в огромния му корем, и куршумът раздра косматото му рамо, вместо да се заби в устата му, която отново ѝ се смееше.

Но изстрелът и гледката стреснаха това копеле и тя имаше достатъчно време да скочи и да избяга от тази ужасна къща, нещо, което се бе опитвала да направи преди това, но безуспешно.

Вървя два дни, не беше яла нищо, но това бе нещо обичайно за нея, тъй като майка ѝ бе твърде пияна или твърде заета с мъже, за да нахрани единственото си дете. Когато беше достатъчно далеч от „родния“ си град (място, в което децата плащаха за греховете на родителите си), тя замени пистолета за еднопосочен билет до Ню Йорк, град, в който се надяваше да бъде наистина анонимна.

Когато стигна в Ню Йорк, изхарчи много малко пари за храна и с това, което ѝ остана, си купи евтина рокля от изкуствена коприна, високи обувки и едно червило, опитвайки се да изглежда колкото се може по-възрастна. Взе един вестник от предния ден, седна на една пейка в парка и започна да търси работа.

Единствената цел на Аби бе никога да не живее като майка си, която зависеше от сексуалните желания на мъжете в града. Майката на Аби изглеждаше като добродушна курва, жена, която бе приятна за веселба, която би направила всичко, което пожелаят в леглото. Но тя бе виждала отчаянието на майка си, тъй като тя мечтаеше за мъж, който да я обича и да се грижи за нея до края на живота ѝ. Когато порасна, Аби разбра, че ако една жена не се грижи за себе си, никой няма да се интересува от нея. Тя се закле, че няма да стане на четиридесет и седем и да живее в мизерия като майка си.

Нямаше много високоплатена работа за жени в Ню Йорк, особено пък за неопитно четирнадесетгодишно момиче, избягало от дома. На четвъртия ден от пребиваването ѝ в Ню Йорк Аби събра всичкия си кураж и отиде в бар в Гринуич Вилидж и попита собственика дали може

да кандидатства за работа като келнерка. Мъжът я погледна и каза „не“, но Аби, вече почти напълно отчаяна, тъй като не бе яла два дни, бе спала по пейките в парка, а краката ѝ се бяха разкръжавили от продължителното ходене из града с високите обувки, започна да се моли. Никога досега не беше се молила, нито веднъж, въпреки всичко, което приятелите и съпрузите на майка ѝ и бяха сторили. Но сега го правеше.

– На колко си години, дете? – попита мъжът, убеден, че децата му са по-възрастни от нея.

– Двайсет и една – отвърна бързо Аби.

– Да, а аз съм Рудолф Валентино – знаеше, че си навлича неприятност, ако наеме това дете, което, ако правилно се досещаше, бе доста малко, но виждаше зад немитата коса и евтино червило, че тя беше от класа, беше умна. Нямаше тъпите заешки очи на повечето момичета, които работеха като келнерки на шестнадесет и сигурно биха доживели до шестдесет, ако не умираха от някоя венерическа болест.

– О'кей, момиче, наемам те – каза той. – Но ако някой се оплаче, те изхвърлям.

Благодарността, която прозираше в очите ѝ, накара Уили да се размърда нервно на стола си. Бръкна в джоба си и извади една дващетачка.

– Ето ти аванс. Купи си някакви хубави дрехи и нещо за ядене.

Аби не бе в състояние да изрази с думи това, което усещаше, така че просто гледаше мъжа и банкнотата в ръцете си.

– Хайде, изчезвай оттук. Ела утре в седем.

Когато Аби дойде на работа на следващия ден, Уили разбра, че е направил много добър избор, тъй като момичето имаше вкус. Бе облечена толкова семпло и елегантно, сякаш бе от корицата на списание, а в момента, в който я видя, Уили разбра, че животът му ще се промени.

За две години барът се превърна от долнопробно място, където идваха проститутки, в заведение, посещавано от уважавани дами и джентълмени. Аби, която бе жадна за уважение и отговорност, получи правото да се грижи за клуба. Тя го преоборудва, намери нови облекла за келнерките, откри начин да контролира всички работници и се грижеше за счетоводството на Уили. В края на третата година Уили се обличаше в костюми по поръчка и носеше трикаратова диамантена игла за вратовръзка.

През 1924-а Аби срещна Док, един млад и проспериращ гангстер. Тя беше на шестнадесет години. Веднага разбра, че този човек бе също толкова амбициозен, колкото и тя.

Док бе дребен и неразвит, като си личеше, че това е придобито от

недохранване в детството му. На врата си имаше дълъг белег, свидетелство за страховития живот, който водеше. Очите му бяха много живи. Всъщност той самият никога не стоеше спокойно, въртеше се, обръщаше се да види кой е зад него, играейки си с един куршум, закачен с верижка за жилетката му. А когато вървеше, единият му крак бе малко вдървен.

Като негова сянка винаги с него беше висок, тромав, с доста глуповат израз на лицето мъж, на който му липсваше почти половината от дясната ръка и чийто прякор бе Сакатия Джо. Джо ходеше навсякъде с Док, в тоалетната, където и да е, дори пробваше храната на Док преди него.

Когато Док дойде за първи път в клуба, Аби го обслужи лично, нещо, което обикновено не правеше, откакто бе станала мениджър на заведението. Но имаше нещо в спънатата походка на Док, в нервните му очи, което я накара да почувства, че те са сродни души. И на двамата им бе минало твърде много през главата в краткия им живот и бяха загубили способността да чувстват така, както останалите хора.

Док идваше в продължение на шест месеца в клуба и през това време не продума нито дума на Макси. Но в края на шестия месец Сакатия дойде при нея и ѝ каза, че Док иска да говори с нея в колата си.

Аби поиска време, за да реши дали да отиде, тъй като ѝ бе ясно защо я вика Док. Искаше да му стане метреса. От една страна, ѝ харесваше да е под закрилата на някой гангстер. Те обикновено даваха на любовниците си скъпи подаръци, които Аби би могла да продаде някой ден и да си купи собствен апартамент. Също така гангстерите обикновено не живееха много дълго, което за Аби, поне що се отнасяше до мъжете, бе добре. Това, което не ѝ харесваше, бе мисълта, че трябва да прави секс с някой мъж. Животът на майка ѝ, а и държането на съпрузите ѝ към Аби, я бяха накарали никога да не иска да има интимни отношения с мъж.

Но все пак реши да разбере какво има да ѝ казва Док, така че отиде в колата, голяма черна лимузина, и седна до него, като с тях бе единствено вечно присъстващият Сакат Джо. Аби бе изненадана от молбата на Док – искаше тя да стане негова метреса, но само за обществото. Условието бяха: никакъв секс помежду им, но и тя да не излиза с други мъже. В отговор на нейното съгласие да излиза с него, той щеше да се грижи за финансовото ѝ състояние, дори ако пожелаеше да спре да работи при Уили и да не прави нищо друго по цял ден освен да се занимава с косата и маникюра си. Но Аби бе твърде лоялна към Уили и въпреки че

й плащаше много ниско, тя искаше да остане при него, защото той се нуждаеше от нея. На Док не му пукаше много и Аби въздъхна с облекчение, понеже той не се оказа от най-разпространения тип мъже.

Седейки на задната седалка на черната лимузина, Аби се съгласи с условията на Док и той ѝ даде първия си подарък – диамантена огърлица. През следващата година Аби получи обзаведен апартамент с нотариален акт на нейно име, кожи, бижута и красиви дрехи. Що се отнася до нейната част от сделката, когато не беше на работа, отиваше с Док, където той пожелаеше и винаги изглеждаше чудесно, а това най-много интересуваше Док. Той желаше да покаже на света, че може да има една от най-изисканите жени в обятията си.

През 1926-а, когато бе на деветнадесет, Аби напусна Уили. По това време тя бе наела оркестър с певица да забавлява посетителите. Една вечер певицата бе пресипнала и не можеше да пее. След като часове наред се опитваше безуспешно да намери заместник, тя реши, че ще пее.

От момента, когато стъпи на сцената, се почувства у дома си. Всички, включително Док и Уили, мислеха, че Аби е студен човек, че е толкова студена вътрешно, колкото показваше външно. Никой нямаше представа за страстите, които бушуваха в нея. А те излязоха наяве, когато запя. Аби не можеше да каже на хората какво чувства, но можеше да го изпее. Всяка една дума от блусовете, които пееше, бе пропита от нещастieto, което бе преживяла.

След изпълнението ѝ публиката стана на крака и я аплодира гръмогласно. След като чу реакцията на хората, Аби бе сигурна какво иска да работи до края на живота си.

Единственият човек, който не искаше тя да пее, бе Уили, тъй като той мислеше за бъдещето и виждаше, че Аби ще го напусне, а той нямаше да се справя така добре без нея. Затова ѝ каза, че не е цяла добре. Воден единствено от собствената си полза, Уили ѝ каза, че са я аплодирани не заради гласа ѝ, а заради външния ѝ вид. С тези думи той загуби нейната лоялност. Аби бе в състояние да му прости, че не ѝ плаща колкото заслужава, но мразеше да я лъжат.

Отиде при Док и му каза, че иска да пее в добър клуб и иска да напусне Уили. Док я настани в клуба на Джубили в Харлем, място, където жените блестяха с диаманти, а мъжете бяха обградени с ореола на силата. Именно през тези две години, когато пъ при Джубили, тя промени името си на Максис.

Макси имаше проблеми с адаптирането си в клуба, тъй като другите жени не я харесваха. Жените при Уили се плашеха дори от

собствените си сенки и затова се възхищаваха от Макси. Но при Джубили момичетата от балета също бяха метреси на гангстери, някои от които работеха при Скалпини, който бе доста по-влиятелен от Док.

Сякаш нямаше достатъчно проблеми по време на репетициите всеки ден, тъй като колегите ѝ бяха студени в най-добрия случай и враждебни в най-лошия, непрекъснато растящото раздражение, че трябва да полага грижи да изглежда добре заради Док, а се появи и Майкъл Ренсъм. Той бе нает от Джубили да танцува с приятелките на гангстерите, които бяха твърде дебели, уморени или просто ги мързеше да танцуват.

Майкъл Ренсъм бе наистина голям проблем за Макси, тъй като всички момичета бяха влюбени в него. Работата не беше само в това, че очите му бяха полупритворени – очи, приканващи към спалнята, както казваха момичетата. Нито в това, че имаше вдлъбнатина на брадичката, нито очите му, чийто цвят бе като бурно море, нещо между синьо и сиво, нито пък твърдата му тъмноруса коса, нито страстните му, сочни устни. Това, което караше момичетата да са влюбени в Майкъл Ренсъм, бе неговото държание, което бе много сладко. Като мед. Горещ мед. Горещ течен сладък мед. Трябваше му само да погледне една жена в очите и вече усещаше какво ѝ е нужно и ѝ го даваше. Той можеше да бъде нежен и прелъстителен, груб и изискващ. Той бе това, което всяка една жена желаше, и можеше да съблазни всяка дори без да продума. Всичко, което трябваше да направи, бе да я погледне през чашата с шампанско с тези бавни, мързеливи очи и жените започваха да чувстват, че им става топло, толкова топло, че изпитваха нужда да си съблекат дрехите. Понякога жените говореха, че ако успееш да устоиш на очите му, не можеш да устоиш на гласа му. Той беше дълбок и провлачен. Хващаше ръката на една жена, повдигаше пръстите ѝ към устните си, като през цялото време я гледаше с този особен, премрежен поглед, после я целуваше по ръката с тези сочни, изрисувани устни и прошепваше:

– Обичам те.

Той никога не се бе провалял с жена.

Получаваше това, което иска, и казваше:

– Благодаря.

Но точно тогава Майкъл Ренсъм срещна Макси. Когато дойде за първи път в гримьорната (нямаше никакво значение, че ще завари момичетата без дрехи, тъй като бе спал с всяка една,) той направо предложи на Макси. И наистина, защо да си губи енергията да я сваля, щом като страстта, с която пееше Макси, подсказваше, че е едно доста страстно парче.

Вместо лесното завоевание, което очакваше, и за негово най-голямо отвращение, без да му каже нито дума, Максими му изсипа цяла кутия с пудра на главата. Отначало нито Майк, нито момичетата повярваха на това, което стана. Никоя не бе отхвърляла Майк. Да легнеш с Майк бе нещо като ритуал за приемане в клуба.

След като всички осъзнаха какво направи Максими, бе трудно да се каже кой бе по-ядосан – момичетата или Майк. Месеци наред след случката с пудрата Максими трябваше да търпи отвратителните номера, погодени ѝ от момичетата – гримът ѝ изчезваше, липсваше едната от обувките, петна по роклите ѝ. Максими приемаше всичко, никога не се оплакваше, не каза нищо на нито една от жените, напротив, винаги бе сърдечна и вежлива.

Много по-трудно за възприемане бе държането на Майк. Той бе наистина бесен, че тя го бе отхвърлила и го показваше открито. След като опита още два пъти, но не успя, започна да разправя из целия клуб, че тя е фригидна, наричайки я с имена като Ледената принцеса и казвайки на хората, че тя само си мисли, че е много добра. Заяждаше се с нея непрекъснато.

Лайла, водещата танцьорка, бе тази, която каза на Майк да престане, защото започна да се изморява от непрекъснатите му заяждания и започва да се възхищава на твърдостта на Максими и начина, по който се държи. Лайла бе първата, която покани Максими да излезе на пазар с момичетата, като я помоли да им помогне да изберат дрехи, които не са толкова крещящи. Максими се колебаеше, защото не бе сигурна какъв номер са ѝ намислили, но излезе с тях и прекара чудесно. Когато откриха, че Максими всъщност е срамежлива вместо надменна, Лайла предположи, че горкото дете не е имало възможност да се научи как се печелят приятели.

След този случай жените приеха Максими сред тях, канейки я с тях и приемайки поканите ѝ.

Но Майк продължаваше да злослови срещу нея все още бесен, и въпреки че все по-настойчиво се опитваше да я накара да отговори на желанията му, не се получаваше нищо. Когато Лайла му каза да престане и тръшна вратата на гримьорната под носа му, той бе така ядосан, че можеше да убие някого.

Но една нощ животът на Майкъл се промени изцяло. Час след като бе напуснал клуба, откри, че е забравил портмонето си в тукседото си, което бе оставил в клуба. Ядосан на себе си, той се върна в клуба, но беше заключено. Знаейки, че прозорецът на банята е счупен, той нареди

няколко кофи за боклук една върху друга и влезе през прозореца.

Взе портмонето и тръгна да излиза, когато му се стори, че чу някакъв шум. Тръгна по коридора и видя слаба светлина в гримьорната. Бутна тихо вратата и погледна вътре. Видя Макси да стои на масата и да плаче по начин, по който той и другите деца в приюта за сираци плачеха – тихо, сякаш ако ги чуеха, щяха да ги накажат.

Без да се замисля какво прави, той стори това, което винаги бе мечтал да направят с него. Отиде до нея, седна и я взе в прегръдките си. След неколкоминутна борба помежду им тя се успокои и се отпусна в него, а Майк я притисна до себе си. Ако някой му кажеше, че той спи с жените, защото иска да е близо до тях, иска те да го обичат, той би му се изсмял, тъй като обичаше да мисли за себе си, че е абсолютно самостоятелен, че не се нуждае от никого. Обичаше да мисли, че е от типа мъже, които преспиват с една жена и после я зарязват, и знаеше, че жените го мислят за такъв. Нито една не гледаше твърде сериозно на красивия танцор в бара.

Когато разбра, че Макси не може да спре да плаче, той я занесе на старата кушетка до стената и като махна нахвърляните дрехи и скъсани-те чорапи, седна до нея и я прегърна.

Съвсем естествено започнаха да се целуват. Месеците на ярост един срещу друг бяха бързо заменени от страстта и те започнаха да събличат дрехите си, а после започнаха да ги късат. Любиха се на кушетката един, два, три пъти, без да промълвят и една дума, страхувайки се думите да не развалят магията, страхувайки се да не се превърнат в такива, каквито не желаеха. Майк се страхуваше Макси да не постъпи като другите жени и да му каже:

– Беше чудесно, Майк, но аз трябва да се върна при моя старец.

А Макси се страхуваше да не се превърне в едно от многото момичета на Майк.

Беше се почти разсъмнало, когато Макси проговори първа. Уморена, задоволена, тя лежеше в прегръдките му и знаеше, че не иска никога да напусне това място, където за първи път се чувстваше сигурна.

– Ако Док открие какво е станало, ще ни убие.

На Майк му трябваше малко време, за да се успокои, тъй като думите й означаваха, че тя възнамерява да продължи да се среща с него.

– Ще го пазим в тайна – каза той, а Макси кимна, понеже усещаше, че той умее да пази тайна така добре, както и тя.

През следващия месец двамата се срещаха тайно в един апартамент, който бе развѣдник на хлебарки и плъхове. Любиха се, но и

разговаряха дълго, разказвайки един на друг живота си, тъй като за първи път имаха до себе си приятел, на когото да се доверят.

В клуба правеха всичко възможно да скрият растящата си любов. Майк все още наричаше Макси студена кучка, подиграваше ѝ се, а Макси ходеше с вирнат нос, когато той бе наблизо.

Но не можеха да излъжат жените. Първо, защото Майк престана да се върти около всяко същество в пола, дори се държеше по-различно на дансинга. Второ, очите му го издаваха. Ако преди гледаше Макси ядно, то сега очите му блестяха от любов.

Усещайки, че жените разбират какво става, една нощ Макси се опита да ги накара да мислят, че тя и Майк все още се мразят един друг, като му лисна чаша с шампанско в лицето.

Майк разруши всичко, като грабна Макси за раменете и я целуна силно по устните, а момичетата разбраха, че не им е за първи път. В стаята цареше тишина, докато Майк излезе. Накрая Лайла каза:

– Скъпа, трябва много да внимаваш с човек като Док.

Макси можа само да кимне.

ГЛАВА 35

12 МАЙ 1928

Макси бе сигурна, че никога досега не е била така щастлива както тази нощ. Всичко в Джубили клъб ѝ се струваше особено красиво, от остъклената топка на тавана, която хвърляше отблясъци по лицата на хората до самите посетители. Тази вечер клубът бе сякаш пълен с хора на Док, но дори и техните груби маниери не можаха да замъглят щастието на Максис.

Беше ѝ много трудно да пее блус, трудно да пее за това как твоето момче те е изоставило и повече не те обича, когато знаеше, че тази нощ ще напусне града с Майкъл. Багажът ѝ бе готов, чакаше да свърши шоуто, последното ѝ шоу. После двамата с Майк щяха да се изнижат, да отидат в Средния Запад, или в Калифорния, където и да е, само да са далеч от Док и хората като него.

Докато пееше, видя Майк да танцува с една жена, чиято коса приличаше на слама. Бе го прегърнала, а бузата ѝ се опираше в него. Когато мина покрай Максис, той ѝ намигна, после завъртя очи нагоре. Песента на нещастieto, която пееше Максис, се превърна в нежна любовна песен.

Когато най-после дойде време за почивката и Лайла и момичетата трябваше да излязат на сцената, Максис едва съдържаше вълнението си по време на представлението.

Докато тичаше към гримьорната по тъмния коридор, Джубили застана пред нея.

– Не трябва така да се отпускат, детето ми – каза нежно той и тя разбра, че имаше предвид изпълнението ѝ и начина, по който се усмихваше на Майк през цялата вечер.

Бе доволна, че тъмнината скри червенината, която изби по лицето ѝ. Чувстваше се тъпо, че не бе казала на Джубили, че напуска тази вечер клуба, но с Майк бяха решили да пазят заминаването си в тайна, а това означаваше да не казват на никога, да не си взимат „довиждане“ с никого.

Преструвайки се, че няма представа за какво говори Джубили, Максис мина край него и се насочи към гримьорната. Но Майк я хвана в тъмнината, придърпа я до себе си и я целуна така, сякаш животът му зависеше от нея.

– Майк – каза тя, опитвайки се да мисли, но ръцете му бяха около

нея. – Майк, може да ни видят.

Той нежно сложи ръце на бузите ѝ и я целуна.

– Как е детето ми?

– Здраво – отвърна тя. – На сигурно място и щастливо, както и майка му.

Той я целуна отново.

– Точно както баща му.

Посмяха се тихо около това дали е „той“ или „тя“. Използвайки всичката си сила, Макси го отблъсна.

– Още три часа – каза тя. – Само три часа и ще изчезнем.

Изведнъж тя се уплаши, тъй като сякаш всеки човек в живота ѝ досега я бе изоставял.

– Майк, ти не си...? Искам да кажа...

Майк сложи пръст на устните ѝ.

– Дали не си играя с чувствата ти? Оставих те да забременееш и сега смятам да те изоставя сама да отгледаш детето си? Отговорът е „да“, искам да прекарам остатъка от живота си, танцувайки с тъпи жени, и мечтая да бъда заобиколен от гангстери. „Ей, Голям Нос“ – каза той подигравателно. – „Колко уби днес? Само трима? А аз четирима. Дължиш ми десет долара.“

Макси се изкикоти.

– Майк, ужасен си. Сега тръгвай и излез отук, преди да ни е видял някой.

След още една продължителна целувка, той я остави, за да се върне на дансинга, а Макси влезе в празната обща гримьорна да пооправи косата и грима си, преди да се върне на сцената.

С червило в ръка, тя погледна в огледалото и отначало не повярва на това, което видя. Малко момче, на около девет години откряна вратата и застана на прага, а по бузите му се стичаха сълзи.

Макси се обърна към него.

– Какво се е случило? – имаше загриженост в гласа ѝ, но също така и страх. Страхът винаги властваше в място, където се събираха хора като Док.

– Някой застреля татко – каза тихо момчето.

Без да каже нищо, с широко отворени очи Макси стана, отиде до момчето и му подаде ръка. То я хвана и я заведе в стаята на Джубили.

Отначало Макси не видя мъжа, който лежеше на пода, защото бе скрит между бюрото и полуотворената врата на гардероба. Беше Сака-тия Джо, човекът, който следваше навсякъде Док. Ужасена, Макси

отначало помисли, че е мъртъв, тъй като имаше дупка от куршум отсрани на главата, почти без кръв и малка дупчица на челото и резки около нея. Но точно тогава веждите му помръднаха.

Макси коленичи и нежно взе главата му в скута си.

– Джо – прошепна тя, отдръпвайки косата му от челото. Вече усещаше как кръвта от раната на тила му капе върху роклята ѝ.

Джо отвори очи и я погледна, но след това очите му се отместиха към сина му, който стоеше при краката му и плачеше тихо. Максими не бе помисляла, че Джо има деца. Всъщност тя не го бе приемала като нещо друго освен като сянката, която следваше Док, безмълвен, изглеждащ доволен, че е до господаря си.

– Погрижи се... за него... заради мен – прошепна Джо, гледайки сина си.

– Тихо, мълчи – каза Максими. – Ще повикам лекар.

– Не – каза Джо, после затвори очи и за миг тя помисли, че е умрял, но той ги отвори отново. – Слушай... – каза той. – Трябва да кажа...

– Да – прошепна Максими, навеждайки се. Беше ѝ ясно, че с такава рана той не се нуждае от лекар.

– Док ме уби.

Казаното надхвърляше това, което можеше да си представи Максими. Не можеше да повярва, тъй като, ако имаше човек, който да се грижи за Док, това бе Джо.

– Не, той не би могъл.

Джо слабо повдигна ръка.

– Беше безполезно. Грешка. Тъпа.

Държейки главата му, усещайки топлината на кръвта му, стичаща се по роклята ѝ, тя не можеше да повярва на думите му. Джо се опита да хване ревера на палтото, си и Максими разбра, че той иска да му даде нещо от джоба. Бръкна и извади една платнена чанта с цип, от тези, които ти дават в банката да си носиш парите.

– Знаех... – каза Джо. – Знаех, че ще стане. Аз взех... парите. Парите са маркирани. Не ги харчи.

Държейки чантата, Максими кимна.

– Разбира се, че няма да го направя.

– Помогни на сина ми – за миг Джо се повдигна, а очите му блестяха от напрежение. – Закълни се.

– Да – каза Максими, усещайки как сълзите потичат по страните ѝ. – Кълна се, че ще се погрижа за него.

Джо се отпусна, силите го напуснаха.

– Док не... не знае за момчето. Момчето е тайна. Парите са тайна.

– Ще запазя твоите тайни – отвърна Макси. – Всичките. – В следващата минута тя разбра, че Джо е мъртъв.

Постави го нежно на пода и се обърна към малкото момче. Взе го в прегръдките си и го поддържа, докато то плачеше.

– Искам си татко.

Инстинктивно Макси разбра, че няма време да успокоява детето. Док й бе казал, че няма да идва тази вечер в клуба, понеже има друга работа. Именно неговото отсъствие ги бе накарало с Майк да решат да избягат. Но сега косите на Макси настръхнаха, понеже усещаше, че става нещо ужасно. Нещо бе накарало Док да я излъже и да убие човека, който беше негов приятел и телохранилел.

Дърпайки детето след себе си, с платнената чанта на Джо в ръка, тя успя да се върне в гримьорната. Там, скрита под куп дрехи, бе малката й пътна чанта, където бе сложила най-необходимите дрехи и една пачка от стодоларови банкноти, всичките пари, които бе успяла да спести от работата си като келнерка и певица. Не се поколеба, извади парите от чантата и ги уви в една от найлоновите блузи на Лайла, която висеше на облегалката на един стол.

– Коя е майка ти? – попита детето, опитвайки се да не му предаде паниката, която растеше у нея, но не успя.

Детето не можа да разбере какво иска. Неговата майка си беше неговата майка и никой друг.

Макси хвана в две ръце главата му, може би малко по-силно отколкото искаше.

– Каж ми истината. Добра майка ли е майка ти? – Макси имаше твърде лош опит с майки, за да вярва на една жена.

Детето отново не я разбра.

Макси каза нервно:

– Бие ли те? Чиста ли е къщата ви? Прекарва ли нощта с различни мъже?

Сълзите на детето потекоха отново.

– Не ме е удряла, винаги чисти и само татко спи с нея.

Макси се почувства виновна и се опита да успокои момчето, но не можеше. Знаеше, че времето бяга и тя трябва да вземе Майк и да излезе от този клуб.

Пъхна пакета с пари в ръцете на детето. Това бе всичко, което тя и Майк имаха, и нямаше представа с какво ще пътуват сега или как ще се установят, но не можеше да мисли за това. Знаеше, че най-важното

нещо в момента бе да намери Майк и да излязат оттук живи.

– Дай това на майка си – нареди му тя. – И ѝ кажи да напусне Ню Йорк. А сега бягай колкото можеш по-бързо. Кажи ѝ, че трябва да зами-не още тази вечер.

След като премигна няколко пъти със зачервените си очи, детето изхвърча от стаята и побягна по коридора към задната врата. Макси излезе след него и застана в коридора, гледайки след него. После се обърна, за да влезе в гримборната.

Но не успя, защото зад нея стоеше Док, а в ръката му имаше пистолет с огромно дуло насочено заплашително срещу нея. Без да каже нито дума, той ѝ кимна и влезе в стаята.

Много бе трудно да се опише какво чувстваше Макси в този момент. Не бе ужасена, както си мислеше преди, просто се усещаше много тъпо, понеже знаеше, че животът ѝ е свършил. Човек като Док не би позволил да бъде мамен, без да накаже виновника, а бе сигурна, че той знае за нея и Майкъл. Може би заслужаваше точно това, тъй като бе приела условията му и ги бе нарушила.

Той влезе тихо след нея в стаята и заключи с огромен ключ, за чието съществуване тя дори не подозираше. Стараейки се да бъде храбра, да посрещне смъртта лице в лице, тя се обърна към него, с гръб към дългата ярко осветена маса, и се вторачи в него, докато той седяше.

– Как разбра?

С едва забележима усмивка, която накара Макси да се разтрепери, той повдигна рамене, явно нямайки намерение да ѝ каже.

Това му харесва, помисли си тя, наблюдавайки го. Господи! Това му харесва! Нищо друго в живота му не му доставяше такова удоволствие и тръпка, нито секса, нито хубавата храна, нито хората, които го обичаха, нищо друго освен това – да знае, че ще убие някого, да има абсолютен контрол върху живота и смъртта на някое човешко същество.

Знаейки, че вече няма какво да губи, тя каза:

– Защо уби Джо?

Док отново сви рамене.

– Беше твърде тромав и не ми вършеше работа.

– И аз вече не ти върша работа.

– Точно така.

Тя си пое дълбоко дъх и се опря с ръце на ръба на масата, усещайки кръвта на Джо, стичаща се по роклята ѝ.

– По-добре е да свършваш. Номерът на момичетата е към края си и те ще се върнат скоро.

Усмивката на Док стана по-широка.

– Не, няма да се върнат.

Кръвта сякаш изчезна от тялото и тя побеля като платно, тъй като първата ѝ мисъл беше за Майкъл. Не знаеше какво е намислил Док, но знаеше, че касае и Майк.

Без да се замисля, тя се хвърли към Док. Той беше дребен и слаб, но бе силен и просто я хвана с ръка и я затътри по пода.

Тя се изправи бавно, болезнено, а от устната ѝ течеше кръв. Погледна го.

– Убий ме – прошепна тя. – Направи го сега.

Все още усмихвайки се, Док каза меко:

– Не, не още. Ти ще умреш два пъти тази нощ.

Отначало Макси помисли, че ще я измъчва, но в следващата минута чу първите изстрели на автоматите, придружени от писъци. Ужасена, неспособна да оцени положението, тя се хвърли към вратата да отиде при Майкъл, но тя бе заключена. Известно време дърпа дръжката бясно, после се обърна към Док.

– Дай ми ключа – изпищя тя, като едва се чуваше от шума на автоматичната стрелба и писъците на мъже и жени, идващи от салона. – Ако имаш поне малко милост, дай ми ключа!

Но Док просто седеше срещу нея с малка чаровна усмивка и я гледаше, сякаш бе очарован от действията ѝ, сякаш бе някакъв учен, изследващ много интересен вид животно.

Стрелбата продължаваше, докато Макси дращеше по вратата. Ноктите ѝ се изпочупиха, а после усети болки в корема и се свлече на пода, облягайки се на вратата, обляна в сълзи.

Докато плачеше, мислейки, че болката в нея никога няма да изчезне, тя видя нещо, което отначало помисли за мираж. Отдясно бе чантата на Лайла, огромна чанта, която тя носеше винаги със себе си, пълна с дрехи и обувки и един господ знае с какво още. От единия ѝ край се подаваше малък, с обкована с перли дръжка, пистолет. Веднъж Лайла бе споменала, че си носи свой собствен телохранител със себе си и момичета се бяха засмели. Тогава тя им показа малкия пистолет с два патрона.

Макси не се замисли какво прави. Със светкавично движение като на змия тя грабна пистолета и все още седейки, се обърна и стреля. Преди години бе направила грешка, като се целеше в главата на мъжа, но този път се прицели в корема, изстрелвайки бързо и двата куршума точно в средата.

Не беше лекар и не можеше да бъде сигурна, но по начина, по който трепнаха краката на Док, тя реши, че е засегнала гръбначния му стълб. Със силен писък Док се свлече от стола, а огромният трийсет и осем калибров пистолет падна на пода.

Макси не се замисли за оръжието на Док, тъй като единствената й мисъл бе да намери Майкъл. Стрелбата бе спряла, но тя все още чуваше стенанията и писъците.

Док я гледаше с искрящи от болка и омраза очи, докато тя пребъркваше джобовете му за ключа. После с треперещи пръсти отключи вратата.

Гласът на Док я накара за миг да спре.

– Моля те – прошепна той. – Помогни ми.

За миг тя се поколеба, водена от човечността си, но в следващия миг побягна към салона.

Не бе подготвена за това, което видя. Кръв, навсякъде имаше кръв. Хора с откъснати гърди. Лайла лежеше в локва кръв, половината от лицето ѝ липсваше. Максид видя още три момичета и трите мъртви.

Салонът вече се пълнеше с медицински работници и Максид разбра, че за да дойдат толкова бързо, те явно са били предупредени преди каспницата. Състрадателността на Док, помисли си тя с горчивина.

Обикаляше между хората, без да обръща внимание, че обувките ѝ лепнеха по пода, тя търсеше Майк. Видя един човек в бяла престилка да слага напоен с кръв чаршаф върху любимото ѝ лице. Побягна към него, но един от санитарите я хвана за ръката.

– Той е мъртъв и е по-добре да не го гледате. Куршумите са отнесли половината от него.

Максид се дърпаше истерично, опитвайки се да се отскубне и да отиде при Майк.

– Успокойте се сама, или аз ще ви бия нещо, което да ви приспи – каза мъжът. – Имаме достатъчно работа тук и не ни е нужно хора, които не са засегнати, да ни подлудяват.

Максид се втренчи в него. Ненаранена? Незасегнатата? – помисли си тя. Тя бе много повече от ранена.

– Така е по-добре – каза мъжът, когато Максид спря да се бори. – Защо не си отидете вкъщи?

Тръгвай, помисли си тя. Това трябваше да направи, защото ако останеше тук, нямаше да живее и четиридесет и осем часа. В момента не ѝ пукаше за собствения ѝ живот, но се страхуваше за живота на детето на Майкъл, което носеше в утробата си.

Тя се обърна механично, отвърна поглед от гърчещите се тела на йода, от кръвта, и се върна в гримьорната. Хвърли само един бегъл поглед към Док, който лежеше на пода. Усещайки погледа му върху себе си, тя взе чантата си и тази, която ѝ бе дал Сакатия Джо. Усещаше дълбоко в себе си, че трябва да вземе пистолета на Док и да го убие, но не можеше. Не можеше да го спаси от нещастieto, както бе постъпвала със страдащи домашни любимци. Искаше той да остане жив и да страда, така както и тя щеше да страда.

Гледайки право пред себе си, тя излезе през задната врата на клуба.

ГЛАВА 36

1991

Саманта се събуди сякаш от хипнотичен сън и изведнъж вече не беше Макси, а тя самата, не бе в 1928-а, а в 1991-а. Преди представлението си мислеше, че Майк ще намери човек да играе Док, но той не го направи. Пред нея беше дребният мъж, а на лицето му беше изписана тази всезнаеща усмивка. Всичко бе изиграно точно както се бе случило, нищо не бе променено въпреки изминалите години.

През онази нощ на 1928-а година Макси бе простреляла Док и бе засегнала гръбначния му стълб, но той бе успял да запази това в тайна две години, когато обявил, че е пострадал при катастрофа. Макси му бе отнела подвижността, бе отнела и парите, които Сакатия, действащ по негова заповед, бе откраднал от Скалпини. Док, изпълнен с омраза към Макси, се бе заклел да я убие, както и всеки, който знае нещо за нея. През 1964-а, когато видял снимката на Макси и внучката ѝ, толкова щастливи, той почти обезумял. Грешката му била, че ѝ се обадил по телефона и я заплашил. Когато изпратил убиец, тя вече била изчезнала от Луизвил.

Около 1975-а той вече не бил така силен и затова изпратил човек в Луизвил да разбере дали семейството ѝ не знае нещо за парите на Сакатия – неговите пари.

И сега, Саманта стоеше пред този съсухрен мъж в инвалидна количка с пистолет в ръка, знаейки всичко това. В състоянието, в което той се намираще, нямаше значение дали пистолетът бе пълен с истински или халосни патрони, ако натиснеше спусъка, тя щеше да го убие. Досега той ѝ се струваше като един стар мъж, но сега бе човекът, който бе разстрелял цял нощен клуб, пълен с хора, само за да убие мъжа, от който е забременяло неговото момиче. Виждаше човек, който, за да получи контрол върху нелегалната продажба на алкохол, бе убил много от своите хора, хвърляйки вината върху друг мафиотски шеф.

– Ти си убил човек, който те е обичал повече от собствения си живот – прошепна Саманта, говорейки за Сакатия. – Убивал си всеки, който се опитвал да се грижи за теб. Заслужавало ли си е? Сега стоиш тук, необичан от никого, сам, самотен и няма нито един човек в този свят, на когото да му пука за теб. Осакатен си от собствената си алчност. Заслужаваха ли си тези пари болката и нещастията?

Док ѝ се изсмя, сякаш тя беше голям глупак.

– Ти си глупаво дете. Мислиш си, че всички те харесват. Да, заслужаваше си. Никога през живота ми не ми е било скучно. Получавал съм всичко, което съм пожелавал, и съм печелил всяка игра, която съм играл. Няма нищо по-важно в живота от това. Аз победих.

– Майка ми... – прошепна тя.

– Тя не значи нищо. Сакатия също. Максима няма значение, освен едно – че ме победи. Бяха ми казали, че си има любовник, но не знаех, че е бременна, докато не го чух от твоя мускулест приятел. Знаех, че не си ми роднина и нямаше да се срещна с теб, ако не бяха парите.

На Саманта ѝ бе трудно да приеме такова отношение към хората и живота. Може би той беше прав, че тя вярваше, че всички я харесват, но винаги си бе мислила, че всеки човек се стреми да има любов и приятели. Но ако беше така, нямаше да има хора като този старец.

– Мразя те – прошепна тя.

Той ѝ се усмихна, една нежна, лукава усмивка, сякаш знаеше какво мисли, и в този момент Саманта разбра, че той иска тя да го убие. Опита се да го погледне, без омразата да замъгли съзнанието ѝ и видя пред себе си един стар, болнав човек, и което беше по-лошото – един нещастен човек. Майк ѝ бе казал, че е открил, че Док няма повече пари, за да плаща на телохранителите си, защото именно тези разноски бяха стопили средствата му. Кой щеше тогава да се грижи за него, чудеше се тя. Дали щеше да отиде в някой старчески дом и непоносимите сестри да го наричат Тони?

Погледна го отново и разбра, че ако го застреля, той ще отиде в ада, мислейки, че отново е победил, защото, ако я накараше да го застреля, тя щеше да отиде в затвора за убийство.

Дръпна бавно ръката си вдясно от него и изстреля шестте патрона един след друг в стената.

* * *

Следващото, което си спомни, бе, че Майк стоеше до нея и ѝ подаваше чаша с бренди.

– Изпий го – каза той. Тя се подчини, но Майк трябваше да ѝ държи ръцете, които трепереха твърде силно.

– Сега – гласът ѝ трепереше и се наложи да започне отново. – Как е оцелял Майкъл Ренсъм?

12 МАЙ 1928

Когато санитарят видя тялото на Майкъл Ренсъм, разбра, че той без съмнение е мъртъв. Не бе възможно човек да загуби толкова много кръв и да оживее. Имаше най-малко двадесет куршума в долната част на тялото му, а краката му изглеждаха като накълцано месо.

Но когато се наведе над него, мъжът отвори очи и санитарят веднага извика:

– Хей, този тук е все...

С малкото сила, която имаше, Майкъл стисна ръката на санитаря и каза:

– Ако има малко милост в теб, не им казвай, че съм жив.

Санитарят бе сигурен, че човекът е в шок и нямаше представа какво говори.

– Раните са ти смъртоносни.

– Ако разберат, че съм жив, ще станат още по-големи.

В този момент един огромен мъж се приближи. На самото му отсрани имаше издутина, която можеше да бъде само от пистолет. Погледна към Майк и попита:

– Този как е?

Санитарят знаеше, че касапницата е дело на гангстери, но този път имаше убити и няколко жени. Всъщност всички жени от балета бяха покосени. Един от оцелелите, който бе видял всичко, каза, че първо стреляли по жените, сякаш на убийците им е било наредено да убият първо тях. Човекът каза, че три от автоматите били насочени към този мъж под чаршафа, който би трябвало да е мъртъв, но по някаква необяснима причина всички куршуми са попаднали под кръста му.

Санитарят покри лицето на Майк с чаршафа.

– Мъртъв е.

При тези думи огромният мъж кимна и се отдалечи, видимо доволен.

Когато мъжът си отиде, санитарят се наведе към Майк и прошепна.

– Ще направя всичко възможно, за да не разберат, че си жив.

Малко по-късно се почувства отвратително, че трябваше да излъже оная жена, но ако ѝ бе казал истината, тя нямаше да успее да я запази в тайна. Когато се поосвободи, санитарят отиде отзад, за да я намери, но тя бе изчезнала. В стаята, която явно бе гримьорна на момичетата, нямаше никой, но на пода имаше локва кръв.

Санитарят трябваше да изчака, докато всички, които бяха оживели, бъдат закарани в болницата, за да заведе мъжа под чаршафа там.

Лекарят му се разкрещя, че е оставил кървящ човек последен, и каза, че няма никакъв смисъл да го преглежда, защото няма никаква надежда да оживее, а има други, които се нуждаят от помощта му много повече. Но санитарят му се примоли и лекарят с въздишка изпрати Майк в операционната.

Два дни по-късно санитарят дойде в стаята на Майк и му каза, че трябва да се измъкне.

– Проверяват болничните стаи и мисля, че търсят теб.

В мъглата от успокоителни и болка Майк го помоли да му донесе телефона, за да се обади на един човек.

Майк се обади на бойния си другар Франк Тагърт, на когото бе спасил живота. След това, в болницата, Франк бе казал на Майк, че ако се нуждае от нещо, всичко, което трябва да направи, е да му позвъни.

И сега Майк молеше приятеля си за помощ.

След два часа ескорт от полицейски коли се появи пред болницата и отведе Майк до чакащия самолет. Майк отлетя за Чандлър, Колорадо, където му бе оказана първокласна медицинска помощ. Когато се оправи, той стана част от семейството на приятеля си.

През всичките години, докато живееше при Франк, Майк се чудеше какво ли се е случило с Макси, но се страхуваше да я търси – да не би Док да усети и да ги открие. Харесваше му да си мисли, че Макси и детето ѝ са на сигурно място, но едва през 1964-а, когато видя снимката във вестника, той се увери, че жената, която обичаше, не само е оцеляла, но е и щастлива, доколкото можеше да разбере от фотографията, на която тя държеше своята внучка. Нашата внучка, помисли си Майк, щастлив, че е оставил нещо зад себе си. Именно след като видя снимката, той започна да пише книга, която щеше да озаглави „Хирургът“.

1991

– Мисля, че е по-добре да дойдете с мен – каза Блеър на Майк, а очите разкриваха това, което той не желаше да чуе.

– Сами – каза той нежно.

Саманта го погледна и разбра.

– Не съм толкова крехка, Майк – каза тя, ставайки и оправяйки роклята на Макси. По нея имаше кръв, не истинска, а имитация на глицеринова основа – като от филмите, кръв, която стоеше винаги свежа и червена. Х. Х. Уолдън бе играл Сакатия, а баща му бе това малко момче, което се бе скрило в шкафа, когато са убили баща му. Макси е била

тази, която е плащала обучението на Х. Х. и бе издържала семейството му.

– Баба ми умира, нали? – каза тя, обръщайки се към Майк.

Нито Майк, нито Блеър смятаха да я лъжат.

– Да – отвърна Блеър.

– Знае ли?

– Да. Помоли да отидете при нея двамата. Иска да говори с вас.

– Да – каза Саманта. – Искам да знам за дядо Кал.

Изведнъж разбра, че е много важно за нея човекът, когото тя толкова много обичаше, да е бил обичан от неговата съпруга, че Макси не е обичала само Майкъл Ренсъм.

Саманта се усмихна, когато видя баба си да лежи на легло, покрито с красиви розови чаршафи. Блеър бе довела Макси в клуба по-рано през деня, за да може да наблюдава всичко, но когато Саманта, играеща Макси, се беше изнизала през задната врата, Блеър премести пациентката си в една отделна стая, която някога е била съблекалнята на Майкъл Ренсъм.

Както винаги, Саманта се покатери на леглото на баба си, но Макси бе вече твърде немощна, за да се притисне до нея.

– Разкажи ми какво се случи – каза Саманта, отдръпвайки косата ѝ от челото, усещайки как изстива тялото на Макси. Двамата с Майк трябваше да се наведат напред, за да могат да чуят какво им казва.

– Излязох от клуба – прошепна Макси с дрезгав глас. – Нямах багаж, само дрехите на гърба ми, чантата ми и платнената чанта, която ми даде Сакатия Джо. Отидох на гарата и си купих билет за парите, които имах. Стигнаха ми да отида до Луизвил, Кентъки. Когато слязох на гарата в Луизвил, седнах на една пейка. Бях гладна, не бях яла два дни, човекът, когото обичах, беше мъртъв, вероятно бях ранила смъртоносно човек, който щеше да търси отмъщение, бях бременна в третия месец и нямах дом, нямах нищо. Всичко, което притежавах, бяха десет хиляди долара в платнена чанта, белязани пари, които можеха да ми костват живота, ако изхарча дори и едно пени от тях, и бижута, които можеха да бъдат проследени, ако ги заложат. – Тя спря да си поеме дъх, преди да продължи. Майк и Саманта чакаха търпеливо, знаейки, че тя трябва да успее да им разкаже това, което знае. – Вече бях в Луизвил, когато, след като отидох в тоалетната, за да се опитам да изчистя кръвта от роклята ми, отворих чантичката и видях малка торбичка на дъното ѝ. Тя беше пълна с големи диаманти, които струваха, ако трябва да бъде точна, три милиона долара, всичко това бе собственост на Док. Сакатия бе обърнал

парите в диаманти, за да може по-лесно да ги носи. След като видях камъните, разбрах, че ако Док или някой от хората му ги открие, с мен е свършено. Върнах се в чакалнята, размишлявайки дали да сложа край на живота си или не – тя се усмихна. – Един млад мъж седна до мен и каза: „Изглеждате така, както се чувствам аз. Искате ли да хапнем нещо и да си поговорим?“ Взрях се в добрите му кафяви очи и казах „да“. Така срещнах Калвин Елиът. Заведе ме в кафето, пихме кафе и ядохме. Разказах му всичко за себе си. Той ме слушаше, без да ме прекъсне, без да ме осъжда. Когато свърших, той ми разказа своята история. Току-що се бе уволнил, преди две години родителите му починали от сърдечен удар, а преди четири месеца момичето, което обичал от началното училище, се събрало с мъж, когото познавала от шест дни. А три дни преди срещата ни военните му казали, че зашката, която е прекарал преди две години, го е направила стерилен.

Известно време на Макси ѝ бе трудно да си поеме дъх, а Саманта едва се сдържа да не я препира да ѝ разкаже останалото, но остана мълчалива. И двамата с Майк знаеха, че нищо вече не можеше да помогне на Макси.

Когато тя продължи, гласът ѝ бе почти шепот.

– Двамата с Кал седяхме и се гледахме, никой не знаеше какво да каже. Тогава Кал ми каза, че трябва да се оженим. Каза, че има смисъл, защото той никога не може да има деца, а ще е срамно аз да имам дете, което да израсне без баща. Каза, че независимо, че не се обичаме и може би никога няма да се обикнем, ще обичаме детето и това ще е достатъчно.

– И ти каза да – каза Саманта, държейки непрекъснато отслабващото тяло на Макси.

– Не веднага. Казах му, че е опасно, ако хората на Док ме открият. Но Кал отвърна, че ще си сменя името и те никога няма да ме намерят. Опитах се да го убедя. Казах му, че не си струва, но той се засмя и ми отвърна, че явно не съм се гледала в огледалото скоро.

– И така ти се омъжи за него.

– След три дни – отвърна Макси, притваряйки очи. – И Док не успя да ме открие, докато не видя снимката ми във вестниците. Затова изчезнах, но това не спаси майка ти.

– А ти обикна ли го? – Саманта изрече тези думи твърде високо, тъй като притворените очи на баба ѝ я плашеха. Искаше ѝ се да се моли на Господ да не я взима, но Саманта не бе такъв егоист. Макси никога не споменаваше за това, но Сам знаеше, че болките ѝ се усилват с всеки

изминал ден. Лекарят ѝ бе казал, че когато тя се бе появила, Макси престанала да взема обезболяващи, защото не желаела да е замаяна от тях и да пропусне някоя минута от часовете, прекарани със скъпата ѝ внучка.

– Да – продължи Макси, като едва отвори очи. – Беше много лесно да се влюбиш в Кал. Не бе така вълнуващ като Майкъл, не бе от тия, които могат да те изненадат, но винаги бе около мен, когато се нуждаех от него.

Тя погледна внучката си с любов.

– Кал винаги ме е обичал.

Макси почина с обич, изписана на лицето ѝ.

ГЛАВА 37

– Тревожа се за нея – каза Блеър на Кейн. Бяха в къщата на Майк, седящи един до друг на столовете в малката кухня, слушайки шумовете, които идваха от апартамента на Саманта. Чуваха как Саманта плаче, плачеше часове наред. Блеър не беше чувала никой друг да плаче така. Макси бе починала около два сутринта. След смъртта ѝ Майк бе закарал Саманта в къщата ѝ, заедно с Блеър и Кейн. Родителите на Майк бяха взели децата на Кейн и щяха да преспят с тях в къщата на Блеър.

Още щом прекрачиха прага, Майк занесе Саманта на горния етаж. Кейн и Блеър чуха как той крещеше.

– Плачи! Плачи, по дяволите! Баба ти заслужава поне малко от безценните ти сълзи!

– Какво... – започна Блеър и тръгна по стълби те, ужасена от думите на Майк. Как си позволяваше да се държи така с нея след всичко, което ѝ се бе случило?

Кейн я спря и се втренчи сурово в нея. Като деца Майк и Кейн бяха нещо повече от братя, бяха като две части от едно цяло и Блеър се съмняваше дали изобщо имат тайни един от друг. От погледа на Кейн можеше да предположи, че има неща, за които тя не знае, а Кейн е в течение, и я моли да се довери на Майк.

Майк продължи да крещи още известно време. Изведнъж те чува как Саманта се разрева, издавайки силни пронизителни звуци, издаващи нещастие, които отекваха из къщата като стонове на агонизиращ призрак.

Блеър и Кейн седяха мълчаливо и слушаха. А и какво можеха да кажат, когато чуваха безнадеждността и отчаянието, които извираха от Саманта!

След два часа Блеър каза, че не издържа повече и отива да ѝ даде нещо, за да може да поспи. После отвори чантата си и взе лекарство.

Кейн сложи ръце на раменете ѝ.

– Саманта е събирала сълзите си години наред.

Блеър с неохота остави лекарството и напълни кана с вода.

– Ако продължава така, ще се обезводни – каза тя и се качи горе. Когато се върна, Кейн я погледна въпросително.

– Майк я държи, а тя продължава да плаче, сякаш няма намерение да спира – Блеър си наля още една чаша кафе и седна до Кейн. Двамата

продължиха мълчаливото си бдение.

Когато чуха гласа на Саманта, пълен с гняв и ярост, и двамата скочиха и се спогледаха. Гласът ѝ се усили и те я чуха как започна да ругае. Ругаеше така изобретателно, че Кейн повдигна вежди с възхита.

Когато се счупи първата чиния, Блеър стана, за да се качи горе и да спре тази безсмислица, но Кейн я хвана за ръката и я спря.

Крясъците, ругатните, чупенето, трошенето и шумът от ритане на мебелите продължиха около час. През това време те чуха „баща, Ричард, секс (много често споменаван), Док, Сакатия“. Блеър вече мислеше, че Саманта никога няма да спре, но настъпи тишина. Двамата погледнаха нагоре, чудейки се какво става.

Малко след това Майк слезе долу. Блеър никога не го бе виждала да изглежда толкова ужасно, но на лицето му бе изписано щастие.

– Тя ще се оправи – каза той, сядайки на свободния стол до брат си, който сложи ръка на рамото му. – Сега спи.

Виждайки скептицизма, изписан на лицето на Блеър, той взе ръката ѝ и я стисна.

– Наистина е добре. Ще ми налееш ли малко бренди и една голяма чаша с мляко за Сам. Ще я събудя и ще ѝ кажа нещо.

При тези думи той погледна брат си и не им бе нужно да си казват каквото и да е, за да се разберат. Кейн знаеше какво ще каже Майк на Сам.

С бренди и мляко на подноса Майк се качи в стаята, където Сам лежеше изтощена. В стаята бе огромна бъркотия, както и в целия апартамент. Тя бе счупила много от нещата, избрани от баща ѝ, тъй като най-накрая бе успяла да крещи с ярост срещу него, че я е изоставил след смъртта на майка ѝ и практически я бе насилвил да се омъжи за човек като бившия ѝ съпруг.

Майк остави подноса на масичката до леглото и я събуди. Взе я в прегръдките си и ѝ каза, че хора умират, а други се раждат, а това е животът.

– Майк – каза уморено Саманта. – За какво говориш?

– За деца – каза той. – Новият живот замества този, който е свършил – тя все още изглеждаше объркана. Той сложи ръка на корема ѝ. – Ти носиш в себе си нов живот.

Саманта бе толкова уморена, че едва разбираше какво ѝ говори. Но когато се усети, тя сложи ръка на корема си.

– Мислиш ли? – попита тя, опитвайки се да запази спокойствие.

– Сигурен съм – привидното ѝ спокойствие не можеше да го

излъже, понеже усещаше как бързо бие сърцето ѝ. – Имам достатъчно опит в моето семейство със сутрешното гадене и мога да позная кога една жена е бременна. Държал съм главите на бременните ми сестри, братовчедки, лели и дори на майка ми, когато бе бременна с Джили. Саманта, любов моя, ти имаш такова сутрешно гадене от около седмица.

Тя галеше корема си с ръката на Майк.

– Мислиш ли, че мога да имам близнаци?

Майк я целуна по ухото.

– Кейн имаше близнаци още първия път и не желая да ме победи.

Предполагам, че са двама. Така че изпий си млякото, за да бъдат здрави децата ми.

– Майкъл, оби...

Той сложи пръст на устните ѝ.

– Знам – не желаше да чува думите, които присъстваха във всяка книга, във всеки филм, по телевизията, навсякъде, където се обърнеш, докато накрая се бяха превърнали в клише, незначещо нищо. – Между другото – каза той ведро, – да не възнамеряваш децата ми да бъдат копелета?

Тя се усмихна и затвори очи за миг.

– Майк, може ли да направим една голяма сватба, наистина огромна сватба?

Майк бе доволен, че очите ѝ бяха затворени и не можа да види гримасата му.

– Една от тези сватби, където се молят и разговарят за това как любовта е обединила двама чудесни младежи?

Тя отвори очи и на лицето ѝ бе изписано същото, което чувстваше и Майк.

– Не, за Бога! Искам да има оркестър, салата от омари, енчилада, много текила и танци, които да продължат три дни. Искам да е много весело и... и много деца, които да се родят след девет месеца.

Майк я гледаше с блестящи очи.

– От мига, в който те видях, знаех, че те обичам, но не знаех, че съм толкова хлътнал.

– Майк – каза тя, като изтриваше следата от мляко по устните си. – Докога можем да го правим, разбираш ме, нали, преди да стане опасно за децата?

– Докато влезеш в родилното – каза той сериозно, докато галеше крака ѝ.

– Наистина ли? – попита Саманта, правейки се на наивна.

Той се отпусна до нея.

– Довери ми се. Разбирам от тези неща.

– А няма ли да е неудобно на лекаря?

Той се качваше върху нея, галейки я.

– Лекарят ще е роднина, а на тях им е ясно всичко за семейството ми.

– Нашето семейство. Смятам да го осиновя.

– Добре, скъпа, както кажеш – той се занимаваше с полата й. – Къде се намира проклетото копче? А! – каза той при звука на разпаряща се дреха. – Ето го копчето ти.

ЕПИЛОГ

Саманта последва Майк в асансьора. Коремът ѝ бе доста голям. Тестовите на Блеър тази сутрин показваха, че носи близнаци и докато тя седеше на стола, а сълзите от радост се стичаха от очите ѝ, Майк слушаше предписанията на Блеър.

След това двамата отидоха в F.A.O. Schwartz и купиха играчки и дрехи за Саманта. Тя не бе толкова наедрияла, че да носи нещо повече от по-широки рокли, но настоя да сложи специалните дрехи за бременна.

– Добре – каза Майк, усмихвайки се гордо, чудейки се дали когато отидат пред олтара след две седмици в Колорадо, където ще има около петстотин гости, Сам ще облече бяла майчинска рокля. Тя бе толкова горда, че е бременна, и без съмнение щеше да го стори.

Единствената тъжна новина за деня бе бързото писмо от брат му Франк, в което имаше един ключ. Майк не бе казал на Саманта за ключа и писмото, защото те касаеха завещанието на Макси, за изпълнител на което тя бе посочила Франк. Сам все още не се бе свързала от смъртта на Макси, а Майк знаеше, че смъртта на Док, явно самоубийство, също я бе разстроила.

Макси бе оставила писмо, в което обясняваше, че е взела диамантите на Сакатия Джо със себе си, когато е напуснала Луизвил през 1964-а, отишла е в Амстердам и ги е продала. Изхарчила също малка сума от парите, но се страхувала да харчи повече, за да не я хванат и процесът да засегне Кал и семейството ѝ.

Франк, който между другото бе завършил и право, бе подготвил завещанието ѝ и с обикновения си финес я бе попитал какво е направила с милионите, които е получила от диамантите. Той писа на Майк, че Макси се разсмяла и му каза, че ги е изхарчила до последното пени. Майк сякаш чуваше отвращението в думите на брат му, тъй като Франк не купуваше нищо, което не би утроило цената си.

Едно от нещата, които Макси бе купила, бе апартамент в Ню Йорк, където бе живяла относително изолирана години наред, след като бе напуснала съпруга и сина си и откъдето е можела да наблюдава какво прави Док. Макси бе казала на Франк, че най-голямата ѝ болка е, че снимката, появила се във вестниците, след като се е родила Саманта, я е принудила да бяга и несъмнено е причинила смъртта на Алисън Елиът. Док я бе търсил усилено и я бе открил в Луизвил, но тя бе изчезнала също

както през 1928-а. Няколко години след това той бе изпратил човек да разбере дали семейството ѝ знае къде е. За нещастие мъжът бе хванал Алисън.

В завещанието си Макси оставяше апартамента и цялото му обзавеждане на Саманта. Именно там я водеше Майк, след като бе изчакал известно време да се съвземе и нищо да не е в състояние да я разстрои.

Все още сияеща от чутото при Блеър, Саманта влезе в апартамента и спря пред една нейна снимка като бебе в сребърна рамка, оставена на малка масичка във фоайето.

– Това е апартаментът на баба ми – каза тя меко и Майк кимна.

С ръце на корема, който тя желаше да е по-голям, тя тръгна из апартамента. Той бе просторен, това, което посредниците наричат „класическо шест“, надстройка с три тераси. Саманта реши, че апартаментът е обзаведен с вкус, а не претрупан, както обикновено се случваше. Това бе дом на красива жена, която имаше великолепен вкус.

Когато се върна във всекидневната, след като бе огледала другите стаи, тя завари Майк облегнат на камината със странно изражение на лицето.

– Какво става?

– Мисля, че знам какво е купила Макси с милионите на Сакатия – когато Саманта го погледна объркано, той продължи. – Разгледа ли картините в къщата?

Стените бяха покрити с картини също както в английска провинциална къща. Картини имаше и по шкафовете, дори някъде по пода.

– Красиви са – каза Сам. – Не ти ли харесват?

Майк погледна към масленото платно върху камината.

– Когато бях в колежа, трябваше да изкарам по мой избор курс по изобразително изкуство. Избрах „Изгубеното изкуство“. Беше за произведения на изкуството, изчезнали през вековете. Много архитектурни паметници са били разрушени, златни скулптури претопени, разсипани бижута и така нататък. А много картини са изчезнали през последните сто години. Руската революция, Втората световна война... Не се отнасях сериозно към този курс, но ако паметта ми не ме лъже, виждам някои от тези картини на стената зад теб.

Той спря и изчака Саманта да се обърне и разгледа платната на френските импресионисти.

– Ако паметта ми не ме лъже за това, което е изобразено, то аз помня номерата им – продължи той. – Сам, ако тези картини са някои от изчезналите и ти успееш да докажеш собствеността си, можеш да станеш

една много богата млада дама.

– Много богата? – попита тя.

– Много, много, много богата – той повдигна вежди. – Какво смяташ да правиш с току-що откритото си богатство?

Усмихвайки се, Саманта отвърна веднага.

– Ще отворя няколко старчески дома – каза, сякаш бе мислила какво ще направи, ако получи много пари. – Приятни старчески домове. Места, където към хората се отнасят с уважение и лампите не бръмчат. Ще ги нарека „При Макси“ – и после с усмивка на задоволство, усмивка, в която прозираше ирония, каза: – А първият, който ще отворя, ще е в имението на Док в Кънектикът.

С изненада тя сложи ръце на корема си.

– Майк, мислиш ли, че е твърде рано да усещам близнаците да ритат?

– Да – каза той меко. – И мисля, че Макси ти завеща апартамента, за да направиш именно това, което си решила. Хайде – каза той, подавайки й ръка, – да отиваме да нахраним бебетата ми. – Спря за миг, погледна късното следобедно слънце, което докосваше косата ѝ и я правеше да изглежда златна. – И трите мои бебета.

КРАЙ

© 1992 Джуд Деверо
© 1993 Бранимир Минчев, превод от английски

Jude Deveraux
Sweet Liar, 1992

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

Джуд Деверо. Сладък лъжец
ИК „Flamingo“, 1993
Художник: Даниела Трифонова
Редактор: Николай Николов
Коректор: Росица Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10600>]